CURENȚII DIN ADÂNCURI

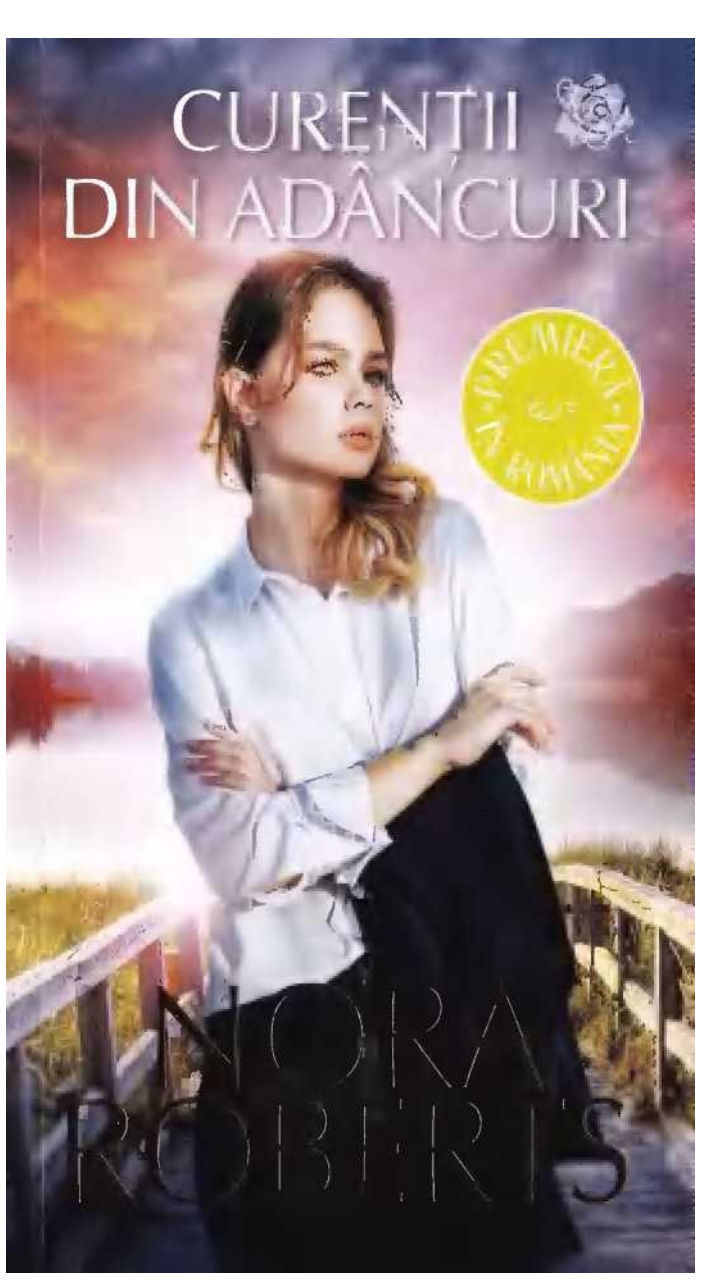

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS

Curentii din adâncuri /

Under Currents
Nora Roberts
Copyright © 2019
Toate drepturile rezervate

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.R 53; C.R 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Curenţii *din adâncuri*
Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Curenţii din adâncuri / Nora Roberts
trad. din lb. engleză: Diana Ţuţuianu – Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5794-7

I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.1
11

NORA ROBERTS

Curentii din adâncuri

/

Traducere din limba engleză
Diana Ţuţuianu

EDITURA LITERA
Bucureşti

2020

Partea întâi

Cruzimea minciunilor

Cruzimea şi frica merg mână în mână.

HONORÉ DE BALZAC

Abuzurile asupra copiilor lasă urme adânci şi pentru toată viaţa.

HERBERT WARD

capitolul 1

Văzută de afară, casa din Lakeview Terrace părea absolut perfectă. Cele trei etaje de cărămidă bej completau de minune întinderile vaste de sticlă ce reflectau priveliştea superbă creată de Reflection Lake şi Blue Ridge Mountains. Două turnuleţe decorative, acoperite cu alamă adăugau o notă aparte de farmec european şi impresia discretă de bogăţie.

Pajiştea din faţă, cu gazonul des, verde aprins, cobora uşor spre trei rânduri de trepte şi o verandă lată, albă, mărginită de azalee ce primăvara înfloreau roşii ca focul.

În spate, o terasă generoasă, acoperită, permitea desfăşurarea anumitor activităţi în aer liber, cu bucătăria sa de vară şi priveliştea extraordinară a lacului.

Grădiniţa de trandafiri, bine îngrijită, adăuga un parfum dulce şi sofisticat. În timpul sezonului, un iaht de aproape treisprezece metri se legăna uşurel prins de cheiul privat. Trandafiri căţărători îndulceau impresia lăsată de scândurile înalte şi rigide ce alcătuiau gardul despărţitor. Garajul lipit de casă adăpostea un SUV şi o berlină marca Mercedes, două biciclete de munte, echipament de schi şi nici un fel de vechituri.

în interior, tavanul era foarte înalt. Şi camera de zi, şi salonul aveau acelaşi tip de şemineu, construit cu aceleaşi cărămizi maro-aurii ca şi exteriorul. Mobilierul şi decoraţiunile, alese cu gust – deşi poate unora li s-ar fi părut totul cam studiat – reflectau pe deplin viziunea cuplului proprietarilor. Culori pastelate, materiale ce mergeau bine unele cu

altele, linii moderne fără a fi totuşi prea formale.

Doctorul Graham Bigelow cumpărase totul intenţionând să se lanseze în dezvoltarea Lakeview Terrace pe când fiul său avea cinci ani, iar fiica lui, doi. Alesese proiectul pe care îl considerase cel mai potrivit pentru el şi pentru familia lui, făcuse schimbările şi adăugirile necesare, selectase finisajele, podelele, gresia, faianţa, pavelele de afară, angajase un designer de interior.

Soţia lui, Eliza, lăsă majoritatea deciziilor şi alegerilor pe seama soţului ei, şi-ncă cu mare bucurie. După părerea ei, gusturile lui erau absolut desăvârşite.

Dar în momentul când avea şi ea o idee sau o sugestie, el o asculta. Şi deşi, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, el îi demonstra de ce o astfel de idee ori sugestie nu se potrivea deloc cu ansamblul, ţinea seama totuşi – ocazional – şi de ea.

La fel ca şi Graham, Eliza căuta noutatea, prospeţimea, statutul pe care îl oferea mica şi rafinata comunitate din zona muntoasă din Carolina de Nord. Se născuse şi crescuse într-o familie cu statut social înalt – dar genul acela de familie de modă veche, pe care îl vedea ca fiind depăşit şi plictisitor. La fel ca şi casa în care crescuse, de partea cealaltă a lacului.

Fusese mulţumită să îşi vândă partea ei din casa aceea veche surorii ei şi să folosească banii pentru a mobila – cu lucruri absolut noi! – casa din Lakeview Terrace. Ii dăduse cecul lui Graham – care se ocupa întotdeauna de tot – fără cea mai mică ezitare.

Şi nu regreta câtuşi de puţin.

Trăiseră acolo fericiţi aproape nouă ani, crescând doi copii frumoşi şi deştepţi, găzduind

petreceri, cine festive, petreceri în aer liber. Slujba Elizei, în calitate de soţie a şefului echipei de chirurgi rezidenţi de la Mercy Hospital din oraşul Asheville aflat în apropiere, era să fie frumoasă şi stilată, să-şi crească copiii bine, să aibă grijă de casă, să participe la petreceri şi la întrunirile diferitelor comitete locale.

Cum avea o menajeră/bucătăreasă care venea de trei ori pe săptămână, un îngrijitor pentru exterior ce venea o dată pe săptămână şi o soră care era mai mult decât bucuroasă să se ocupe de copii dacă ea şi Graham trebuiau să iasă la cină în vreo seară ori să plece într-o mică escapadă de weekend, avea o grămadă de timp să se concentreze asupra felului în care arăta şi a garderobei sale.

Nu rata nici un fel de întâlnire de la şcoală şi chiar fu preşedinta comitetului de părinţi timp de doi ani. Participă la piesele puse în scenă de elevi împreună cu Graham dacă acesta nu era reţinut la muncă. Se ocupă de strângerea de fonduri şi pentru şcoală, şi pentru spital. La fiecare recital de balet de când Britt împlinise patru ani, fusese acolo, aşezată în mijlocul primului rând.

Mergea şi la majoritatea meciurilor de baseball ale fiului ei, Zâne. Iar dacă rata vreunul, se scuza cu argumente lesne de înţeles pentru oricine trebuia să treacă prin calvarul mamelor de băieţi obligate să le înţeleagă pasiunea adolescentină pentru baseball.

Deşi nu o recunoscuse niciodată, Eliza ţinea mai mult la fiica ei. Ceea ce era şi normal, de vreme ce Britt era o fetiţă atât de frumoasă, cuminte şi ascultătoare. Nu fusese niciodată nevoie să fie împinsă de la spate să-şi facă

temele ori să facă ordine în camera ei şi era mereu cât se poate de politicoasă. În Zâne, Eliza recunoştea pornirile surorii ei. Firea ei certăreaţă şi morocănoasă, cheful de a pleca aiurea, după bunul plac.

Totuşi, notele continuau să îi fie mari. Dacă băiatul voia să joace baseball, trebuia să fie şi printre cei mai buni. Evident, ambiţia de a ajunge să joace la profesionişti era doar o fantasmă de adolescent. Desigur, avea să se îndrepte spre medicină ca să ajungă medic exact ca tatăl său.

Doar că pentru moment baseballul servea drept motivaţie şi stimulent pozitiv, de genul morcovului pentru măgar, asta ca să poată să le evite pe cele de natură negativă, de genul bâtului.

Dacă Graham trebuia să scoată bâtul însă şi să pedepsească băiatul din când în când, asta era pentru binele lui. Astfel i se putea modela caracterul, i se impuneau limitele şi era învăţat ce însemna respectul faţă de ceilalţi. După cum îi plăcea lui Graham să spună, copilul era părintele bărbatului ce avea să fie, aşa că trebuia să înveţe să urmeze regulile.

Cu două zile înainte de Crăciun, în ultimul an al ei ce începea cu treizeci, Eliza se afla în maşină, pe străzile bine curăţate de zăpadă din Lakeview, în drum spre casă.

Avusese parte de un prânz foarte plăcut, de sărbătoare – alături de prietenele ei –, şi poate că băuse ceva mai multe guri de şampanie decât ar fi trebuit. încercase să îşi revină făcând cumpărături. A doua zi de Crăciun, familia urma să plece în excursia anuală la schi. Sau, mă rog, Graham şi copiii aveau să schieze, în timp ce ea se va delecta la spa.

Acum avea încă o pereche de cizme noi, absolut fantastice, pe care să le împacheteze, împreună cu nişte lenjerie intimă ce avea să-l încălzească pe Graham după ce se întorcea de pe pârtie.

Aruncă o privire în jur la celelalte case, la decoraţiuni. Erau foarte drăguţe, se gândi – nici urmă de acei Moş Crăciuni gonflabili atât de ieftini în Lakeview Ter- race, care fuseseră interzişi prin dispoziţia asociaţiei de proprietari.

Doar că, nu avea de ce să fie modestă, casa lor era de departe mai spectaculoasă decât celelalte. Graham îi lăsase mână liberă în ceea ce privea decoraţiunile de Crăciun, şi ea profitase din plin, cu gust şi înţelepciune de asta.

Luminiţele aveau să sclipească imediat ce se lăsa seara, se gândi ea. Delimitând perfect liniile aparte ale casei, răsucindu-se în jurul brazilor în ghivece uriaşe de pe verandă. Scânteind în interiorul ghirlandelor gemene, de-a lungul panglicilor roşii şi argintii, aflate pe uşile duble.

Şi, desigur, mai erau şi în bradul din camera de zi – în sus şi-n jos şi peste tot, cât era de înalt – trei metri jumătate – luminiţe albe şi decoraţiuni argintii şi roşii, în salon era acelaşi tipar, doar că acolo erau îngeraşi. Desigur, peste tot pe poliţele de deasupra şemineurilor, pe masa din sufragerie erau ornamente absolut perfecte aşezate cu gust.

Şi erau altele în fiecare an. Nu era nevoie să înceapă să le aşeze în cutii şi să caute spaţii de depozitare când se putea aranja cu o companie care închiria astfel de obiecte să vină şi să le

strângă pe toate după ce treceau sărbătorile.

Nu înţelesese niciodată plăcerea cu care părinţii ei şi Emily căutau pe cine ştie unde şi scoteau la iveală globuri străvechi ori Moşi Crăciuni ieftini de lemn. Ar fi putut avea parte de asta când se duceau în vizită la vechea lor casă, la Emily. Desigur, în seara de Crăciun, veneau cu toţii la ea la cină. Apoi, slavă Domnului, porneau înapoi spre Savannah şi îndeletnicirile lor de pensionari.

Emily era preferata lor, se gândi ea apăsând pe telecomandă ca să deschidă uşa de la garaj. Nu era nici o îndoială în privinţa asta.

Ii sări inima când văzu că maşina lui Graham era deja în garaj şi se uită la ceas. Lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Nu întârziase ea; venise el mai devreme acasă.

încântată, trase maşina lângă cea a soţului ei şi îşi adună pungile de cumpărături.

Trecu prin spălătorie, îşi agăţă paltonul în cuier, îşi împături fularul şi îşi scoase cizmele înainte de a-şi pune balerinii Prada pe care îi purta în casă.

Când intră în bucătărie, Graham, îmbrăcat încă în costum şi cu cravata la gât, stătea lângă insula din mijloc.

- Ce devreme ai venit azi! exclamă ea punându-şi pungile pe servantă şi apropiindu-se iute de el ca să-l sărute uşor.
- Unde ai fost?

-O, am fost să iau prânzul acela cu Miranda şi Jody, acum că vin sărbătorile, ştii? Făcu un gest vag înspre calendarul familiei agăţat pe panoul cu activităţi. După care am fost puţin la cumpărături. în timp ce vorbea, se apropie de frigider să scoată o sticlă de Perrier. Nu-mi vine să cred câtă lume nu a reuşit încă să

termine cu cumpărăturile de Crăciun. Inclusiv Jody, adăugă ea, scoţând nişte cuburi de gheaţă din aparatul de gheaţă şi turnând apă minerală peste ele. Pe bune, Graham, am impresia că niciodată nu e în stare să se organizeze cum trebuie să...

-Ai impresia că mă interesează cât de puţin Jody?

Vocea lui calmă, egală, aproape plăcută, îi declanşă toate semnalele de alarmă.

- Sigur că nu, dragule, spuneam şi eu aşa. Işi păstră zâmbetul, doar că în ochi i se citea îngrijorarea. Ce-ar fi să te aşezi jos şi să te relaxezi? Iţi mai torn eu un pahar şi o să...

El aruncă brusc şi cu putere paharul de cristal ce se făcu ţăndări la picioarele ei. Un ciob lăsă pe glezna ei o urmă sângerie şi o usturime teribilă mai ales că era amplificată şi de tăria whisky-ului. Era de Baccarat, îi trecu ei prin minte involuntar, cutremurându-se.

- Mai toarnă acum! Vocea nu îi mai era deloc calmă ori egală şi nici pe departe plăcută, iar vorbele o şfichiuiră ca un bici. Toată ziua stau cu mâinile în câte un trup de om, salvând vieţi, şi când vin acasă nu găsesc pe nimeni?

- îmi pare rău. Eu...

- Iţi *pare rău!* răcni el apucând-o de braţ şi răsucin- du-i-l în timp ce o izbea cu spatele de blat. Iţi *pare rău* că nu te-ai deranjat să fii acasă? Iţi *pare rău* că ai risipit aiurea toată ziua şi banii mei luând prânzul, făcând cumpărături şi stând la bârfe cu târfele alea idioate în timp ce eu am stat şase ore în sala de operaţii?

Ea începu să respire întretăiat; inima începu să îi bată nebuneşte.

- Nu ştiam că vii mai devreme azi. Dacă m-ai fi sunat, aş fi venit direct acasă.

-Acum trebuie să-ţi dau şi raportul?

Ea abia dacă mai auzi restul vorbelor ce o izbiră ca un ciocan în moalele capului. Nerecunoscătoare, *respect, datorie.* Dar ştia figura aceea, ştia imaginea aceea de înger Răzbunător. Părul blond-închis, cu tunsoare perfectă, faţa netedă, cu trăsături atrăgătoare, roşie ca focul din cauza mâniei. Furia ce ardea în ochii aceia albaştri strălucitori şi reci, atât de reci.

Frisoanele fierbinţi pe care le simţea se transformară în arcuri electrice parcă.

- Era în calendar! repetă ea cu vocea acum mai ascuţită. Şi ţi-am spus despre asta azi-dimineaţă.

- Crezi că eu am timp să mă uit la calendarul tău ridicol? Vei fi acasă de fiecare dată când eu intru pe uşa aia. Ai înţeles? urlă izbind-o din nou de blatul de bucătărie şi trimiţându-i un curent dureros de-a lungul şirei spinării. Tot ce ai, ai datorită mie! Casa asta, hainele de pe tine, mâncarea pe care o mănânci. Eu plătesc pe cineva care să gătească şi să facă curăţenie pentru ca tu să fii la dispoziţia mea când am eu chef! Oricând am eu chef! Fir-ar al dracului! Aşa că ai face bine să fii acasă când intru eu pe uşă! Ai face bine să-ţi desfaci picioarele când vreau să ţi-o trag.

Şi ca să i-o dovedească îşi împinse şalele şi membrul erect în ea.

Ea îl plesni. Chiar dacă ştia ce se va întâmpla – poate tocmai pentru că ştia ce se va întâmpla, ea îl plesni.

Iar furia din ochii lui se transformă din rece ca gheaţa în lavă incandescentă. Rânji dezvelindu-şi dinţii.

Şi îi trase un pumn aprig în stomac.
Niciodată nu o lovea în faţă.

La cei paisprezece ani ai lui, inima şi sufletul lui Zâne Bigelow erau cu totul şi cu totul axate pe baseball. Ii plăceau fetele – îi plăcuse să se uite la fete dezbrăcate odată ce tovarăşul lui Micha îi arătase cum putea trece de setările de control parental de pe computerul lui. Doar că baseballul era în continuare primul în topul preferinţelor sale.

Numero Uno.

înalt pentru vârsta lui, deşirat, tânjea să treacă mai repede prin şcoală, să fie descoperit de un trimis al echipei Baltimore Orioles – la urma urmei s-ar fi mulţumit cu orice echipă din campionatul american, dar aceasta era favorita lui numărul unu.

Absolut *numero uno.*

Avea să joace pe post de fundaş – uluitorul Cal Ripken avea să se retragă până atunci. În plus, Ironman Ripken era în spate, la a treia bază.

Cam astea erau toate ambiţiile lui Zâne. Şi să vadă într-adevăr o fată dezbrăcată – cum ar veni – în carne şi oase.

Nimeni în lume nu ar fi putut fi mai fericit decât Zâne Bigelow când doamna Carter – mama lui Micha – culese toată gaşca să-i aducă acasă în SUV-ul ei Lexus. Chiar dacă femeia pusese muzică cu Cher în maşină, ceva despre viaţa care exista după dragoste sau aşa ceva.

Nu-l pasionau maşinile – încă – era vorba doar de cunoştinţele pe care le avea orice tânăr de sex masculin. Şi prefera rap (nu că ar fi putut pune genul acesta de muzică în casă.)

Dar chiar şi cu vocea lui Cher pe fundal şi

sporovăială surorii lui şi a celorlalte două fete despre Crăciun şi cu Micha cufundat în jocul lui Donkey Kong de pe consolă (cea mai fierbinte dorinţă a lui Micha pentru Crăciun era să primească noua consolă color Game Boy Color), Zâne atinse culmea fericirii.

Nu mai mergea la şcoală timp de zece zile întregi! Chiar şi gândul că avea să fie silit să se ducă la schi – nu era sportul lui favorit, mai ales de când tatăl lui îi atrăgea în permanenţă atenţia că soră-sa lua virajele mult mai bine ca el – nu îi umbrea deloc mulţumirea. Fără matematică timp de zece zile. Ura matematica precum ura salata de spanac, ceea ce însemna enorm.

Doamna Carter trase pe dreapta ca să o lase să coboare pe Cecile Marlboro. Se auziră fojgăielile fireşti, coborârea rucsacului şi chiţăielile ascuţite obişnuite la fete.

Trebuiau toate să se îmbrăţişeze ca să-şi ia rămas-bun pentru vacanţa de Crăciun. Uneori trebuiau să se îmbrăţişeze pentru că era, cum ar veni, marţi sau cine ştie ce zi. Nu înţelegea niciodată chestiile astea. Toată lumea strigă „Crăciun fericit” – strigaseră „sărbători fericite” când îl lăsaseră să coboare pe Pete Greene, fiindcă era evreu.

Ajunsese la doi paşi de casă, se gândi Zâne, urmărind şirul de case ce rămâneau în urmă. Işi spuse că-şi va face un sendviş sau ceva – fără teme, fără nenorocita de matematică – şi se va închide în cameră ca să se joace vreo oră Triple Play pe Play Station.

Ştia că Lois – care era liberă până după excursia de schi – plănuise să facă lasagna înainte să plece să-şi petreacă sărbătorile cu propria familie. Şi lasagna pe care o făcea Lois

era absolut genială. Sigur că mama avea să trebuiască să pornească cuptorul pentru a o încălzi, dar măcar atâta putea face.

Şi mai bine de-atât, bunica şi bunicul aveau să sosească de la Savannah a doua zi. Şi-ar fi dorit să poată să stea aici, nu cu mătuşa lor Emily, dar plănuia să se ducă cu bicicleta până la vechea casă de pe lac a doua zi după masă şi să rămână acolo ceva vreme. Poate o conducea pe Emily să facă nişte fursecuri – nici măcar nu ar fi trebuit să se străduiască din cale-afară pentru asta.

Şi pe urmă aveau să vină ei la cina de Crăciun. Pentru care mama nu va avea nici măcar de pornit un cuptor. Totul era adus de o firmă de catering. După cină, Britt avea să cânte la pian – el cânta extrem de prost, ceea ce îi aducea la fel de multe critici din partea tatălui lui nemulţumit –, şi apoi aveau să cânte cu toţii. Ridicol, absolut ridicol, dar cumva îi plăcea asta. Plus că avea o voce frumoasă şi din gură cânta destul de bine, deci nu se lua nimeni de el măcar pentru asta.

Când maşina încetini şi trase lângă casa sa, Zâne schimbă salutul obişnuit bătând pumnul cu Micha.

- Frate, hai să ai unul fericit!
- Frate, spuse Micha. Şi tu!

în timp ce Britt şi Chloe se îmbrăţişară ca şi cum nu aveau să se mai vadă timp de un an întreg, Zâne coborî.

- Crăciun fericit, Chloe. Crăciun fericit, doamnă Carter, şi vă mulţumesc pentru drum.
- Crăciun fericit, Zâne, cu multă plăcere.

îi zâmbi privindu-l în ochi pentru o clipă. Era foarte frumuşică pentru o mamă.

- Mulţumim, doamnă Carter, şi Crăciun fericit! îngână practic ca un fel de melodie

Britt. Te sun, Chloe!

Zâne îşi aruncă rucsacul pe un umăr în timp ce Britt coborî.

- De ce s-o suni? Ce ai mai putea avea de vorbit cu ea? Nu aţi tăcut o clipă tot drumul înspre casă.

- Păi avem o mulţime de lucruri despre care să vorbim.

Britt, cu mai bine de un cap mai scundă ca el, avea aceleaşi culori. Părul negru – aî lui Britt era lung aproape până la mijloc şi prins de-o parte şi de alta a capului cu nişte agrafe cu reni – şi aceiaşi ochi verzi pătrunzători. Avea însă faţa încă rotundă, de bebeluş, în timp ce a lui deja devenise colţuroasă. Căci, aşa cum spunea Em, era deja băiat mare. Nu că ar fi fost pe punctul de a începe să se bărbierească sau ceva de genul, deşi avea grijă să verifice asta în fiecare zi. Cum fata era sora lui, consideră o datorie de onoare din partea lui să o necăjească.

- Dar nu vă spuneţi niciodată nimic. Tot timpul o ţineţi cu: „Ooooof, Justin Timberlake!”

După care scoase nişte zgomote de pupici din gură, făcând-o să se îmbujoreze. Ştia că Timberlake era preferatul ei pentru care nutrea o iubire nu chiar secretă.

- Mai taci!

-Taci tu!

- Ba tu!

Se contraziseră aşa până ajunseră pe verandă – şi apoi tăcură mulţumindu-se doar să-şi arunce priviri crunte ştiind bine că, dacă intrau în casă şi-i auzea mama lor, avea să urmeze o predică fără sfârşit. Zâne scoase cheia să descuie, căci la indicaţiile exprese ale tatălui lui casa trebuia să fie încuiată şi dacă

era, şi dacă nu era nimeni înăuntru. În clipa când deschise uşa, auzi.

Privirea cruntă dispăru din ochii lui Britt. Aceştia se făcură mari şi se umplură cu lacrimi fierbinţi. Işi acoperi urechile cu ambele palme.

- Du-te sus, îi spuse Zâne. Du-te direct în camera ta! Stai acolo!
- Dar o bate din nou. O bate.

în loc să fugă în camera ei, Britt alergă înăuntru, alergă înspre salon şi rămase acolo, în continuare apăsându-şi mâinile pe urechi.

- Opreşte-te! ţipă ea. Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te!

Zâne văzu sânge pe podea şi pe maică-sa chinuindu-se să se târască de acolo. Avea puloverul rupt şi nu mai avea unul din pantofi.

- Du-te în camera ta! urlă Graham smucind-o pe Eliza în sus de păr. Nu e treaba ta.

Britt însă nu încetă să ţipe şi să ţipe chiar şi când Zâne încercă să o tragă înapoi. Văzu ochii plini de ură ai lui taică-său trecând peste el şi încleştându-se asupra surorii lui. Şi o spaimă nouă îi răsări în suflet, arzând orice altceva era acolo. Nu se gândi, nu plănui nimic din ce ar fi putut face. O împinse pe soră-sa în spate şi se băgă între ea şi taică-său, un puşti slăbănog care mai avea mult până să devină bărbat. Şi încins de ceea ce ardea în sufletul lui, atacă.

- Las-o în pace, nemernicule!

Se repezi cu toată puterea la Graham. Surpriza mai mult decât puterea loviturii îl împinse pe Graham un pas înapoi.

- Pleacă dracului de aici!

Nu se aşteptase la asta. Avea 14 ani, şi singurele bătăi la care participase fuseseră nişte mici îmbrânceli presărate cu insulte. Simţise şi înainte pumnul tatălui lui – o lovitură

în stomac, uneori în rinichi. Să nu lase urme. De data asta pumnii îl loviră drept în faţă şi ceva în spatele ochilor lui explodă, înceţoşându-i privirea. Mai simţi încă două lovituri şi se prăbuşi, durerea vie pe care o simţi acoperind prin intensitate orice spaimă, orice furie. Lumea se făcu gri în jurul lui şi văzu luminiţe verzi.

Cu gustul sângelui în gură şi ţipetele surorii lui răsu- nându-i ca nişte clopote în cap, leşină.

Se trezi că fusese ridicat de taică-său pe un umăr şi că îl ducea în sus pe scări. Ii ţiuiau urechile, dar o auzea pe Britt plângând şi pe mama lui spunându-i să înceteze.

Taică-său nu îl puse pe pat, ci se scutură pur şi simplu făcându-l să se prăbuşească pe saltea. Fiecare centimetru din trupul lui îi zvâcni dureros, încă o dată, şi mai rău.

- Dacă mai îndrăzneşti vreodată să fii obraznic faţă de mine, o să-ţi fac mai mult decât să-ţi sparg nasul sau să-ţi înnegresc ochii. Nu eşti nimic înainte să spun eu că eşti. Tot ce ai, simplul fapt că respiri mi se datorează mie.

Se aplecă mult, până ajunse aproape de el şi vorbi cu vocea aceea a lui calmă şi egală. Zâne îl vedea dublu, nici măcar nu putea să dea din cap. începu din nou să tremure, cu dinţii clănţănindu-i din cauza şocului.

- Nu ai voie să ieşi din camera asta până spun eu. Nu ai voie să vorbeşti cu nimeni. Nu vei spune nimănui nimic din treburile ce privesc doar familia asta, altfel pedeapsa pe care m-ai silit să ţi-o aplic astăzi ţi se va părea floare la ureche. Nimeni nu te va crede. Tu eşti un nimic. Eu sunt totul. Aş putea să te omor în somn şi nimeni nu va observa. Adu-ţi aminte de asta data viitoare când îţi va trece prin minte

să faci pe bărbatul.

Ieşi şi închise uşa în urma lui. Zâne leşină din nou. Era mai uşor să-şi piardă cunoştinţa decât să trebuiască să se gândească la vorbele pe care i le spusese tatăl lui şi care îl loviseră mai tare decât pumnii lui.

Când îşi reveni din nou, lumina se schimbase. Nu era încă noapte, dar nu mai avea să dureze prea mult. Nu putea respira pe nas. Şi-l simţea înfundat, ca din cauza unei răceli teribile. Genul acela de răceală care îl făcea să-i crape capul de durere şi ochii să-i zvâcnească în orbite. II durea stomacul îngrozitor. Când încercă să se ridice în capul oaselor, camera începu să se învârtească cu el şi se temu că avea să vomite.

Când auzi uşa descuindu-se, începu să tremure din nou. Era gata să înceapă să se roage, să implore, să cerşească milă, orice care ar fi putut să împiedice pumnii aceia să se abată din nou asupra lui.

Intră maică-sa, aprinzând lumina. Lumina care îi făcu ochii să explodeze aproape de durere, aşa că îi închise.

-Tatăl tău spune să te duci să te speli şi pe urmă să îţi pui punga asta cu gheaţă pe faţă.

Vocea ei, rece şi reţinută, tonul obişnuit îl răniră aproape la fel de rău ca şi cea a tatălui lui.

-Mamă...

-Tatăl tău spune să stai cu capul sus. Poţi să te dai jos din pat numai ca să te duci la baie. După cum vezi, tatăl tău ţi-a luat computerul, consola de jos, televizorul, obiecte pe care el ţi le-a dăruit cu atâta generozitate. Nu vei vedea şi nici nu vei vorbi cu nimeni în afară de tatăl tău sau de mine. Nu vei lua parte la Ajunul Crăciunului şi nici la masa de Crăciun.

-Dar...

- Eşti bolnav, ai gripă.

El îi cercetă faţa căutând o urmă de milă sau de recunoştinţă. O urmă de vreun simţământ.

- Dar încercam să îl împiedic să-ţi mai facă rău. Am crezut că poate o va lovi şi pe Britt. Am crezut că...

- Nu ţi-am cerut eu vreun fel de ajutor şi nici nu am avut nevoie de el. Vocea îi răsună rece, metalică, fă- cându-l să-l doară în piept. Ce este între mine şi tatăl tău este între mine şi tatăl tău. Ai la dispoziţie următoarele două zile să te gândeşti la locul tău în familia asta şi să-ţi recâştigi pe cât se poate privilegiile de care aveai parte. Se întoarse spre uşă. Fă ce ţi se spune.

Când ieşi lăsându-l iar singur, băiatul reuşi să se ridice în capul oaselor – trebui să închidă iar ochii ca să nu se mai învârtească totul în jurul lui şi să respire doar. Apoi, se forţă să se ridice în picioarele-i tremurânde, se duse împleticindu-se în baie, vomită, aproape leşină din nou.

Când reuşi să se ridice din nou în picioare, se holbă la faţa lui în oglindă, pe deasupra oglinzii.

Nu semăna cu faţa lui, se gândi el, ciudat de detaşat. Gura era umflată, buza de sus era spartă. Dumnezeule, nasul arăta ca un balon roşu. Amândoi ochii erau negri, unul umflat, pe jumătate închis. Sânge uscat peste tot.

Ridică o mână, îşi atinse nasul cu degetele, făcând durerea să explodeze din nou. Îi era frică să facă un duş – era încă ameţit – aşa că luă un prosopel şi încercă să cureţe sângele cât se putea. Trebui să scrâşnească din dinţi, trebui să se ţină strâns de chiuvetă cu o mână

ca să poată sta în picioare, dar se temea mai puţin de durere decât să nu facă ceea ce i se spusese.

Izbucni în lacrimi fără să-i fie ruşine. Nu îl vedea nimeni. Oricum nu i-ar fi păsat nimănui.

încet, încet, se înapoie la loc în pat şi răsuflă greoi în timp ce se apleca să îşi scoată pantofii, blugii. La fiecare minut sau aşa ceva trebui să se oprească pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi pentru a aştepta să-i treacă ameţeala.

în chiloţi şi maiou, se târî înapoi în pat, luă punga de gheaţă pe care i-o lăsase mama lui şi şi-o puse cât putu de uşor pe nas. îl duru prea mult, mult prea mult, aşa că o ridică pe ochi. Şi asta îi aduse puţină uşurare.

Rămase acolo, întins, acum în întunericul deplin, făcându-şi planuri după planuri. Avea să fugă de-acasă. Imediat ce va fi în stare o să-şi îndese nişte haine în rucsac. Nu avea prea mulţi bani, fiindcă taică-său îi ţinea pe toţi la el. Dar avea ceva, erau ascunşi într-o pereche de şosete. Economiile lui pentru jocuri video.

Putea face autostopul – şi gândul acesta îl făcu să freamăte uşor. Poate până la New York. Avea să scape din casa asta unde totul arăta atât de curat şi frumos, dar care ascundea secrete urâte, foarte urâte, la fel cum ascunsese el banii pentru jocuri video. Avea să se angajeze undeva. Se putea angaja doar. Nu se va mai duce la şcoală, se gândi el în timp ce leşină din nou. Asta chiar era ceva.

Se trezi din nou, auzi din nou uşa şi se prefăcu adormit. Doar că nu erau paşii lui taică-său, nici ai maică-sii. Deschise ochii tocmai când Britt aprinse o mică lanternă roz în ochii lui.

-Nu.

-Şşt, şopti ea. Nu pot să aprind lumina ca să nu se trezească ei şi să vadă. Se aşează pe marginea patului şi îl mângâie pe braţ. Ţi-am adus un sendviş cu unt de arahide şi jeleu. Nu am putut lua lasagna că şi-ar fi dat seama că lipseşte ceva din caserolă. Trebuie să mănânci.

- Nu mă simt bine de la stomac, Britt.

- Doar puţin. încearcă puţin.

-Trebuie să pleci de aici. Dacă te prind...

- Dorm. M-am asigurat eu. O să stau cu tine. O să stau cu tine până ce vei putea mânca ceva. îmi pare atât de rău, Zâne.

-Nu plânge!

-Tu plângi.

îşi lăsă lacrimile să-i curgă. Pur şi simplu nu avea puterea de a le opri. înghiţindu-şi propriile lacrimi, încercând să şi le şteargă, Britt se aplecă să-l mângâie pe braţ.

-Ţi-am adus şi nişte lapte. Nu au cum să observe că lipseşte un pahar de lapte. Am curăţat eu totul şi, după ce termini, o să spăl şi paharul.

Vorbeau în şoaptă – erau obişnuiţi cu asta –, dar acum vocea ei răsună puţin mai tare.

-Te-a lovit atât de tare, Zâne. Te-a lovit şi te-a lovit iar şi după aia, când ai căzut, ţi-a tras nişte şuturi în burtă. Am crezut că ai murit.

îşi puse capul pe pieptul lui, cu umerii cutremurân- du-i-se. El o mângâie pe cap.

- Pe tine te-a lovit?

- Nu. M-a strâns de braţe şi m-a scuturat, a urlat la mine să tac. Aşa că am tăcut. Mi-a fost frică să nu o fac.

- Foarte bine. Ai făcut ce trebuia.

-Tu ai făcut, şopti ea înecându-se cu lacrimi. Tu ai încercat să faci ce trebuia. Ea nu a

încercat să-l oprească, să nu te mai lovească. Nu a spus nimic. Şi când a încetat, el i-a spus să spele sângele de pe jos. Erau cioburi în bucătărie, să cureţe totul şi acolo, să se ducă să se spele şi să pună cina pe masă până la ora şase.

Ea se ridică, îi ţinu sendvişul pe care îl tăiase frumos în două. În momentul acela simţi că o iubeşte atât de tare încât îl duru inima. Zâne îl luă, încercă să ia o înghiţitură şi descoperi că nu mai are senzaţia aceea de vomă.

-Trebuie să le spunem lui Emily şi bunicii, şi bunicului că eşti bolnav. Ai gripă şi eşti contagios. Trebuie să te odihneşti, iar tata are grijă de tine. Nu îi va lăsa să urce să te vadă. Pe urmă va trebui să le spunem celor din staţiunea de schi că ai căzut de pe bicicletă. Toate astea ni le-a spus la cină. Şi eu a trebuit să mănânc ca să nu se înfurie din nou. Pe urmă am vărsat când am ajuns sus, în camera mea.

El mai luă o înghiţitură, apoi se întinse să o apuce de mână prin întuneric.

- Ştiu ce înseamnă asta.

- Când ne întoarcem, va trebui să spunem că ai avut un accident de schi. Că ai căzut. Tata a avut grijă de tine.

- Da, se auzi răspunsul amar. A avut grijă de mine.

- O să te bată iar dacă nu o facem. Poate şi mai rău de-atât. Nu vreau să te mai bată, Zâne. încercai doar să-l opreşti să nu o mai lovească pe mama. Mă apărai şi pe mine. Ai crezut că mă va lovi. Aşa cum am crezut şi eu.

El o simţi mişcându-se şi, în lumina slabă a lanternei pe care o aşezase pe pat, o văzu întorcându-se să privească înspre fereastră.

- Bănuiesc că într-o zi ova face.

- Ba nu, nu o va face. în interiorul lui,

dincolo de durere, simţi cum creşte furia. Nu îi vei da nici un motiv să o facă. Iar eu nu o să-l las.

- Nu are nevoie de motiv. Nu trebuie să fii adult ca să înţelegi asta. Deşi tonul era unul de om matur, lacrimi apărură din nou în ochii ei. Nu cred că ne iubesc. El nu ar avea cum să ne iubească şi să ne lovească, să ne pună să minţim. Si ea nu ar avea cum să ne iubească şi să lase totuşi să se întâmple asta iar şi iar. Cred că nu ne iubesc şi gata.

El ştia că nu – devenise sigur de asta în momentul în care mama lui intrase în cameră şi se uitase la el fără nici o emoţie în ochi.

-Ne avem unul pe celălalt.

Şi cum ea stătea acolo cu el, având grijă ca el să mănânce, băiatul îşi dădu seama că nu putea să fugă şi să o lase acolo. Trebuia să rămână. Trebuia să devină mai puternic. Trebuia să devină suficient de puternic ca să i se poată opune, să se poată lupta cu el.

Nu ca să o apere pe mama lui, ci pe sora lui.

capitolul 2

Era Ajunul Crăciunului, iar Emily Walker mai avea încă vreo jumătate de duzină de lucruri de făcut şi de şters de pe lista pe care şi-o făcuse. Mereu scria liste, mereu stabilea programe. Şi, invariabil, de fiecare dată, orice lucru pe care îl trecea pe listă – de când începuse să facă liste – îi lua mai mult decât crezuse.

La dracu', fix de fiecare dată.

Şi mai era ceva în legătură cu listele alea, nu? Exista şansa foarte mare de altfel să apară alte şi alte chestii pe neaşteptate care consumau şi mai mult timp decât anticipase şi

prin urmare nu îl pusese la socoteală.

Cum ar fi, de exemplu, astăzi. Pe lângă că trebuise să mai arunce un ochi prin casă să fie totul în regulă, să facă la cuptor cotletele favorite ale tatălui ei şi cartofii pentru cina de ajun, să îşi facă o mască de faţă acasă de care avea nevoie de destulă vreme şi să se ducă cu maşina până în Asheville ca să îşi ia părinţii de la aeroport, mai adăugase şi un drum scurt până la piaţă ca să ia un pui bun, de ţară.

Bietul Zâne avea gripă, aşa că mai adăugă şi faptul că trebuia să transforme puiul acela bun, de ţară, într-o oală de supă fierbinte. Ceea ce însemna că trebuia să mai adauge şi drumul până acasă la sora ei peste lac, ca să ducă supa.

Ceea ce mai adăuga şi corvoada de a fi drăguţă şi de a se purta frumos cu Eliza.

Şi ceea ce era şi mai rău, trebuia să fie drăguţă şi să se poarte frumos cu Eliza după ce Eliza decretase că cina de Crăciun trebuia să aibă loc la casa părintească.

Oh, nu trebuia să-şi facă griji, spusese Eliza, îi trecu prin minte lui Emily în timp ce îşi punea pe ea nişte haine curate. Trebuia să sară peste partea cu masca, indiferent dacă era sau nu nevoie de ea. Nu, nu trebuia să-şi facă griji, fiindcă Eliza deja luase legătura cu firma de catering şi modificase locul de desfăşurare a evenimentului.

Pentru numele lui Dumnezeu, auzi, locul de desfăşurare a evenimentului!

Şi cine mama dracului angaja o firmă de catering ca să aducă mâncare la o cină de sărbători petrecută în sânul familiei?

Eliza Bot Walker Bigelow, exact ea!

Dar avea să fie drăguţă, să se poarte frumos.

La dra- cu', doar nu era să înceapă ceva cu Eliza în timpul vizitei părinţilor lor. Aşa că avea să ia oala de supă care fierbea încă încet pe aragaz şi să îi facă o mică vizită nepotului ei bolnav.

Şi avea să-i strecoare pe furiş şi cel mai recent roman din ciclul *Dark Tower* de vreme ce King şi încă o grămadă de alţi autori foarte tari nu intrau pe lista scriitorilor aprobaţi de Graham şi Eliza.

Ceea ce nu ştiau nu putea să se întoarcă împotriva ei şi să-i dea bătăi de cap. Zâne se pricepea să păstreze secretele. Poate chiar prea bine, se gândi Emily în timp ce arunca iute nişte urme de fard pe faţă. Poate că ea nu petrecea suficient timp cu copiii ăia, cât ar fi trebuit, dar de fiecare dată când o făcea avea o senzaţie... aparte. Senzaţia că exista ceva în legătură cu ei care nu era tocmai în regulă.

Probabil era vorba doar de imaginaţia ei, admise ea, trăgându-şi cizmele în picioare. Mai degrabă era probabil vorba despre faptul că inconştient căuta ceva pentru care să o blameze pe sora ei, să-i vină de hac în sfârşit. Nu fuseseră apropiate în copilărie – nu era întotdeauna adevărat că firile opuse se atrăgeau şi cei şase ani dintre ele probabil adăugaseră ceva la această incompatibilitate.

Nu se apropiaseră nici după ce deveniseră adulţi. De fapt, deşi de obicei se purtau politicos una cu cealaltă – de obicei – undeva la alt nivel se simţea ceva. Ceva aparte. O antipatie reciprocă şi cât se poate de vie. De fapt, dacă nu ar fi fost părinţii, nepoata şi nepotul ei, Emi- ly ar fi putut trăi foarte bine până la adânci bătrâneţi fără a mai simţi nevoia de a o vedea ori a vorbi cu Eliza vreodată.

- Groaznic, murmură ea în timp ce cobora în grabă scările. E absolut groaznic să simt ori să gândesc aşa ceva.

Mai rău decât atât, se temea că parte din motivele pentru care gândea asta, simţea asta, erau pur şi simplu resentimente din partea ei – ceea ce o făcea să îi fie şi mai ruşine.

Eliza era mai frumoasă şi aşa fusese mereu. Nu că ea nu ar fi fost suficient de drăguţă, chiar şi fără masca aia de faţă. Dar Eliza avea trăsăturile cel puţin de două ori mai frumoase ca ale ei, şi mai avea şi sânii mai mari. Şi, desigur, dat fiind faptul că era cu şase ani mai mare, fusese prima care făcuse din toate.

Jucase în piese de teatru la şcoală, ajunsese şefa echipei de majorete, purtase coroana de Regina Balului la balul de absolvire. Iar când terminase facultatea nu fuseseră bunicii lor cei care îi dăruiseră un minunat BMW decapotabil argintiu?

Pe urmă, într-un fel sau altul, pusese mâna pe un doctor. Un chirurg – şi încă unul frumos ca o vedetă de cinema. Avusese parte de o petrecere de logodnă de mari fiţe la club, primise cu multă aroganţă o mulţime de cadouri şi i se organizase cea mai extravagantă şi luxoasă nuntă posibil. Şi arătase absolut fabulos, îşi aminti Emily în timp ce stingea focul sub oala de supă. Ca o regină în rochia ei voluminoasă şi imaculată.

În ziua aceea nu simţise nici un fel de invidie faţă de Eliza. Se bucurase mult pentru ea – chiar dacă fusese obligată să poarte rochia aceea oribilă, roz, cu umerii umflaţi, la fel ca toate celelalte domnişoare de onoare.

Dar după aceea, resentimentele îi reveniseră fix la aceeaşi intensitate.

-Nu te gândi acum la asta, îşi spuse hotărâtă,

punându-şi haina, căciula, mănuşile. E Crăciunul doar. Şi bietul Zâne e bolnav.

îşi luă geanta – în care îndesase deja romanul *Dark Tower* –, luă nişte prosoape de bucătărie ca să ducă oala fierbinte până la camionetă şi să o învelească până ajungea acasă la Eliza.

Se ocupase să îi fie spălată, ceruită şi bibilită camioneta – o sarcină pe care reuşise să o şteargă deja de pe listă –, aşa că bordul nu mai era plin de hârtiuţe. Şi verificase în amănunt bungalow-urile de închiriat, astfel încât când părinţii ei aveau să întrebe – şi sigur aveau să o facă – putea să-i asigure că Walker Lakeside Bungalows, mica afacere de familie, mergea cât se poate de bine.

îi făcea plăcere să se ocupe de ea acum, că părinţii ei se pensionaseră. Poate că nu îi plăcea deloc, poate chiar avea resentimente – uite, iar folosea cuvântul acesta – când tăia cecul cuvenit Elizei în fiecare trimestru, cu partea ei de profit. Eliza nu mişca un deget în privinţa asta, dar sângele apă nu se face, familia era familie, aşa că primea o parte din ceea ce construiseră părinţii ei, iar ea întreţinea în momentul de faţă.

Măcar acum casa îi aparţinea ei, era doar a ei, se gândi după ce puse oala cu supă pe podea în faţa scaunului din dreapta şi aruncă o privire în spate.

Iubea casa asta, iubea lemnul şi piatra din care era construită, veranda care o înconjura, de jur împrejur, priveliştea lacului şi a munţilor. Pentru ea acolo fusese acasă de când venise pe lume şi intenţiona să rămână căminul ei până la moarte. Cum nu avea copii, iar şansele să aibă vreunul în curând păreau destul de mici, asta în cel mai bun caz, plănuia să le-o lase lui Zâne şi lui Britt când venea

vremea.

Poate că unul dintre ei avea să dorească să stea acolo. Poate că urmau să o închirieze ori să o vândă. Ea, una, avea să fie moartă, deci nu mai conta.

- Ce gând vesel, fix în spiritul Crăciunului.

Râzând de sine însăşi, se sui în camionetă, gândin- du-se ce frumoasă urma să fie casa pe înserat atunci când toate luminiţele multicolore aveau să se aprindă şi bradul să se reflecte în fereastră. Exact aşa cum se întâmplase la fiecare Crăciun din amintirile ei. Casa care mirosea a brad şi a merişoare şi a fursecuri calde, abia scoase din cuptor.

Ieşi de pe aleea din faţă ca să o apuce pe şoseaua ce înconjura lacul şi îşi suflă bretonul din ochi. Nu reuşise să includă pe lista cu chestii de făcut înainte de Crăciun şi aranjatul părului, aşa că asta trebuia să mai aştepte.

în timp ce urmă drumul în jurul Reflection Lake, dădu drumul la radio, îl dădu mai tare şi cântă alături de Springsteen trecând de bungalow-urile de închiriat, de chei, de celelalte case de pe lac şi vită înspre oraşul ce se profila pe fundalul munţilor cu vârfurile acoperite de zăpadă contrastând frumos cu albastrul palid al cerului senin de iarnă.

Drumul urca şi cobora, trebuia să o facă şi la stânga, şi la dreapta – îl ştia şi cu ochii închişi. O apucă pe Main Street doar ca să vadă magazinele gătite toate de sărbătoare şi steaua Crăciunului ce fusese înălţată mult deasupra hotelului Lakeview.

Dădu cu ochii de Cyrus Puffer care, trăgând după sine o geantă uriaşă, se îndrepta spre camioneta lui parcată. Fusese măritată cu Cyrus aproape şase luni – Dumnezeule, deja

trecuseră aproape zece ani de atunci, se gândi. Hotărâseră, destul de repede, că postura de prieteni care se culcau din când în când împreună le convenea amândurora mult mai mult decât aceea de soţ şi soţie, aşa că avusese parte, în opinia ei, de singurul divorţ absolut amiabil dintre toate divorţurile de pe pământ.

Trase pe dreapta ca să îl salute.

- Cumpărături de ultim moment?

- Nu. Sau da, mă rog, un fel de, spuse el zâmbindu-i. Era un tip roşcovan, cu părul foarte aprins la culoare şi mereu binedispus. Marlene a vrut îngheţată – şi nu de oricare, a ţinut morţiş să primească îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată.

- Mda, se vede că eşti un soţ foarte bun.

A doua oară fusese cu noroc pentru el. Emily fusese de fapt cea care îi prezentase unul altuia şi ajunsese în cele din urmă să îi fie alături, în mod excepţional pe post de cavaler de onoare, la nuntă.

- Mă străduiesc şi eu, continuă el fără să-şi piardă ceva din intensitatea zâmbetului. Oricum, mă consider norocos că nu m-a pus să mă duc şi după murături ca să meargă cu îngheţata aia.

- O, Doamne, Dumnezeule! exclamă ea apucându-i faţa cu ambele mâini. Dumnezeule, Cy! O să fii tată!

-Abia ieri am aflat cu siguranţă. Iar ea nu vrea să spună nimănui încă, în afară de părinţii ei şi ai mei, dar nu se va supăra că ţi-am spus ţie.

-Stai liniştit, eu nu voi spune nimfe, dar, Dumnezeule, sunt atât de fericită pentru tine! II trase spre ea ca să-l sărute_ zgomotos şi cu putere de la geamul deschis al maşinii. Asta-i cel mai tare cadou de Crăciun! Oh, Cy, spune-i

din partea mea că-i transmit cele mai bune urări! Să aibă parte de cele mai frumoase sărbători! Iar când va vrea să vorbească despre asta, să mă sune doar.

-Aşa o să fac. Em, sunt atât de fericit că mi-e teamă să nu plesnesc, pur şi simplu. Trebuie să plec să-i duc îngheţata mămicii.

- Să-i spui că vreau eu să-i organizez petrecerea pentru bebeluş.
- Pe bune?
- Sigur că pe bune. Crăciun fericit, Cy! Doamne sfinte!

Rămase cu zâmbetul acela uriaş pe buze tot drumul până la lac şi apoi înspre Lakeview Terrace. Şi când intră pe aleea din faţă se gândi aşa cum se gândea întotdeauna: „M-aş sinucide dacă aş fi obligată să locuiesc aici”.

Desigur, nu încăpea îndoială, casele erau mari şi majoritatea frumoase. Şi nu chiar toate la fel, căci din câte îşi aducea aminte, existaseră mai multe proiecte şi planuri din care să aleagă. Şi multe altele ce fuseseră adăugate ulterior, după construcţie.

Dar, pentru ochiul ei, zona asta avea un aer ciudat, nenatural, chiar sumbru. Asta din cauza perfecţiunii prea „perfecte” ce caracteriza totul, până la trotuarele curate lună, aleile asfaltate ori cu pavele; parcările micuţe – doar pentru rezidenţi şi musafirii lor – cu pomii plantaţi cu grijă, băncile plasate exact unde trebuie şi atenţia la detalii de peste tot.

Dar surorii ei îi plăcea aici şi, pe bună dreptate, căci rândurile perfecte de case cu gazonul din faţă tuns la milimetru i se potriveau Elizei sută la sută.

Amintindu-şi că trebuie să fie drăguţă, Emily parcă în faţa casei. Luă oala cu supă şi se duse spre uşă, apoi sună. Ca şi când ar fi fost o

străină, se gândi ea, nu un membru al familiei. Dar lor le plăcea să-şi zăvorască cu trei lacăte palatul lor personal.

„Drăguţă”, îşi spuse din nou în sinea ei şi zâmbi larg, îşi păstră zâmbetul când Eliza deschise uşa arătând atât de al dracului de mişto în pantalonii albi de stofă, puloverul de caşmir roşu şi părul care îi cădea în bucle întunecate pe umeri. Iar în ochii care erau la fel de pătrunzători şi de verzi ca şi ai lui Emily, caracteristica principală a familiei Walker, nu se citea decât o enervare lejeră.

- Emily. Nu ştiam că vii.

Nu „Emily! Crăciun fericit! Bine ai venit!”

Dar Emily continuă să zâmbească.

-Am primit mesajul tău despre Zâne şi despre cina de mâine. Am încercat să te sun înapoi, dar...

- Am fost ocupaţi.
- Da, şi eu la fel. Dar mi-a părut atât de rău pentru Zâne că i-am pregătit faimosul remediu al mamei. Supă de pui cu tăieţei. Cum se simte?
- Doarme.
- Liza, e frig. Nu mă laşi să intru în casă?
- Cine e, iubito?

Graham, cu părul lui auriu, cât se poate de chipeş – îmbrăcat şi el cu un pulover de caşmir, de data asta unul gri-argintiu – îşi făcu apariţia în spatele Elizei. Zâmbi, dar la fel cum mai observase Emily de o mulţime de ori înainte, fără ca zâmbetul să i se citească şi în ochi.

- Emily! Crăciun fericit! Ce surpriză!
- I-am făcut o supă lui Zâne. Am vrut să i-o aduc, să îl văd înainte să mă duc după mama şi tata la aeroport.
- Intră, intră! Dă-mi mie oala aia!

- E fierbinte. O să o duc eu în bucătărie dacă se poate.
- Desigur. Foarte drăguţ din partea ta să faci supa asta. Sunt sigură că Zâne va aprecia gestul.

Se duse spre bucătărie, cu Graham alături, trecând pe lângă decoraţiunile aşezate perfect precum într-un magazin de lux.

- Casa asta arată absolut fantastic, spuse ea punând oala pe aragaz. Mă duc sus să-i duc lui Zâne un bol şi să stau cu el câteva minute. Sunt sigură că i-ar plăcea să scape un pic de singurătate.
- Dar ţi-am spus că doarme.

Emily aruncă o privire spre sora ei.

- Da, dar poate că...
- Şi e şi foarte contagios, spuse Graham, strecurân- du-şi un braţ pe după talia Elizei. Nu aş avea cum să-ţi îngădui să te expui la aşa ceva, mai ales că o să vii în contact cu persoane în vârstă.

Ea nu se gândea la părinţii ei precum la nişte „persoane în vârstă”, aşa că expresia o scoase din sărite.

- Dar suntem cu toţii sănătoşi precum nişte cai şi oricum va veni mâine la cină, aşa că...
- Ba nu, nu se simte destul de bine pentru asta. Are nevoie de odihnă, spuse Graham – cu vocea aceea serioasă de medic.
- Dar dacă aţi vrut să mutăm cina la mine acasă...
- E mai bine pentru toată lumea, spuse Graham vesel. O să trecem pe acolo, pentru ca părinţii voştri să le poată vedea pe Eliza şi Britt, dar nu vom sta prea mult.

Ea simţi literalmente cum îi pica faţa.

-Adică o să-l lăsaţi singur pe Zâne? În ziua de Crăciun?

- înţelege cum stau treburile şi, oricum, cea mai mare parte din ziua de mâine o s-o petreacă dormind. Ne vom ocupa însă să adăugăm supa ta de pui la medicamentele pe care le ia deja, stai liniştită, asta pe lângă îngrijirile mele, continuă Graham. Doar nu sunt doar tatăl lui, sunt şi doctorul lui.

Gândul, simplul gând că Zâne avea să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului singur cuc, bolnav în pat, o făcea să simtă junghiuri în inimă.

- Dar nu e în regulă! N-am putea să purtăm, nu ştiu, măşti sau ceva? E doar un puşti. Şi e Crăciunul.

- Noi suntem părinţii lui, rosti răspicat Eliza, evident enervată. Noi hotărâm. Când şi dacă vei avea copii, vei hotărî tu ce e mai bine pentru ei.

-Unde e Britt? Măcar să...

- În camera ei. Face un proiect pentru Crăciun, spuse Graham ducându-şi secretos degetul la buze. Se pare că nu trebuie să ştie nimeni despre el. O să o vezi mâine, încă o dată, îţi mulţumim mult că te-ai gândit la Zack şi ţi-ai bătut capul să îi faci şi o supă.

O ocoli pe Eliza, puse un braţ ferm pe Emily şi o răsuci îndreptând-o înapoi spre uşă până unde o conduse apoi cu nişte paşi ce îi părură adevărate salturi.

- Spune-le lui Quentin şi Ellen că abia aşteptăm să îi vedem mâine.

- Eu... eu aş putea să îi aduc cadourile lui în seara asta ca să le găsească mâine-dimineaţă.

-Nu e nevoie. Are 14 ani, Emily, nu patru. Ai

grijă cum conduci.

Nu o împinse propriu-zis afară din casă, dar ea avu senzaţia că prin atitudine exact asta făcu. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi de furie şi amărăciune în timp ce se înapoia la camionetă.

- Nu e bine, nu e bine, nu e bine.

Repetă propoziţia asta iar şi iar urcându-se la volan şi demarând de pe alee.

Dar nu avea decât simpla calitate de mătuşă. Nu putea face absolut nimic.

Ecranul ceasului deşteptător al lui Zâne indica 6.45. Seara, măcar asta ştia. Petrecuse peste douăzeci şi patru de ore încuiat în camera lui, iar faţa şi stomacul îl dureau atât de tare, încât nu reuşise decât să aţipească puţin, când şi când. Durerea nu voia să înceteze, iar foamea sălbatică o făcea şi mai cumplită.

Mâncase doar cealaltă jumătate din sendvişul cu unt de arahide şi jeleu la primele ore ale dimineţii. Chiar după opt, mama lui îi adusese nişte pâine prăjită şi un urcior mic de apă, pe lângă încă o pungă de gheaţă.

Pâine cu apă. Mâncare pentru deţinuţi. Pentru că exact asta era.

Nu îi spusese nici un cuvânt, şi nici el nu îi spusese nici un cuvânt ei.

Acum era aproape şapte seara şi nu venise nimeni. Işi făcea griji pentru Britt. Oare şi ea era încuiată în camera ei? Uneori el – nu mai avea cum să se gândească la bărbatul acela ori să-l numească tată – îi încuia la ei în camere. Dar doar pentru câteva ore şi le lăsa televizorul aprins ori jocuri, ori *ceva* de făcut.

încercă să citească – nu îi luaseră şi cărţile.

Dar îl durea prea tare – cititul îi dădea dureri teribile de cap. Se târâse până la duş fiindcă durerea îl făcea să transpire şi nu-şi putea suporta mirosul teribil.

Cu apa curgându-i pe faţa care-i zvâcnea, plânsese ca un copil mic.

Arăta precum Rocky după câteva runde cu Apollo Creed.

Trebuia să devină mai puternic. Tatăl lui Micha ridica greutăţi. Avea o cameră întreagă la dispoziţie acasă la ei unde îşi făcuse un fel de sală. Putea să îl roage pe domnul Carter să îl înveţe şi pe el. Putea să-i spună că vrea să pună ceva muşchi pe el înainte să înceapă sezonul de baseball.

Şi peste trei ani jumătate, putea să plece la facultate. Dar cum naiba să plece la facultate şi să o lase aici pe Britt?

Poate că ar fi trebuit să se ducă la poliţie şi să spună acolo tot. Dar şeful poliţiei juca golf cu tatăl lui. Toată lumea din Lakeview îl respecta pe doctorul Graham Bigelow.

Ii făcea rău să se gândească la asta, aşa că se gândi la baseball. Avea o minge de baseball sub aşternuturi şi o mângâie, pipăindu-i cusăturile aşa cum un copilaş îşi mângâie ursuleţul de pluş ca să se liniştească.

Auzi declicul încuietorii şi cu foamea rozându-i stomacul ca un şobolan, avu un sentiment de uşurare.

Până dădu cu ochii de taică-său. II văzu scăldat în lumina holului ce pătrunse înăuntru când deschise uşa. înalt, musculos, cu o tavă într-o mână şi geanta lui de medic în cealaltă.

Graham intră, puse tava pe băncuţa de la picioarele patului. Se înapoie la uşă, aprinse luminile – Dumnezeule, ce îl dureau ochii de la

ele – şi închise uşa în urma lui.

- Ridică-te, spuse Graham răstit.

Tremurând din nou, Zâne se împinse să se ridice în şezut.

- Ai ameţeli?

„Ai grijă”, se gândi Zâne. „Fii respectuos.”

- Puţin, da, domnule.
- Greţuri?
- Puţin. Nu atât de rău ca azi-noapte.

-Ai vomitat? întrebă Graham deschizându-şi geanta.

- Nu, doar azi-noapte.

Graham scoase o lanternă de buzunar şi o aprinse în ochii lui Zâne.

- Urmăreşte-mi degetul cu privirea, doar cu ochii.

II durea, până şi asta îl durea să facă, dar Zâne făcu ce i se spuse.

- Dureri de cap?
- Da, domnule.
- Vezi dublu?
- Nu, acum nu mai văd dublu, domnule.

Graham îi verifică urechile, dinţii.

- Sânge în urină?

-Nu. Nu, domnule.

-Ai o contuzie moderată. Te poţi considera norocos, dat fiind comportamentul tău, că nu a fost mai rău. Lasă capul pe spate!

Când se conformă, Graham apăsă cu degetele de ambele părţi ale nasului lui Zâne. Durerea îi explodă în creier îngrozitoare, teribilă. Ţipând, Zâne încercă să împingă mâinile la o parte. Graham se întinse să ia ceva instrumente din geantă şi Zâne se simţi inundat de o sudoare rece ca gheaţa de frică.

- Te rog. Te rog, nu! Mă doare! Tată, te rog!

- Lasă capul pe spate, spuse Graham punând mâna pe gâtul lui Zâne şi strângându-l uşor. Fii bărbat, ce dracu'!

El urlă. Nu se putu abţine. Nu vedea ce făcea tai- că-său. Şi chiar dacă ar fi deschis ochii, tot nu ar fi fost în stare să vadă ceva prin ceaţa sângerie. Lacrimile îi curgeau năvalnic pe obraji. Nu se putea abţine nici în privinţa asta. Şi când totul se termină, se lăsă moale pe pat şi se ghemui ca o imensă bilă umană tremurândă.

- Poţi să-mi mulţumeşti că nu vei avea deviaţie de sept. Poţi să-mi *mulţumeşti,* repetă Graham.

Zâne înghiţi saliva amară ca fierea ce îi veni pe gât.

- Mulţumesc.

- Foloseşte gheaţă. Vei rămâne în camera ta până ce plecăm în staţiune a doua zi de Crăciun. Ai avut un accident de bicicletă. Ai fost neatent. în staţiune vei rămâne în camera ta din apartamentul de acolo. Când ne întoarcem acasă, vom spune că ai avut un accident la schi. Ai fost neatent, nu îţi reveniseşi complet după gripă, dar te-ai încăpăţânat să mergi. Dacă te abaţi de la povestea asta cât de puţin, lucrurile se vor schimba în foarte rău pentru tine. Mă voi duce la tribunal şi voi obţine un ordin să te duc la balamuc şi să te închid acolo alături de alti neadaptati. M-ai înţeles?

-Da.

Deşi Zâne avea în continuare ochii închişi, ştia că Graham era aplecat asupra patului lui, înalt, blond şi cu un mare rânjet pe buze.

-Săptămâna viitoare, le vei scrie bunicilor să le mulţumeşti pentru cadourile pe care din prostie ţi le-au luat. Cadourile acelea vor fi

donate la un orfelinat. Cadourile pe care eu şi mama ta le-am ales pentru tine vor fi returnate. Nu meriţi nimic, aşa că nu vei primi nimic. Ai înţeles?

-Da.

„Nu contează, nu contează. Te rog, pleacă doar.”

- Calculatorul îţi va fi înapoiat, dar doar pentru teme, îl voi verifica în fiecare seară. Dacă în decurs de o lună vei dovedi că te căieşti suficient, dacă notele tale nu au de suferit şi dacă ajung eu la concluzia că ai învăţat o lecţie valoroasă, ţi se vor înapoia şi restul lucrurilor. Dacă nu, şi ele vor fi donate cuiva mai meritoriu. în plus, îmi voi retrage permisiunea să joci baseball, nu numai în sezonul care vine, ci pentru totdeauna. Ai înţeles?

Ură. Zâne nu îşi închipuise că era în stare să simtă o ură atât de intensă.

- Da, domnule.

- O să caut printre academiile militare ca o alternativă pentru educaţia ta dacă nu te îndrepţi. Mătuşa ta a trimis supa asta. Ai grijă să-i mulţumeşti pentru ea când – şi dacă – o s-o mai vezi vreodată.

în sfârşit plecă, încuind uşa în urma lui.

Zâne rămase acolo, aşa cum era, până ce simţi că poate e în stare să treacă peste valurile de durere ce îl copleşiseră. Ştiuse că tatăl lui putea fi rău, că putea fi josnic, că putea fi violent, că putea să-şi pună masca aceea de soţ, tată şi vecin perfect peste toate acestea.

Dar nu ştiuse niciodată, ori nu acceptase până în momentul acela că tatăl lui era un

monstru.

- Nu îi voi mai spune niciodată tată, murmură Zâne. Niciodată.

Se chinui să se ridice, să se aşeze pe băncuţa de la picioarele patului. Luă bolul cu supă.

Era rece, observă el. încă o dovadă de răutate crasă.

„Dar e prostia ta, nemernicule", se gândi el în timp ce mânca. „Nu am gustat nimic mai bun în toată viaţa mea."

Când se simţi mai bine, mai făcu un duş, căci transpirase şi-şi udase fleaşcă tricoul. Se chinui să se plimbe prin cameră, să meargă şi să meargă mai departe. Chestia asta cu devenitul mai puternic trebuia să înceapă de undeva. îşi dori să mai fi avut încă un bol de supă, dar se mulţumi doar să-şi pună nişte gheaţă pe faţă.

Auzi cântece de Crăciun ajungând până sus la el de jos şi se apropie de fereastră. Privi peste lac, văzu luminiţele scânteind de partea cealaltă. îşi închipui cam pe unde se afla casa mătuşii lui, şi-o închipui alături de bunicii lui, sărbătorind Ajunul Crăciunului. Oare se gândeau la el?

Spera că da. Doar era bolnav de gripă şi nu-i aşa că era mare păcat?

Doar că ei nu ştiau, nu ştiau, nu ştiau. Şi ce ar fi făcut, ce ar fi putut ei să facă dacă ar fi ştiut? Nimic, împotriva unui bărbat precum tatăl lui. Dacă doctorul Graham Bigelow spunea că fiul lui a căzut de pe bicicletă ori s-a lovit teribil când a fost la schi, toată lumea avea să îl creadă. Nimeni nu ar fi putut să-şi închipuie că un astfel de bărbat îşi bătea propriul copil.

Şi dacă ar fi încercat el să-i facă să creadă,

oricum ce ar fi putut ei să facă?

Nu putea să se ducă la şcoala militară. Nu putea suporta aşa ceva. Nu putea să o părăsească pe Britt.

Aşa că trebuia să se prefacă, la fel cum se prefăceau şi părinţii lui. Urma să pretindă că învăţase o lecţie valoroasă. Să spună doar „da, domnule”. Să-şi menţină notele la acelaşi nivel înalt. Să facă orice era nevoie să facă.

Iar într-o zi urma să devină suficient de puternic, ori suficient de mare, ori suficient de curajos încât să înceteze să se mai prefacă.

Totuşi, cine avea să îl creadă? Poate că mătuşa lui, da. Poate. Nu credea că îl plăcea prea tare pe taică-său – şi nici pe maică-sa. Ştia că ei nu o sufereau pe ea fiindcă spuneau o mulţime de lucruri despre ea tot timpul. Cum că nu era nimic de capul ei, cum că nu fusese în stare nici măcar să-şi păstreze un amărât de soţ. Şi alte chestii.

Auzi pianul şi se simţi puţin uşurat. Britt era bine dacă era în stare să cânte la pian.

Poate că reuşea să obţină dovezi. Putea să-l roage pe Micha să-i arate cum să monteze o cameră de luat vederi ascunsă sau ceva de genul ăsta. Ba nu, nu putea să-l bage pe Micha în asta. Dacă Micha le spunea părinţilor lui, era posibil să le spună aceştia ceva alor *lui.*

Se ducea pe apa sâmbetei baseballul, urmau şcoala militară şi altă bătaie crâncenă. Nu era suficient de curajos.

Dar putea să scrie totul.

Plin de inspiraţie, se aşează la birou, găsi un caiet, pixuri şi creioane. Nu încă, hotărî însă. Unul dintre ei era posibil să intre iar aici înainte să meargă la culcare. Şi dacă îl prindeau îl nenoroceau.

Aşa că aşteptă, aşteptă, cufundat în

întuneric, cu mingea de baseball în mână să-i ţină companie şi să-l liniştească.

îl auzi pe taică-său strigând:

-Vise plăcute în noaptea asta de Crăciun, Britt!

Şi auzi şi vocea ei răspunzând:

-Noapte bună! Câteva clipe mai încolo, o auzi şoptind lângă uşa lui. Nu m-am putut strecura la tine, îmi pare rău. Te-am auzit ţipând, dar...

-Nu-i nimic. N-am nimic. Du-te la culcare înainte să te prindă.

- îmi pare rău, spuse ea încă o dată.

Auzi uşa închizându-se la camera ei. Un timp îl fură somnul. îl trezi râsul mamei. Venind pe scări în sus, murmurând vorbe înăbuşite în timp ce treceau pe lângă uşa lui. Rămase unde era, cu ochii închişi, respirând la fel de egal, căci nu putea să aibă încredere în ei.

Şi se dovedi că avea dreptate când, câteva minute mai încolo, se auzi un clic, şi uşa se descuie. Simţi lumina din hol pe pleoapele închise. Le ţinu la fel, închise, dar nu strâns – altfel s-ar fi prins că se preface.

Chiar după ce uşa se închise la loc şi se auzi şi cheia răsucindu-se în broască, mai aşteptă. Un minut, două, cinci – numără el până la capăt.

Când se simţi în siguranţă, se târî până la birou, luă caietul şi câteva stilouri. Asta în cazul în care era nevoie de ele. Mai luă şi micuţa lanternă pe care Britt i-o lăsase şi se înapoie în pat.

Dacă auzea din nou cheia, avea destul timp să bage totul sub pătură şi să se întindă ia loc.

în micul fascicul de lumină, începu să scrie.

Poate *că* nimeni nu *mă va crede. El spune*

că nu. *El e prea important, prea deştept, aşa că lumea nu mă va crede, dar profesoara mea de engleză spune că scrisul te poate ajuta să te gândeşti şi să-ţi aduci aminte diferite lucruri. Eu trebuie să-mi aduc aminte.*

Pe 23 decembrie 1998, când eu şi sora mea ne-am întors de la şcoală, mama era pe jos, pe podea, iar tata o lovea din nou şi, când am încercat să îl opresc, m-a bătut şi pe mine foarte rău.

Continuă să scrie mai bine de o oră.

Când obosi prea tare ca să mai scrie, scoase o monedă din puşculiţă şi o folosi ca să scoată şuruburile de la gura de ventilaţie pentru aerul condiţionat. Ascunse caietul în interior. Puse stilourile la un loc, chiar dacă rămăsese fără cerneală la unul.

Pe urmă se târî la loc în pat şi adormi.

capitolul 3

Zâne urmă ordinele. Durerea scăzu în intensitate, vâ- nătăile se estompară. Nimeni din staţiunea de vacanţă montană nu puse la îndoială explicaţiile doctorului Bi- gelow privitoare la accidentul cu bicicleta al fiului său şi nici regimul de viaţă pe care îl prescrisese şi care cerea ca Zâne să rămână singur şi nederanjat de nimeni în timpul şederii lor acolo. Nimeni din Lakeview nu puse la îndoială explicaţiile doctorului Bigelow privind ghinionul pe care îl avusese la schi fiul lui.

Adică, Emily îşi cam puse întrebări, căci se gândise cum naiba de Zâne fusese lăsat să schieze când de-abia îşi revenea după gripă, dar asta nu schimbă nimic.

Viaţa merse mai departe.

Iar dacă el învăţase o lecţie valoroasă, aceea era că trebuia să aibă grijă.

Îşi păstră camera într-o curăţenie lună şi se ocupă de tot fără să obiecteze, ba chiar îşi îndeplini îndatoririle în casă fără o vorbă chiar. învăţă, mai mult de frică decât că-l interesa ceva. Căci dacă lua note mai mici, avea să fie pedepsit. Dacă lua note mai mici, avea să piardă baseballul. Iar baseballul se transformă din unica lui pasiune în visul vieţii lui, în posibilitatea lui viitoare de evadare. Căci atunci când avea să semneze pentru o echipă importantă, urma să plece din Lakeview şi să nu mai privească înapoi.

Toată lumea se purta ca şi cum data de 23 decembrie nu existase în calendar. Toată lumea care locuia în casa din Lakeview Terrace trăia o minciună. Reuşi să treacă testele tatălui lui – era suficient de isteţ să le recunoască. Faptul că îl împingea aşa, ca din întâmplare, sau îl plesnea fără nici un motiv – şi mutra satisfăcută a lui taică-său când el îşi ţinea în continuare capul plecat, ochii în pământ şi nu spunea nimic –, toate astea îl făceau să-şi dea seama că erau teste.

Noaptea, în liniştea camerei lui, scria adevărul.

12 ianuarie. Graham m-a împins într-un perete. A zis că am stat bosumflat în *timpul cinei şi nu mi-am arătat recunoştinţa, l-am spus tatălui lui Micha să nu pomenească nimănui faptul că mă învăţa să ridic greutăţi, că voiam să fie o surpriză pentru toţi. Oricum, nu vorbeşte cu Graham. Nici nu cred că îl simpatizează pe Graham prea tare. Mi-a spus să nu-i mai spun „domnule" la fiecare cinci minute, fiindcă îl face să se simtă ca şi*

cum ar fi din nou în armată şi, *de vreme ce ne* antrenăm *împreună, ar trebui să-i spun Dave. E de treabă.*

2 martie. Sunt din ce în ce mai puternic!!! Pot să ridic greutăţi de 7 kilograme în fiecare mână, douăsprezece reprize, trei seturi. Şi astăzi, am reuşit să ridic – culcat pe bancă – haltera de 34 de kilograme şi am făcut şi 36 de flotări. Am luat în greutate vreo *două kilograme şi jumătate. Dave spune că e masă musculară. Mâine avem primul meci de dinaintea începerii sezonului, şi domnul* antrenor mi-a *spus că am o forţă de rachetă în braţ! Cred că şi acolo e vorba de masă musculară.* Am *reuşit să marchez dintr-o mişcare şi din trei şi am şi dat două lovituri decisive. O să-i facem praf pe cei de la Eagles mâine! Eliza mi-a spus să scot vasele din maşina de spălat, l-am zis că sigur. Graham m-a plesnit. „Nu răspunzi «Sigur», răspunzi «Da, doamnă», vierme de doi bani ce eşti." Pe urmă a plesnit-o şi pe ea că nu m-a corectat şi a făcut-o târfă proastă. Am văzut că* Britt era gata *să izbucnească* în *plâns şi m-am uitat la ea să nu o facă. Nu avea nici un rost să fie plesnită şi ea.*

Scria în fiecare noapte, detaliind tot ce se întâmpla la antrenamente, despre progresele pe care le făcea la sală, despre abuzurile tatălui său.

Scrise despre mândria şi încântarea pe care le simţi când Lakeview Wildcats câştigă campionatul. Despre cât de mândru se prefăcuse Graham că e în timpul meciului şi cu câtă lejeritate criticase jocul lui Zâne, maniera lui de a alerga, felul în care acoperise terenul

în drum spre casă. Despre cum Dave Carter bătuse palma cu el şi îl numise „campion”.

Când veni ziua lui, în vară, când făcu 15 ani, ajunsese la înălţimea de 1,80 m şi greutatea de 64 de kilograme. Când Dave îl numi o maşinărie gata de luptă, numai fibră, nici nu-i trecu prin cap că exact asta îşi dorise Zâne.

În noaptea de 23 decembrie, se trezi dintr-un coşmar teribil, plin de sudoare. Visase că taică-său îi descoperise caietele şi îl omorâse în bătaie.

Dar nu se întâmplă nimic, şi sărbătorile veniră şi se duseră.

îşi făcu prima prietenă adevărată, Ashley Kinsdale, o blondă cu ochi veseli, foarte bună la fotbal şi prima fată cu care ieşi când o invită la balul de sfârşitul şcolii în mai.

Cum era vorba de o întâlnire dublă cu Micha şi prietena lui – o mare tocilară pasionată de aceleaşi jocuri pe calculator ca şi el, Melissa – Mei – Riley –, Dave se oferi să îi ducă şi să îi aducă cu maşina.

Trebui să-şi ia un costum nou, ceea ce se prefăcu a fi o aiureală –, dar care de fapt îi făcu plăcere. îi plăcea să se vadă aşa, spilcuit, plus că mai crescuse vreo cinci centimetri şi nu numai în înălţime, ci şi ca număr la pantofi.

îşi ura frizura – taică-său hotărâse să fie tuns foarte scurt, soldăţeşte, amintindu-i în permanenţă că îl pândea şcoala militară. Dar altfel, i se părea că arăta destul de tare. Spera să ajungă la 1,90 până termina liceul, şi poate că era posibil. Asta l-ar fi făcut să fie exact de înălţimea lui Graham. Graham care îi spunea lui Ashley „târfa lui Zâne” când ea nu era de faţă.

îl durea încă stomacul de la pumnul pe care

îl primise când făcuse greşeala de a se uita în sus la el ultima dată când Graham îl sâcâise cu chestia asta.

„Doi ani şi două luni”, îşi spuse în gând. Urma să împlinească 18 ani şi va fi liber. Ei se gândeau că-l vor trimite la UNC la Chapel Hill, să studieze medicina, în nici un caz. Avea de gând să meargă la USC. Nu numai că erau fix în celălalt capăt al ţării, dar aveau şi un program de baseball foarte bine pus la punct.

Aşa că voia să încerce să intre acolo şi la California State Fullerton şi la Arizona State. Hei, dacă Arizona State era suficient de bună pentru Barry Bonds, era suficient de bună şi pentru Zâne Bigelow.

Urma să se folosească de adresa lui Emily şi, când se apropia mai tare timpul, avea să-i spună şi ei. Iar ea sigur va păstra secretul – era destul de convins în privinţa asta. Nu voia să se facă doctor, ceea ce ea avea să înţeleagă. Dacă putea obţine o bursă, se putea descurca. Căci Graham nu i-ar fi plătit în nici un caz şcoala în afara cazului în care i-ar fi urmat orbeşte toate ordinele.

Avea ceva şanse. Avea deja o medie de 4,2 GPA la cursurile importante şi ştia că antrenorul lui avea să-l susţină în ceea ce privea baseballuL Matematica şi ştiinţele îl ucideau pur şi simplu, dar reuşea să-şi păstreze notele mari.

Şi îi rămânea dator lui Micha pentru tot restul vieţii sale.

Obţinuse 1200 la testele de evaluare naţională. Doar 500 la matematică, iar punctajul acesta îi adusese o lovitură cu dosul palmei şi un pumn în stomac. Trebuia să dea

examenul din nou, în primăvara următoare, dar urma să fie mai bine pregătit.

Işi spuse în cap că trebuia să înceteze să se mai gândească la toate astea. Avea o întâlnire doar!

Bătaia în uşă îi tensionă umerii, dar apoi îşi aminti că nici unul dintre părinţii lui nu bătea vreodată la uşă. O deschise larg lăsând-o să intre pe Britt.

- Doamne, ia te uită cum arăţi...
- Destul de tare, nu? în afară de frizura de tocilar.
- Măcar tu nu trebuie să-ţi prinzi părul în coadă de cal în fiecare zi şi nici să-l faci coc în vârful capului pentru ora de dans. Chloe a reuşit să se tundă şi să-şi facă o coafură ca lumea, cu ţepi. E aşa de drăguţă. Acum am şi eu 13 ani şi trebuie să mă port ca şi cum aş avea opt.
- Micha şi Mei au amândoi nişte şuviţe albastre în păr, asortate perfect, pentru noaptea asta.

-Ce să zic, sunt ciudaţi. Se lăsă să cadă pe marginea patului lui. Deci... îl ştii pe Major Lowery?

-Mda... E în clasa a noua, joacă baschet. E în echipa liceului. De ce?

Ea îşi încolăcea vârful cozii în jurul degetului.

- Fără nici un motiv. Mă întrebam, doar.
- Hai, mă laşi? pufni Zâne. E la liceu deja. Tu, nu.
- Dar o să fiu şi eu la anul.
- Vaai, ţi s-a pus pata pe Maj. Se strâmbă el la ea. Acum o să începi să exersezi sărutări în oglindă ca să poţi să...

-Taci din gură!

Dar el, după cum era normal pentru un frate

mai mare, începu să se prostească şi să scoată zgomote ca şi cum s-ar fi sărutat. Pe urmă se opri brusc şi se răsuci pe călcâie.

- Dumnezeule, Britt, nu te băga în chestia asta!

- Nu e treaba ta.

Când ea dădu să se ridice ofuscată, el îi făcu semn să rămână pe loc.

- Major e de culoare.

Ochii ei începură să arunce scântei.

- Dacă ai de gând să-mi spui chestii rasiste, o să...

- Haide, Britt, ştii la ce mă refer.

Bărbia pe care o împinsese deja în aer se ridică şi mai îndărătnică.

- Credeam că da.

- N-ai auzit cum vorbeşte despre Ashley numai pentru că bunicii ei au venit din Irlanda? Gândeşte-te la asta, gândeşte-te ce ar spune, poate chiar ar face, dacă te-ar vedea umblând cu un puşti negru.

Ea se lăsă din nou pe pat.

- Nu contează. Nu e ca şi cum ar da doi bani pe mine. Dacă lui Graham îi trecea măcar prin cap aşa ceva...

- Trebuie să fii atentă. Deşteaptă şi atentă. încă cinci ani. Ştiu că ţi se pare o viaţă, dar chiar nu este.

- Mama spune că trebuie să fac toate chestiile pe care le fac pentru a fi invitată la Balul debutantelor când împlinesc 16 ani. Baletul, notele, felul în care mă îmbrac, felul în care vorbesc. Măcar tu ai posibilitatea să joci baseball. Rochii albe şi perle – îmi bag picioarele în rahaturile astea, Zâne. Sări din nou în sus, gesticulând vehementă. Nu sunt pentru mine chestiile astea. Nici nu vreau să

fie.

-Tu crezi că asta e pentru mine? Işi duse degetul la părul scurt. Vreau să fii isteaţă, să ai grijă ce faci. Mai ales după ce voi pleca eu la facultate, continuă aruncând o privire spre uşă. M-am gândit să-i spun lui Emily înainte să plec.

- Nu poţi să faci asta. Spaima i se citea limpede în ochi, în voce. El ar înnebuni pur şi simplu să afle.

-Asta e. Oricum o să înnebunească atunci când va realiza că nu mă duc la Chapel Hill, când va realiza că o şterg de aici. Şi s-ar putea să-şi verse nervii ăia pe tine. Ai nevoie de cineva care să fie aici. Iar Emily te-ar ajuta.

- Păi ce-ar putea ea să facă?

- Habar nu am, dar ceva sigur ar face. Chestia asta îl frământa peste poate. Nu te las aici singură fără să fiu sigur că te va ajuta cineva.

- Nu mă poţi proteja pentru totdeauna.

- Ba sigur că pot. Vorbim mai încolo despre asta – nu aici în casă. O să vorbim despre tot. Poate chiar şi cu părinţii lui Micha.
- Zâne, nu poţi face asta. Oricum nu ne-ar crede.
- Dave lucrează pe ambulanţă. II cunoaşte pe Graham şi nu cred că-l simpatizează. Nu-mi spune asta, dar îmi dau seama. Hai că vorbim mai încolo, repetă el. Dar nu-l voi lăsa să-ţi facă rău.

Ea dădu să spună ceva, apoi clătină din cap.

-Cee?

-Nimic. Vorbim mai încolo. Dacă ne aud cumva...

El citise despre prizonierii de război, despre cum colaborau în secret pentru a încerca să evadeze. Işi închipuia că el şi Britt erau un fel de prizonieri în propria casă.

Dar timp de patru ore întregi reuşi să se simtă un om liber. Din clipa în care se urcă în SUV-ul lui Carter până ce se dădu jos, totul fu normal. Relaxant şi frumos.

Mda, trebuise să se ducă acasă la Ashley, să intre înăuntru şi să se lase fotografiat alături de ea cam de un milion de ori. Până şi bunicii ei erau acolo şi făcuseră chiar *şi mai multe poze,* vorbind întruna cu accentul lor foarte tare.

Iar Ashley arăta excelent, cu părul desfăcut pe spate şi ondulat – îi spusese că mama ei i-l pusese pe moaţe, ce-o mai fi însemnat şi asta. Ii spusese că îi plăcea rochia ei şi chiar aşa era căci albastrul acela se potrivea perfect cu ochii ei.

Comitetul ce se ocupase de organizarea balului decorase sala de sport; tema era o petrecere pe plajă. „Urcaţi-vă pe val! E timpul

pentru surfing!" Nu avea el prea multe în comun cu chestia asta, dar DJ-ul era foarte tare, şi îi plăceau luminile.

Şi de vreme ce Micha era cam unul dintre cei mai proşti dansatori din istoria dansului, Zâne ştia că, prin comparaţie, propriile mişcări păreau destul de bune. Ii plăcură în mod deosebit dansurile lente, la care nu trebuia decât să se legene într-o parte şi alta cu Ashley lipită de el.

îl lăsase deja să îi atingă sânii – pe deasupra tricoului, adevărat, dar măcar pusese mâinile pe ei. Avea speranţe că îl va lăsa să o pipăie ca lumea şi încă nu peste prea multă vreme.

Şi după felul în care zâmbea în sus spre el, îşi spuse: „Poate".

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îl trase uşor spre ea, ceea ce însemna că voia să fie sărutată. Avea gust de gumă de mestecat şi mirosea a flori.

- Noaptea asta este cea mai frumoasă, murmură ea. Mai e o săptămână de şcoală, pe urmă vine vacanţa de vară.

-Trei zile şi jumătate, o corectă el.

-Chiar şi mai bine. Dar... o să-mi fie atât de dor de tine când vei pleca în vacanţă în Italia.

- Păi şi tu pleci în Irlanda, spuse el trăgând-o şi mai aproape, din nou. Mi-ar plăcea să plecăm în aceeaşi perioadă. Aşa am fi amândoi în acelaşi timp în acelaşi colţ de lume.

-Trebuie să-mi scrii. O să-ţi scriu şi eu. Mi-ar plăcea să ai telefonul tău. Cred că aşa aş putea să-ţi trimit mesaje.

-O să încerc să-mi iau un telefon. Părinţii mei nu sunt de acord, dar cred că aş putea să o conving pe Emily să-mi ia unul pe numele ei şi să-i dau banii înapoi în timp.

Şi avea să-l ascundă foarte bine, la fel ca pe caietele lui.

-Ar fi absolut super! Nici nu-mi închipui cum te simţi fără telefon. Probabil că ai senzaţia că eşti desprins de tot şi toate. La urma urmei toată lumea are telefon. Părinţii tăi sunt atât de înfricoşător de severi.

„Habar nu ai.”

- Da, sunt.

- Mă rog. Când melodia se termină, rămase în continuare lipită de el încă un moment. Anul care vine o să fim în clasa a unsprezecea. Practic aproape a douăsprezecea. Poate se mai înmoaie şi ei.

- Da, poate. Vrei să mergem afară puţin ca să...

Ea îi zâmbi din nou. Ştia ce însemna „ca să...”.

- Da, hai!

Afară noaptea era răcoroasă, aşa cum se întâmpla lângă lac chiar şi în anotimpul cald. Alţi tineri ieşiseră şi ei să vorbească, să tragă un fum pe ascuns, de ţigară sau de altceva. Sau să...

El se ţinu departe de cei care fumau şi la fel de cei care se drogau. Nu merita să rişte să meargă la şcoala militară pentru asta. Şi o conduse pe Ashley suficient de departe, într-un loc suficient de întunecat ca să poată să o sărute mai ca lumea, ca să poată să îi atingă sânii.

Şi chiar când se gândi că poate, poate, ea se dădu înapoi.

-Trebuie s-o luăm mai încet.

Inima ei bătuse ca nebuna sub mâinile lui şi avea respiraţia întretăiată. Lui îi trecu prin cap că ce bine ar fi fost să mai aibă măcar un minut

la dispoziţie, poate chiar treizeci de secunde doar.

- Nu vreau asta, spuse ea apucându-l de mână. Dar trebuie.

- Mie chiar îmi placi, Ashley.

- Şi mie chiar îmi placi. Dar ar trebui să intrăm. Nu te supăra, te rog!

- Nu mă supăr. Era frustrat şi avea o erecţie atât de mare că nu era sigur că putea merge. înţeleg. Doar că... mă gândesc la tine foarte mult. Şi mă gândesc cum ar fi să fiu cu tine.

Ochii ei semănau cu lacul, se gândi el când ea îi ridică spre el, privindu-l lung. Atât de senini, atât de albaştri, aproape lichizi.

-Şi eu mă gândesc la tine. De asta trebuie să intrăm. Bunica avea exact vârsta pe care o am eu acum când a rămas însărcinată cu tata.

- Dumnezeule!

-Ştiu. Aşa că hai să ne întoarcem la dans!

El nu se gândise chiar să o facă – sau mai bine zis, nu se gândise încă să încadreze chestia asta la categoria „poate". Nu era sigur ce să creadă auzind că ei îi trecuse deja prin cap. Şi faptul că auzise că ei îi trecuse deja prin cap asta nu îl ajuta deloc în privinţa scăderii erecţiei.

-Ştii, trebuie să...

Ea se uită în jos şi zâmbi. Apa albastră a ochilor ei se clătină jucăuşă.

- Oh. OK. Hai să vorbim despre matematică. Să facem nişte calcule.

- Cred că e o soluţie.

Se distră de minune. Când o conduse pe Ashley acasă, până la uşă, avu parte de un sărut foarte, foarte tare. Şi iarăşi trebui să se gândească la matematică pentru a se putea înapoia la maşină fără să se facă de râs

complet.

Se gândi că urma să retrăiască toate momentele acestea minunate din nou când le va trece pe toate în jurnal. Plus că de data asta va scrie despre o zi întreagă în care nu se întâmplase nimic aiurea, în care nu trebuise să treacă nimic despre teste, teme ori porcăriile lui Graham.

- Mulţumesc că m-ai adus, prietene, îi spuse lui Dave, şi bătu palma cu Micha.

Porni spre uşă dorindu-şi pe undeva să poată să se mai plimbe prin cartier puţin ca să se gândească la Ashley şi la acel ultim sărut. Dar asta însemna să depăşească ora 23.30, când i se spusese să fie acasă.

Poate că va risca să-şi pregătească ceva de mâncare – ceea ce era strict interzis după cină – de vreme ce după atâta dans i se făcuse o foame de lup. Se gândi să rişte să-şi facă un sendviş, dar nu ar fi fost complet imposibil ca Graham să numere feliile de şuncă.

Mai bine nu – era mai înţelept să-şi vadă de treburi, decise el. Graham fusese foarte înţepat în ultimele zile. Nu îl plesnise şi nici nu-l îmbrâncise, dar se uitase urât la el şi mârâise întruna. Era ca un câine care lătra, pe punctul de a se arunca asupra prăzii.

Când Zâne descuie uşa şi intră, îi văzu dinţii rânjiţi.

-Ai întârziat peste ora stabilită.

Graham stătea în hol, cu un pahar de whisky în mână şi privirea îngheţată.

-Domnule, este 23.30.

- 23.34. Nu mai ştii să citeşti ceasul?
- Ba da, domnule.

-Timpul este important. Respectarea

regulilor este importantă. Să ieşi din casa asta ca să te duci să te distrezi este un privilegiu de care ai parte în anumite condiţii, nu un drept.

- Da, domnule.

„Doi ani şi două luni”, se gândi el, repetându-şi vorbele în minte ca pe o mantra.

-Timpul *meu* este important. Crezi că n-am nimic mai bun de făcut decât să stau aici să-l aştept pe fiu-meu fiindcă nu se poate avea încredere în el că va respecta regulile?

Intuiţia îl avertiză pe Zâne să-şi ţină ochii în jos fiindcă ceva nu era în regulă. Poate că era vorba despre whisky, poate că era vorba de ceea ce simţise tot timpul acesta sub pojghiţa de aparentă normalitate.

- îmi pare rău. Cred că a durat puţin mai mult să ducem fetele acasă înainte să...

Se aşteptase să fie îmbrâncit, sau şi mai rău, aşa că nu se opuse forţei ce îl împinse câţiva paşi în spate.

- Crezi că eu vreau să aud scuze? Ar fi trebuit să fii suficient de responsabil ca să iei în consideraţie posibilele întârzieri, ar fi trebuit să respecţi regulile. Dar, cum la fel ca de obicei eşti şi iresponsabil şi lipsit de respect, eşti pedepsit timp de două săptămâni. N-ai voie să foloseşti telefonul, n-ai voie să te joci, n-ai voie afară, şi nici n-ai voie să te duci la baseball.

Acum capul lui Zâne zvâcni involuntar în sus.

- Dar, domnule, mergem să jucăm în finală. O să câştigăm campionatul pentru a doua oară la rând. O să...

Peste rânjet sclipiră ochii plini de infatuare.

- Deci prin lipsa ta de responsabilitate ţi-ai dezamăgit şcoala şi colegii. Ceea ce înseamnă că nu vei avea parte de ziua cea mare. Eşti un

ratat, Zâne, şi aşa ai fost mereu.

Zâne îşi dădu seama acum, îşi dădu seama cât se poate de clar despre ce era vorba.

-Asta este? Nu vrei să joc, nu vrei să fac parte din echipa câştigătoare, poate nici măcar să ies în evidenţă în vreun fel. Aşa că te foloseşti de orice pretext ca să îmi iei ocazia asta. Tu...

Nu se aşteptase la dosul de palmă fiindcă se lăsase purtat de propriul val de furie.

- încă două săptămâni de pedeapsă.

Aruncând paharul pe jos, Graham îl apucă pe Zâne de cămaşă şi îl trânti cu spatele de uşă.

Şi în momentul acela Zâne îşi dădu seama că avea dreptate. Cele patru minute erau pretextul de a-l deposeda de ceva ce iubea. Pumnii i se încleştară involuntar.

-Ai băut?

-Nu.

Graham îl trânti din nou de uşă.

- Nu minţi! Droguri?

-Nu.

-Te-ai strecurat prin boscheţi şi ţi-ai vârât-o în târfa aia mică, nu?

-Nu! Ashley nu e o târfă.

- Ba e chiar o târfă la fel ca toate celelalte, iar tu eşti prea prost să-ţi dai seama că nu vrea altceva decât să-şi înfigă ghearele în banii mei. Nu îndrăzni să apari înaintea mea atât de târziu şi pe jumătate dezbrăcat şi să-mi spui că nu i-ai tras-o.

îşi scosese cravata şi sacoul de la costum – la fel cum făcuseră toţi băieţii care dansaseră.

-Nu am consumat droguri sau alcool şi nici nu am făcut sex. Am fost la un bal la şcoală.

Pumnul în stomac îl duru şi îl făcu să se îndoaie, dar se încordase aşteptându-L

-Atunci nu e cine ştie ce de capul tău dacă nu ai putut să i-o vâri în chiloţi târfei ăleia mici, nu?

- Graham!

Nici măcar nu se întoarse să arunce o privire spre nevastă-sa care îl strigase precipitată.

-Taci dracului din gură! Am treabă.

- Ii este rău lui Britt. A vărsat peste tot pe podea.

- Ocupă-te!

- Graham, varsă încontinuu, e isterică. Fă ceva!

- Chiar că o să fac ceva.

îl împinse pe Zâne la o parte şi o luă în sus pe scări.

El privi aproape fără nici un fel de trăire cum Graham trase câţiva pumni, cum Eliza ţipă şi încercă să îl lovească şi ea. „Lasă-i să se facă bucăţi", se gândi el, „ca nişte animale". Nu trebuia decât să treacă de ei ca să ajungă la Britt.

începu să urce treptele, calculându-şi paşii, dar ţipetele, pumnii, înjurăturile o făcuseră pe Britt să iasă în goană din cameră. Lividă ca o fantomă, îşi acoperise urechile şi începu să ţipe.

- Opriţi-vă, opriţi-vă! Vă rog, nu mai pot suporta! Pur şi simplu nu mai pot suporta!

De data asta Britt avu parte de lovitura aceea cumplită cu dosul palmei. Iar când o auzi pe sora lui urlând, ceva se rupse în Zâne. Se năpusti în sus pe scară ca o furie, arzând. Şi când Graham se răsuci spre el, pumnii lui Zâne loviră.

- Ce zici, îţi place aşa?

Muşchii pe care şi-i antrenase vreme de mai

bine de un an îi susţinu loviturile şi plăcerea întunecată pe care i-o provocă expresia şocată a lui Graham, sângele de pe faţa lui îl îndemnă să continue.

Ţipete, acum toată lumea ţipa. Iar el nu avea să se oprească, nu ar fi putut să se oprească, oricum, înainte ca bărbatul care îi făcuse viaţa un iad să se prăbuşească la pământ.

Undeva, la depărtare, o auzi pe Britt ţipând după ajutor, ţipând la el. Simţi unghiile Elizei zgâriindu-i faţa, dar nu se opri.

După care căzu, zburând prin aer, rostogolindu-se pe scări în jos. Cotul lui lovi muchea unei trepte precum un ciocan loveşte un cui. Auzi o trosnitură, simţi ceva rupându-se şi simţi o durere ascuţită în clipa în care capul i se lovi de muchea altei trepte.

Ameţit, încercă să se ridice, reuşi să se ridice în genunchi şi duse la piept pumnii tremurând ca să se apere.

Dar Graham nu se grăbi să-l atace. În capul scării nu se afla nimeni. Iar Britt se oprise din ţipat.

înţelegând că era posibil ca asta să însemne ceva şi mai groaznic, se împinse în sus, căzu din nou. Ceva se întâmplase cu glezna lui, realiză el şi începu să se târască.

Ajunsese până la baza scărilor când Graham apăru târând-o pe Britt – de păr, pe podea. Avea geanta lui de medic în cealaltă mână.

Fata nu se lupta, nu ţipa, nici măcar nu mişca şi pentru prima oară Zâne se temu pentru viaţa ei.

- Ia mâna de pe ea, nemernicule!

-Tu ai făcut asta. Vorbind calm şi egal, Graham o luă în jos pe scări. Acum nu mai

mergi la şcoala militară. O să-ţi doreşti să fi mers, dar e prea târziu, Se opri în picioare deasupra lui Zâne şi îşi înclină capul, studiindu-1. Semeni cu neamul maică-tii şi la înfăţişare, şi la faptul că-ţi lipseşte ambiţia şi la atitudinea de rahat. Am dubii serioase până la urmă că ai fi al meu, biologic.

-Sper că ai dreptate.

Şutul pe care i-l trase lui Zâne în stomac nu îi clinti nici un muşchi de pe faţă.

- Dar, din punct de vedere legal, sunt tatăl tău şi un lider respectat al acestei comunităţi. Acţiunile au consecinţe. Iar tu eşti pe punctul de a plăti consecinţele acţiunilor tale.

- Dracu' să te ia şi pe tine, şi consecinţele tale. Ce i-ai făcut lui Britt, nenorocitule?

- O, nu, *fiule,* nimic. Tu i-ai făcut.

Sirene se auziră deodată. Zâne se gândi „slavă Domnului, slavă Domnului". Britt chemase ajutoare. Probabil că sunase la 911.

- O să te închidă.

Graham chicoti, clătină din cap punându-şi jos geanta şi porni spre uşă.

-Nimeni care să fie atât de imbecil nu are cum să fie sânge din sângele meu. Eliza!

- Da. Da, Graham.

- Să faci şi să spui exact ce ţi-am spus. Deschise uşa, trase adânc aer în piept şi ieşi în goană afară. Aici! Aici!

Afară, Graham îşi flutură braţele ca să atragă atenţia maşinii de poliţie. îşi prefăcu vocea tremurândă, se forţă să verse nişte lacrimi.

Nu îl miră să îl vadă pe şeful secţiei de poliţie, Tom Bost, sărind din maşină. La urma urmei, îl cultivase ca pe un prieten. Asta pentru că îl considera un idiot util.

Nu avea nici un motiv să nu exagereze acum, se gândi Graham şi se aplecă, apucându-se cu mâinile de genunchi, ca şi cum ar fi încercat să-şi recapete răsuflarea.

- Dumnezeule, Graham! Ce mama dracului s-a întâmplat aici? Familia ta...

-Tom, Doamne, Dumnezeule! Avem nevoie de o salvare.

- E pe drum.

- Zâne... nu ştiu... nu pot să... A atacat-o pe maică-sa. A lovit-o, Tom, a lovit-o cu pumnii. Pe urmă pe micuţa noastră Britt. Eu am încercat să urc, să îl opresc. Ne-am luptat. Ne-am luptat. El a căzut pe scări. A trebuit să îi dau un sedativ lui Britt. Fiul meu e rănit, Tom. E rănit. Şi cred că şi-a pierdut minţile.

-Stai puţin, stai aşa...

Făcu semn unuia dintre agenţii lui.

„Da, într-adevăr, un telefon la 911 de la familia Bi- gelow punea toată poliţia pe jar", se gândi Graham clătinând din cap şi urmându-l şchiopătând pe Tom spre casă.

-Tom, Tom!

în capul scărilor, Eliza ţinea trupul inert al lui Britt în braţe.

- Avem nevoie de o salvare. Copilaşul meu. Fetiţa mea!

-Vine acum. Dumnezeule, Zâne! strigă Tom ghemu- indu-se lângă el. Ce te-a apucat? Ai luat droguri?

- Nu. Nu. El a lovit-o iarăşi şi pe urmă s-a năpustit spre Britt. Am încercat să-l opresc.

- Cum poţi spune aşa ceva? Acum plângând, Eliza o legăna pe Britt. Graham n-a ridicat niciodată în viaţa lui mâna asupra mea sau asupra vreunuia dintre copii. O, Doamne sfinte, Zâne, ce ai făcut?

înmărmurit, Zâne nu putu decât să se holbeze la ea.

- Minte. Minte ca să-l acopere.

- A venit acasă de la balul de la şcoală. Eu aşteptasem sus – Britt se simţea rău, vomita. încercam să am grijă de ea şi i-am spus că nu pot sta de vorbă cu el chiar atunci. Şi atunci... pur şi simplu a izbucnit într-o criză. M-a lovit.

îşi duse mâna tremurândă la faţă.

încercând să-şi protejeze braţul rănit cu celălalt, Zâne simţi cum ceva muri în sufletul lui.

- Cum poţi fi aşa? Ce fel de mamă eşti tu?

- Mereu a fost gelos pe Britt, dar nici nu mi-a trecut prin cap că...

Eliza o trase pe Britt şi mai aproape şi începu să suspine.

Doi asistenţi de pe salvare se năpustiră înăuntru.

- Ocupaţi-vă de ei mai întâi, arătă Tom în sus.

Graham îşi luă geanta medicală.

- Vreau să fie duşi la spital.

- Şi tu te duci cu ei, spuse Tom.

Graham dădu din cap.

- Trebuie să-ţi spun ceva, Tom. Afară. Zice că nu a luat nici un fel de drog şi nici nu a băut alcool, le spuse Graham asistenţilor. Nu pot fi sigur. A mai făcut-o şi altă dată.

-Asta e o minciună.

- Uşurel, uşurel, Zâne!

Zâne recunoscu asistentul – era Nate, un prieten al lui Dave.

- Nu am făcut eu asta. Jur, pe Dumnezeul meu că nu am făcut eu asta!

- Bine, fiule, acum o să ne ocupăm noi de

tine.

Zâne închise ochii.

- Nu am făcut eu asta.

- Nu sunteţi autorizaţi să administraţi medicamente pentru durere, spuse Graham ieşind afară cu Tom. Trebuie să îi faceţi un test pentru depistarea drogurilor. Nu se poate avea încredere în el.

-Nu iau droguri.

Zâne nu mai plângea, se simţea pur şi simplu sfârşit.

- Nu beau. Dacă bei sau dacă iei droguri eşti exclus din echipă. O să mergem să jucăm finala.

II durea, acum îl durea din nou totul şi se simţea ca şi cum fusese transportat înapoi în timp până pe 23 decembrie. Dar simţi o mică uşurare când îi imobilizară braţul şi glezna.

II puseră pe targă şi începură să-l împingă. Tom intră din nou în casă, negru la faţă.

-Trebuie să îi pun cătuşele.

-Dumnezeule, domnule..., începu Nate punându-şi mâna pe umărul neafectat al lui Zâne. Are braţul rupt, cotul poate chiar ţăndări. Glezna e posibil să fie fisurată. Şi chiar dacă nu este, are o luxaţie majoră. Nu poate călca. E lovit tot şi în stare de şoc. Unde dracu' poate să fugă?

-Aşa e procedura, spuse Bost împingându-şi bărbia în faţă. E acuzat de ultraj, de trei ori.

Zâne se uită în ochii lui Tom în timp ce Tom îi prindea încheietura mâinii cu cătuşe de targă. Şi nu văzu nici urmă de milă în ei, nici umbră de îndoială. La fel cum îi spusese mereu taică-său că se va întâmpla.

Totuşi, încercă.

- Nu eu am făcut asta.

- Zâne, amândoi părinţii tăi mi-au spus aceeaşi poveste. Sora ta e sedată, dar voi vorbi mâine cu ea.

Bost îşi puse mâna pe mâna lui Zâne şi o strânse ca şi cum asta l-ar fi putut face să se liniştească.

- O să-ţi oferim tot ajutorul de care ai nevoie.

II împinseră afară. Peste tot în jur erau vecinii – îi putea auzi. Cine l-ar fi crezut? Nici unul dintre ei. Absolut nimeni.

Privi în sus spre cer. Erau aceleaşi stele pe care le privise cu Ashley. Doar că nimic nu mai era la fel cum fusese atunci. Şi nimic nu avea să mai fie vreodată la fel.

Auzi zgomot de paşi alergând şi se crispă. Era fără îndoială taică-său care se întorcea ca să-l termine. Şi nimeni nu avea să-l împiedice.

Dar Dave fu cel care îl apucă de mână.

- Zâne, totul va fi bine.

- Nu eu am lovit-o pe Britt. Nu eu am dat în mama.

- Sigur că nu. De ce dracu' e încătuşat?

- Dă-te la o parte, Dave!

-Ce dracu', domnule şerif? Eu l-am adus pe puştiul ăsta acasă acum mai puţin de jumătate de oră. A fost cu fiu-meu la liceu, la bal. S-au distrat acolo. Cum ai ajuns în halul ăsta, Zâne?

- O lovea din nou. A început să dea în mine când am ajuns, pe urmă a dat în ea. Şi de data asta, a lovit-o şi pe Britt. Nu puteam să-l las să facă asta. Am încercat să4 opresc.

În ochii lui Dave citi ceea ce nu văzuse în ochii şerifului Bost. Văzu o sclipire de încredere.

- Unde dracu' e Graham Bigelow?

- E în drum spre spital, împreună cu soţia şi fiica lui. Dave, nici mie nu-mi place chestia asta

mai mult decât ţie, dar Zâne este acuzat de ultraj. O să primească îngrijiri medicale, după care va fi transferat la Buncombe.

-Sfinte Dumnezeule, Tom, dar îl cunoşti pe puştiul acesta.

Bost rămase de neclintit.

-Şi pe părinţii lui îi cunosc şi deja au dat declaraţii. Nu am de ales, Dave. Oamenii au depus plângere, iar judecătorul Wallace a emis un mandat. Va trebui să te dai la o parte.

- Mă dau pe dracu'! Sunt asistent medical. Mă duc cu el. Cineva trebuie să-l apere pe băiatul ăsta, spuse Dave urcându-se în spatele ambulanţei, şi ridicând capătul tăr- gii dinspre el. Spune-mi care e starea lui, Nate.

Zâne pipăi disperat să ajungă la mâna lui Dave.

- E un monstru, reuşi să spună când uşile se închiseră în urma lui.
- Cine, campionule?
- Graham Bigelow. E un monstru. Şi la fel şi Eliza. Monştri. Te rog, nu-i lăsa să-i facă rău surorii mele.

-Nu-ţi face griji. Acum odihneşte-te! Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de treburile astea.

- Emily.

Cineva îl credea totuşi, se gândi Zâne şi închise ochii din nou. Exista cineva. Gândul acesta îi trezi o rază de speranţă care îl duru aproape la fel de rău ca braţul rupt.

-Trebuie să îi spui lui Emily. Trebuie să o suni pe Emily şi să îi spui ce s-a întâmplat. Te rog.

-Aşa o să fac. Acum, te rog, nu-ţi mai face griji.

-Trebuie să se ocupe de Britt. Acum nu voi mai putea să o apăr eu.

Simţi lacrimi în ochi în momentul în care

Dave îl mângâie pe cap, aşa că întoarse capul într-o parte şi se cufundă într-un leşin adânc.

capitolul 4

Totul în jur era în ceaţă. Sirene şi lumini, voci.

Işi ţinu ochii închişi; cumva îl durea mai puţin când avea ochii închişi.

Alte voci vorbind precipitate, când îl scoaseră din ambulanţă şi îl transportară în camera de gardă. Auzi glasul lui Dave – Dave rămăsese cu el – încercând să-i ia tensiunea şi alte chestii. Aproape că nu-i păsa ce se întâmpla cu el.

Dumnezeule ce frig îi era! Cum naiba se făcuse atât de frig? Voia doar să doarmă. îşi dori să fi avut mingea lui de baseball. Ceva de care să se ţină.

Oamenii aceia, propriii părinţi, minţiseră, cei care se presupunea că îl iubesc, cei care trebuiau să aibă grijă de el, oamenii aceia minţiseră. Nici măcar nu ştia unde se duseseră. Poate erau chiar aici, la spital – dar sigur nu erau încătuşaţi de o targă.

Poate că veniseră aici pentru că pentru prima oară de când îşi amintea el, Graham o lovise pe Eliza în faţă. Iar Zâne ştia de ce. O lovise ca să lase urme pentru că avea de gând să mintă. Amândoi aveau de gând să mintă şi să spună că el îşi lovise propria mamă. Şi pe Britt.

Ochii i se deschiseră brusc. Cătuşele îi zăngăniră când dădu să se ridice.

- Britt. A lovit-o pe Britt.
- încet, încet, Zâne.

Ca să-l liniştească, ca să îi simtă pulsul, Dave îi puse o mână pe încheietură.

-Trebuie să te ducem să-ţi facem o radiografie.

-A lovit-o, a lovit-o. Ea a strigat după ajutor. Eu am auzit-o şi am încercat să-l opresc. El m-a împins în jos pe scări şi pe urmă a târât-o pe ea afară, i-a dat ceva. Trebuie să afli ce i-a făcut, cât de tare a rănit-o. Unde este?

- O să aflu, îi promise Dave. Am reuşit să iau legătura cu Emily, am sunat-o în drum când veneam aici, aşa cum m-ai rugat. Vine. Şi am mai reuşit ceva. O să se ocupe de tine doctorul Marshall, şi de braţ, şi de gleznă. E o doctoriţă excelentă, se pricepe bine la oase. E cea mai bună.

- Mergem în finală. El a spus că am întârziat patru minute când m-am întors de la bal. Pedepsit. Nu mai am voie să joc baseball.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Dave îşi frecă faţa cu palmele, inspirând adânc. Trebuie să le povesteşti poliţiştilor tot ce mi-ai spus mie.

-Am încercat. Nu mă cred. Exact aşa cum mi-a spus el. El e important. Eu sunt un nimic.

- Nu vreau să mai aud prostiile astea din gura ta, spuse Dave aplecându-se spre el până când feţele li se apropiată. Nu te da bătut, Zâne. Nu ceda. Uită-te la mine, uită-te în ochii mei. Eu te cred şi voi face tot ce pot pentru tine. O să luăm lucrurile pe rând. O să te facem bine.

- Ei mă vor băga la închisoare. Trebuie să ai grijă de Britt. Ea nu va mai avea pe nimeni în afară de Emily. Şi pe Emily nu o lasă să se apropie prea mult de noi.

-Mă ocup.

Zâne aruncă o privire de jur împrejur, nu îi despărţea nimic mai mult decât o draperie albă de zgomotele din sala de gardă de dincolo de ea. Continuă să vorbească foarte încet:

-Trebuie să intri în casă la mine când nu sunt ei acolo. Ia cheia mea! E în buzunar.

- De ce?

-Am scris totul. De multă vreme am început să scriu ce se petrece. în nişte jurnale. Sunt dincolo de grătarul ce acoperă gura de aerisire din camera mea, deasupra biroului. Poate că vor crede dacă văd totul scris negru pe alb.

-De cât timp... Dave se opri brusc căci draperia fu trasă într-o parte. Se pare că e timpul pentru poze.

Dar îşi strecură iute mâna în buzunarul pantalonilor lui Zâne şi palmă cheia.

îl duseră la radiografie – împreună cu unul dintre agenţi. După aceea, îl aduseră înapoi, dar de data asta într-o rezervă. Şi cu un agent chiar în faţa uşii.

Intră doctoriţa. Pe Zâne îl duse cu gândul la un butoi – era mică şi îndesată. Avea părul prins la spate într-o coadă împletită, cu destule fire cărunte.

- Bună, Zâne. Sunt dr. Marshall. Luă fisa în mână. Hai să vedem cum stăm! Ochii ei, întunecaţi ca ai unei păsări de pradă, se îngustară, apoi se îndreptară iute spre Dave. Ştii de ce lui Zâne nu i s-a dat nici un analgezic?

- Pentru că tatăl lui a spus că e posibil să fi luat droguri. Nu a luat, dar cei de aici nu au vrut să-i dea nimic până nu primesc rezultatele analizei toxicologice.

-Tocmai am văzut-o. E negativă. Fir-ar al dracului... îmi pare rău, băiete!

Deschise uşa dintr-o mişcare, strigă după o asistentă şi începu să dea ordine răstite ca un general. Generalul Butoi. Şi în câteva minute, totul deveni mai uşor şi mai bine.

- Are degetele amorţite, murmură Dave. Şi pielea cotului e rece.

- Mă uit la fişa de observaţii, Dave, chiar acum. OK, Zâne, hai să-ţi spun vestea bună. Glezna nu e ruptă. Ai o întindere urâtă şi o ruptură de ligamente. Vom continua să-ţi punem gheaţă, şi tratamentul obişnuit cu odihnă, piciorul ridicat şi o faşă pentru compresie. O să-ţi dau o listă cu ce trebuie să faci şi cum să faci. Iar în câteva zile vom începe nişte sesiuni de recuperare.

Plutind pe un norişor parcă datorită analgezicelor, el îi zâmbi.

- Şi vestea proastă?

- În braţ ai trei oase şi ai nimerit o lovitură triplă. Ai cotul rupt, puştiule. O să le pun la loc şi asta îţi va uşura durerea, odată ce va ajunge într-o poziţie stabilă. O să-l ţii ridicat deasupra poziţiei inimii cât poţi de mult. în câteva zile, când se mai retrage umflătura, îl punem la ultrasunete şi pe urmă îl băgăm şi într-un ghips mişto. E posibil să ai nevoie şi de nişte şuruburi şi piuliţe la fel de mişto, dar mă mai uit o dată când te întorci.

Plutind, ameţit, el îi zâmbi.

-Nu sună chiar atât de rău.

-Aşa te vreau. Dacă ai nevoie de o operaţie în toată regula, să ştii că mă pricep de minune la chestii de-astea. Plus că eşti tânăr şi chipeş şi mai ai şi nişte muşchi frumos tonifiaţi. O să-ţi reintri în formă. Ai priceput?

- Da, sigur. Dar o să mă lase să ies din închisoare ca să fac operaţia asta?

Zâmbetul din ochii ei păli.

- E recomandarea medicului. Mai întâi însă o să te examinez în întregime. Faţa aia frumoasă a ta are nevoie şi ea de ceva ajutor, nu?

- De data asta el nu mi-a mai spart nasul. Ştiu ce înseamnă asta.

Ochii aceia de pasăre de pradă devenită brusc foarte strălucitori ca şi cum, îi trecu lui Zâne prin cap, un foc se aprinsese sălbatic în spatele lor.

-Asta e o veste bună. Deci ai momente în care vezi dublu? începu ea şi mâinile ei, uşoare ca nişte aripi de fluturi, îi atinseră faţa.

Auzi strigăte – Emily – şi încercă să se ridice.

- Rămâi acolo, îi spuse Dave ferm. Las-o pe doamna doctor să facă ce are de făcut! O să ies eu.

- Spune-i despre Britt. Deşi ameţit, acum îi reveniră brusc toate amintirile vii în minte. Trebuie să afli ce s-a întâmplat cu Britt. El a lovit-o. Am încercat să-l opresc. Acum sunt mai puternic decât obişnuiam să fiu în trecut, dar totuşi tot el e mai tare.

- Cine a lovit-o?

în timp ce-şi continua examinarea, dr. Marshall îi făcu semn lui Dave să iasă.

- Graham. Aşa am început să-l numesc în minte. Din 23 decembrie. Nu de anul trecut, anul celălalt, când mi-a spart nasul şi aşa mai departe.

Dave ieşi şi o găsi pe Emily strigând la agentul de pază.

- Haide, Jim! O cunoşti pe Emily, doar. E

mătuşa lui Zâne.

- Eu nu fac decât să urmez nişte ordine. Mi s-a spus să nu las pe nimeni înăuntru în afară de personalul medical. Ce pot să zic?

Dave clătină din cap şi o apucă pe Emily de braţ.

- Hai să vorbim!

-Ce mama dracului se petrece? Cât de grav e rănit Zâne? Nici pe Britt nu m-au lăsat să o văd.

- O să-ţi spun ce ştiu. O să-ţi spun ce le-au spus poliţiştilor soră-ta şi cumnatu-tău şi ce mi-a spus mie Zâne. Şi poţi să fii sigură că eu îl cred pe Zâne.

Ceea ce şi făcu, fără nici un fel de menajamente şi fără să ascundă nimic şi o privi cum se lipeşte, livid㠹 de perete ca să se sprijine.

-Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cum de nu mi-am dat seama? Dumnezeule, sunt doar nişte copii. De cât timp se...

-Nu ştiu. Tu ai vreo îndoială în privinţa spuselor lui Zâne?

Oricât de palidă îi era faţa, privirea din ochii ei se transformă într-una feroce.

-Absolut nici una. În nici un caz!

- După ce îşi revine, va fi trimis la Buncombe, centrul de detenţie de aici din Asheville.

-Nu se poate să... este vorba de Graham, se opri ea brusc, scrâşnind din dinţi. El va face tot ce îi stă în putinţă să tragă nişte sfori şi să facă lucrurile astea să se întâmple. Pot să îl scot pe cauţiune?

- Nu ştiu. Em, Zâne mi-a dat cheia lui de la casă. Mi-a cerut să intru în casă, să iau

jurnalele pe care le-a ascuns. Din câte se pare, de ceva vreme a consemnat totul în nişte caiete. Nu ştiu dacă îl va ajuta cu ceva, dar voi încerca să găsesc o cale să pun mâna pe ele.

- Chiar poţi?... Ştiu că e o favoare foarte mare pe care ne-o faci.

- Păi el contează pe mine. E un puşti ca lumea, Emily. E prietenul fiului meu şi, din câte văd eu, a fost bătut şi umilit de nemernicul ăla de ani buni.

Ea îşi şterse obrajii cu palmele şi rămase cu ochii aţintiţi asupra palmelor ude de lacrimi. Cum naiba era în stare să plângă dacă nu simţea altceva decât o furie imensă?

- Şi Britt?

- Nu ştiu, dar impresia mea este că e posibil să fi fost prima dată când Graham a dat în ea.

- Nu mă lasă să o văd, nu mi se spune nimic, nici măcar numărul camerei unde se află. Cică e ordinul doctorului Bigelow. Nu sunt permişi vizitatorii.

- Are o contuzie uşoară, o vânătaie pe obraz, multe alte vânătăi peste tot. îmi pare rău, spuse el când ochii lui Emily se umplură din nou de lacrimi. A sedat-o de acasă. Eu le cunosc pe multe dintre asistente şi am aflat care e starea ei. Acum se odihneşte. E bine. Doarme. Aruncă o privire în spate spre agent şi o trase pe Emily câţiva paşi mai încolo. O să mă duc să verific, să văd dacă Graham şi Eliza sunt încă aici. Ea avea nişte răni destul de serioase la faţă şi la fel şi el.

Emily îşi strânsese pumnii atât de puternic că avea încheieturile albe.

- Mi-ar plăcea să le mai fac şi eu câteva.

-Te înţeleg. Se uită din nou înapoi. Nu am vrut să-l las pe Zâne singur până nu ajungi tu

aici. O să-i spun că eşti aici, că Britt e bine şi doarme. Pe urmă mă duc să iau caietele. O să-l ia, Em, şi nu avem absolut nimic de făcut noi. Tu trebuie să te duci la poliţişti şi să le spui ce ţi-am povestit eu. Eu mă întorc cu caietele. Le arătăm poliţiştilor de aici, din Asheville. Nu celor din Lakeview.

- Eşti un om bun, Dave.

-Sunt tată. Dumnezeu ştie câtă nevoie are puştiul ăla de unul. încearcă să îl linişteşti când vin să-l ia şi să-l ducă la Buncombe.

Emily aşteptă, făcând ture înainte şi înapoi pe coridor şi sună un vechi prieten din Raleigh trezindu-l la ora unu noaptea să-i ceară sfatul. Scrise numele a doi avocaţi specializaţi în drept penal pe care i le dădu el şi îi acceptă în cele din urmă sfatul de a nu suna chiar atunci la unul din ei. îşi făcu un plan în gând. Poliţie, avocat, poate serviciul de asistenţă socială. Şi, da, absolut, o discuţie cu sora ei.

Când ieşi doctoriţa, Emily aproape că sări pe ea.

- Cum e? Se simte bine? Sunt mătuşa lui. Sunt Emily Walker, mătuşa lui.

-Nu vă pot da detalii. E împotriva legii. Pot doar să vă spun că a fost tratat şi se simte cât se poate de bine în condiţiile date.

-Ăăă... doamnă doctor? se auzi Jim, ajutorul de şerif, dregându-şi vocea. Trebuie să vă întreb dacă e în regulă acum să plece. Duba care aşteaptă să-l transporte la Buncombe e deja afară.

Marshall îşi puse mâinile în şolduri.

-Şi dacă spun că nu, că trebuie să rămână aici sub observaţie?

El se mişcă uşor în stânga şi-n dreapta, privind în jos la picioare.

-Atunci trebuie să vă spun ce se va întâmpla,

doamnă. Doctorul Bigelow a spus că va coborî el însuşi să-i semneze fişa de ieşire. Uite ce e, nici mie nu-mi place, dar puştiul ăsta a atacat-o pe maică-sa, pe soră-sa mai mică!

-Asta e o minciună, o minciună oribilă!

Expresia lui Jim se înăspri, dar nu se uită în ochii lui Emily.

-Asta este... asta este declaraţia părinţilor săi. Iar legea spune că trebuie să meargă la Buncombe până la proces. Aşa că, doamnă doctor, ori semnaţi acum ieşirea din spital, ori am primit ordin să îl anunţ pe doctorul Bigelow. Oricum, finalul va fi acelaşi.

Zâne se simţea mai bine. Poate că era vorba de medicamente ori de manevra ciudată pe care o făcuse doctoriţa punându-i la loc cotul, dar se simţea suficient de bine încât să aţipească pe targă.

Şi se trezi când un asistent – bărbat de data asta – şi unul dintre poliţişti îl transferară pe un scaun cu rotile. Când îl împinseră afară, Emily se repezi spre el şi se prăbuşi practic lângă scaunul cu rotile.

- Of, Zâne.
- Emily, nu ai voie să...

-Taci din gură, Jim, sau jur că te spun maicătii cum te-ai purtat cu mine, se răsti înapoi spre el în timp ce atingea cu mâna faţa lovită a lui Zâne. Te ştiu de când erai în şcoala primară, James T Jackson, şi în viaţa mea nu mi-a fost mai ruşine pentru tine.

-Nu eu am...

-Nici nu e nevoie să-mi spui asta, spuse Emily spre Zâne, mângâindu-l în continuare, împiedicându-l să-şi termine propoziţia. Te cunosc, Zâne.

-Trebuie să ai grijă de Britt.

- Voi avea.

-Trebuie să-mi promiţi. Să nu îl laşi să-i facă rău!

-Iţi jur pe viaţa mea, ai înţeles? Nu îl voi lăsa să îi mai facă rău vreodată, indiferent ce va trebui să fac. Tu trebuie să te ţii tare, băiete, să rezişti. Iţi iau un avocat. Eu şi Dave, bunicii tăi şi oamenii care te cunosc, cu toţii vom face tot ce putem ca să te scoatem din locul acela.

- E doar o puşcărie. Acasă la mine am trăit ca într-o puşcărie de mult timp încoace.

-Trebuie să-l luăm de aici, Emily. Dă-te la o parte!

- Eu te cred, Zâne, şi cred în tine. Iar tu să mă crezi când îţi promit, îţi jur că voi rezolva totul.

11 sărută pe obrazul vânăt, se sili să se ridice în picioare şi să se dea înapoi.

Şi după ce îl urmări cu privirea cum era împins până ce dădu colţul, se întoarse cu faţa la perete şi plânse amarnic. Şi, plângând încă, se chinui să-şi scoată cu degete tremurânde telefonul care îi suna în buzunar.

Britt se trezi în întuneric şi gemând îşi ridică degetele la obrazul care îi zvâcnea. Lumina se deschise brusc şi tatăl ei apăru lângă pat.

Spital, realiză ea. Faţa lui taică-său era plină de vâ- nătăi şi avea şi un ochi negru. Buza îi era umflată. Şi privirea cu care o fixa era rece şi rea.

-Uite ce e..., începu el. Dimineaţă când vine poliţia să vorbească cu tine, le spui că frate-tău te-a lovit. A lovit-o pe maică-ta până s-a prăbuşit la pământ. Te-a lovit şi pe tine. Nu-ţi mai aminteşti prea multe după aceea. Mama ta a ţipat după mine, dar tu ai început să vomiţi şi

ai ameţit. M-ai înţeles?

„Fii isteaţă”, îi spusese întotdeauna Zâne. „Fii isteaţă, ai grijă.”

-Da, domnule.

- M-ai văzut cum mă lupt cu Zâne, te-ai speriat. Ai alergat la telefon să chemi ajutoare. El a trecut de mine pentru o clipă şi te-a lovit din nou. Asta e tot ce ştii. E clar?

„El ţi-a făcut asta la faţă. Mă bucur că el ţi-a făcut asta la faţă.”

- Da, domnule.

Se apropie de ea, şi fata îşi simţi inima zbătându-i-se ca o pasăre în piept, în gât.

- Ştii ce se va întâmpla dacă spui cumva altceva? Crezi că acum te doare faţa, crezi că te doare capul? Nu e nimic pe lângă ce va fi. Eu şi mama ta le-am spus poliţiştilor ce a făcut Zâne. Desigur, ei ne-au crezut. Foarte curând Zâne ar trebui să fie în drum spre închisoare.

-Nu, te rog...

El îi puse palma peste gură şi apăsă.

- Fratele tău e pierdut pentru noi. Ceva e în neregulă cu el, are ceva la cap. Probabil că ia droguri. Şi-a atacat familia şi va rămâne la închisoare până ce va împlini 18 ani. I se va interzice să ia legătura cu tine sau tu cu el. Nu va mai fi primit niciodată în casa noastră. Ai înţeles? Dă din cap dacă da.

Ea dădu din cap.

- Lucruri foarte rele se pot întâmpla unei fete tinere care nu-şi ascultă tatăl. Mai ales dacă tatăl este medic. Nu ţi-ai dori să afli ce fel de lucruri şi cât de rele. Îi dădu drumul, făcu un pas înapoi şi îi zâmbi brusc. Hai, înveseleşte-te! O să fie ca şi cum ai fi singură la părinţi. O să ai parte de toată atenţia, de toate privilegiile, numai tu. Gândeşte-te la asta. Se apropie de uşă. A, şi vezi că mătuşa ta nu va

veni să te viziteze. Le-am spus asistentelor să nu o lase aici. Mi-e teamă că a avut o influenţă proastă. De fapt, mă întreb dacă nu cumva Zâne a luat obiceiul ăsta cu drogurile de la ea. Acum, odihneşte-te. Vei putea să mergi acasă dimineaţă. Eu mă duc să stau cu maică-ta şi să dorm şi eu puţin.

Când el închise uşa, Britt rămase acolo, complet nemişcată. îşi auzea respiraţia gâfâită şi atât de rapidă că îi vâjâiau urechile. Trebuia să se liniştească. Mama lui Chloe mergea la yoga şi mereu vorbea despre respiraţie. Britt încercă să treacă dincolo de vâjâiala aceea şi să-şi amintească ce spunea doamna Carter când ea şi Chloe făceau yoga cu ea.

Pentru că trebuia să iasă, trebuia să plece de acolo. Nu se putea duce acasă, nu cu el. Nu putea fi singură, ca şi cum ar fi fost singură la părinţi.

Respiraţia i se acceleră din nou, şi lacrimi ameninţară să-i ţâşnească din ochi, dar se strădui din toate puterile să nu le lase. El spusese că Zâne va merge la închisoare. Trebuia să facă ceva. Dar dacă poliţiştii îi crezuseră pe părinţii ei, de ce ar fi crezut-o pe ea?

Şi o durea faţa. Ar fi vrut să închidă ochii şi să doarmă până trecea totul. Doar că nu avea să treacă, nu avea să treacă deloc şi ea nu putea adormi. Poate că poliţia nu o va crede, dar Emily, da. Poate că doamna Carter, da. Poate.

Se ridică încet, păşi cu grijă pipăind aproape drumul pe unde s-o ia prin cameră până găsi baia. Deschise lumina şi închise uşa aproape complet, ca să poată vedea mai bine.

Nu îşi vedea hainele, nici pantofii. Nu exista

telefon în cameră. El le luase. Sigur se gândise la asta. Normal, îl ducea capul.

Dar şi pe ea o ducea, îşi spuse Britt. Şi primul lucru care îi trecu prin minte fu: „Găseşte un telefon”.

Se duse la uşă şi o deschise foarte puţin. Se văzu lumină şi auzi ceva zgomote, dar nu cine ştie ce. Era destul de linişte. Nu ştia cât era ora – îi luase şi ceasul – dar sigur era foarte târziu. Sau foarte devreme.

Cu inima bătându-i în piept ca un ciocan, se strecură afară din încăpere cu picioarele goale şi îmbrăcată doar în cămaşa de spital traversă iute holul şi se strecură în alt salon.

Două paturi, dar o singură persoană. Un alt copil, realiză ea. Mai mic decât ea. Şi un telefon pe noptiera de lângă patul unde acesta dormea. Luă telefonul şi se îndepărtă cât putu de pat, se aşeză pe podea şi o sună pe Emily. Nu îi răspunse nimeni şi îi veni din nou să plângă, când intră robotul.

Dar mai avea un număr în cap. Mobilul lui Emily. Dacă nu funcţiona nici asta...

- Emily la telefon.

- Emily. Aşa cum făcuse de nenumărate ori cu Zâne, Britt şopti: Trebuie să ne ajuţi.

- Britt! Doamne, Dumnezeule, Britt! Nu mă lasă să te văd! Eşti bine?

-Nimic nu e bine. Trebuie să ne ajuţi. Tata spune că Zâne va merge la închisoare. A spus că nu am voie să povestesc ce s-a întâmplat, altfel va fi şi mai rău de mine. Nu a fost Zâne, a fost tata.

-Ştiu. Ştiu, iubito. Spune-mi numărul salonului. O să găsesc o cale să intru. Sunt aici. Acum sunt la camera de gardă.

-Eşti... eşti aici, suspină ea lăsându-şi

lacrimile să-i curgă în voie pe obraji, izbucnite dintr-o speranţă nouă şi extraordinară. Eşti aici.

-Sunt aici. Vin după tine. Ce număr are salonul tău?

-Nu sunt acolo. El mi-a luat hainele şi pantofii. Am intrat în alt salon unde doarme un copil. Nu veni sus! Toată lumea va face exact ce spune el. Pe tine o să te gonească şi o să-l cheme pe el. Vin eu jos.

-Britt...

-Ajung la scări şi o iau în jos.

- Care scări? Ştii?

-Aceasta este încăperea... întoarse telefonul puţin ca să lumineze numărul. ... 4612. Probabil la pediatrie, fiindcă e un copil.

- OK. Pornesc spre scări. Dacă nu cobori tu în cinci minute, urc eu.

- Cobor acum! Cobor acum!

Dădu să lase telefonul pe podea şi să o ia la fugă, să alerge cât putea de repede, cât o ţineau picioarele. Dar se opri brusc şi se gândi mai bine. Dacă intra vreo asistentă, trebuia să găsească telefonul la locul lui. Şi dacă o lua la fugă aşa, ca nebuna... Putea fi prinsă.

Puse telefonul de unde îl luase şi îngheţă când băieţelul din pat se răsuci şi gemu în somn. La uşă auzi zgomot de paşi rapizi şi aşteptă, aşteptă mai mult, până ce paşii se estompară în depărtare înainte de a crăpa uşa o idee.

Apoi o deschise şi mai tare, suficient încât să se uite în sus şi în jos pe coridor. Văzu indicatorul de scări – era atât de departe! Avea să o ia la fugă, trebuia să o ia la fugă. Dar fără să facă vreun zgomot.

Auzi o sonerie dintr-una dintre rezerve şi, ca

un atlet la zgomotul pistolului, porni în sprint pe coridor. I se păru că uşa cea grea de la scări o împinge înapoi, dar reuşi să treacă de ea şi-şi continuă alergarea.

Putea veni cineva. Putea veni chiar el. Aveau să o ducă înapoi, aveau să-i spună lui. Iar el o va înţepa din nou cu seringa aia. Şi o va lovi din nou.

Ajunse până jos, respirând greoi, dar Emily nu era acolo. Secătuită de puteri, disperată, se aşeză tremurând pe trepte. Poate că o găsise pe Emily. Poate că îi făcuse rău. Poate că el...

Se deschise uşa; mâinile lui Britt practic îi zburară la gură ca să-şi înăbuşe un ţipăt. Iar Emily se repezi spre ea şi o ridică în braţe.

- Of, Britt, iubita mea! Se trase puţin înapoi şi se uită la faţa lui Britt, la ochiul ei înnegrit, la obrazul vânăt. Oh, ce nemernic! Nenorocitul dracului! Pune-ţi ăsta pe tine.

Işi scoase hanoracul de pe ea.

- îmi place portocaliul. Ţine-ţi gluga pe cap. O să mergem – nu alergăm – mergem repede şi hotărât direct spre ieşire. Nu sunt foarte mulţi oameni acolo acum, aşa că o să mergem fără să privim în stânga sau în dreapta până la camioneta mea. Se află în parcarea de la primiri urgenţe, dar odată ieşite, o să fim în regulă.

-Ai venit. Ai venit.

- Sigur că am venit. Trebuie să plecăm, ia-mă de mână şi ţine-ţi capul plecat. Mergi, pur şi simplu. Nu vorbi, nu te opri. Eşti gata?

Dând din cap, Britt o apucă de mână.

Şi porniră, Britt cu hanoracul portocaliu pe ea, desculţă, în jos fluturându-i halatul de spital înflorat. Era ora unu dimineaţa însă, aşa că nimeni nu se uită la ele.

Afară, Emily o apucă de mijloc pe Britt. Fata crescuse foarte mult, realiză ea; acum era aproape la fel de înaltă ca ea. Crescuse ca o plantă. O plantă pe care nu o mai văzuse de săptămâni bune.

-Ar fi trebuit să-ţi dau pantofii mei.

-Nu-i nimic. Nu-i nimic. Mai avem mult de mers?

- Nu prea mult. Suntem OK. Suntem OK.

Dar vocea îi tremura puţin, iar Britt percepu asta.

- O să ne suim în camionetă şi o să mergem la poliţie.

-Nu! Pentru că poliţia îl crede pe el. L-au băgat pe Zâne la închisoare.

- Nu la poliţia din Lakeview. La poliţia din Asheville. Şi o să-i facem să ne creadă, Britt. Dave... domnul Carter o să ne ajute.

Fata simţi că i se înmoaie genunchii şi se clătină puţin.

-Tatăl lui Chloe? El... el o să ne ajute?

- Exact. îl voi suna când ne suim în camionetă şi îi spun că eşti cu mine. El s-a dus să ia caietele lui Zâne.

- Ce caiete?

Făcând ce putea să se ferească de zonele luminate, Emily continuă să împingă fata de la spate.

- O să-ţi explic.

- El e în stare gravă? L-a bătut rău? Pe Zâne?

- Da. Dar se va face bine. Şi nu vom îngădui să-l ţină în puşcărie. Dimineaţă la prima oră îi angajez un avocat. Noi vom povesti la poliţie absolut totul. Nimeni nu îţi va mai face rău, iubito. Iţi jur!

- îmi e aşa de frică...

-Şi mie. Uite, acolo e camioneta mea.

Poate că mâinile îi tremurau când descuie maşina şi o ajută pe Britt să urce. Dar mintea i se limpezise şi era cât se poate de decisă. Graham Bigelow nu o va mai atinge pe nepoata ei niciodată, indiferent ce trebuia să facă în sensul acesta. îşi scoase telefonul iute şi se urcă la volan.

- Dave. Am luat-o pe Emily. O duc la poliţia din Asheville.

-Ai... cum de ai reuşit... nu contează. Eu am luat caietele. Ne întâlnim acolo.

Traficul nu era prea aglomerat, se gândi Emily având grijă să nu depăşească viteza legală. Şi probabil oricum încă nu pornise nimeni în căutarea lor.

O să fie bine. Totul o să fie bine. în afară de cazul în care o vor închide pe ea pentru răpire de minori. Se întinse să o apuce pe Britt de mână şi să o strângă uşor, încercând la fel de tare să o liniştească şi pe fată, dar şi pe ea însăşi.

- Nu îţi voi pune nici o întrebare acum, căci vreau să spui totul la poliţie. Ca să nu pară ca şi cum noi două, nu ştiu, am inventat totul.

Sub gluga portocalie, faţa vânătă a lui Emily părea atât de mică, atât de palidă...

- Şi dacă nu ne ascultă?
- îi vom face să ne asculte.

Trebuiau să le asculte.

Conduse direct până la secţia de poliţie şi parcă. Nu mai era nimeni în parcarea pentru public, observă ea, fără să poată decide dacă ăsta era un noroc sau un ghinion.

-OK, Britt, nu trebuie să faci altceva decât să spui adevărul. Spui tot adevărul şi totul va fi

bine.

- Dar el ne-a pus să minţim tot timpul. A trebuit să te minţim şi pe tine tot timpul.

încă o dată, o luă de mână pe Britt şi porniră spre clădirea poliţiei. Şi-atunci ieşi un bărbat de acolo. Mâna lui Britt o strânse puternic pe a ei.

Bărbatul părea epuizat, se gândi Britt, iar costumul de pe el arăta ca şi cum dormise în el. Oboseala unei zile lungi de muncă i se imprimase pe faţă, dându-i un aspect dur. Se opri când le văzu venind – femeia încălţată cu tenişi roşii, în blugi prespălaţi şi cu părul ciufulit. Fata cu faţa plină de vânătăi şi în picioarele goale.

Ea nu îi putea vedea culoarea ochilor, dar îşi dădu seama că le studia cu atenţie.

-Aveţi nevoie de ajutor?

Britt vorbi înainte să apuce Emily să deschidă gura.

- Sunteţi poliţist?
- Da, sigur. Aţi păţit ceva?

-Am păţit multe.

Căprui, observă Emily, ochii îi erau căprui, de aceeaşi nuanţă ca şi părul lui.

- Aveţi o legitimaţie?

El ridică din sprâncene, dar băgă mâna în buzunarul hainei şi îşi scoase insigna.

- Detectiv Lee Keller. Ce-ar fi să intraţi şi să-mi spuneţi ce aţi păţit?

îi aruncă lui Britt o privire care o făcu pe Emily să se simtă însufleţită de o adiere de speranţă.

- După cum arăţi, cred că ţi-ar prinde bine un suc. Hai să-ţi dau unul!

capitolul 5

Detectivul Lee Keller presupuse că femeia extenuată era mama copilei. Dar se scutură imediat de ideea asta. Ştia foarte bine că nu trebuia să facă presupuneri.

Pe de altă parte, spaima lor nu trebuia presupusă. Era cât se poate de evidentă, la amândouă. Nu era nevoie nici să presupună că cineva lovise copila de o băgase în spital. Ii vedea faţa şi halatul de pe ea.

Le conduse printr-un hol, trecu de un agent aflat la recepţie făcându-i semn cu mâna să se abţină de la întrebări şi merse mai departe. Se opri lângă un automat.

- De care vrei?

-Aş... s-ar putea un Sprite?

- Sigur. Aruncă o privire spre Emily. Şi ţie ţi-ar trebui o cafea foarte tare sau o cola rece.
- îmi iau o cola. Am mărunt.
- Nu e nevoie.

Băgă bancnotele în deschizătura îngustă, apoi ridică cutia de Sprite şi cele două de cola.

Le conduse mai departe, pe un alt coridor şi încă pe unul, până la o zonă unde stătea scris Divizia de Investigaţii Criminalistice. Trase două scaune de la alte birouri şi se aşeză şi el.

- Luaţi loc. Haideţi să începem cu numele voastre!
- Nu vreau să îi spun. Nu vreau să i-l spun încă.

Emily se trase mai aproape şi îşi puse braţul pe umerii lui Britt.

- Iubita mea...
- E în regulă, decise Lee. Atunci să începem

altfel. Cine te-a lovit?

- Tata.
- Te-a mai lovit şi altă dată?

-Da.

-Of... Femeia o sărută pe creştet. Draga mea.

- Până acum nu au fost decât nişte palme şi m-a şi tras de păr foarte tare. Nu i-am spus... fratelui meu. Nu i-am spus fiindcă, dacă ar fi încercat să-l oprească, ar fi fost bătut mult mai rău.
- Unde e fratele tău?

Când Britt clătină din cap, Emily o apucă blând de bărbie ca să o întoarcă cu faţa spre ea.

- Detectivul Keller nu ne poate ajuta dacă nu vorbeşti cu el, dacă nu îi spui, înţelegi? Ştii ce am zis, nu? Tot adevărul.

-Ai plecat de la spital fără pantofi, comentă Lee cu acelaşi ton egal, şi fără haine. Ceea ce înseamnă că ţi-a fost foarte frică.

-Am sunat la 911 şi el mi-a smuls telefonul din mână şi m-a lovit în faţă. înainte mă lovise pentru că vomitasem. îmi era frică, fiindcă el se înfuriase. îl auzisem cum striga chestii despre Za... despre fratele meu. Era plecat la un bal la şcoală şi nu ştiu ce l-a înfuriat pe tata atât de tare, dar chiar aşa a fost. Mama s-a dus la culcare, dar el a rămas treaz. Şi mi-am dat seama că o să-l bată când se va întoarce.

- Se întâmplă deseori chestia asta?
- O bate şi pe mama, şi pe fratele meu.
- Nu eu sunt mama ei, eu sunt mătuşa ei, spuse Emily când văzu privirea lui Lee ţintuindo. N-am ştiut despre nimic din toate astea înainte de noaptea asta. Ar fi trebuit, dar... Clătină din cap. Povesteşte-i tot.
- Când fratele meu a ajuns acasă, el a

început. A spus că întârziase. Patru minute, înţelegeţi? continuă fata brusc însufleţită. Patru minute doar, şi el a început să urle ca şi cum Zâne făcuse o crimă. A zis că e pedepsit, că nu poate face sport, ceea ce însemna că nu poate participa la finală – la campionatul de baseball. A început să-l acuze că bea şi se droghează. Dar nu e nimic adevărat! Şi a spus nişte lucruri oribile despre prietena lui Zâne. Şi ea e foarte drăguţă, dar el a înjurat-o şi a început să-l împingă pe Zâne, să-l lovească în stomac. Apucă strâns cutia de suc. Loveşte mai ales în locuri unde nu lasă urme vizibile. Nu ştiu de ce am alergat la mama. Ştiam că nu va folosi la nimic, dar am făcut-o totuşi. Şi mi s-a făcut rău, şi ea s-a enervat şi a strigat după tata, şi s-a enervat şi el. Şi pe urmă el a urcat şi m-a lovit.

Lângă ea, Emily stătea tăcută, cu umerii tremurându-i spasmodic, în timp ce lacrimi i se prelingeau pe obraji.

- Atunci Zâne a venit în fugă pe scări şi l-a lovit pe tata. A încercat să-l împiedice să mai dea în mine. Asta înseamnă că era în legitimă apărare, nu? Nu te duci la puşcărie pentru asta. Nu ar trebui să te duci la puşcărie pentru asta. Şi s-au bătut îngrozitor, au dat şi unul şi altul, şi mama l-a împins pe Zâne şi l-a zgâriat pe faţă, dar Zâne nu s-a oprit. Şi tata i-a tras mamei un pumn în faţă şi eu am alergat la telefon şi am sunat la 911 şi l-am auzit pe Zâne ţipând şi un zgomot teribil. Teribil. S-a rostogolit în jos pe scări, cred. Tata a venit iarăşi sus şi m-a mai lovit o dată şi i-a spus mamei să-i aducă geanta – e doctor. I-a spus să mă ţină, fiindcă încercam să mă lupt, să mă împotrivesc, şi a scos o seringă şi mi-a făcut o

injecţie. Acesta este adevărul. Asta s-a întâmplat.

Se lăsă uşor pe spătarul scaunului, închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise şi se uită fix în ochii lui. Cu braţele încrucişate, îndârjită.

- OK. Atent, Lee dădu din cap fără alt comentariu. Apoi continuă: Poliţia a venit?

- Probabil că da, dar el mi-a injectat substanţa aia şi, când m-am trezit la spital, era acolo, aşteptând. Mi-a spus ce trebuia să spun. Nimeni nu mă va crede dacă voi povesti altceva, iar Zâne era deja în drum spre închisoare. De-acum încolo să mă consider singură la părinţi. A luat telefonul din încăpere şi le-a spus asistentelor să nu lase pe nimeni să intre şi s-a dus să se culce. Cred că pe mama au dus-o la spital.

Lee completă detaliile, inclusiv numele fratelui – Zâne – faptul că tatăl era doctor. Fratele avea constituţie atletică – fără îndoială, juca într-o echipă de baseball dacă mergea în finală. Şi era la liceu, deci era fratele mai mare.

- Spune-mi despre mama ta.

- Nu o loveşte niciodată astfel încât să lase urme vizibile, cel puţin până în noaptea asta. Uneori îl loveşte şi ea, dar e...

- Stai liniştită. Spune adevărul şi nu se va întâmpla nimic.

- E ca şi cum... cred că le face plăcere. De cele mai multe ori fac sex după aceea, şi ea se poartă ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Se întoarse spre Emily şi îşi îngropă faţa în umărul ei. Nu ţi-am putut spune. Mi-a fost frică să-ţi spun, dar pe urmă m-am gândit că trebuie să-mi fie şi mai frică să nu-ţi spun. Pentru că Zâne pleacă la facultate curând, şi eu o să rămân

singură. Tata l-a împins pe scări?

Emily încuviinţă din cap.

- Dar se va face bine. Băiatul nu a împlinit încă 16 ani, îi spuse lui Lee. Are o contuzie la cap, un cot făcut praf, o gleznă luxată rău. Doctorul voia să îl ţină în spital peste noapte, dar... tatăl lor este chirurg acolo şi poliţia din localitatea unde locuim noi i-a crezut pe el şi pe sora mea, plus că e prieten cu toţi oamenii importanţi. Cum ar fi judecătorii. Aşa că l-au dus pe băiat la Buncombe. Are 15 ani. E rănit. Nu a făcut niciodată nimic, nu a fost implicat în nimic rău. Puteţi vorbi cu oricine şi vi se va confirma asta. Antrenorii, vecinii, profesorii lui.

-Şi de ce medicul l-a lăsat să plece?

- Pentru că bărbatul care l-a băgat acolo a spus că, dacă doctoriţa nu-i va face ieşirea, i-o va face el. Puteţi vorbi cu ea. Se numeşte doctor Marshall, de la spitalul Asheville.

Lee notă în agendă.

- L-a mai bătut vreodată pe fratele tău încât să ajungă la spital?

-Nu l-a mai lăsat până acum pe Zâne să meargă la spital. L-a încuiat în camera lui. De Crăciun, Emily, mai ţii minte? Nu cel de anul trecut. Celălalt, de dinainte.

- O, Doamne! Emily închise ochii. Zâne nu a avut gripă şi nici nu a avut un accident la schi când aţi fost în staţiune.

-Ne-am întors de la şcoală. Era ultima zi, de dinainte de vacanţa de Crăciun. Tata venise mai devreme şi, când

am intrat noi în casă, am auzit-o pe mama ţipând şi tata urla la ea. Zâne a încercat să mă oprească, dar eu am alergat în bucătărie şi am văzut-o pe mama pe podea, şi era sânge peste tot, şi el o lovea, şi eu am urlat la el să se oprească. Şi Zâne... Luă o înghiţitură mare de Sprite. Alte dăţi, mai înainte, mă punea să urc în cameră şi venea şi el să stea cu mine. Ori dacă se întâmpla când eram deja în camerele noastre, mă duceam la el şi stăteam acolo până se termina. Dar de data asta a încercat să îl oprească să mai dea în ea, şi tata... Eu am tot ţipat la el să se oprească, şi el... tata s-a întors şi s-a uitat la mine ca şi cum era gata să mă lovească. Şi Zâne m-a împins în spatele lui şi a încercat să îl oprească. L-a bătut atât de rău, domnule Keller... L-a lovit cu pumnii şi cu picioarele, şi ea nu a făcut nimic, a stat acolo şi s-a uitat la el! Şi tata l-a ridicat apoi pe Zâne, l-a pus pe umăr şi l-a încuiat în camera lui. Ar fi trebuit să fac ceva, dar mi-a fost frică.

- Nu e vina ta. Chiar şi mai palidă decât fusese până atunci, Emily duse pumnul încleştat al lui Britt la gură şi îl sărută. Nimic din toate astea nu e din vina ta.

- I-a spart nasul lui Zâne, şi ochii îi erau umflaţi şi negri, iar buza îi era spartă şi umflată. M-am furişat la el când am putut, cu un sendviş cu unt de arahide şi jeleu, dar abia, abia a putut să mănânce. A doua zi, l-am auzit pe tata intrând la el şi pe urmă Zâne a început din nou să ţipe – să urle de-a dreptul – ca şi cum îi făcea rău din nou. Şi a spus – tata a spus – că Zâne are gripă. Era contagios, şi nimeni nu putea să îl vadă ca să nu se contamineze de virusul ăla. Chiar dacă veneau bunicul şi bunica de Crăciun. Şi când ajungeam în staţiune, trebuia să le spunem tuturor că se

prostise cu bicicleta şi căzuse zdravăn. A trebuit să stea în cameră când noi ne-am dus să schiem. Şi când ne-am întors, a trebuit să spunem că avusese un accident la schi. Luă şerveţelul pe care Emily i-l îndesă în mână. Puteţi suna la staţiune dacă nu mă credeţi. Puteţi să îi sunaţi. Acolo mergem an de an. Vă vor spune că avea ochii vineţi şi aşa mai departe când am ajuns acolo. Şi puteţi discuta cu oamenii care ne cunosc, cu profesorii, şi vă vor spune cum am povestit tuturor că a căzut la schi.

- În ce staţiune mergeţi?

- High Resort and Spa. Mergem de pe 26 decembrie până pe 30. Mergem în fiecare an.

- Eu am fost să-l văd pe Zâne în Ajunul Crăciunului, interveni Emily. M-a sunat sora mea, mi-a spus că e bolnav şi că trebuie să mutăm cina de Crăciun acasă la mine din cauza gripei. Eu m-am dus să-i duc nişte supă de pui şi o carte pe care aveam de gând să i-o dau pe furiş – căci era pe lista lor de cărţi interzise. Un roman din seria *Dark Tower,* atâta tot. Işi simţi gâtul arzând şi luă o înghiţitură de cola, expirând zgomotos, încercând să scape de furia neputincioasă ce o înăbuşea. Nu au vrut să mă lase să urc la el şi l-au lăsat singur de Crăciun când au venit la cină. În ultima vreme m-au îndepărtat aproape complet de copii. Nu prea am mai apucat să îi văd, de fiecare dată servindu-mi tot felul de pretexte.

- Nouă ne-au spus că tu nu mai vrei să petreci timp cu noi, că aveai alte lucruri de făcut. Sigur că nu i-am crezut, dar asta ne-au spus. Tata a zis că eşti o târfă leneşă.

Emily reuşi să zâmbească.

- Uneori mi-aş dori să fie aşa. O sărută pe Britt pe obraz. Mai avem nişte dovezi. Un

prieten – tatăl celui mai bun prieten al nepotului meu – se află în drum spre noi chiar acum. E asistent pe salvare şi, când a auzit că Zâne a fost rănit, a stat cu el la spital. Zâne i-a dat cheia lui de acasă şi l-a pus să se ducă acolo şi să aducă nişte caiete pe care le ascunsese. A spus că scrisese totul în ele. Pe el l-au dus la închisoare, domnule detectiv Keller. A trebuit să îl ducă de-acolo cu un scaun cu rotile. Dacă motivul pentru care v-aţi făcut poliţist este acela de a ajuta oamenii, ajutaţi-ne pe noi.

- Cum îl cheamă pe prietenul care aduce caietele? Trebuie să îl anunţ pe ofiţerul de la recepţie, spuse el când ambele ezitară să răspundă.
- Dave Carter.
- O secundă.

Trebuia să-şi sune locotenentul, se gândi Lee. Serviciul de protecţia copilului. Trebuia să sune la Buncombe şi să afle numele complet al fratelui. Dar deocamdată va continua să le asculte.

Copila nu minţea.

Se întoarse şi o găsi pe fată cu capul pe umărul mătuşii. Părea atât de mică, de fragilă, atât de lovită.

- Cum ai plecat din spital?
- M-am strecurat în altă cameră, am găsit un telefon şi am sunat-o pe Emily. Era deja acolo, dar nu voise nimeni să îi spună unde sunt, din cauză că tata le-a interzis să o facă. Am coborât pe scări şi ea m-a aşteptat. Pentru că ea mă crede, îl crede pe Zâne, pentru că a spus că trebuie să povestim totul la poliţie. Tata îi va face şi ei rău dacă poate.

-Nu-ţi face tu griji pentru asta, îi spuse

Emily.

-Dacă vreţi să vă ajut, o să am nevoie de numele voastre.

Sigur că i-ar fi luat mai puţin de două minute să îl găsească pe acest Zâne dacă suna la Buncombe, dar voia ca fata, copila aceasta cu ochii verzi şi obosiţi să îi spună. Să aibă încredere în el.

- Mă credeţi? O să mă credeţi şi când tata va spune că mint?

- Dacă nu te-aş fi crezut, aş fi dat deja nişte telefoane. Sunt detectiv, doar, adăugă zâmbind. Aş putea uşor să aflu numele tău şi al fratelui tău. Dar nu am făcut-o pentru că te cred şi vreau să crezi şi tu că te cred.

Britt se uită la Emily, şi aceasta încuviinţă din cap.

-Ai încredere.

- Mă numesc Britt Bigelow. Pe fratele meu îl cheamă Zâne. Părinţii mei sunt doctorul Graham Bigelow şi soţia lui, doamna Eliza Bigelow. Locuim în Lakeview Terrace. Şi cred că mă va ucide acum că am încetat să mai mint.

- Ba nu se va mai atinge nici de tine, nici de Zâne vreodată. Nu ţi-am spus că nu îl voi lăsa eu? Bige- low, cel care se află acum la închisoare, nu e cel care ar trebui să fie acolo, domnule detectiv. Iar eu sunt Emily Walker.

- A venit cel pe care îl aşteptaţi, domnule detectiv.

Un agent în uniformă îl conduse pe Dave înăuntru.

- Bună, Britt, să mă uit puţin la tine, spuse Dave care intră cu o geantă pe umăr şi se ghemui lângă scaunul ei. Te doare?

-Mă doare foarte rău capul şi mă dor şi

obrajii. Şi ochiul.

-Of, Britt, de ce n-ai spus nimic? La naiba, nici nu am întrebat, nu mi-a trecut asta prin minte. Sigur am la mine nişte Advil sau aşa ceva.

- Hai să nu-i dăm pastile, spuse Dave când Emily începu să caute prin geantă. Nu ştiu ce tratament i-au făcut la spital. Dar m-am oprit eu pe drum. Deschise geanta şi scoase o pungă de mazăre îngheţată. O să te simţi mai bine imediat. Ţine-o pe obraz, bine? Câte degete vezi?

Ridică două degete.

- Două. Mă simt bine, domnule Carter. M-am simţit mai bine de când am ajuns aici.

- Mă bucur să aud asta. Dave se ridică şi întinse mâna spre Lee. Dave Carter.

- Detectiv Keller.

- Ei bine, domnule detectiv Keller, având cheia lui Zâne şi permisiunea lui, nu cred că pătrunderea în casa şi în camera lui pot fi socotite drept spargere, dar îmi asum vina dacă e aşa. Scoase din geantă mai multe caiete. Citiţi măcar prima pagină din caietul pe care scrie *Numero uno.* Dacă puteţi să o citiţi şi dumneavoastră şi nu vă trece prin cap cum să-l scoateţi pe Zâne de unde e şi să-l vârâţi pe Graham Bigelow după gratii, nu sunteţi om.

Lee deschise primul caiet şi citi prima pagină.

„23 decembrie”

Când termină, citi altă pagină la întâmplare. Apoi deschise al doilea caiet şi făcu acelaşi lucru.

- Ia zi, Britt, au venit bunicii tăi în vizită vara trecută?

- în august, după ce ne-am întors din

vacanţă. Au stat la Emily. Casa fusese a lor de fapt, dar ei i-au dat-o ei şi mamei. Mama nu a vrut-o, aşa că Emily a plătit partea ei. Au fost la noi în ultima zi la o petrecere pe iaht. Care a fost foarte drăguţă. Asta până când... Se rezemă din nou de Emily şi bău cu grijă puţin Sprite. Pe urmă, după ce a plecat toată lumea, tata s-a înfuriat. L-a lovit pe Zâne în burtă – îi place să lovească în burtă fiindcă nu lasă urme. A zis că Zâne l-a făcut de ruşine fiindcă e un navigator foarte prost şi că nu a făcut altceva decât să trăncănească cu bunicul despre baseball şi a mâncat prea multă mâncare ca un porc lacom. Şi nici măcar nu-mi amintesc ce altceva a mai spus.

- E suficient. Lee închise caietul. Dacă ar trebui să te duci în faţa unui judecător să spui sub jurământ tot ce mi-ai spus şi mie, ai face-o?

- Păi asta l-ar scăpa pe Zâne din închisoare?

- O să mă ocup eu de asta. Domnule Carter, vă amintiţi de un accident de schi pe care l-a avut Zâne?

- Da, era de Crăciun, acum doi ani. A căzut chiar cu faţa în jos, aşa mi-a spus. O, la dracu', la dracu'! exclamă Dave apăsându-şi degetele pe ochi. Nu a revenit pe la noi până după Anul Nou, iar el şi Micha sunt tot timpul împreună, ca nişte fraţi siamezi. Avea nasul spart, dar era pe cale să se vindece. N-am pus la îndoială explicaţia lui. Dar chiar după aceea m-a rugat să-l ajut să devină mai puternic. Să înveţe să ridice greutăţi. Din cauza baseballului, a spus el, iar eu nu am pus la îndoială nici asta.

- V-am spus.

- Da, dădu din cap Lee spre Britt. Mi-ai spus. Iar acum domnul Carter a susţinut

declaraţia ta şi pe cea a mătuşii tale. Şi eu o să trezesc pe cineva din somn la High County Resort and Spa să mai strâng nişte date.

- Am stat într-un hotel de lux. Acolo au serviciul de la recepţie non-stop. Doar că nu ştiu numărul de telefon.

- Fac eu rost de el. Trebuie să vorbesc cu şeful poliţiei din Lakeview.

Britt clătină din cap şi se lipi din nou toată de Emily.

- E prieten cu tata. O să...

- Poate că e prieten cu tatăl tău, Britt, dar e om al legii şi am mai lucrat cu el de câteva ori. Nu o să aibă cum să evite chestiile astea. Va trebui să continui să ai încredere în mine, dar mai e un lucru pe care trebuie să-l fac şi care ţi se va părea dificil. Trebuie să iau legătura cu Serviciul de protecţia copilului.

-Nu pot să o ia! strigă Emily îmbrăţişând-o pe Britt cu ambele mâini. Sunt mătuşa ei.

- O să fac tot ce-mi stă în putinţă să trag nişte sfori pe acolo, dar dacă nu iau legătura cu ei îţi va fi şi mai greu. Ai luat un copil minor din spital, fiindcă te-ai temut pentru siguranţa şi integritatea lui, asa e?

-Da.

- Foarte bine. Atunci trebuie să mă laşi să îmi fac treaba şi trebuie să ai încredere în mine că mi-o voi face având ca prioritate siguranţa şi integritatea lui Britt.

- Zâne?

-Şi a lui la fel, copilă. O să vă arăt un loc unde puteţi aştepta, poate să vă odihniţi puţin. Dumneavoastră puteţi aştepta aici, domnule Carter? Mai am câteva întrebări.

- Sigur.

- încă ceva. Bunicii nu locuiesc aici?

- Nu mai locuiesc aici, răspunse Emily. Părinţii mei s-au mutat în Savannah acum aproape zece ani. Vă gândiţi la o alternativă privind rudele în cazul în care nu mă lasă pe mine să îi iau. Ar veni aici dacă e nevoie. Ar veni fără cea mai mică ezitare.
- OK. Să vă arăt unde puteţi aştepta. După ce le duse acolo, se duse până în oficiu, luă cafea şi îi aduse una şi lui Dave.
- Dat fiind că sunteţi asistent pe salvare îmi închipui că puteţi face faţă cafelei la ora asta.
- Mulţumesc. Dumnezeule! Britt e foarte apropiată de fiica mea. Să văd ce a fost în stare să-i facă! Ce a fost în stare să-i facă lui Zâne!
- Dumneavoastră aţi răspuns la apelul la 911?
- Nu, nu eram de serviciu, dar vorba circulă repede. Iar copiii ăştia sunt ca şi ai mei. Se aşează şi-şi frecă uşor ceafa ca să uşureze puţin tensiunea pe care o simţea. M-am dus acolo să văd ce pot face, dacă pot să contribui cu ceva. Tocmai îl scoteau pe Zâne. Şi avea încheieturile încătuşate, era legat de targă, la dracu', din cauza unor acuzaţii triple de ultraj. Dave dădu nişte cafea pe gât fără să clipească. O porcărie mai mare nu am auzit în viaţa mea. Eu i-am dus pe el, pe fiul meu şi pe prietenele lor la balul de la şcoală. Şi ce să vezi, la zece minute după ce îl duc acasă se apucă să o atace pe maică-sa? În nici un caz nu le-ar fi lovit pe maică-sa şi pe Britt. Era foarte fericit când l-am lăsat în faţa casei, domnule detectiv. Se simţiseră foarte bine acolo.
- Băuse ceva?
- În nici un caz. E sportiv. E foarte serios în privinţa baseballului şi este şi foarte bun pe

poziţia lui. Nu ar fi riscat pentru nimic în lume să fie tras pe dreapta pentru o amărâtă de bere şi cu siguranţă nu înainte de marea finală. Dumnezeule, aţi citit caietele doar!

- Am nevoie de detalii, domnule Carter.

Dave ridică o mână şi mai sorbi din cafea.

- îmi cer scuze. Sunt cam încordat acum. Zâne era lucid, era fericit. Fusese prima lor întâlnire importantă, o întâlnire dublă, Zâne şi Micha, puştiul meu. Iar analiza toxicologică s-a dovedit a fi negativă. Eram acolo când a citit-o Elsa – doctoriţa Marshall, medicul ortoped care l-a tratat. E posibil să aibă nevoie de o operaţie la cot şi nici nu ar fi trebuit lăsat să plece din spital, cu atât mai puţin trimis la Buncombe. Elsa nu a vrut să-i semneze ieşirea – ar fi trebuit sa rămână peste noapte sub observaţie. Dar Graham nu este numai tatăl lui, ci şi chirurgul-şef din spitalul acela. Nu a avut de ales.

- Aţi stat cu el?

-Am fost în ambulanţă cu el, confirmă Dave, apoi în spital, am rămas lângă el. Nici unul dintre părinţii lui nu a venit acolo. A venit Emily. Eu am sunat-o. Ei, nu.

- Spuneţi-mi ce v-a povestit Zâne.

Mai turnând nişte cafea pe gât, Dave îi povesti tot ce îşi putu aminti, apoi reveni iar şi mai adăugă nişte amănunte.

- în regulă. E posibil să am nevoie să mai vorbesc o dată cu dumneavoastră, dar puteţi pleca acasă.

- Le aştept pe Emily şi Britt. Trebuie doar să o anunţ pe soţia mea.

Lee înclină capul într-o parte.

- Soţia? Dumneavoastră şi doamna Walker

nu sunteţi împreună?

- Poftim? Pentru prima oară Dave se lumină la faţă şi izbucni în râs. Nu. Eu sunt căsătorit de şaptesprezece ani. Sau de optsprezece? Mă rog, aşa ceva. Obişnuiam să lucrez pentru familia Walker când eram adolescent şi pe urmă vara, după ce am împlinit 20 de ani. Le cunosc pe Emily şi Eliza dintotdeauna. Eu şi Emily – şi Em, şi soţia mea – suntem cu toţii prieteni buni.

-Nu şi cu Eliza Bigelow?

Veselia din ochii lui Dave se stinse.

- Noi nu ne învârtim în aceleaşi cercuri ca Graham şi Eliza. A fost în stare să permită ca aşa ceva să li se întâmple copiilor ei. Poate că şi ea este o victimă, dar a îngăduit să se întâmple asta copiilor ei. Iar fiul ei este rănit, îngrozit şi în închisoare. Şi asta a permis să se întâmple. Se ridică în picioare. O să aştept alături de ele.

Lee îi spuse pe unde să o ia, după care se aşeză jos o clipă. De fapt, fusese pe punctul de a pleca acasă după o zi de muncă de şaisprezece ore. Gândindu-se că poate va bea şi o bere înainte de culcare. Acum, din câte se părea, va mai bea o cafea şi va începe o nouă zi de muncă.

Deschise computerul şi făcu o verificare cu privire la Zâne Bigelow, părinţii lui, mătuşa lui, Dave Carter. Obţinu numărul de telefon de la hotelul din staţiunea de schi şi se apucă de treabă.

Când Zâne îşi aminti peste ani despre cea mai oribilă noapte din viaţa lui, realiză că-i rămaseră în memorie micile detalii. Mirosul dubei – metalic, impregnat de miros de

transpiraţie provocată de frică şi disperare. Zgomotul roţilor pe şosea care cântau parcă nefericirea. Sentimentul incredibil de singurătate absolută.

Medicamentul pe care i-l dăduse doctoriţa Marshall pentru durere funcţiona încă şi o ţinea sub control. Sigur că ştia că e în continuare acolo, ştia că va reveni, doar că era prea amorţit – în trup, minte şi spirit – să îi pese.

Gardianul avea ochii ca marmura, duri şi reci. Şoferul nu spuse nimic. El era singurul arestat. Avea să afle mai târziu că insistenţele şi influenţa tatălui lui fuseseră cele care îi grăbiseră transportarea, singur şi la o asemenea oră târzie.

- Din câte se pare ai cam încasat-o binişor, nu? Aşa şi meriţi după ce le-ai lovit pe maică-ta şi pe surioara ta mai mică.

Zâne nu răspunse – ce rost ar fi avut? îşi ţinu în continuare capul plecat.

Şi mai târziu, la fel cum avea să afle mult mai multe lucruri, mai târziu, află şi că ochii de marmură ai gardianului şi dezgustul din voce se datorau, cel puţin în parte, faptului că doctorul Graham Bigelow îl operase pe fiul gardianului după un accident de maşină.

Nu ştia de ce, dar nu simţea frică, nu putea nici măcar distinge o vagă îngrijorare prin amorţeala desăvârşită din sufletul lui.

Până ce muzica amară a roţilor se transformă într-un fel de hârjâit ameninţător. Şi când auzi porţile grele închizându-se automat în spatele dubei. Panica îi apăru brusc în coşul pieptului şi îşi întinse tentaculele peste tot. Şi bolovani căzură peste ea, grei şi ascuţiţi. Şimţi lacrimi înţepătoare în ochi şi un anumit

instinct, atavic, animalic, dinlăuntrul lui îl avertiză că, dacă lăsa să îi scape vreuna, asta avea să-i aducă sfârşitul.

- Bine ai venit acasă, mizerabilule!

Gardianul trebui să-l ajute să coboare din dubă. Iar dacă nutrea vreo urmă de milă pentru băiatul tremurând care avea braţul prins în aţele şi piciorul în ghips, nu o arătă în nici un fel.

Trecu printr-un cadru de oţel, un detector de metale. Trebui să stea lipit de un perete, cu o lumină orbitoare în ochi şi lăsându-şi toată greutatea pe piciorul teafăr. îşi spuse numele, data naşterii, adresa.

îl duseră într-o încăpere şi-i luară hainele. Nu se putu dezbrăca singur din cauza atelelor de pe braţ, aşa că suferi umilinţa de a fi dezbrăcat de altcineva şi umilinţa inimaginabilă de a fi percheziţionat în locurile intime.

îi dădură haine. Tricou portocaliu, pantaloni portocalii, saboţi portocalii – adică un sabot, din cauza ghipsului. Trebui să-l îmbrace altcineva.

îl duseră într-o încăpere – pe care o numeau capsulă. Nu era o celulă aşa cum şi-o imaginase; nu avea gratii. Avea un pat, un vas de toaletă şi o chiuvetă. Fără fereastră.

- O să te trezeşti când spunem noi. îţi faci patul şi aştepţi până te ducem noi la micul dejun. O să mănânci ce îţi dăm noi. De vreme ce eşti făcut praf, te vei duce pe la infirmerie să te vadă înainte să vorbeşti cu psihia- trul-şef care o să-ţi pună întrebări despre ce rahat simţi şi aşa mai departe. Vei face ce ţi se spune, când ţi se spune. Dacă îmi dai bătăi de cap în vreun fel, o să vezi ce păţeşti. Ochi de Marmură păşi spre uşă. Tatăl tău e un mare om. Tu eşti un nimic.

Ieşi. Uşa se încuie în urma lui cu un declic ce răsună ca o explozie în urechile lui Zâne.

Şi luminile se stinseră.

Şchiopătând, se târî încet pipăind după un perete, lovindu-şi puternic tibia de colţul patului. Se urcă cum putu şi rămase acolo tremurând din toate încheieturile şi gemând incontrolabil la fiecare respiraţie.

încercă să se ghemuiască, doar ca să se simtă cât de cât protejat, dar nu reuşi. Ar fi vrut să doarmă, doar să doarmă, să doarmă şi să uite de tot, dar atunci durerea păru să se trezească brusc la viaţă.

Acum îşi lăsă lacrimile să curgă. Nu era nimeni care să le vadă, nimănui căruia să-i pese. Suspinele amare îl făcură să-l doară pieptul, să i se sfâşie inima, stomacul, gâtul. Dar când le epuiză şi nu mai putu scoate nimic, panica dispăru şi ea.

Rămase acolo, cu trupul zvâcnind şi spiritul stins.

Cu câteva ore în urmă doar, câteva doar, sărutase o fată. Se uitase spre cerul plin de stele şi dansase sub beculeţele colorate. Acum viaţa lui se terminase.

întunericul şi singurătatea îi deveniră sprijin. Se agăţă de ele, căci începu să se teamă de ce se va alege de viaţa lui odată ce uşa aceea era descuiată din nou.

capitolul 6

Lee funcţiona după doar două ore de somn şi cine mai ştia câtă cafea fără zahăr. îşi construise cazul şi întocmise rapoarte pentru locotenentul lui, pentru procuror, pentru Protecţia copilului şi pentru judecătorul care

semnase mandatul de arestare a lui Zâne Bigelow.

Acum în Lakeview, se afla în biroul şefului poliţiei Tom Bost, un bărbat pe care îl cunoştea şi pentru care până atunci nu avusese altceva decât respect.

- Nu e cazul tău, nu e cazul poliţiei din Asheville, nu e cazul Departamentului de Investigaţii Criminalistice. Este fix cazul meu.

-A fost, spuse Lee calm deocamdată. Acum nu mai este. L-ai aruncat pe puştiul ăla pe toboganul sistemului, Tom. Ai pendulat printre reguli, ai luat-o pe tot felul de scurtături la limita legii şi l-ai împins în prăpastie când era rănit. Te-ai folosit de relaţii şi de influenţa personală, ai tras sfori ca să-l trimiţi cât mai repede la Buncombe.

Pete roşii se aprinseră în obrajii lui Bost.

- *Puştiul* ăla i-a trimis pe maică-sa, soră-sa şi taică-său în spital, la dracu'. Eu mi-am făcut doar meseria şi să nu îndrăzneşti să vii tu în oraşul meu să mă contrazici.
- Ba chiar te contrazic.
- O să te coste, Lee. Graham şi Eliza aproape şi-au ieşit din minţi din pricina lui Britt. Nu ştiu ce mama dracului a apucat-o pe Emily Walker – credeam că o duce capul mai mult de atât. Dar o să trebuiască să răspundă acuzaţiilor de răpire de copii. Şi când Graham va avea câştig de cauză, tu o să-ţi pierzi slujba pentru că ai fost parte din povestea asta.

Lee puse o copie a primei pagini din caietul lui Zâne pe biroul lui Tom.

- Citeşte. A fost scris de Zâne pe... vezi şi singur data. Citeşte.
- Fiecare minut care trece fără ca fata aia să ajungă la părinţii ei face lucrurile şi mai grave. Dar smuci foaia de pe birou. Astea-s aiureli,

Lee. Băiatul ăla e bolnav.

- Ba părinţii lui sunt bolnavi. Am luat legătura cu hotelul din staţiunea unde a plecat întreaga familie pe 26 decembrie în anul acela. Am vorbit cu valetul lor, cu menajera şi cu administratorul. Ştii ce mi-au spus toţi, Tom, toţi până la unul? Că Zâne căzuse de pe bicicletă, îşi spărsese nasul şi se rănise foarte tare. Aşa a venit. A trebuit să stea în camera lui – în plus, au primit ordin de la Graham Bigelow să nu-l deranjeze. Ţie ce ţi-a spus la momentul acela, Tom?

-Trebuie să fie o greşeală. Zâne a căzut pe pârtie, la schi.

- Lui Emily şi bunicilor le-au spus că Zâne a avut gripă de Crăciunul acela. N-au lăsat pe nimeni să îl vadă – cică din cauza virusului, aşa zicea Bigelow. Am şi declaraţiile lor.

Cu evident dezgust în mişcări, scoase hârtiile din dosarul pe care îl avea în mână şi le aruncă pe biroul lui Bost.

- Nu-mi spune mie cum să-mi fac meseria, se răsti Bost înapoi spre el. îi cunosc pe Graham şi Eliza.

- Chiar îi cunoşti, Tom?

Cu bărbia împinsă înainte, Bost ridică un deget ameninţător spre Lee.

- încerci să-mi spui că Graham îşi bate nevasta şi copiii şi cu toţii mint ca să acopere povestea asta? Că nici măcar o dată în condiţiile astea nu s-a dat un telefon la 911 până azi-noapte din casa aia?

- Exact. Zâne a început să scrie despre tot în ziua aceea, pe care o ai descrisă pe foaia aia. Şi a continuat să noteze totul. Pumnii, palmele, teama, ameninţările. Iar mama a fost de acord cu totul. Fiica ei în vârstă de 13 ani mi-a

povestit cum, după ce tatăl o pocnea pe maică-sa şi o izbea de toţi pereţii, se duceau să facă sex. Şi pe urmă îi cumpăra neveste-sii ceva special. Am văzut-o pe fetiţa aia cum m-a privit în ochi şi mi-a spus că, după părerea ei, maică-sii îi plăcea asta.

-Britt e traumatizată. E...

- La dracu', sigur că e traumatizată! Gata cu tonul calm şi atitudinea rezervată. Priveşte înapoi, pentru numele lui Dumnezeu. Fata sună după ajutor şi, când ajungi acolo, o găseşti fără cunoştinţă pentru că el i-a făcut o injecţie să nu poţi vorbi cu ea. Zâne zace la baza scărilor, cu braţul rupt, cu o contuzie la cap şi ligamente răsucite la gleznă. Dar tu nu asculţi nimic. Bine, să zicem că ar fi OK. Dar nu-i iei o declaraţie băiatului? Nu-ţi pui întrebarea cum de a reuşit tatăl care a cerut arestarea fiului său să o obţină atât de repede? Cum *ai contribuit tu* la rapiditatea asta? Cum de nu a fost de acord ca puştiul să stea măcar o noapte la spital? Cum nu a aranjat să fie chemat cineva de la servicii sociale, un avocat, orice? Pur şi simplu, să fie azvârlit în puşcărie şi atât? A spus că probabil băiatul era drogat, dar s-a dovedit că nu era. Te-ai deranjat măcar să te uiţi la rezultatul testelor toxicologice?

Lee scoase încă o foaie din dosar şi o aruncă pe birou.

- Negativ. Mai scoase o hârtie. Aici e declaraţia lui Britt cu privire la ce s-a întâmplat în noaptea aia. Citeşte-o! Pune dracului totul cap la cap.

- Pentru numele lui Dumnezeu, îl cunosc pe Graham de peste douăzeci de ani. Pe Eliza de şi mai mult timp. Am fost la cină acasă la ei. Am

fost în casa aia, Lee, şi n-am văzut niciodată nici cea mai mică urmă de aşa ceva.

- Citeşte-o!

Tom se conformă, apoi se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre geam.

- Eu l-am crezut. Tu nu ai fost acolo, nu i-ai văzut, Eu l-am crezut. Dacă acum 24 de ore mai fi pus să vorbesc despre o familie perfectă^ din Lakeview, aş fi spus că familia Bigelow este aceea. Işi trecu ambele mâini prin păr. Şi majoritatea oamenilor ar fi jurat că e adevărat. Fir-ar al dracului, Lee, ar fi spus exact acelaşi lucru. Acum mă gândesc la lucrurile mărunte, Dumnezeule mare! La cum spusese o perioadă cât de mândru era de Zâne şi de la un moment dat încolo o lăsase mai moale. Cum începuse să pomenească despre cum trebuia să îl menţină preocupat de studii, fiindcă băiatul avea gărgăuni în cap şi voia să devină jucător profesionist de baseball. Despre cum trebuia să îl cicălească ca să-şi facă treburile prin casă ori cum îi răspundea obraznic mai- că-sii. Chestii mărunte – tu nu ai copii încă, Lee. Te aştepţi la treburi de genul ăsta, mai ales dacă e vorba de adolescenţi. Se întoarse. Eliza a fost preşedinta comitetului de părinţi. A... Doamne, Dumnezeule!

- Sunt mai multe lucruri pe care trebuie să le citeşti. Iţi las copii pentru dosarele tale, spuse Lee ridicându-se. Eu plec la Lakeview Terrace să-l arestez pe Graham Bigelow sub acuzaţia de abuz asupra copiilor şi soţiei, de atac, ultraj şi punerea în pericol a minorilor. O arestez pe Eliza Bigelow sub acuzaţia de abuz asupra copiilor şi punerea în pericol a minorilor. Am trecut pe aici doar ca să te

anunţ.

- Eu l-am crezut, continuă Tom pe un ton acum rugător. Am crezut că Zâne reprezintă un pericol şi pentru ei, şi pentru el însuşi.

- Te-ai înşelat. Zâne va fi scos din închisoare şi cazierul lui va fi complet curat. Emily Walker va primi custodia temporară a ambilor copii minori. Eu o să fac tot ce-mi stă în putere ca aranjamentul să devină permanent. Citeşte şi restul, spuse el şi ieşi.

Zece minute mai târziu, însoţit de partenerul lui obişnuit şi de patru agenţi în uniformă, Lee sună la soneria reşedinţei din Lakeview Terrace.

Trecu imediat de tipul care răspunse şi ridică mandatele.

- Poliţia din Asheville.

- Eu sunt avocatul familiei Bigelow. Chiar acum dau telefon căpitanului dumneavoastră şi primarului din Asheville. Ţineţi cu forţa un copil minor acolo împotriva voinţei părinţilor ei.

- Citeşte mandatul!

Lee trecu de el, traversă holul cu tavanul înalt şi intră drept în sufragerie unde Graham Bigelow se ridică brusc în picioare.

- Graham Bigelow, eşti arestat pentru abuz asupra copiilor şi soţiei, punerea în pericol a minorilor, ultraj.

Vorbind, Lee se apropie de el şi îl răsuci ca să îi pună cătuşele. Graham se răsuci înapoi şi îl împinse.

- La care se adaugă împotrivirea în momentul arestării şi ultraj asupra unui ofiţer de poliţie. Ai dreptul să nu spui nimic.

- Graham, cooperează, spuse avocatul tare

în timp ce Lee îi citea lui Graham drepturile. Nu spune nimic. O să mă ocup eu de chestia asta imediat.

Dar Graham îl ignoră şi încercă să lovească cu pumnii în toate părţile, până ce apărură doi dintre agenţi să-l imobilizeze.

- Nu puteţi face asta!

Eliza, cu faţa plină de vânătăi, îşi încleştă mâinile încrucişate sub sâni.

-E o nebunie. Zâne...

- Povestea asta nu mai ţine, doamnă Bigelow. Eşti arestată pentru abuz asupra copiilor, punerea în pericol a minorilor, complicitate la ultraj şi fals în declaraţii.

Ea încercă să-l împingă în timp ce bărbatul îi punea cătuşele.

- Nu mă atinge! Graham!

- Eliza, încearcă să rămâi calmă, nu spune nimic. Nu e nevoie să o încătuşaţi, insistă avocatul.

- Ba da, răspunse Lee şi termină ce avea de făcut.

îi făcu o plăcere imensă să o scoată afară din casă, să vadă vecinii care ieşiseră să se holbeze la ei, să îi pună mâna pe cap şi să o împingă în maşină.

Pe Graham îl trimise cu o altă maşină. Nu mai era cazul să vorbească între ei sau să-şi coordoneze versiunile.

Nu mai era cazul să facă un adevărat iad din viaţa propriilor copii.

- Chestia asta te va costa slujba să ştii, îl avertiză avocatul. Va urma un proces în care vom da în judecată departamentul în întregime şi vă vom îngropa. Iar pe tine, la propriu.

- Da, abia aştept.

-Nu încercaţi să vorbiţi cu clienţii mei. Nu au

nimic de spus.

- Bine. Atunci pot rămâne într-o celulă până te lămureşti tu cu ce ai de făcut. Eu oricum trebuie să mă duc în altă parte.

Zâne nu trebui să-şi facă patul când i se spuse să se scoale. Era aşezat pe deasupra aşternuturiîor. Nu dormise.

încercă să mănânce micul dejun fără să se gândească la asta, fără să privească spre nici un alt deţinut. Unii dintre ei vorbeau, alţii înjurau, alţii înfulecau de parcă erau morţi de foame, alţii abia gustau.

încăperea mare – ca o sufragerie uriaşă, presupuse el, avea un ecou straşnic şi se auzea constant zgomotul surd al furculiţelor şi al cuţitelor de plastic lovite de farfurii, hârşâitul scaunelor şi murmurul vocilor.

Cineva îi fură biscuitul de pe farfurie. Se făcu că nu vede, iar lipsa oricărei obiecţii din partea lui îi aduse un picior în ghipsul de pe gleznă pe sub masă şi un râs batjocoritor.

După micul dejun, ieşiră în aceeaşi ordine în care intraseră. Pe el îl duseră la infirmerie.

Medicul de acolo citea o fişă. Se gândi că cineva trimisese fişa de la Urgenţe. Medicul se încruntă de mai multe ori, apoi puse o mulţime de întrebări.

Vedere înceţoşată?

Nu.

Durere de cap?

Da.

Se încruntă şi mai tare când îi scoase tricoul lui Zâne şi văzu vânătăile pe care le avea pe abdomen, pe coaste.

Puse alte întrebări.

Scoase ghipsul şi îi examină glezna. O ridică, puse nişte gheaţă pe ea examinând-o cu

atenţie.

Alte întrebări.

Apăsă, cu blândeţe, pe nasul lui Zâne, îi pipăi obrajii sub ochi.

-Ai mai avut nasul spart?

-Da.

- Cum?

-Tata mi-a tras un pumn.

Medicul închisorii se uită drept în ochii lui Zâne, pentru mult timp.

- Tatăl tău te bate?

-Da.

- Ai raportat bătăile astea autorităţilor?

- El este autoritatea supremă.

I se păru că auzi un oftat.

Un asistent îl spălă cu un burete fiindcă nu reuşi să îşi facă singur duş.

-Ar fi trebuit să fii ţinut în spital azi-noapte pentru monitorizarea durerilor. Voi recomanda să fii transferat înapoi în grija doctorului Marshall.

- Nu o vor face. Tatăl meu este chirurgul-şef de acolo. Şi mă vrea aici.

Ii dădu lui Zâne o cârjă – nu putea folosi decât una din pricina atelelor de la cot – dar îl ajuta. La fel şi ceea ce îi dădu pentru durere.

- Te voi trimite înapoi în camera ta ca să te odihneşti. Doctorul Loret, psihologul centrului, va veni să te vadă astăzi mai târziu. Ţine-ţi glezna şi braţul ridicate.

Aşa că se înapoie la solitudine, la tăcere. Prin uşă se auzeau zgomote. Voci, mişcări, ordine răstite, poate cineva care ţâra o găleată şi un mop.

Aţipi puţin. Nu dormi, doar închise ochii şi apoi îi deschise iar, de câteva ori.

Când auzi încuietoarea, închise ochii. Spera

că psihologul va crede că e adormit şi îl va lăsa în pace. Nu mai voia să vorbească despre asta. Epuizase deja tot ce avea de spus la infirmerie.

Dar simţi cum patul se lasă sub greutatea cuiva. Deschise ochii.

Văzu un bărbat care părea la fel de obosit cum se simţea el, un bărbat care nu se răsese de câteva zile. Cu părul şaten, ochii căprui, costum şi cravată.

- Zâne, eu sunt detectivul Keller, de la Poliţia din Asheville.

Un poliţist, se gândi el. încă un poliţist. Şi închise din nou ochii.

- Zâne.

Simţi o mână pe braţul lui – fără a-l strânge, fără a-l trage, pur şi simplu pusă acolo ca o uşoară atingere.

-Am venit să te duc de aici.

- Să mă duceţi? Unde?

-Afară. Zâne, sora ta a venit la mine.

Deschise brusc ochii din nou.

-Britt? E bine? E...

- E bine. E foarte deşteaptă şi foarte curajoasă. Mătuşa ta a adus-o să vorbească cu mine azi-noapte.

- Emily. Britt a ajuns la Emily.

Acum închise ochii strâns ca să nu lase să-i curgă lacrimile pe obraji.

-Şi au venit la mine. Zâne, Dave mi-a adus caietele tale. Le-am citit. Am citit pagină cu pagină. îmi pare rău că nu te-am putut scoate mai repede de aici. A durat ceva.

Şi în ochii aceia căprui ai străinului, Zâne văzu ceea ce văzuse şi în ochii lui Dave.

Că îl credea.

-O să... o să ies pe cauţiune?

- Nu. Pur şi simplu o să ieşi. Acuzaţiile au fost retrase. Vom vorbi mai încolo despre asta, bine? Hai să ieşim de aici! Am pregătit toate documentele necesare, aşa că putem să ne ridicăm, te îmbraci şi plecăm.

El începu să tremure incontrolabil.

- Pot să plec? Pot să plec de aici aşa, pur şi simplu?

- încearcă să respiri adânc de câteva ori, îi spuse Lee şi îl apucă de mână. Inspiră şi expiră uşor. Nu ar fi trebuit să ajungi aici, Zâne. Acum, ţi-am adus nişte haine. Emily ţi-a adus, de fapt. Sunt noi – speră că mărimile corespund. S-a gândit că nu vei mai vrea să porţi ce aveai pe tine când ai fost adus aici. Am ales nişte ber- mude, continuă el vorbind pe un ton firesc şi luând sacoşa de cumpărături de pe jos. Un tricou cu nasturi, boxeri, sandale.

-Nu înţeleg.

-Ştiu. Lasă-mă să te ridic, să te ajut să te schimbi.

Nu i se păru atât de jenant fiindcă poliţistul continuă să vorbească în timp ce îi schimba pantalonii portocalii cu bermudele, tricoul portocaliu cu cel albastru şi îi puse o sanda în piciorul teafăr.

- Pantalonii sunt cam scurţi, dar merg.

- Mi s-a spus că trebuie să... că trebuie să...

- Nu trebuie să faci nimic. Haide!

îşi puse un braţ peste Zâne, îl ajută să se ridice şi să-şi ia cârja. Ridică punga şi îl conduse pe Zâne spre uşă, apoi bătu de două ori.

Uşa se deschise, gardianul făcu un pas înapoi.

Mirosea a detergent de podele cu aromă de brad, poate a înălbitor de rufe. Simţea că

tremură din nou, dar poliţistul nu zise nimic.

- Cine sunteţi dumneavoastră?

- Detectivul Keller. Lee. Spune-mi Lee.

- Graham te va opri. O să...

- N-o să facă nimic. I-am arestat şi pe el, şi pe mama ta.

Lui Zâne i se înmuiată picioarele, şi genunchii i se loviră unul de celălalt. Lee însă îl susţinu şi merse mai departe. încet, dar merse cu el mai departe.

- Respiră, te rog. Respiră în continuare în acelaşi ritm, încet, calm. Nu o să-ţi mai facă niciodată vreun rău. Nici ţie, nici lui Britt. Ai fost foarte isteţ să scrii toate lucrurile alea, Zâne. Foarte isteţ, într-adevăr!

Nu îi opri nimeni. Gardienii deschiseră uşile, îi lăsară să treacă fără vreo vorbă. Soarele le străluci drept în ochi. Şi dincolo de poartă o văzu pe Britt, o văzu pe Emi- ly. îi veni să o ia la fugă, încercă să meargă mai repede.

- Uşurel. Vom ajunge imediat.

-A lovit-o! A lovit-o foarte tare! Faţa ei...

- O să se facă bine. Are o poveste foarte interesantă să-ţi spună. A fugit din spital. Ai o soră extraordinară. Hai să mai facem câţiva paşi.

îl strigară pe nume. Emily îl striga printre suspine. Dar Britt nu plângea, nu încă. îi striga doar numele, încontinuu.

Porţile se deschiseră cu un zăngănit şi, când trecu de ele, amândouă se repeziră la el.

-Of, dragul meu, of... Zâne... îmi pare rău! îmi pare atât de rău! spuse Emily ridicându-i uşurel faţa, mângâ- indu-l cu degetele. îmi pare atât de rău!

El clătină din cap doar şi atunci ea îl îmbrăţişă, îi îmbrăţişă şi pe el, şi pe Britt cât se poate de strâns.

- Hai acasă, spuse ea.
- Nu mă pot întoarce acolo. Te rog, te rog! Nu mă pot întoarce acolo.
- Nu, iubitule, nu. La casa de pe lac. Bunicul şi bunica ar trebui să fi ajuns deja acolo. Mergem acasă. De-acum înainte, casa noastră. O să am eu grijă de voi acum. Gata, tu şi Britt urcaţi în spate. Eu voi sta în faţă, cu Lee. Lee căruia îi sunt datoare cu o mare şi minunată masă cu mâncăruri de casă, o sticlă de vin foarte bun şi, la dracu', orice fel de favoruri sexuale pe care le-ar dori.

El izbucni în râs şi clătină din cap.

- Nu mi-am făcut decât meseria.
- Ei sunt viaţa mea acum. Mi-ai salvat viaţa, îl ajutară să urce şi Britt se cuibări lângă el.
- Te doare?

El strânse uşor mâna ce i-o ţinea pe a lui.

-Nu, acum, nu.

Lee ascultă discuţia fraţilor, felul în care fiecare îi povesti celuilalt prin ce trecuse. „Rezistenţă, numele tău e tinereţe", se gândi el. Sigur că amândoi suferiseră traume fantastice, aveau nevoie de terapie psihologică, îşi închipuia. Dar aveau să se vindece.

Zâne chiar râse în momentul când Britt îi povesti despre cum se strecurase afară din salonul de spital fără nimic în picioare. Lee observă că – pentru moment cel puţin – ea lăsă nespusă partea despre cum se trezise şi dăduse cu ochii de tatăl ei şi de ameninţările acestuia.

La fel cum şi Zâne trecu sub tăcere anumite lucruri.

-A fost oribil acolo, în locul ăla?

-Nu, nu a fost chiar atât de rău. Pentru o clipă, ochii lui Zâne îi întâlniră pe ai lui Lee în oglinda retrovizoare. N-a fost foarte diferit de

cum a fost când am stat încuiat în camera mea, acasă.

- Pe noi Lee ne-a dus la un adăpost să dormim azi-noapte. Sau, mă rog, azi-dimineaţă de fapt. A fost trist, dar nu din cale-afară. O mulţime de femei şi copii care erau bătuţi acasă la ei. Ca şi noi. Dar adăpostul le oferea un loc sigur. Au fost foarte drăguţi cu noi. Emily a spus că va face o donaţie, în numele nostru, al tuturor. În loc de mulţumiri.

- Bănuiesc că pe ei nu-i poate răsplăti cu favoruri sexuale.

Izbucnind într-un hohot zgomotos de râs, cu lacrimi strălucitoare în ochi, Emily se uită în spate, spre el.

- Deşteptule!

- Emily? Să nu-ţi pară rău. Să nu-ţi pară rău de nimic.

Ea întinse mâna în spate să i-o ia pe a lui.

-Nici ţie.

Zâne se lăsă pe spătarul banchetei, cu braţul bun pe umerii soréi lui. Simţi că i se face rău când văzu lacul, dar se scutură de senzaţia asta, căci maşina nu o porni spre Lakeview Terrace, ci în partea opusă.

În partea unde avea să fie în siguranţă.

Văzu apa, pădurea, cabanele, florile, bărcile. Şi apoi maşina închiriată de pe aleea din faţa casei lui Emily. Pe bunicii lui aflaţi pe verandă, la intrare, deja alergând spre maşina lor. Plângeau. Zâne se gândi că toată lumea avea să izbucnească în lacrimi pentru o vreme, din când în când.

- Eu plec puţin cu Lee, îi spuse Emily. Mă întorc repede. Cu pizza. Cred că e o seară potrivită pentru pizza.

-Pot să... domnule detectiv Keller, pot să vă

vorbesc mai întâi pentru o clipă?

- Desigur.

- Gata, toată lumea în casă, preluă bunica lor comanda. Hai să facem un picnic! Vino, iubito, spuse trăgând-o pe Britt care în mod evident nu voia să plece de acolo, spre casă.

- Nu mi-aţi spus pentru ce i-aţi arestat.

- Pentru ce ţi-au făcut ţie şi surorii tale.

- Eliza nu ne-a lovit.

Prenumele, remarcă Lee. Nu îi spunea mama.

- Ea ţi-a făcut şanţurile alea de pe faţă.

Zâne îşi atinse zgârieturile cu degetele.

- Da, cred că da. E greu să-mi amintesc.

- A îngăduit să se petreacă toate lucrurile acelea, ceea ce o face complice. Te-a abuzat, Zâne, la fel cum a făcut-o şi Graham.

Zâne voia să creadă. Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să creadă că era posibil.

- El cunoaşte o mulţime de oameni. Poate să facă rost de avocaţi foarte buni.

- Ai încredere în mine, spuse Lee uitându-se la el cu o privire fermă ce îi uşură lui Zâne crampele pe care le simţea în stomac. Mă pricep binişor la ce fac. Emily merge cu mine fiindcă am impresia că se gândeşte că ar putea s-o convingă pe mama voastră să spună adevărul.

-Atunci nu va mai merge la închisoare. Dar...

-Va obţine o sentinţă mai uşoară dacă spune adevărul, dacă e dispusă să coopereze cu noi. Dar nu va putea să vă ia de la Emily şi de la bunicii voştri. Mai întâi, pentru că şi tu şi Britt sunteţi destul de mari ca să alegeţi unde vreţi să rămâneţi şi apoi, oricum, vom dovedi că trebuie să fie decăzută din drepturile părinteşti. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa

asta.

- O să vă întoarceţi să-mi spuneţi ce se petrece?

- Da. Eşti pregătit să mergi la tribunal, să stai în faţa unui judecător sau a unui complet de juraţi şi să povesteşti ce s-a întâmplat?

- Da. Şi vreau asta, spuse el hotărât, brusc înviorat la gândul acesta. Vreau să îl privesc în ochi şi să povestesc ce mi-a făcut. Chiar vreau să o fac.

- Bun, fiindcă vei avea ocazia. Acum trebuie să plec să mă ocup de asta.

- Domnule? Vă mulţumesc. Vă mulţumesc pentru că m-aţi scos de acolo, pentru că aţi avut grijă de Britt. Nu voi uita nicicând asta.

-Tu ai grijă de tine, Zâne. Hai să te duc înăuntru ca să se poată agita bunicii tăi în jurul tău, să-ţi facă toate voile.

- Păi chiar se pricep la asta. Uneori îmi imaginam cum ar fi să locuiesc aici, spuse el în timp ce Lee îl ajută să urce pe verandă. După fiecare bătaie, mă gândeam cum ar fi să locuiesc aici.

- Acum chiar vei locui, zise Lee deschizând uşa de plasă. Poţi merge singur mai departe?

- Da. Pot.

„Sunt absolut sigur că poţi. Pun pariu că da”, se gândi Lee.

-Spune-i lui Emily că trebuie să plecăm.

Discutară despre acest subiect din toate perspectivele pe drum spre secţia de poliţie din Asheville şi, deşi impresia lui Lee era că Emily era o femeie puternică şi se putea descurca cu orice, ezită puţin în faţa uşii de la camera de interogatorii.

- Sigur vrei să faci asta?
- Lee, spuse Emily, punând o mână pe braţul lui. O fac. Poate că nu-mi va folosi la nimic în afară de faptul că mă va scoate din minţi, dar sunt hotărâtă să o fac.
- Când termini sau te-ai săturat pur şi simplu, îmi baţi în uşă.
- Am priceput.

El deschise uşa şi îi făcu semn poliţistei din încăpere să iasă. Emily intră şi uşa se închise în urma ei.

Eliza stătea la o măsuţă, cu spatele drept şi mâinile încătuşate încrucişate pe masă. Faţa îi purta urmele violenţelor de noaptea trecută, dar ochii, observă Emily, îi ardeau de furie şi de mândrie rănită.

- Era şi timpul.

începu să o doară stomacul, remarcă Emily detaşată, aşezându-se în faţa surorii.

- Chiar că era, nu?
- Sunt în cocina asta de porci *de ore întregi.* Mă tratează ca pe o infractoare şi nu-mi spune nimeni unde e Graham ori ce se petrece. Trebuie să te duci tu să afli. Avocatul m-a asigurat că va respinge toate aceste acuzaţii cât se poate de repede şi că oricum voi fi eliberată, în cel mai rău caz, pe cauţiune până ce vom reuşi să ne dovedim nevinovăţia. Dar, între timp, am nevoie de nişte lucruri de-ale mele. îţi dau o listă.

„Fascinant", se gândi Emily. Se comporta exact la fel cum se comportase dintotdeauna, era exact la fel. „Doar că eu nu mai sunt la fel."

- Ba nu, nu-mi dai nimic. Ai impresia greşită că mă aflu aici ca să te ajut. Nu e adevărat. Şi faptul că n-ai întrebat nimic despre copii, nu face altceva decât să-mi întărească

convingerea.

-Copiii mei – şi în nici un caz nu se poate spune despre ei că sunt nişte bebeluşi neajutoraţi – au pus la cale o conspiraţie împotriva mea, împotriva lui Graham. Zâne e periculos, Emily. Nu ai idee ce...

- Taci din gură!

Capul Elizei se trase brusc în spate când Emily se repezi spre ea rostind răstit cele trei cuvinte.

- Dacă mai spui o singură vorbă rea despre Zâne, la dracu', fie şi cea mai mică vorbă rea despre băiatul ăla, ies de aici imediat. Nu vei mai avea pe nimeni. Ştiu bine ce s-a întâmplat azi-noapte, ştiu bine ce s-a întâmplat de Crăciun, acum doi ani. Ştiu totul, aşa că nu te deranja să faci spectacole în faţa mea, Eliza. Ca să se controleze, cât de cât, Emily se rezemă de spătarul scaunului. Mi-au permis să vin să vorbesc cu tine. Suntem doar noi două aici. Nu ne aude nimeni. E împotriva legii să ne asculte. Trebuie să ştiu de ce. De ce ai fost în stare să le faci aşa ceva lui Zâne şi Emily. De ce l-ai lăsat pe Graham să le facă aşa ceva. Trebuie să ştiu de ce.

- Nu mai fi atât de idioată şi fă ceva util o dată în viaţă! Am nevoie de cremele mele. Faptul că poţi crede vorbele unor adolescenţi recalcitranţi mai degrabă decât pe cele ale propriei surori dovedeşte cât eşti de proastă.

-Termină cu chestiile astea! Nu mă duc să-ţi aduc nimic, nu fac nimic pentru tine. îţi faci griji pentru faţa ta, Eliza, pentru ten, pentru pielea de sub ochiul negru şi vânătăi? Gândeşte-te cum va arăta totul după câţiva ani petrecuţi în închisoare.

- Nu mă duc la închisoare.

Buzele îi tremurau, totuşi.

- Ba da şi unde te duci şi pentru cât timp depinde de ce faci şi ce spui în momentul în care intră poliţiştii aici.

-Avocatul nostru a...

- încetează! spuse Emily şi ridică un deget cu vehemenţă ca să-şi sublinieze spusele. Asta e prima ta greşeală şi încă una mare. Nu eşti tâmpită, gândeşte-te o clipă la faptul că ai acelaşi avocat ca bărbatul care ţi-a înnegrit ochiul ăla. Ai o şansă – dar nu pentru foarte mult timp. Ai face bine să-ţi găseşti propriul avocat şi singurul lucru pe care ţi-l voi da eu este o hârtie cu numele unor avocaţi în dreptul penal foarte buni pe care i-am găsit când credeam că voi avea nevoie de ajutor ca să-l ajut pe Zâne. Acum nu va mai avea nevoie de ei.

-Zâne trebuie închis. A... Nu!

Emily zvâcni în picioare şi atunci, pentru prima oară, în vocea Elizei răsună panica.

- Nu mă lăsa aici!
- Atunci încetează cu prostiile astea!
- De unde ştiu că nu înregistrezi discuţia asta?

Ridicându-se, Emily îşi scoase tricoul şi dădu roată mesei.

-Tu şi cu mine, Eliza. Graham îl plăteşte pe avocatul ăla şi pe cine crezi că va reprezenta dacă va fi silit să aleagă? Eu zic să alegi tu mai întâi şi când plec de aici o să sun pe cineva care să te reprezinte. îşi puse tricoul la loc şi se aşeză din nou. Am fost crescute în aceeaşi casă, de aceiaşi oameni. Am fost crescute în ideea că trebuie să ne respectăm. De ce l-ai lăsat pe Graham să-ţi abuzeze copiii? De ce nu ai venit la mine sau la oricine altcineva, după ajutor?

-Tu nu înţelegi nimic, şi asta e treaba noastră. Căsnicia noastră. Ne iubim!

- Un bărbat care te loveşte nu te iubeşte.

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Eliza privind spre tavan. Mereu atât de *mediocră.* Mereu. Din nou plină de însufleţire, Eliza se aplecă spre sora ei. Eu nu sunt mediocră. Eu şi Graham suntem plini de patimă, de pasiune, ceea ce este încă un lucru pe care nu-l înţelegi. Tu te-ai măritat cu un ratat şi nici măcar pe ăla nu ai fost capabilă să-l ţii lângă tine.

- Aşa-zisa lui pasiune te-a băgat în spital.

- Lucrurile au mers prea departe. Nu are voie să mă lovească în faţă, aşa a fost înţelegerea.

Nici nu îşi imaginase că o mai putea şoca ceva. Ei bine, de fapt, iată că putea.

-Tu... tu ai o înţelegere cu el în legătură cu locul în care are voie să te lovească?

-Şi când vom reuşi să lăsăm toată nenorocirea asta în urmă, va trebui să se revanşeze faţă de mine pentru că a încălcat înţelegerea. Dar au existat circumstanţe agravante.

Chiar nu crezuse nici măcar în adâncul sufletului că lui Britt îi fusese rău de data aceea din toate dăţile.

- Iţi place chestia asta. Te excită.

- Nu mai fi atât de mironosiţă! Noi simţim pasiune unul pentru celălalt, chiar şi după aproape optsprezece ani simţim scânteia încă aprinsă. Cariera lui este foarte intensă, foarte solicitantă, aşa că are nevoie de pasiune acasă. Crezi că mă poţi judeca? Uită-te la ce am! Cea mai mare şi cea mai frumoasă casă din Lakeview Terrace, vacanţe oriunde vreau să

merg, un soţ care-mi cumpără bijuterii minunate, o viaţă sexuală incitantă. îşi ridică mâinile în aer şi se uită la sora ei cu un fel de milă rece. Ce ai tu, Emily? O casă veche, nişte bunga- low-uri pe care trebuie să le închiriezi şi nici un bărbat nu te vrea.

Erau acolo, aşezate, se gândi Emily, discutând cu sora ei cea cu faţa vânătă, aflată în arestul poliţiei, cu un paznic la uşă. Şi totuşi, Eliza se considera superioară în faţa ei, din toate punctele de vedere. Şi singurul lucru pe care într-adevăr Emily îl invidiase la Eliza nici nu fusese menţionat în lista Elizei.

-Ştii, Eliza, mai e ceva ce nu ai trecut pe lista aia. Doi copii.

- Eu nu i-am vrut niciodată, spuse ea scuturându-se ca şi cum ar fi dat jos de pe ea un pulover vechi. Eu mi-am ţinut doar partea mea de înţelegere. Doi copii. Şi am făcut totul perfect. Au avut totul – haine frumoase, o şcoală bună. Lecţii de dans pentru fată, de sport pentru băiat, ore de muzică pentru amândoi –, deşi Zâne e absolut patetic la asta. Hrană sănătoasă, disciplină, educaţie bună şi suficient timp pentru recreere.

Da, da, da, putea fi încă şocată, realiză Emily.

-Sunt parte din înţelegere.

- Cum ar fi dat dacă nu aveam copii? Un bărbat cu poziţia lui Graham are nevoie să aibă o imagine perfectă.

- Deci ei fac parte din imagine. Nu a contat pentru tine faptul că l-a lovit pe Zâne?

- Un copil obraznic şi neascultător merită pedepsit. Iar Zâne e aproape adult, oricum.

-Adică tu eşti pe cale să fi terminat cu el, oricum.

-Ar fi fost trimis la universitate, ar fi avut

parte de toate şansele din lume. Ar fi studiat medicina ca să devină doctor. Iar acum? continuă ea scuturându-se încă o dată, încă un pulover vechi aruncat. Habar n-am ce va dori să facă Graham. Va trebui să discutăm despre asta.

-Tu şi Graham nu veţi mai avea nimic de spus în privinţa vreunui copil. Sunt cu mine acum.

- Da, sigur. Ca şi cum tribunalul i-ar lua unor părinţi ca noi, cu reputaţia şi cu statutul nostru.

- Exact. Reputaţia şi statutul vostru sunt praf în momentul de faţă. Poliţiştii ştiu tot.

- Sunt vorbele unor adolescenţi împotriva vorbelor noastre.

- Mai sunt şi declaraţiile angajaţilor de la hotelul din staţiunea unde l-aţi dus pe Zâne după ce l-a bătut Graham. La asta nu te-ai gândit, nu? adăugă ea când văzu tresărirea din ochii Elizei. Nu te-ai gândit că minciuna asta se va întoarce să te muşte de fund într-o zi. Şi mai sunt multe alte chestii, dar voi lăsa poliţiei plăcerea de a te informa despre ele şi avocatului pe care vei decide să-l alegi. S-ar putea să ai şansa de a face o înţelegere, de a se renunţa la nişte acuzaţii în ceea ce te priveşte. Oricum, când vei merge la tribunal pentru chestia asta, eu voi fi una dintre persoanele ce vor depune mărturie împotriva ta şi a lui Graham.

Faţa Elizei se făcu roşie ca focul pe sub vânătăi.

- Mereu ai fost o nemernică, mereu ai fost geloasă pe mine. De fapt despre asta e vorba în final. Mereu ai fost geloasă. Pentru că sunt mai drăguţă, mai populară, pentru că m-am măritat cu un doctor.

- Ba nu, Eliza, de fapt n-am fost niciodată

geloasă pe tine, iar acum nici măcar milă nu simt faţă de tine. Am venit aici să încerc să te conving să spui adevărul, să faci un fel de înţelegere ca să nu petreci decât câţiva ani în închisoare, nu zece ori chiar mai bine. Dar după toate astea? Nu-mi mai pasă deloc. Nu o să-ţi urez noroc, Eliza, spuse ea ridicându-se, pentru că nu-mi mai pasă.

Citi frica zugrăvită clar pe faţa surorii ei şi îşi înclină capul.

- Mă întreb, tu şi cu Graham aveţi o înţelegere şi despre ce ar trebui să faceţi dacă ajungeţi în situaţia asta? I-a trecut prin cap vreunuia dintre voi că s-ar putea duce totul de râpă şi ce veţi face când se va întâmpla asta? Acum ea fu cea care ridică din umeri. Pun pariu că la asta se gândeşte acum şi el.

Se întoarse şi ridică mâna ca să.bată în uşă.

- Ia legătura cu avocatul.

Emily aruncă o privire înapoi.

- Cu care?

- Cu cel pe care îl ai. Vreau propriul meu avocat.

- Bine, o voi face. Voi face asta, Eliza. E ultimul lucru pe care îl voi face pentru tine.

Bătu în uşă şi, când aceasta se deschise, ieşi fără să se uite în urmă.

Dură ceva timp, dar pe Lee nu îl deranja să-l lase pe Graham să aştepte. Procurorul argumentase cu mult aplomb reţinerea lui fără posibilitatea de a ieşi pe cauţiune şi se folosi de ideea celor doi minori serios răniţi şi în potenţial pericol pentru a-şi justifica spusele.

Nu ar fi stricat să vină şi şeful poliţiei Bost să depună mărturie.

Aşa că reuşi să câştige ceva timp, suficient

încât noul avocat al Elizei Bigelow să se pună la punct cu întreaga istorie şi să încerce să obţină o înţelegere.

Când ajunse în sfârşit la partea cu interogatoriul, intuiţia îi spunea deja că avea un caz cât se poate de solid. Şi îi mai spunea şi faptul că, cel mai probabil, Bigelow nu fusese complet deschis, ca să spunem aşa, cu avocatul lui.

Apăsă tasta de înregistrare a reportofonului şi se aşeză pe scaun.

-Vă rog să-mi adresaţi mie întrebările, îi spuse avocatul lui Lee.

- Desigur. După cum ştiţi foarte bine, doamna Bigelow are propriul avocat. Vin exact de la o discuţie cu el şi cu ea. Te-a făcut, Bigelow. A obţinut o înţelegere.

- Este dreptul soţilor să ia legătura...

- Dreptul ăsta nu se aplică, îl întrerupse Lee, dacă actul de comunicare dintre soţi are legătură cu plănuirea sau comiterea unei infracţiuni. Doamna Bigelow a optat pentru o reducere a gravităţii acuzaţiilor ce i se aduc. Fapt pentru care nu o pot învinovăţi deloc.

Graham se aplecă spre avocatul lui şi murmură ceva.

- Domnul Bigelow vrea să vorbească cu soţia sa.

-Va trebui să discutaţi despre asta cu avocatul ei şi cu directorul de la închisoarea de Femei din Caro- lina de Nord care o va adăposti pentru următorii cinci până la zece ani. A, şi poate ar fi reuşit chiar să obţină un termen şi mai scurt, de trei până la cinci ani, dacă nu ar fi fost rolul pe care l-a jucat minţind cu privire la fiul ei minor care a fost încuiat în

camera lui când avea răni severe. Asta şi faptul că şi-a ţinut fiica în timp ce soţul ei îi injecta un sedativ ca să nu poată vorbi după ce o pocnise de-o trântise la pământ. Chestiile astea au ridicat pedeapsa. Pe de altă parte..., continuă Lee deschizân- du-şi dosarul, clientul dumneavoastră va avea parte de toate acuzaţiile posibile.

- Vom susţine că Eliza Bigelow a fost forţată să dea aceste declaraţii, şi din cauza propriilor răni şi lovituri făcute de fiul ei se afla într-o stare fizică şi emoţională de incapacitate.

- Puteţi încerca, dar psihiatrul şi-a dat aviz favorabil. A, sigur că are nişte probleme psihice, dar odată ce a hotărât să spună adevărul, au ieşit la iveală o mulţime de chestii. Una ar fi, spre exemplu, momentul când el şi-a lovit fiul minor în stomac cu bâta de baseball după un meci la care clientul dumneavoastră i-a făcut marea favoare să participe şi la care fiul său minor a avut neobrăzarea să nu prindă o minge. Copilul avea 11 ani. De aici acuzaţia de atac cu o armă letală.

- Clientul meu neagă toate acuzaţiile. Am făcut cerere pentru o altă audiere în vederea ieşirii pe cauţiune.

-Da, am primit-o şi eu. înainte să ajungeţi acolo, să mergem câţiva ani înapoi. Vreau să mă asigur că clientul dumneavoastră v-a informat pe deplin în legătură cu evenimentele care au avut loc între 23 decembrie şi 3 ianuarie 1998. Lee scoase hârtiile din dosar în timp ce vorbea. Cum pe 23 decembrie în acel an, cei doi copii minori ai clientului dumneavoastră s-au întors de la şcoală şi şi-au găsit tatăl, pentru a câta oară, lovind-o pe

mama lor. Cu această ocazie, fiul minor a încercat să oprească acest act de violenţă şi a fost la rândul lui bătut până şi-a pierdut cunoştinţa.

- Clientul meu respinge categoric aceste acuzaţii.

- Minorul, care avea 14 ani la momentul acela, a fost ulterior încuiat în camera lui şi iniţial i-a fost refuzat orice tratament medicamentos pentru rănile suferite. Care constau în nasul spart, coastele fisurate, ochii înnegriţi şi o contuzie la cap. Nasul a fost reparat mai târziu de bunul doctor de aici, fără anestezie şi fără nici un analgezic. Copilul nu a primit nici mâncare până a doua zi.

- Este evident faptul că Zâne suferă de o problemă la cap, începu avocatul.

-Aveţi copii, domnule avocat?

- Nu cred că este relevant în acest context.

- Vă rog, faceţi-mi hatârul.

- Da, am doi băieţi, de 18 şi 20 de ani.

- Gândiţi-vă la ei când citiţi lucrurile astea. Din câte se pare, doctorul Bigelow nu a dorit să-şi rateze vacanţa anul acela, în ciuda stării fiului lui. Am declaraţii de la diferiţi angajaţi ai High Country Resort and Spa unde a stat familia între 26 şi 30 decembrie.

Cu ochii în ochii lui Graham, Lee le împinse peste masă.

- Se presupunea că puştiul avea gripă – asta a fost povestea ce a fost servită familiei când l-au ţinut încuiat de Crăciun. Ceea ce citiţi acum este povestea pe care le-a servit-o angajaţilor de la recepţia hotelului.

Graham se plecă din nou uşor înspre el, dar avocatul ridică mâna să-l ţină la distanţă.

- Un băiat care se află în convalescenţă după o boală ar putea foarte uşor să cadă de pe bicicletă.

- Şi aici aveţi declaraţiile vecinilor, profesorilor, şefului poliţiei din Lakeview şi a mătuşii copilului. Cum se poate ca un puşti să facă gripă, să cadă de pe bicicletă, să fie izolat în camera lui de la hotel şi să reuşească să cadă şi de pe schiuri? Lee mai împinse înainte încă nişte hârtii. Apoi este declaraţia doamnei Bigelow care confirmă bătaia, izolarea şi poveştile care se bat cap în cap. Şi asta. Puse o copie a primei pagini din caietul lui Zâne în faţa avocatului. Scrisă de un puşti de 14 ani care suferea îngrozitor din cauza spaimei şi a durerii. Detaliile se potrivesc întocmai. Aceea a fost noaptea când a început să noteze totul, *domnule doctor* Bigelow. Noaptea în care Zâne a început să depună mărturie cu privire la abuzurile sistematice pe care le-ai făcut asupra lui.

-Trebuie să mă consult cu clientul meu. Această întâlnire s-a terminat.

- Puteţi să vă consultaţi cu rahatul de client pe care îl aveţi după pofta inimii. Eu mi-am fixat ca ţel în viaţă demascarea lui şi trimiterea la puşcărie unde să putrezească pentru perioada maximă prevăzută de lege. Este, la momentul acesta, cel mai mare ţel al meu.

- O să te-ngrop. O să vă-ngrop pe toţi.

-Taci din gură, Graham! Nu spune nimic.

- Le-ai furat copilăria, i-ai pus în pericol!

- Eu le-am dat viaţă!

- Nu le-ai dat decât teroare şi durere.

- Mie îmi sunt datori cu fiecare respiraţie şi e decizia mea şi *numai a mea* cum îi cresc.

- Ei bine, acum nu mai este.

- Băiatul ăla are impresia că mă poate sfida pe mine? A avut noroc că nu l-am băgat în pământ.

-Graham, ajunge! Convorbirea asta s-a terminat, domnule detectiv.

- Avocatul tău va încerca să se gândească la o variantă de a ieşi din mizeria asta, o variantă prin care să poată justifica faptele tale. Nici o şansă! strigă Lee arătând spre copia primei pagini a jurnalului lui Zâne. E ţelul meu în viaţă.

- O să-ţi pierzi slujba pentru chestia asta! N-o să mai poţi lucra nici ca paznic la un nenorocit de mall când voi termina cu tine!

-Da, da, da...

Lee închise reportofonul şi ieşi.

Dură ceva – justiţia de obicei durează –, dar în mai puţin de un an, ajunse să ridice o bere închinând în aer şi spunându-şi: misiune îndeplinită.

capitolul 7

Lee conducea pe drumul de lângă lac, într-o zi frumoasă de primăvară în care munţii erau înverziţi, florile erau înmugurite, iar dispoziţia lui dintre cele mai bune. Avea destule pe cap, decizii pe care să le ia, mişcări pe care să le facă – sau nu –, dar dat fiind lacul în care se oglindea albastrul senin al cerului, bărcuţele albe, norii bătuţi de briza de deasupra, nu ar fi putut să se simtă altfel decât optimist.

Binele nu învingea mereu, dreptatea nu triumfa întotdeauna – era poliţist de destulă vreme ca să ştie asta. Aşa că atunci când se întâmpla, te bucurai cum se cuvine de toată treaba.

Făcu virajul pentru a o lua spre casa de pe

lac şi opri pe aleea din faţă a lui Emily, chiar atunci când ea se dădea jos din camioneta ei. Chiar şi această sincronizare era un motiv de bucurie.

Era îmbrăcată cu nişte blugi rupţi în ambii genunchi şi un tricou de aceeaşi culoare veselă ca şi cerul. Plus hanoracul acela portocaliu, cu glugă, pe care îl pusese pe Britt pe scările spitalului cu un an în urmă. O auzise pe Emily denumindu-l hanoracul ei norocos. Părul îi flutura, negru ca noaptea, în coada de cal pe care o scosese prin deschizătura de la spate a unei şepci de baseball.

El se gândi, brusc şi mai însufleţit de plăcere, că arăta absolut uluitor.

Emily îşi scoase ochelarii de soare şi rămase pe loc aşteptând ca el să coboare din maşină, studiindu-i expresia feţei.

-Ai veşti bune. îmi dau seama după faţa ta. Totuşi, ridică mâna şi îşi frecă uşor sternul. Dar, te rog, spune repede, cum ai face-o dacă ar fi veşti proaste.

- între cincisprezece şi douăzeci. Este dus la închisoarea Centrală din Raleigh.

Ea îşi încleştă mâna pe marginea camionetei şi răsuflă profund, a uşurare, ridicând apoi cealaltă mână.

- Stai aşa puţin.

Se îndepărtă de camionetă şi se apropie de lac. Işi cuprinse mijlocul cu braţele şi privi spre apă, spre oglinda aceea azurie. Simţi briza şi parfumul ei uşor mângâin- du-i faţa. Şi mai răsuflă o dată la fel de adânc, când îl simţi pe el apropiindu-se până în spatele ei.

-Voiam să vin şi eu să asist la pronunţarea sentinţei în dimineaţa asta, chiar dacă tu ai spus nu. Pe de-o parte nu voiam să-l văd, dar mi-am spus că, dacă îi văd faţa în momentul în

care juriul se întoarce cu verdictul vinovat, îmi va fi de ajuns. Şi totuşi, după ce copiii au plecat la şcoală, am început să mă îmbrac să vin.

- Şi de ce n-ai venit?

- Lanny – menajera-şefă – n-a putut veni la muncă. Are copilul bolnav. Nici înlocuitoarea mea n-a putut veni. A trebuit să se ducă la dentist pentru o intervenţie de urgenţă pe canal. Lois – o ştii pe Lois, cea la care apelez în cazuri de avarie, avea o altă curăţenie la care trebuia să se ducă. Am avut două plecări, curăţenia zilnică şi gata – am fost ocupate până peste cap. Mar- cie nu a putut să se ocupe singură de tot, aşa că... Respiră din nou, adânc, dar de data asta mai calmă şi întinse mâna în spate până ce i-o apucă el, şi păşi alături de ea. Eu am luat-o ca pe un semn. Probabil că nu trebuia să mă duc acolo şi să îl mai privesc o dată, pentru ultima oară, când judecătorul avea să-i citească sentinţa. Chiar am încetat să mă gândesc la asta odată ce m-am apucat să spăl băi şi să schimb lenjeria de pe paturi.

Dădu din cap, privind în continuare peste apă. Soarele îi strălucea în păr făcându-l vag roşiatic. Mirosea a portocale.

- Douăzeci de ani, murmură ea. Copiii o să fie mai bătrâni decât sunt eu acum. Poate ieşi după ispăşirea unei părţi din pedeapsă?

- După cel puţin cincisprezece ani. Nu va avea parte prea uşor de eliberare condiţionată, Emily, şi în nici un caz la primele cereri. Nu te mai gândi la asta, o sfătui Lee. E după gratii, aşa cum merită. Copiii sunt în siguranţă.

-Ai dreptate şi pot să le şi spun asta când ajung acasă. Peste vreo două ore. Sau ceva mai mult, adăugă ea aruncând o privire spre ceas. Tu trebuie să te întorci în Asheville?

-Azi, nu.

- E abia ora unu, dar... la dracu'. Hai să bem o bere!

El intră în urma ei. Ii plăcea casa aceea unde niciodată nu era ordine desăvârşită. Era luminoasă şi plină de viaţă. Nişte perne pe jos fiindcă cineva stătuse cuibărit pe canapea. O pereche rătăcită de pantofi – ai lui Britt, îşi dădu el seama.

În spate, în bucătărie, un bol cu fructe sau ce mai rămăsese din ele – nu prea mult – o vază cu narcise – deja aproape uscate –, o jachetă aruncată pe un scaun, filtrul de cafea la care nu fusese curăţat zaţul rămas de dimineaţă.

- E posibil să mai am nişte chipsuri rămase. Sau biscuiţi, habar n-am.

-Nu-ţi face griji.

După ce-şi scoase şapca – şi tot părul acela întunecat păru să se ridice în aer pentru ca apoi să îi fluture pe umeri –, o aruncă pe blat, împreună cu ochelarii de soare.

-Trebuie să dau o fugă până la magazin iar. Dumnezeule, cât mănâncă puştii ăştia! Tot nu m-am obişnuit încă. Scoase două sticle de Heineken din frigider şi le desfăcu. A fost un an al naibii de interesant, domnule detectiv Lee Keller. Al naibii de interesant. îşi înclină capul într-o parte după ce ciocniră sticlele. Şi mai e ceva. Dădu din deget înspre el înainte ca bărbatul să poată nega. Un an al naibii, repetă ea. Cu prea multe suişuri şi coborâşuri să le pot număra, iar tu ai fost aici, alături de noi, Lee, la bine şi la greu şi aşa mai departe. Am ajuns să te cunosc – până şi faţa aia a ta de poliţist, când te frământă ceva. Nu te mai preface. îmi dau seama că... şi trebuie să ştiu dacă...

- Nu are nimic de-a face cu familia Bigelow.
- OK. Bine. Ce-ar fi atunci să ieşim cu sticlele astea pe veranda din faţă şi să ne bucurăm de privelişte în timp ce tu îmi spui cu ce are de-a face. Fiindcă în anul ăsta al naibii de interesant nu prea a existat subiect cu care să nu-ţi bat capul. Acum e rândul tău.
- De fapt, da, cam aş vrea să-ţi vorbesc despre ceva.

Se aşezară pe verandă pe două scaune pe care ea spunea de mult că le va da cu şmirghel şi le va revopsi într-o bună zi. Briza făcea să se clatine clopoţeii de vânt pe care Britt i-i dăduse cadou de ziua ei. Gazonul pe care Zâne îl tunsese sâmbătă mirosea a iarbă proaspătă.

- Locul ăsta e minunat, Emily. L-ai transformat într-un cămin în toată puterea cuvântului.

-Sper. Eu...

- Nu e nevoie să speri. V-am urmărit pe tine şi pe copii de-a lungul acestui an de coşmar, i-am văzut schim- bându-se, i-am văzut cum s-au relaxat, încet, încet. Cum le-a pierit privirea aia de victimă din ochi. Ceea ce a fost greu de făcut, mai ales dat fiind procesul şi faptul că au trebuit să-i facă faţă.

-Consilierea psihologică şi-a spus cuvântul. Şi şi-l spune în continuare.

-Tu ai făcut tot ce trebuia, le-ai oferit un loc sigur, unul în care pot să înţeleagă ce înseamnă un cămin adevărat.

- Nu am făcut-o de una singură, asta e sigur. Părinţii mei, Dumnezeule, sunt puternici ca nişte stejari. Şi ca să spun că nu le-a fost uşor mi se pare că nu exprim nici pe departe

realitatea. Şi ea e fiica lor, ştii, Lee. Eliza e copilul lor. Dar au fost în stare să se ridice. Mama... Emily închise ochii şi clătină din cap. O singură dată a izbucnit, şi asta a fost când eram numai noi două.

- Păi aşa eşti şi tu, cu inimă şi coloană vertebrală. Stejari, le-ai găsit bine termenul de comparaţie. Familia Walker sunt ca nişte stejari cu rădăcini bune şi zdravene.

-Aşa cred şi eu. Zâne şi Britt merg înainte cu procesul de schimbare legală a numelui. Vor să îi cheme Walker, şi aşa îi va chema.

- Cred că e absolut normal.

- Şi eu. Ştii, Lee, prietenii şi vecinii noştri, şi ei cu toţii ne-au ţinut partea. Altfel nu am fi putut rămâne în Lakeview.

- E un loc frumos, Emily.

- Da, este.

Şi brusc îşi dădu seama că va fi de-a pururi recunoscătoare pentru posibilitatea de a sta acolo şi de a privi lacul şi dealurile ştiind asta.

- Familia Carter – mai ales copiii au avut nevoie de ei. Eu am avut nevoie de ei. Sunt mereu aici. Şi tu, Lee. Îşi puse mâna cealaltă peste a lui. Mai ales tu. Jur că nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine. Mă bucur că nici nu a trebuit să aflăm. Acum..., continuă ea zâmbind şi se întoarse cu faţa spre el. Spune-mi ce te frământă ca să mă revanşez pe cât se poate.

- OK. M-am întâlnit cu şeriful Bost. De fapt, am avut mai multe întâlniri, dar ne-am văzut astăzi din nou după pronunţarea sentinţei. Eu, Bost şi încă nişte oameni.

Zâmbetul ei începu să pălească.

- Ai zis că nu are legătură cu Graham.

-Nici nu are, sau, mă rog, să spunem că ai

putea zice că e un efect secundar al poveştii. Bost îşi predă mandatul.

- Mandatul?

- Pleacă, explică Lee. Demisionează. A vrut să ducă lucrurile până la capăt în istoria asta şi le-a dus, acum s-a terminat totul. El şi familia lui se mută la Wilming- ton după încheierea anului şcolar. Este exact ceea ce îi trebuie acum.

Ea se legănă uşor, ca şi cum încuviinţa cu toată fiinţa ei.

- Din punctul meu de vedere asta e o chestie bună. Am avut destule sentimente negative la adresa lui. A recunoscut că s-a înşelat, şi-a cerut scuze în faţa lui Zâne, în faţa noastră, a tuturor. Dar eu tot am rămas cu resentimente în privinţa lui. Nu o să-mi pară rău că Zâne nu va mai trebui să îl vadă pe-aici.

- Funcţia lui rămâne vacantă. Şi mi-a fost oferită mie.

-Ţie? Se răsuci complet înspre el zâmbindu-i şi pri- vindu-l fix în ochi. Ei bine, asta, da, surpriză într-o zi de primăvară. Nu că vreau să zic că nu am fi foarte norocoşi să te avem aici, dar mi se pare o schimbare serioasă în ceea ce te priveşte. Doar eşti detectiv de oraş, te-ai ocupat de infracţiuni majore. Ţi-ar plăcea să fii şeful poliţiei dintr-o mică localitate înconjurată de dealuri?

- Depinde, spuse el dregându-şi vocea şi mişcându-se uşor într-o parte. îmi place orăşelul, îmi plac oamenii de aici. După cum am spus, e un loc frumos. Se poate şi să fiu pregătit pentru o schimbare. Nu aş vrea să pun presiune pe tine în privinţa asta sau, mă rog, în nici o privinţă.

- Pe mine?
- E doar că... Simţea nevoia să tragă un gât de bere. Am puţin timp la dispoziţie să mă gândesc la asta, să-mi dau seama dacă e cel mai bun lucru per total. Sau nu. Dacă ar fi cumva aiurea.

Ea se întrebă dacă îl mai văzuse vreodată fâstâcit sau emoţionat şi nu-i veni în minte nici măcar o singură situaţie.

- Nu prea înţeleg ce vrei să spui.
- Pentru că nu vorbesc cum trebuie. Hai să o luăm de la capăt! Vrei să luăm cina?

-Sigur. Trebuie doar să dau o fugă până la magazine, după cum spuneam...

Vorbele îi îngheţară pe buze când îl văzu crispându-se uşor.

-Vrei să spui ca la un fel de întâlnire? Tu şi cu mine? Trebuie să-mi pun berea undeva.

Aşează sticla, se ridică în picioare şi se apropie de marginea verandei.

-Nu am vrut să... adică, putem merge cu toţii.

Ea se întoarse cu faţa spre el. Nu numai că era emoţionat, realiză ea, dar în clipa aceasta părea de-a dreptul ruşinat. Nu era oare de-a dreptul minunat?

- Ba exact asta ai vrut să spui, iar în momentul acesta fac ceea ce Britt numeşte a procesa chestia asta. A trecut un an, Lee, mai sunt doar câteva săptămâni şi se împlineşte exact un an de când eu şi cu Britt am venit la secţia ta de poliţie, şi nu ai făcut nici o mişcare de genul ăsta. Nici măcar vreo aluzie sau vreo chestie mai pe furiş, aşa.
- Sigur că nu. Doar nu era să pun în vreun fel în pericol cazul, procesul sau să vă dau peste cap pe tine şi pe copii făcându-ţi

avansuri, pentru numele lui Dumnezeu!

- Dar ai fi vrut.

- Eu... Mai bău o gură de bere. Ei bine, da. Ce, sunt orb, surd, idiot? Eşti frumoasă şi deşteaptă. Eşti cea mai puternică femeie pe care am întâlnit-o vreodată şi ai şi cea mai mare inimă din lume, după părerea mea.

Ea se lăsă uşor pe spate, rezemându-se de un stâlp, simţind cum încet, încet se umpleau toate bucăţile din ea pe care se resemnase să le ştie goale. Şi asta o făcea să îi fie puţin cald şi să-i vină să tremure.

- Dar niciodată nu am perceput vibraţia aceasta dinspre tine, domnule detectiv Lee Keller, nici măcar o singură dată.

- Ai avut destule la care să te gândeşti, destule chestii de rezolvat. Şi copiii. Ultimul lucru care le trebuia lor era să vină cineva să se apuce să se dea la mătuşa lor când ei înşişi aveau nevoie de ea ca de un punct fix în lumea asta mare.

- Iţi sunt atât de recunoscătoare...

El puse jos berea, puţin mai brusc decât intenţionase, şi se ridică în picioare.

- Exact chestia asta nu mi-o doream, iar asta este exact direcţia în care nu vom merge. Nu o să îngădui să te simţi obligată să-mi acorzi o şansă. Nu mă pot mulţumi cu aşa ceva, şi nici tu nu ar trebui să o faci.

- Absolut! Ai dreptate!

- Putem să fim foarte bine prieteni şi cu asta, basta. Dacă nu te interesează să...

Ea îl apucă de cravată, îl trase spre ea şi îl făcu să tacă.

„Fix aşa cum trebuie”, se gândi. „Fix aşa cum trebuie, Dumnezeule!” Iar când îşi ridică

mâna de la cravată şi îi mângâie faţa, îi zâmbi.

- Eşti detectiv. Ce poţi deduce despre interesul meu?

- Mi se pare provocator şi provocat!

Ea izbucni în râs şi îl îmbrăţişă.

- M-am gândit la tine, m-am gândit la chestia asta. „Nu fi ridicolă, Emily, nu te băga pe el doar pentru că ţi se pare perfect.” Aşa că nu am făcut nici eu nici o mişcare.

El o lipi de stâlp ca să o poată săruta din nou, să se lase învăluit cu totul în sărutul acesta, în parfumul de portocale, în senzaţia delicioasă pe care i-o dădea trupul ei lipit de al lui.

- Deci să înţeleg că asta înseamnă că ieşim la cină?

- O să gătesc eu în seara asta, iar tu o să rămâi. Copiii vor avea nevoie de asta când le vom spune despre Graham. Sâmbătă seara însă o să vreau să ieşim la o întâlnire adevărată.

- Perfect! închise ochii şi rămase aşa, cu ea în braţe. Mi-a fost teamă că vei începe să ieşi cu altcineva înainte ca toate astea să se termine.

-Şi mie la fel... în ceea ce te priveşte pe tine.

Se trase înapoi şi îl apucă iar de cravată.

- Hai cu mine!

-Eu... acum? Chiar acum? spuse el în timp ce îl trăgea spre uşă şi apoi înăuntru.

- Mai e ceva vreme până vin copiii. În loc să mergem la magazin, putem să încercăm să ne descurcăm cu ce avem în cămară. E timpul, domnule detectiv Lee Keller, ca amândoi să facem ce trebuie făcut.

- Poţi să-mi spui mai bine şerif Keller, zise el în timp ce urca scările spre dormitor alături de

ea. O să accept slujba.

Şi nu numai că acceptă slujba, dar până în iunie deja se şi mută în casa de pe lac. În câteva luni, cu munţii împodobiţi în culorile toamnei şi lacul scânteind în lumina soarelui, se căsătoriră.

Când Zâne începu clasa a douăsprezecea la Lakeview High, fu trecut în catalog drept Zâne Walker. Ceea ce nu avea cum să şteargă toţi anii în care se numise Bigelow, dar măcar îl făcea să se simtă mai bine.

îşi păstră notele bune şi camera curată – şi din obişnuinţă şi dintr-o teamă ce avea să dăinuie în sufletul lui timp de ani întregi. Umblă de colo, colo cu Micha, făcu sport alături de Dave, îşi tachină sora.

Făcu partea lui de treburi în casă, ajută familia, se gândi la fete.

Se duse la şedinţele de terapie.

Iar dacă se trezea uneori leoarcă de o transpiraţie rece, nu făcu altceva decât să se ridice şi să se ducă la geam. Şi să-şi amintească de ce parte a lacului trăia acum. Acum îşi putea aminti că nu mai era nimeni în camera de mai încolo, pe hol, care să se năpustească înăuntru şi să-l ia la pumni.

Toate astea se sfârşiseră.

La fel însă şi visul lui cel mai de preţ.

Zâne Walker nu avea să joace niciodată baseball profesionist. Nu avea să fie văzut şi chemat de nici un antrenor de mare echipă. Putea să joace, putea alege meciuri, putea intra în echipe la nivelul oraşelor, daca voia. Dar braţul lui nu mai era ca o rachetă şi nu mai avea să fie vreodată.

Căci în noaptea aceea când căzuse pe scări, nu numai cotul i se făcuse bucăţi. Visurile lui, toate care contau cu adevărat, toate se făcuseră bucăţi odată cu el.

Nu renunţase la ele, cel puţin nu imediat. Trecuse prin operaţii, prin perioada de recuperare, prin cea de terapie. Când primi undă verde de la doctoriţa Marshall, se apucă din nou de ridicat greutăţi.

Işi reconstrui masa musculară, dar nu reuşi să-şi recapete pe deplin şi uşurinţa de mişcare. Nu într-atât încât să poată arunca o minge de la un capăt la celălalt al terenului, nu într-atât încât să poată juca în liga întâi. Nici măcar, trebui să accepte, în liga universitară.

Tot ce-şi dorise vreodată, de când ţinea minte – singurul lucru la care se pricepea cu adevărat şi pe care îl iubea până în măduva oaselor –, era dus. Terminat.

Izbucnise chiar în plâns la o şedinţă de terapie din pricina asta – ceea ce fusese foarte jenant. Dar doctorul Demar înţelesese, sau cel puţin aşa păruse. Nu trebuia să treacă peste chestia asta aşa, dintr-odată, ceea ce era foarte bine. I se îngăduia să fie trist, să fie furios.

Cum simţea deja şi un sentiment şi celălalt, nu avea nevoie de nici o îngăduinţă. Dar îl făcu să se simtă mai bine că o primi. II făcu să se simtă mai bine faptul că Emily nu îl cicălise să nu mai stea tot timpul botos ori să nu mai răspundă atât de cinic. Şi Dave îl lăsă să-şi spună păsul şi în general să facă ce vrea. Şi Lee – cine s-ar fi gândit că Lee şi Emily vor ajunge să... Lee era pasionat de baseball aproape la fel de mult ca şi Zâne, era în stare să discute despre statistici şi avea el însuşi un braţ destul de puternic. Jucase mijlocaş dreapta în echipa poliţiei din Asheville.

Reuşi să depăşească întru câtva perioada asta, deşi adesea se întindea pe pat cu o minge în mână, mângâ- indu-i cusăturile.

Ştia că avea nevoie de un plan nou, dar îi era greu să vadă dincolo de oglinda făcută ţăndări a vechiului său vis. Totuşi, trebuia să se gândească la opţiunile pe care le avea, acum că facultatea pândea imediat după colţ, cum se zice.

Facultatea, care la un moment dat simboliza însăşi ideea de libertate, se contura acum vag, prin ceaţă parcă, la fel ca o potecă de munte pierdută în aburi şi plină de gropi.

Medicină, în nici un caz. Deşi îl admira pe Dave şi munca pe care o făcea el ca asistent pe salvare, nu ar fi putut în ruptul capului să devină medic.

Notele lui aveau să-l ajute să intre la o şcoală bună. Poate că în parte motivul pentru care se străduia atâta să le obţină era urma aceea de spaimă ce îi rămăsese undeva în adâncul sufletului, dar notele şi mediile lui constant bune erau un mare avantaj. Când se gândea la chestia asta i se părea că cel mai mult îi plăceau orele de literatură şi de istorie. Dar ce putea să facă cu ele?

Nu voia să devină profesor. Bleah! Se pricepea destul de bine la scris, dar nici scriitor nu se vedea. Şcoala militară? În nici un caz. Deja se simţea că-şi trăise toată viaţa de până acum înregimentat, mereu la ordin, mereu într-o nenorocită de uniformă.

Mângâia uşor cu degetul mare şi arătătorul cusătura de pe minge, firul roşu ceruit.

Se gândi că ar putea fi tare să se facă poliţist. Lee era foarte tare şi îi plăcea cu ce se ocupa, adică să bage nemernicii la închisoare. Fără Lee, cine ştie dacă Graham ar fi ajuns în

spatele gratiilor. I-ar fi plăcut să bage oamenii precum Graham în spatele gratiilor.

Deci... poate.

Se apucă să citească diferite cărţi despre dreptul penal şi proceduri şi aşa mai departe ca să înţeleagă cum funcţiona totul. Avea parte de destulă experienţă la prima mână în sensul acesta. Şi cu cât citea mai mult, cu atât se gândea mai mult la asta întinzându-se pe pat şi mângâindu-şi mingea de baseball şi cu atât mai clară începu să i se pară poteca din faţa lui – parcă nu mai era atât de învăluită în ceaţă şi nici atât de plină de gropi.

Nu era doar o potecă, se hotărî el. Era un drum, un ţel.

Petrecu o grămadă de vreme gândindu-se la cea mai bună modalitate de a avansa pe poteca aceasta, de a-şi atinge ţelul. Ar fi vrut o hartă cu toate suişurile, coborâşurile, virajele şi posibilele capcane înainte de a vorbi despre asta.

Să vorbească despre asta însemna să transforme visul în realitate. Iar dacă făcea din asta speranţa lui – nu visul, gata cu visatul –, ci speranţa, poate că reuşea să o scoată la capăt. Căci dacă şi speranţa asta se năruia, nu ştia ce mama dracului ar mai fi putut face.

Se gândi să rişte, îşi adună toate forţele şi coborî să vorbească despre speranţa lui. Britt trebuia să se ducă nu ştiu unde după şcoală, iar Lee avea să o aştepte când ieşea din tură. Aşa că, pentru moment, nu era decât Emily acasă şi fix în felul acesta intenţiona să înceapă.

Femeia pusese ceva pe foc care mirosea delicios într-o seară ploioasă ca aceasta. Şi în timp ce aburii din cratiţă se răspândeau uşor încălzind atmosfera, iar ploaia se auzea răpăind afară, se aşezase în faţa laptopului pe

care îl pusese pe blat.

Părea atât de fericită. Fericirea plutea parcă fizic în jurul ei învăluind-o ca într-o aură. Probabil că datorită lui Lee, se gândi el, căci se potriveau perfect, la fel cum fusese de la început. Nu ştia ce să creadă despre asta. Şi părinţii lui se potriviseră – cioburile alea murdare, zimţate, tăioase ale sufletelor lor întunecate se potriviseră la ţanc. Dar mătuşa lui şi Lee? Potriveala dintre ei era uşoară şi blândă şi datorită ei toată atmosfera din casă era precum tocăniţa de pe foc. Delicioasă.

Avea să le rămână dator pentru totdeauna.

Ea ridică privirea când intră el, fără ca aura aceea de lumină să se diminueze. Ii zâmbi înroşindu-se uşor şi închise laptopul într-o manieră pe care o recunoscu.

Secrete.

- Salut, prietene, ce faci?
- Bine. Ce bine miroase aici!

-Tocăniţă de pui. O să fac şi nişte găluşte să pun pe deasupra. Mi-a fost poftă.

-Ai nevoie de ajutor?

- încă nu, dar poate când e să fac găluştele. Mi se pare că ai ceva pe suflet. Stai jos şi dă-i drumul! Zi-mi ce te frământă!

Ştia că vorbea serios, că voia să afle cu adevărat, că era oricând acolo pentru el, dispusă să-l asculte. Şi totuşi simţea fiori în stomac şi pe şira spinării.

-Mda... bine. Uite ce e, începu el aşezându-se pe scaun şi uitându-şi din start introducerea pe care şi-o pregătise. M-am tot gândit la facultate.

Oare ce citi pe faţa ei era un zâmbet de uşurare? Oare când îl prinse de mână şi i-o strânse uşor simţi sprijin în ceea ce voia să

facă?

- Foarte bine, Zâne. Şi la ce te-ai gândit?

-Am note bune.

- Sunt ceva mai mult decât bune, aş zice. Sunt absolut spectaculoase!

Când el ezită din nou, ea îi mai strânse mâna uşurel, încă o dată.

- Hai să spunem lucrurilor pe nume. îmi dau seama cât de greu este pentru tine că trebuie să renunţi la visul de a deveni jucător profesionist de baseball. Doctoriţa a spus că ai putea încerca să joci în echipa vreunei facultăţi, aşa că...

- Oricum nu aş fi decât rezervă.

- Of, Zâne, eşti atât de dur cu tine însuţi.

- Nu aş avea cum să fiu vreodată suficient de bun şi asta este. însă nu aş suporta să nu fiu suficient de bun. îl durea, mai mult decât îi putea spune ei, chiar şi să se gândească la asta. Trebuie să-mi scot asta din minte. Aşa că m-am gândit la altceva. Ştii că ei se aşteptau din partea mea să mă fac medic.

- Ce se aşteptau ei din partea ta nu mai contează şi nici nu va mai conta vreodată. E vorba despre ce vrei tu. Şi ceea ce vrei tu, Zâne, voi vrea şi eu pentru tine.

-Nu vreau să mă fac medic. M-am gândit şi la alte opţiuni, dar nimic nu mi s-a părut destul de tare.

-Nici nu trebuie să decizi acum. Facultatea poate să însemne şi explorarea propriilor capacităţi.

-Dar... m-am decis totuşi. Vreau... vreau să merg la Facultatea de Drept. Mai întâi trebuie să-mi iau licenţa şi asta durează între doi ani jumătate şi patru ani şi după aia trebuie să fac

stagiatura şi studiile aprofundate, şi asta înseamnă încă trei ani.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului, studiindu-l cu multă atenţie.

- Vrei să studiezi Dreptul, să te faci avocat?

- Da. Şi acum că reuşi să spună asta, totul i se păru cât se poate de palpabil. Vreau să încerc. Oricum, materiile mele favorite sunt engleza şi istoria, ceea ce mi se pare un punct de plecare bun. Am făcut cursul ăla de Ştiinţe politice şi m-am descurcat bine. UVA – Universitatea Virginia – se află în Charlottesville. Sunt numai cinci sute de kilometri până acolo, aşa că aş putea veni acasă din când în când. Şi e o şcoală bună pentru a servi drept bază de plecare în cariera asta. Dacă pot să intru.

-Te-ai gândit ceva la chestia asta, murmură ea.

-Trebuie să aflu dacă pot.

- Mai întâi de toate, spuse ea ridicând un deget şi arătându-i ce era numărul unu. Uită-te aici! Asta este ceea ce vrei? Nu te interesează nimic altceva în afară de asta. Deci asta vrei tu?

Dumnezeule, ce mult o iubea, dat fiind că – în câteva cuvinte – exact asta o interesa pe ea. Ce voia el.

- Da, chiar asta este. Adică, asta vreau să încerc. Vreau să devin procuror, poate. M-am gândit mai întâi să mă fac poliţist, dar nu mi s-a părut cel mai potrivit pentru mine. în schimb, asta, da.

- Zâne, mi se pare excelent.

O privi în ochi şi văzu lacrimi scânteind în ei.

- O să fii excelent. Avocat! Bunicul meu a fost avocat. Avocatul oraşului, chiar aici în

Lakeview.

- Da, cred că ştiam povestea asta. Sunt o mulţime de burse pentru care pot candida şi mai pot şi să mă angajez cu jumătate de normă ca să încep să pun bani deoparte. Pe urmă există împrumuturile pentru studii şi aşa mai departe. Şi pot lucra şi pe perioada facultăţii. Uneori e posibil să prinzi o slujbă de asistent – la o firmă de avocatură ori pe lângă vreun judecător – şi dacă reuşesc să lucrez pe perioada verii, poate pot să reduc stagiatura cu un an. Totuşi...

-Stai puţin, să o luăm cu începutul.

Aplecându-se înainte, îl mângâie uşor pe părul pe care el şi-l lăsase să crească. Era negru ca al ei şi uşor ondulat la capete, încadrându-i faţa şi lăsându-i-se puţin peste guler.

-Tu ai impresia că trebuie să-ţi plăteşti studiile?

- Păi nu am cum să obţin de la ei fondul rezervat pentru facultate şi oricum nu vreau banii lor, chiar dacă am putea să-i obligăm. Şi nici de la tine nu sunt dispus să accept bani. În nici un caz.

Acum ea se lăsă complet pe spătar şi îşi încrucişă braţele.

-Ai senzaţia că mă poţi împiedica să te ajut?

- Mă ajuţi în fiecare zi.

Ea îşi desfăcu braţele şi îi luă faţa în mâini.

-Trebuie să încetezi să-ţi mai faci griji în privinţa asta. Bunicii tăi deja şi-au propus să plătească facultatea şi pentru tine, şi pentru Britt. Ridică ameninţătoare un deget spre el înainte ca băiatul să apuce să obiecteze. Pentru asta există familia. Nu ţi-am spus asta până acum, fiindcă nu am vrut să ai senzaţia că te presăm. Dacă hotărai să nu mergi la facultate

sau să-ţi iei un an liber, sau să mergi la vreo şcoală de meserii. Acum te-ai decis ce vrei. îi suni şi le spui. Şi le mulţumeşti. Acum. Se lăsă din nou pe spate. Ceea ce nu înseamnă că nu ar trebui să lucrezi, ca să-ţi acoperi o parte din cheltuieli. Asta înseamnă responsabilitate. Poţi lucra pentru mine, cum ai făcut astă-vară sau poţi să faci altceva. Câtă vreme nu interferează cu şcoala.

-Ar putea să dureze mai mulţi ani. Şi ar putea să coste...

Ea îi puse uşurel degetul pe buze.

-Termină. E un gest foarte frumos şi generos din partea lor şi îi vei ţine minte pentru asta. Nu îşi permit să facă asta, dar există o parte din ei care tocmai de asta are nevoie. Dacă îi laşi să o facă, le dai voie să aibă parte de ce-şi_ doresc. Izbucni în râs. Zâne Walker, doctor în Drept. îmi place la nebunie. îl îmbrăţişă voioasă. Hai să facem găluşte!

Dădu să sară în sus, se clătină, apoi trebui să se apuce de blat, palidă la faţă şi nesigură pe picioare. Atunci sări Zâne în sus.

-Stai jos! Te simţi bine? Dumnezeule, Emily!

-Sunt bine, sunt bine. M-am ridicat doar prea iute. Uf!

Se aşeză jos şi se aplecă, punându-şi capul între genunchi.

- Ceva nu e în regulă, zise el bătând-o uşurel pe spate, apoi repezindu-se să îi aducă un pahar cu apă. Ţi-e rău! îl sun pe Lee.

-Nu mi-e rău, spuse ea, dar vocea îi sună slabă, înăbuşită. Lasă-mă o clipă doar!

El puse apa lângă ea, o mângâie pe spate, apoi pe păr.

-îl sun pe Lee.

- Lee ştie deja.

Simţind că lumea se prăbuşeşte în jurul lui, băiatul dădu să se ghemuiască lângă ea, doar că ea îşi îndreptă spatele – încet, încet. Culoarea îi revenise în obraji, slavă Domnului! Expiră zgomotos o dată, apoi încă o dată şi ridică paharul ca să ia câteva înghiţituri.

- E mai bine acum. OK, tu mi-ai spus noutăţile tale, acum o să ţi le spun şi eu pe ale mele.

El îşi luă inima în dinţi pregătindu-se pentru ce era mai rău, chiar ce era cel mai rău, când ea deschise lapto- pul şi apăsă pe buton. întoarse ecranul spre el.

-Nouă săptămâni... însărcinată? *însărcinată.*

Ea izbucni într-un râs zgomotos când privirea lui se îndreptă automat spre abdomenul ei.

- Nu se vede încă. Dar am cam început să mă forţez să-mi închei nasturii la blugi.
- Eşti însărcinată.

Nu putea să asimileze informaţia asta.

- Voiam să mai aşteptăm vreo două săptămâni înainte de a vă spune ţie şi lui Britt, dar, hei, m-ai prins! Am aflat cam cu o lună înainte de nuntă. Surpriză! ţipă ea râzând iar. Voiam să încercăm, ştii, dar nu ne-am aşteptat niciodată că va merge atât de repede.
- Eşti fericită, eşti chiar foarte fericită.
- Glumeşti? Suntem amândoi în al nouălea cer! A fost foarte greu să ne abţinem să vă spunem – să le spunem tuturor. Prieteni, vecini, străini de pe stradă. Dar am vrut să vă dăm ţie şi lui Britt încă puţin timp să vă obişnuiţi cu noutăţile, dat fiind că a început şcoala şi aşa mai departe. Işi puse mâna pe abdomen. Am ceva ameţeli – ceea ce e normal. Nu am greţuri matinale, ceea ce e foarte tare.

Tu ce părere ai? Crezi că o să te împaci cu ideea?

El trebui să se aşeze.

- Eu şi Britt putem începe să facem mai multe pe-aici. Şi în casă, şi în bungalow-uri. Iar tu poţi să stai chiar aici, aşa, şi să-mi spui cum se fac găluştele. Să stai lângă mine în timp ce le fac. Uite ce e, acolo e verişorul meu. O să îl aduci pe lume pe verişorul meu!

- încă o chestie perfect normală, spuse ea în timp ce lacrimi i se prelingeau pe obraji. Am izbucnit pur şi simplu în lacrimi de dimineaţă când Lee a zis că se duce el să o ia pe Britt de la repetiţia pentru piesă.

- îl iubeşti cu adevărat.

- Chiar îl iubesc, da.

- Lee şi Dave? Ştii, ei sunt cei mai cumsecade oameni pe care îi cunosc.

-Oh, iar încep. De data asta căută în buzunar după batistă. Uite ce e, înainte de găluşte, ce-ar fi să îi sunăm pe bunica şi bunicul? Aşa le dăm două veşti

bune – a ta şi a mea. Iar eu pot să trag o partidă zdravănă de plâns înainte să mă apuc să-ţi arăt cum se fac găluştile în casa asta.

- Foarte tare! Emily? adăugă el şi zâmbetul i se întinse de la o ureche la alta. Mi se pare absolut super!

Când veni primăvara, Emily aduse pe lume un băieţel sănătos cu o coamă de păr negru şi o pereche de plămâni care l-ar fi făcut mândru până şi pe Pavarotti. Ii puseră numele GabrieL

Iar în acea primăvară plină de minunăţii, Zâne se duse la bal cu o blondă frumuşică pe nume Orchid – căci relaţia cu Ashley se răcise – şi avu parte de prima experienţă sexuală în toată puterea cuvântului din viaţa lui.

Şi decise că sexul, adică sexul-sex, rivaliza cu basebal- lul ca trăire.

Britt primi rolul lui Rizzo în spectacolul de musical Grease pus în scenă de liceu şi se îndrăgosti nebuneşte, deşi relaţia nu dură mult, de un puşti de a zecea înalt şi zvelt care îi oferi prilejul de a suferi pentru prima oară din dragoste.

Zâne primi scrisoarea de confirmare de la UVA şi răsuflă uşurat, acum abia aşteptând să înceapă studiile.

Termină cu bine liceul, iar la absolvire i se păru că întreaga ceremonie era în acelaşi timp un sfârşit şi un nou început. Privi în jur şi văzu tot ce avea nevoie să vadă.

Pe Micha care îşi aştepta rândul să traverseze scena. Dave care îi făcu semnul victoriei. Bunicii lui cu ochii aburiţi de lacrimi. Sora lui cu zâmbetul până la urechi. Lee cu bebeluşul în braţe pentru ca Emily să poată sări în picioare aplaudând.

Lumea lui. Adevărata fundaţie pe care putea

construi. Trebuia să ridice ceva, pe fundaţia aceasta, ceva care să conteze.

Partea a doua

Din nou acasă

Acasă este punctul de început al fiecărui om.

T.S. ELIOT

Nu trebuie să te străduieşti peste măsură să ajungi pe terenul propriu cu mingea.

Dacă te sincronizezi ca lumea, îţi va ieşi din prima.

YOGI BERRA

capitolul 8

Februarie, 2019

Darby nu înfipsese la întâmplare un bold într-o hartă ca să aleagă Lakeview, Carolina de Nord. Avusese un raţionament.

Voia undeva în sud, dar nu chiar în sud de tot. Voia aproape de apă, dar nu la ocean. Nu voia un oraş mare, dar nici vreo simplă aşezare rurală. Şi voia să se poată uita pe fereastră, oriunde s-ar fi aflat, în orice moment, şi să vadă cum creşte verdeaţa în jur – copacii, iarba, grădinile.

La un moment dat avea să înceapă să-şi facă relaţii, să-şi facă prieteni, dar nu era nici o grabă.

Şi voia timp. Avea nevoie de timp. Şi îşi îngădui chestia asta – indiferent ce alegere făcea, avea să stea acolo cel puţin două săptămâni înainte de a decide să plece mai departe, dacă descoperea că nu i se potriveşte. Dar dacă i se potrivea, urma să se mute acolo cu totul.

Căci îi trebuia un loc, un scop, ceva care să o ţintuiască locului. Pentru mult prea mult timp se simţise ca o frunză în vânt, ca un balon care, odată dezlegat, putea pluti până cine ştie unde. Nu voia să plutească. Voia să-i crească rădăcini.

Aşa că studiase hărţi şi cercetase o mulţime de informaţii pe net.

Carolina de Nord părea să-i satisfacă toate criteriile. Era un loc bun în care să crească, dar şi să se odihnească. Iar zona muntoasă – cu care nu avusese aproape deloc de-a face în toată viaţa ei de dinainte să se apuce de căutat

pe net – îi făcea cu ochiul.

Nu se gândise la munţi, dar acum îi trecu prin minte că i-ar plăcea să îi contemple de aproape.

Iar Lakeview chiar că i se păru perfect. Acolo putea avea parte de apa pe care şi-o dorea, munţii aceia pe care nici nu ştiuse că şi-i doreşte în preajmă şi o distanţă rezonabilă faţă de oraşele mai mari, astfel încât să poată ajunge repede când i-ar fi trebuit ori ar fi vrut ceea ce ofereau ele.

Şi dacă nu funcţiona, ei bine, putea oricând să caute altceva.

Cu locul acesta în minte, se apucă să studieze grafice privind clima, temperaturile, sezonul agricol, plantele specifice, cifra de afaceri şi genul de afaceri locale, diversele activităţi.

Unde mergeau oamenii la cumpărături, unde mâncau, ce făceau în timpul liber? Trecu apoi la hoteluri, moteluri, pensiuni, locuinţe de închiriat. Apoi apăsă pe link-ul ce o duse spre pagina de web a Walker Lake- side Bungalows.

Ii plăcu înfăţişarea lui Emily Walker Keller, îi plăcu să citească despre faptul că bungalow-urile şi afacerea aceasta se aflaseră în familia ei de trei generaţii. Şi îi plăcu şi cum arătau. Locuinţe separate, unde exista intimitate, dar fără a da impresia de izolare ori că sunt prea departe de civilizaţie. O mulţime de copaci. Chiar o pădure, ceea ce îi trezi încă un interes pe care nu îl mai explorase până atunci.

Avea să înfigă boldul acela imaginar chiar în acel loc, îşi va asuma riscul de a face o rezervare on-line. Pentru o lună. Iar dacă primele două săptămâni se dovedeau de ajuns,

avea să acopere pur şi simplu şi restul costurilor şi să plece mai departe.

Pornea într-o aventură, îşi spuse în timp ce împacheta tot ce îşi păstrase. Căci majoritatea lucrurilor le vânduse ori le donase. Voia să nu aibă prea mult de cărat, se gândi, şi, pentru că nu mai era nimic care să o lege de casa aceea – care nu mai era a ei, din frumoasa zonă din suburbiile oraşului Baltimore –, îşi încărcă totul în maşină.

Se mai întoarse o dată ca să se uite la minunata casă de cărămidă, cu grădinile adormite sub un strat proaspăt de zăpadă de februarie. Noii proprietari îi îngăduiseră să rămână acolo în după-amiaza de după vânzarea încheiată dimineaţa ca să, mă rog, să-şi ia rămas-bun, iar ea le era recunoscătoare.

Aşa cum aveau să îi fie şi ei pentru grădini, pentru legănarea uşoară a crengilor perilor înfloriţi la primăvară. Aveau să tundă gazonul, să stea la masă în bucătărie, să doarmă în dormitoare. Casa aceea avea să trăiască din nou.

Ceea ce nu se mai întâmplase de aproape un an. De aproape un an era practic adormită. La fel ca şi ea. Merita să adăpostească din nou o familie, şi acum, că aşa avea să se întâmple, putea şi ea să o părăsească fără regrete.

Se urcă în maşină, îşi puse ochelarii ca să nu o deranjeze strălucirea rece a soarelui, porni radioul tare.

Şi porni mai departe.

Ruta cea mai scurtă avea să îi ia cam opt ore. Darby făcu o săptămână pe drum. Călătoria, în opinia ei, avea legătură cu explorarea, cu aventura şi, nu în ultimul rând, cu senzaţia de libertate. Pe drum putea fi

oricine îşi dorea să fie, se putea duce oriunde avea chef la un moment dat.

Din când în când, se gândi ea, era în regulă să mănânce nişte chipsuri cu sare şi oţet şi să bea cola la micul dejun.

Stătu să se uite cum ninge de la fereastra ei din Motelul Six din Shenandoah Valley, undeva prin Virginia de Vest, căci de ce n-ar fi făcut-o? O apucă pe drumuri ocolite, urcă pe munţi, coborî din nou. Şi o luă din nou spre est.

Charlottesville îi luă o zi întreagă. Un tur de Monti- cello, nişte ore bune petrecute plimbându-se prin galeriile de artă şi un castron mare de rizoto uimitor cu un pinot griggio sec la sfârşitul zilei.

Ieşind din Charlottesville, drumurile lăturalnice o duseră peste câmpii, printre dealuri cu viţă-de-vie, orăşele, pe lângă case vechi şi clădiri recent ridicate. Adia a primăvară, câte un petic verde ici, colo, ca o promisiune şi aerul călduţ ca un oftat.

Cum voia să-şi înceapă ziua trecând în Carolina de Nord, Darby alese un motel aproape de graniţă, mâncă nişte pui fript specific în zona de sud într-un mic restaurant unde o servi o chelneriţă veselă pe nume Mae care n-o scoase din „drăguţă".

Sau, cu accentul ei tărăgănat, „dă'guţă".

Mae avea părul ca un norişor înfoiat de şuviţe galbene, vii şi strălucitoare faţă de rădăcinile mult mai închise la culoare, un piept generos şi un zâmbet la fel de plăcut ca porţia de piure cu sos de pe farfuria lui Darby.

Ea îşi petrecuse ultima noapte a călătoriei ascultând cum în camera de motel alăturată o pereche făcuse sex cu mult entuziasm şi foarte vocal. Ceea ce, în comparaţie cu cele auzite în

alt motel de pe drum, o făcuse pe Darby să decidă că „O, Doamne, Susie!" Şi „Jack, Jack, *Jack!"* meritau de departe premiul întâi.

Iar când ceasul ei intern o trezise de dimineaţă, chiar înainte să se crape de ziuă, auzi iar chicoteli, gemete şi lovituri ritmice în tăblia patului. Aşa că se dăduse urgent jos din pat şi se dusese să facă un duş. După ce-şi studiase faţa în oglindă, ajunsese la concluzia că, de vreme ce avea să-şi facă apariţia în Lakeview mai târziu în cursul acelei zile, nu strica să se machieze puţin.

Îşi pusese blugii, un tricou, un hanorac, îşi legase şireturile de la vechile ei ghete Wolverines pe care le iubea din toată inima, şi trimisese un sărut imaginar spre Susie şi Jack – care îşi vedeau de treabă în continuare –, după care îşi pusese rucsacul pe umăr şi ieşise.

Luă de la un automat un pachet de biscuiţi Oreo şi o cola şi se aşeză pe o bancă pentru o clipă privind orizontul cum se trezeşte la viaţă luminându-se în toate nuanţele acelea de roz şi bleu.

Se urcă în maşină şi porni spre sud, traversând graniţa Carolinei de Nord odată cu soarele.

Conduse prin liniştea dimineţii lăsându-şi gândurile să zboare. Nu era momentul acum, nu încă, cel puţin, să se gândească la lucruri practice, la ce avea să se întâmple în continuare.

Liniştea aceasta se întindea parcă peste tot şi simţi că putea să o apuce pe orice drum, putea să se întoarcă, să ocolească, să meargă din nou spre nord ori spre est. Putea alege să rateze prima ori primele zile ale rezervării ori putea chiar să o anuleze cu totul. Soarta îi stătea în propriile mâini şi ale nimănui altcuiva.

Dar o luă totuşi spre vest, văzu munţii. La început ca nişte umbre în soare, apoi luând forme şi contururi reale. Merse mai departe ca trasă de o aţă invizibilă. Era timpul să vadă, îşi spuse. Era timpul să încerce.

Prima dată dădu cu ochii de Lakeview când soarele strălucea deasupra lui cu toată puterea. Coborând parcă, în raze lichide, pe povârnişuri, ascunzându-se în văi, sclipind pe dealuri. Şi prăvălind diamante pe lacul albastru. Primăvara nu era pregătită să danseze aici, la înălţime, dar din câte se vedea începuse să bată uşor din picioruş imprimând ritmul ei vesel.

Se gândi să se ducă mai întâi să vadă oraşul. Sigur că peisajul din jur era foarte atrăgător, dar indiferent ce decidea să facă în continuare, avea nevoie de chestiile alea practice, cum ar fi o bază din care să-şi facă o clientelă, o cerere pentru oferta ei.

Işi dădu repede seama că lacul însuşi reprezenta centrul principal de atracţie – după cum era şi normal. Cheiuri, un mic port, magazine care vindeau exact lucrurile trebuincioase celor ce veneau la lac – să meargă cu barca, cu caiacul, pur şi simplu să înoate, ori să se cocoaţe pe micile limbi de pământ ca să pescuiască.

Magazine oferind echipamente pentru activităţi în aer liber, pentru drumeţii, pentru diverse sporturi. Magazine de artă, magazine de suvenire şi cadouri, restaurante, vreo două hoteluri drăguţe.

Afacerile, observă ea, păreau destul de înfloritoare.

Pe trotuare se vedeau oameni plimbându-se ori mergând iute care încotro. Alţii hoinăreau pe chei. Câteva bărci pluteau pe lacul albastru.

Se mai vedeau case, probabil ale celor care locuiau exact în centru. Altele, mai încolo, pentru cei care voiau probabil să stea la ceva distanţă faţă de locul unde lucrau. Case cu curţi, case pe dealuri pline de copaci şi tufişuri ornamentale strânse mănunchi şi aşteptând, pur şi simplu aşteptând să danseze în aerul primăverii.

Era un loc liniştit, desigur, în comparaţie cu cel unde locuise toată viaţa, dar fără să fie adormit. Lacul, dealurile, munţii aceia, pădurile aveau să atragă turişti şi asta era foarte bine. Dar nu turiştii erau ţinta ei.

Parcurse încet meandrele unui complex rezidenţial – Lakeview Terrace. Case mari, case moderne, cea mai mare şi mai modernă dintre ele având în spate priveliştea extraordinară a lacului înspre care dădea curtea lor generoasă.

Grădina arăta precum un mic parc şi mai exista şi un loc de joacă.

Merse mai departe, ieşind din complex şi o luă pe lângă apă înaintând pe şoseaua ce ocolea lacul.

Case – dintre care unele se vedea clar că îşi începuseră existenţa drept case de vacanţă. Bănuia că în continuare unele dintre ele erau în picioare aşteptându-şi turiştii sau pe cei care veneau aici să-şi petreacă verile. Iar altele păreau încastrate chiar în coasta dealului – construite cu multă sticlă, pentru a putea admira priveliştea şi terase de lemn înguste pentru a sta afară în zilele şi nopţile frumoase.

Ce ar fi fost ea în stare să facă dacă i se dădea mână liberă din teritoriul acela denivelat, plin de urcuşuri şi coborâşuri şi stânci!

Traficul era cât de cât consistent, dar fără a

fi prea aglomerat ori format din şoferi prea nerăbdători, şi asta era încă o chestie bună. Văzu un bărbat cu o şapcă roşie pescuind la capătul unei pasarele. Sau era un ponton? Măcar exista o diferenţă între astea două?

O femeie cu un bebeluş într-un portbebe la piept – cu nişte picioruşe grăsuţe legănându-i-se de o parte şi de alta. Plimba un câine mare şi negru în lesă. Darby mai aruncă o privire spre ei în oglinda retrovizoare şi văzu femeia dând drumul lesei.

Câinele uriaş se năpusti ca o săgeată spre lac, sări în sus şi se cufundă cu zgomot împrăştiind apă în jur. Fermecată, pur şi simplu, încetini ca să poată privi câinele înotând iute precum o vidră, aproape că ratăindicatorul pe care scria Recepţie – Walker Lakeside Bungalows.

Drumul se îngustă după ce viră la dreapta, asfaltul fu înlocuit de pietriş, iar pădurea păru dintr-odată mai aproape. Avu o clipă răgaz să se gândească că locul părea un tărâm absolut magic – fie asta, fie decorul clasic al unui film poliţist cu ucigaşi în serie – şi imediat se trezi în faţa unui bungalow drăguţ care avea la intrare o firmă cu Lakeside – Recepţie.

Avea o verandă cu două balansoare, o masă între ele, o cărare care traversa în faţă un petic de curte plină de iarbă, sau mai degrabă buruieni, dar îngrijit tunse. Văzu lumină în spatele geamurilor şi fum ieşind uşor pe horn.

- Să-i dăm drumul, murmură ea, îşi luă geanta şi coborî din maşină.

Porni pe poteca acoperită cu pietriş – ardezie, se gândi ea, acolo trebuiau să fie bucăţele de ardezie printre care să crească

muşchi irlandez – până la verandă, unde îşi imaginã ghivece cu azalee roz – o imagine absolut tradiţională – care să îndulcească priveliştea, şi alte ghivece de-o parte şi de alta a uşii, cu plante de sezon.

Dădu să ciocăne, dar văzu semnul pe care scria: „Intră fără să baţi”, aşa că se conformă.

O femeie stătea la o masă lungă, lucioasă, lucrând la un computer, în timp ce focul ardea vesel în căminul de piatră din spatele ei. Avea părul negru, tuns frumos, în trepte, până la umeri. Emily Walker Keller semăna mult cu poza de pe site.

Era frumuşică, se gândi Darby, probabil la patruzeci şi ceva, cincizeci de ani, îmbrăcată în blugi, un pulover bleumarin şi ghete frumoase în picioare.

îşi înălţă capul când Darby închise uşa. Câinele mare, maroniu, care dormea sub masă, deschise ochii de culoarea chihlimbarului şi începu să bată din coadă vesel.

- Bună! Darby McCray?

-Da.

- Emily Keller. Bine ai venit la Lakeside!

Se ridică şi se apropie de ea cu mâna întinsă. Ochii ei verzi şi pătrunzători ca ai unei pisici îi transmiseră bun venit şi o şi măsurară scurt.

- Cum a fost călătoria?

-O... o revelaţie absolută!

Cum câinele se apropie să îi miroasă ghetele, dând în continuare din coadă, Darby se aplecă să-l mângâie pe cap.

- Rufus face parte din comitetul de întâmpinare.

- E frumos.

- E un băiat bun. Vrei o cafea, un ceai sau un suc înainte să ne apucăm de acte?

- Un suc ar fi foarte bine. Cola sau Pepsi dacă ai.

- Da, fac rost. Stai jos, bine? Mă întorc imediat.

- Ştii, am tot stat jos. Pot să mă plimb pe-aici să văd una, alta?

- Desigur. Poţi şi să vii cu mine, dacă vrei.

Un hol ducea înapoi de la biroul din faţă înspre o cameră de depozitare unde se vedeau aliniate cearşafuri, prosoape, pături. Oliviere, recipiente cu sare şi piper, ceainice, filtre de cafea, toastere, blendere, pahare, farfurii, platouri. În altă încăpere se aflau produse şi ustensile de curăţat – găleţi, mopuri, mături, aspiratoare, recipiente mari de plastic cu detergenţi şi un teanc de cârpe frumos aranjate.

- Eşti foarte organizată, remarcă Darby.

-Altfel ar fi un mare haos aici. Şi nu ne dorim asta pentru musafirii noştri.

Porni înaintea ei, spre bucătărie. Era destul de mică, dar complet echipată şi adăpostind încă o masă lungă.

-Aceasta este camera noastră de relaxare/camera de şedinţe.

În timp ce vorbea, Emily scoase pahare dintr-un dulap şi le umplu cu gheaţă de la o maşinărie aflată sub blat.

- Menajera ta se va ocupa de bungalow între nouă şi unsprezece în fiecare dimineaţă. Dacă preferi mai devreme sau mai târziu, te rog să ne anunţi.

-Nu, e bine aşa.

- Am făcut aprovizionarea bungalow-ului – toate produsele pe care ni le-ai solicitat. Putem oricând reînnoi stocurile, trebuie doar să plasezi comanda online şi să ne anunţi cu trei

ore înainte. În dosarul pe care îl vei găsi pe masă, vei primi informaţii şi despre magazinele alimentare, restaurante, activităţi şi trasee de drumeţie pe care le poţi face aici.

Darby se apropie de fereastra care da spre o terasă de beton în timp ce Emily turnă cola peste gheaţă. Ardezie, se gândi ea din nou. Trebuia să fie din plăcuţe de ardezie, chituite pe margine.

- De vreme ce vei sta aici o lună, îmi închipui că vei vrea să explorezi.

Darby se întoarse şi luă băutura oferită.

- Mulţumesc. Da, o să explorez. Am văzut o femeie cu un bebeluş într-o chestie de-alea... Făcu semn cu mâna în faţă. Şi un câine mare şi negru. A sărit drept în apă şi a început să înoate. Era aşa de încântat!

- Ia te uită, ce chestie! Ai văzut-o pe nepoata mea, Britt, şi pe bebeluşa noastră Audra şi peştele lor în haine de câine, Molly.

- Deci şi familia ta locuieşte aici?

- Exact. Britt şi soţul ei Silas, plus copilaşul. Iar nepotul meu vine şi el acasă. De când a terminat facultatea, Zâne a locuit şi a muncit în Raleigh. Mă bucur mult pentru sosirea lui. Şi am şi eu doi băieţi – adolescenţi, continuă dându-şi ochii peste cap.

- Ce drăguţ! Strângerea de inimă pe care o simţi Darby nu o mai duru atât de tare ca pe vremuri. E foarte frumos să ai o familie.

- Da, este, chiar dacă uneori eu şi soţul meu ne ducem la culcare şocaţi de toane adolescentine. Şi tu... eşti din Baltimore. Familia ta e acolo?

- Nu, eram doar eu cu mama. A murit anul trecut.

- Oh, îmi pare foarte rău.
- Da, şi mie. E frumos aici. Am citit din scoarţă în scoarţă broşura voastră şi am şi văzut tot ce era de văzut pe internet, dar tot nu ştii la ce să te aştepţi. E minunat.

-Absolut de acord cu tine. O să te simţi bine aici, îţi garantez asta.

„Ce drăguţă e", se gândi Emily, luând-o înapoi spre recepţie. Era cam slabă, dar fără a părea fragilă. Avea ochii albaştri, pleoape alungite şi părul de culoarea castanei precum iapa pe care şi-o dorise cu disperare Emily pe când avea zece ani, tuns foarte scurt, cu breton franjurat, într-o parte. Ascuţită şi la faţă, şi la trup, şi cu mâinile cuiva obişnuit cu munca.

În afară de momentul de tristeţe când o pomenise pe mama ei, fata părea plină de energie.

Discutară însufleţite în timp ce terminau cu actele. Emily nu puse nici una din întrebările care îi veniră în minte. De ce Darby călătorea singură, cu ce se ocupa, ce avea să facă aici, într-un loc străin, timp de o lună întreagă. Dacă oaspetele dorea să-ţi împărtăşească ceva, era alegerea lui.

- Gata, totul e perfect. Poţi să mă urmezi spre bunga- low-ul tău şi o să-ţi arăt eu ce şi cum.

Luă şi câinele care se aşeză pe scaunul din dreapta şi merse cu capul afară, pe fereastră, cu urechile fluturând şi limba atârnându-i ca şi cum ar fi gustat vântul. Drumul parcurs în spatele camionetei lui Emily fu scurt, nu mai mult de vreo jumătate de kilometru. Trecură pe lângă o casă veche absolut minunată, cu o verandă de jur împrejur, o mulţime de ferestre

şi un acoperiş cu denivelări care – pentru ochiul format al lui Darby – tânjea după un peisagist specializat.

Când opri maşina în faţa cabanei, simţi cum îi tresaltă inima în piept. Se dădu jos, se răsuci în cerc şi îi dădu roată iute, după care reveni în acelaşi loc.

- O, Doamne, e perfectă! Absolut perfectă!
- Mă bucur mult să aud asta.
- Dar chiar aşa este. Oh, priveliştea... Voiam apă. Nu ocean, altceva. Şi lacul ăsta depăşeşte tot ce mi-am închipuit, chiar şi după ce am văzut locul pe net. Iar munţii, copacii, casa asta ridicată chiar aici. Totul este perfect, absolut perfect.
- Iti place să mergi cu barca?

-Nu.

-Să pescuieşti?

Râzând, Darby clătină din cap.

- Ei bine, s-ar putea să te apuci înainte să se termine luna asta. Poţi închiria o barcă, o canoe, un caiac – orice care nu are motor e permis pe lac – din oraş. Sau putem să ne ocupăm noi de serviciul acesta. La fel stau lucrurile şi în privinţa pescuitului, pentru a obţine permis. Şi mai sunt şi nişte hărţi foarte bune în dosarul acela.
- Mai târziu intenţionez să stau pe veranda aceea cu un pahar mare de vin în mână să admir apusul, să văd culorile întinzându-se pe lac.

-Asta chiar e o imagine idilică. Pictezi?

- Nu, deloc. Cred că îţi place la nebunie să locuieşti aici.

-Aici am trăit toată viaţa. O luă înainte – din nou poteca de ardezie – până la verandă şi descuie uşa principală. Bine ai venit în casa ta

temporară!

Mirosea a coajă de portocală şi a lemn lustruit. În căminul mare de piatră aşteptau lemnele frumos stivuite, pregătite să se transforme în flacără la o simplă scăpărare de chibrit, iar în faţa lui se vedea o canapea mare acoperită cu cuvertură albastră cu verde. Mai era un fotoliu pentru o discuţie cu un musafir, probabil, şi altul, într-un colţ, lângă un lampadar, pentru lectură.

O masă lungă – părea singurul model de aici – oferea spaţiu pentru a lua masa şi o linie de demarcaţie între sufragerie şi bucătărie, o bucătărie care fusese evident îmbunătăţită în ultimii câţiva ani.

Sclipea de la aparatura nichelată, hiaturile sidefii, dulapurile de lemn de culoare închisă. Pe blat se găsea un filtru de cafea şi un toaster, iar pe aragaz era un ceainic roşu aprins, asta pe lângă bolul mare şi albastru plin de fructe, de pe masa lungă.

- îmi place.
- Şi mie îmi place în continuare ce aud. Ai două dormitoare şi bănuiesc că vei alege să dormi în cel principal. O a doua baie, aici.

Aşteptă ca Darby să se uite.

Era micuţă, dar drăguţă, cu duşul în colţ, micul du- lăpior de toaletă, vaza mică pictată, plină de nuferi, prosoapele pufoase.

-Al doilea dormitor.

Şi acesta era drăguţ, cu patul acoperit de o pilotă albă, pledul colorat aşezat artistic la picioare, dulapul, toaleta, veiozele cu abajur alb.

- E adorabil.
- Nu-i aşa? Acum, dormitorul principal.

Iarăşi simţi inima tresăltându-i. Patul cu

baldachin era cu faţa spre fereastra largă. Lacul şi munţii erau priveliştea de dincolo de el.

-Să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu ochii la asta? exclamă Darby cu respiraţia întretăiată. E nemaipomenit, doamnă Keller...

- Emily. Suntem vecine, doar.

- Emily, e minunat. S-ar putea să nu mai ajung pe verandă. S-ar putea să rămân pur şi simplu aici să mă holbez ca proasta.

Dădu roată camerei trecând cu degetele peste pilotă, peste pervazul ferestrei. Şi aproape că sări în sus când dădu cu ochii de baie.

- E bună?

- E extraordinară!

Baia avea o cadă mare, ovală, în centrul încăperii, o cabină de duş într-un colţ, un blat lung cu două chiuvete de alamă care sclipeau. Gresia şi faianţa erau în tonuri calde de maro, portocaliu, galben. Pe blat se afla un coşuleţ frumos cu produse de igienă şi încă o vază mică, cu nuferi. O altă fereastră lungă se deschidea spre priveliştea de afară.

- Am renovat acum câţiva ani, îi spuse Emily. Şi am decis să facem nişte investiţii serioase.

-Ai reuşit ce ţi-ai propus. Asta fără doar şi poate.

- Probabil că o să ai nevoie de foc seara ori dimineaţa. Lemnele sunt în spate, pe terasă.

Ii descrise tot felul de alte lucruri practice, îi spuse cum să pornească şi să oprească aparatura. Darby încercă să asimileze informaţiile, doar că avea senzaţia că plutea, ca într-un vis.

- Dacă ai nevoie de ceva sau ai vreo

întrebare, sună la numărul pe care îl găseşti în dosar. Acum, să te ajut să-ţi aduci lucrurile înăuntru?

- O, nu-i nevoie. Mulţumesc. în clipa asta oricum nu am nevoie de altceva decât de rucsac.
- Atunci te las să te instalezi. Dar sună dacă îţi trebuie ceva.
- Mulţumesc. Foarte mult.

Rămasă singură, Darby porni să colinde casa, din cameră în cameră, apoi iar, de la început, după care ieşi pe terasa din spate (căci exista, într-adevăr, una) şi ţopăi într-un dans uşor, apoi se duse pe terasa din faţă şi mai ţopăi încă o dată.

„Ei, la dracu', doar n-o să aştept apusul", îşi spuse. Se duse să ia vinul de unde i-l lăsaseră, îl desfăcu folosind tirbuşonul oferit şi îşi turnă paharul acela mare despre care vorbiseră. îl luă cu ea afară şi se aşeză pe unul dintre şezlongurile de pe terasă. închină pentru lac şi pentru ea însăşi. Şi închină pentru ceea ce putea fi viitorul ei.

I se păru rezonabil să petreacă o zi sau două nefăcând nimic altceva decât să cunoască locurile şi să absoarbă informaţii. Mai ales când cunoaşterea asta implica plimbări lungi în care îşi nota – mental şi pe hârtie – lucruri legate de floră şi faună, studiind topografia locului, analizând solul, încercând să-şi dea seama de preferinţele în materie de peisagistică şi grădinărit, în general, ale proprietarilor şi patronilor de pensiuni.

Implica şi drumuri lungi prin oraş, de-a lungul şi de-a latul lui şi discuţii prietenoase cu vânzătorii din magazine şi clienţii lor.

Oamenii erau deschişi şi comunicau uşor cu

ea ofe- rindu-i chiar amănunte din vieţile lor personale, ca şi cum i-ar fi cunoscut deja de mai mult timp. Mama ei îi spunea că e un adevărat magnet emoţional. Mai degrabă, Darby îşi spunea că se pricepea foarte bine să asculte.

Dar află, în acea perioadă de o zi sau două că în zonă trăiau oameni de lac şi oameni de munte. Băştinaşi şi oameni veniţi aici din alte părţi, oameni care locuiau aici doar vara şi oameni care rămâneau peste iarnă. Şi, în mintea ei se formă impresia că Lakeview şi împrejurimile ofereau un teren propice pentru o afacere nouă.

Mai petrecu încă o zi sau două vizitând diferite magazine de grădinărit şi sere de plante, începând cu Best Blooms de la marginea oraşului, ai cărei proprietari erau o pereche de bătrânei cu trei copii mari, cinci nepoţi şi o pereche de gemeni pe drum.

Erau căsătoriţi de patruzeci şi trei de ani şi erau împreună din liceu. Cererea în căsătorie avusese loc după ce picnicul romantic pe care îl pregătise el cu atâta trudă fusese stricat de o invazie neaşteptată de furnici roşii.

Intr-adevăr, oamenii păreau dispuşi mereu să-i povestească tot felul de lucruri.

Vizită fiecare centru de grădinărit pe o rază de optzeci de kilometri, îşi notă alte şi alte lucruri, mai bău nişte vin pe terasă şi aşa mai departe în timp ce îşi stabilea detaliile planului de acţiune.

Sigur că visurile erau esenţiale, creativitatea era un factor-cheie, dar detaliile, sudoarea şi un plan de afaceri bine pus la punct puteau transforma visurile în realitate.

Până la sfârşitul primei săptămâni îşi trecu planul pe hârtie şi deja îşi contură şi detaliile. Voia acum să înceapă să se ocupe de partea cu sudoarea şi ştia fix locul cel mai potrivit de unde spera să înceapă.

Se duse pe jos până la recepţie – asta îi oferea timp în plus să se gândească la abordarea pe care avea s-o adopte. Şi se cufundă atât de tare în gânduri, încât începu să vorbească pur şi simplu de una singură, reuşind totuşi să se oprească la timp când dădu cu ochii de Emily aflată afară, în faţă, cu femeia pe care o văzuse cu bebeluşul şi câinele înotător.

De data asta nu mai avea câinele, iar Emily ţinea în braţe bebeluşul cu părul negru legănându-l pe un şold.

- Hei, Darby, vino să îl cunoşti pe cel mai drăguţ bebeluş din istoria bebeluşilor – şi pe mămica ei.

Mămica avea şi ea părul negru, strâns la spate într-o coadă netedă, şi nişte ochi verzi care băteau vag în albastru. Era îmbrăcată într-un costum bleumarin la fel de curat şi călcat pe cât îi era de aranjat părul şi pantofi fără toc. Părea uşor agitată.

Darby călcă iute pe cărarea de pietriş.

- Bună. Eu sunt Darby McCray. V-am văzut pe tine, pe Audra şi pe Molly plimbându-vă când am venit aici, sâmbătă. Şi i-am oferit în gând un zece cu felicitări lui Molly, asta la nivel olimpic.

Bebeluşul, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori în prezenţa lui Darby, întinse braţele spre ea gângurind vesel şi dând din picioruşe. Izbucnind în râs, Darby îşi întinse şi ea braţele.

- Se poate?

- Uau! Britt îşi trecu geanta cu schimburi pe celălalt umăr. E adevărat că e prietenoasă, dar asta chiar este o premieră. Dacă nu te deranjează...
- Glumeşti? spuse Darby luând fetiţa din braţele lui Emily şi strângând-o la piept. Doar ştie deja că o să îi dau câte o prăjiturică pe furiş de fiecare dată când voi avea ocazia.

Şi în timp ce copilaşul o trăgea uşurel de păr – atâta cât putuse să apuce în mânuţă – Darby le zâmbi.

- V-am întrerupt.

-Nu. Scuze! Mă bucur să te cunosc. Scuze, spuse din nou Britt. Bona noastră obişnuită e la urgenţă.

- Oh, nu...
- E posibil să-şi fi rupt un deget de la picior. Nu e grav, dar nici nu e uşor să te ocupi de un copil mic în condiţiile acestea. Emily...
- O să ne descurcăm. Stai liniştită, am la cine apela în caz de urgenţă. Du-te şi nu-ţi face griji pentru noi!

-Nu-mi fac, doar că... mulţumesc.

Ii dădu geanta şi o îmbrăţişă călduros.

- Să mă anunţi când afli ce face Cecile.
- Da. Mi-ai salvat viaţa, ştii! Trebuie să plec, spuse către Darby. Am o întâlnire în... cincisprezece minute, adăugă după ce aruncă o privire la ceas. Vezi că se poate să îi curgă din gură pe cămaşa ta.
- Mi se mai întâmplă şi mie.

Râzând uşor, Britt se lăsă spre Darby ca să o pupe pe Audra pe obraz, apoi se urcă iute în maşină.

- Dacă e ceva...
- Pleacă! strigă Emily. O urmări pe Britt cu

privirea în timp ce ieşea de pe alee şi îi făcea semn cu mâna. O să treacă pe la Cecile dacă are timp înainte de sesiunea ei. Sunt prietene din şcoala generală.

- O, adică Britt lucrează la clinică?

- Da. E psiholog clinician. Face terapie pentru copii şi familii. Tu la mine veneai?

- Da, dar văd că eşti ocupată.

- Nu sunt chiar atât de ocupată, iar fetiţa asta e pur şi simplu un înger. Nu-mi pasă câte bunici spun lucruri dintr-astea, fiindcă Audra a mea este exact o minune de copil. Hai, vino înăuntru!

„Bunică", observă Darby, „nu mătuşă şi nici mătuşică. Interesant".

O urmă pe Emily în clădirea recepţiei unde se aflau acum un rucsac cu hăinuţe pentru bebeluş şi un ţarc şi un leagăn.

- Eşti pregătită.

- Când a sunat Britt, am dat o fugă până acasă după câteva chestii esenţiale.

Printre care mai multe animale de pluş, zornăitoare şi căsuţe cu forme.

- Eşti o ţipă sentimentală.

- Absolut.

Aşează bebeluşul în leagăn, îi dădu un mieluţ de pluş şi începu să împingă leagănul încet.

-Nici nu-mi vine să cred că iubita mea are zece luni deja şi o să înceapă curând să meargă. Deci, ce pot face pentru tine?

- De fapt, sper că mă vei lăsa pe mine să fac ceva pentru tine.

Sprâncenele lui Emily se arcuită.

-Atunci ce-ar fi să luăm loc?

-Ar trebui mai întâi să-ţi prezint o imagine de ansamblu. Era mai repede decât îşi planificase,

dar dat fiind copilul... Eu şi mama aveam în Maryland o afacere; ne ocupam de grădinărit şi peisagistică. După moartea ei, mi-am dat seama că nu mai pot face asta fără ea. Nu din cauză că era prea multă muncă. Din cauză că mi se frânsese inima. Nu am mai putut să păstrez afacerea de acolo, şi nici casa, şi nici nimic altceva, în mare.

- Pentru că ceea ce făceaţi acolo făceaţi împreună.

- Da, iar fără ea pur şi simplu nu mi-am mai găsit echilibrul, nu am mai putut rămâne acolo. Am hotărât să vând afacerea şi să mă mut, aşa că am venit aici.

- Nu mi-am dat seama că intenţia ta era să rămâi aici.

- Da, nu puteam fi sigură de asta până nu ajungeam aici. Mi-am făcut documentarea privind zona, privind sezonul de creştere, plantele native, afacerile de aici – mă rog, m-am documentat cum se cuvine, dar trebuia să ajung aici, să văd, să simt totul, să înţeleg ce înseamnă să fii aici. Intenţionam să aştept două săptămâni ca să fiu sigură, dar, ştii cum e, când e să ştii, ştii din prima.

- Adică speri să-ţi începi o afacere aici?

- Deja am depus cerere pentru eliberarea unei licenţe, am demarat procesul.

- Dumnezeule! izbucni în râs Emily. Fetiţo, eşti iute ca fulgerul.

- Când ştii, ştii, repetă Darby. încă nu am găsit locul potrivit pentru a mă stabili, dar între timp am discutat cu producătorii locali. Joy şi Frank Bestor de la Best Blooms sunt cu adevărat nişte oameni nemaipomeniţi, nu-i asa?

-Da, aşa este.

-Am vorbit cu furnizori de lemn, de piatră şi aşa mai departe.

- Lemn şi piatră?

- Garduri, ziduri, terase, alei – toate fac parte din domeniul acesta al peisagisticii. Nu e vorba numai despre plante, deşi ele sunt în centrul amenajărilor exterioare.

- Foarte bine.

Căci deşi Emily nu se pricepea prea bine la domeniul acesta, la oameni sigur se pricepea. Şi aşa cum i se păruse de la început, fata deborda de energie.

- Dacă vrei să împrăştii vestea asta...

- O, nu, nu încă. Adică, dacă vrei pot să-ţi dau o listă cu nişte clienţi pe care i-am avut în Maryland, pot să aduc referinţe şi chestii de genul ăsta, dar nimic nu se compară cu situaţia în care vezi totul cu propriii ochi. Asa că as vrea să-ti fac o propunere.

'-OK.'

- Bungalow-ul de aici e închiriat pentru încă trei săptămâni. Aş vrea, pe cheltuiala mea, să mă laşi să îi modific aspectul exterior. Să îi aloc timp, materiale, şi muncă – toate pe cheltuiala mea, încă o dată.

Prudenţa birui politeţea şi interesul.

- Cum adică să îi modifici aspectul exterior?

- Am făcut o schiţă.

Darby deschise rucsacul şi scoase o imagine generată de un program pe computer pe care i-o întinse lui Emily, apoi se ridică şi se ghemui lângă scaunul lui Emily ca să i-o explice. Iar când Darby îşi lăsă capul în jos, Emily văzu tatuajul verde-închis de pe ceafa ei. Simbolul infinitului.

-Vezi imaginea de ansamblu, aleea şi terasa din spate acoperite de plăcuţe de ardezie,

începu Darby. O imagine rustică, dar finisată – şi nici nu vei mai avea parte de cheltuielile obişnuite pentru a înlocui pietrişul la fiecare câţiva ani. Un stâlp de iluminat, tot aşa, cu aspect rustic – acesta ar contribui la sentimentul de siguranţă şi confort. În ceea ce priveşte plantele, cele mai bune sunt cele mai uşor de întreţinut.

- Cel mai uşor. Nu mă pricep la plante absolut deloc.

-Sunt convinsă că nu e aşa. în general oamenii au impresia asta. Dar ne vom rezuma la plantele locale, şi la câteva accente de culoare care s-au dovedit viabile în zona şi în climatul acesta. Dafin de munte, azalee, toate pentru a îndulci aspectul sobru al locului.

„Iute ca fulgerul", îşi spuse din nou Emily în sinea ei studiind imaginea.

-Ai nişte zone umbroase foarte propice unde o să pun nişte arbuşti de soc, nişte tufişuri de afin sălbatic – aşa o să ai parte de flori şi după aceea păsările o să mănânce fructele. Şi pe urmă putem pune nişte arbuşti de păducel – care vor creşte la marginea pădurii de aici şi lângă ele o mulţime de flori de câmp, pe lângă bulbii de narcise şi de crini ca să se obişnuiască aici. Musafirul tău va avea astfel parte de flori şi de culoare indiferent de anotimp. Şi, desigur – din nou nişte plante uşor de întreţinut – voi aduce mai multe ghivece de diferite feluri pentru verandă şi pentru terasa din spate.

- Păi şi cine va uda toate plantele astea?

- O să punem furtunuri pentru irigaţie şi nişte dispozitive speciale în ghivece. Ca să reducem la minimum efortul de întreţinere.

-Draga mea, planul acesta este... cel puţin foarte ambiţios, ca să spun aşa. Şi chiar dacă

sunt de acord cu el, nu te pot lăsa să acoperi singură întreaga cheltuială.

Darby ridică privirea şi se uită drept în ochii lui Emily.

-Uite ce e. Am avut o casă. Am vândut-o. Şi mi-am vândut şi afacerea. Pe urmă a mai fost şi asigurarea de viaţă a mamei. M-am mai ocupat deja de genul acesta de afaceri şi am un plan de afaceri chiar acum. Iar banii aceştia îi consider o investiţie în noua mea afacere. Dacă îţi place ce iese, poate mă vei angaja ca să aranjez încă un bungalow. Tu le vei spune vecinilor tăi că fac treabă bună. Şi vor putea vedea asta şi cu propriii ochi. Se lăsă pe călcâie. Şi tu ai propria afacere, deci ştii bine ce înseamnă. Şi afacerea ai moştenit-o de la părinţi, deci îţi dai seama de mândria şi responsabilitatea pe care le implică asta. În cel mai rău caz, îţi vei da seama că nu-ţi place viziunea mea, odată ce treaba e terminată. În cel mai bun caz, îţi place. Şi între cel mai rău şi cel mai bun caz sunt o mulţime de variante.

Era atât de tânără, se gândi Emily, dar, Dumnezeule, câtă încredere avea în ea!

- Dar riscul e în întregime al tău.

-Voi face ceea ce-mi place şi la ce mă pricep. Am făcut două facultăţi, una de peisagistică şi una de administrarea afacerilor şi am şi lucrat în domeniul acesta timp de paisprezece ani. Am deplină încredere în calităţile mele, suficientă încât să-ţi fac oferta asta ştiind că vei fi mulţumită de rezultat. Dacă mă laşi să încerc.

- Doamne, fetiţo, chiar că ştii să-ţi pledezi cauza.

Acum pe buzele lui Darby apăru un zâmbet care i se reflectă imediat în ochii albaştri şi

limpezi.

- Dacă aş fi de acord, când ai începe?

În mintea ei, Darby începu să ţopăie de bucurie.

- Dacă-mi dai undă verde, pot să aduc chiar în după-a- miaza asta plăcuţele de ardezie şi nisipul pe care le-am pus să mi le oprească la magazin.

- Să ţi le oprească?

Zâmbetul lui Darby deveni şi mai intens.

-Şi optimismul face parte din farmecul meu.

- Nu-mi dau seama de ce îmi fac mai multe griji decât tine în legătură cu proiectul acesta, dar asta e realitatea.

De fapt, se gândi Emily, era ceva la fata asta care o făcea să simtă astfel.

- OK, Darby, putem să încercăm.

-Aş începe să strig de bucurie chiar acum, dar a adormit asta mică. O să aştept până ies, zise ea, dar o apucă pe Emily de mână. N-o să regreţi.

- Doamne, iubito, sper că nu.

-Nici o şansă. Să ştii că mă pricep foarte bine la lucrurile astea.

-Păi nu o să ai nevoie de ajutor? Piatra nu are cum să nu fie grea.

-Sunt mai puternică decât par, dar am de gând şi să chem pe cineva să mă ajute. Joy şi Frank mi-au zis că Roy Dawson e un muncitor priceput.

- Chiar este, murmură Emily. Şi e şi amabil. Lucrează cu ziua, unde e nevoie. De obicei trece aşa, de la o treabă la alta, după cum are chef.

-Aşa mi-au spus şi ei. În tot cazul, am vorbit ieri cu el. Mi-a zis că mă ajută, aşa că îi voi da un telefon, zise Darby ridicându-se în picioare.

Mulţumesc, Emily. îţi trimit lista clienţilor mei – poţi să iei legătura cu oricare din ei. Am închis pagina de web în momentul în care am vândut afacerea, dar mai există încă nişte poze ici, colo. îţi trimit link-ul. Expiră zgomotos. Acum mă duc să mă apuc de treabă, zise şi dădu să iasă ca vântul pe uşă, după care se opri brusc. O să-ţi fac o piesă de prezentare de cea mai bună calitate şi-ncă foarte uşor de întreţinut.

Emily se aşeză, puţin şocată încă şi auzi de-afară strigăte de bucurie gen YAY! URA! şi altele asemenea, în timp ce Darby alerga înapoi spre cabană.

capitolul 9

Roy Dawson se dovedi un muncitor bun şi amabil, îngâna un cântec sau măcar fluiera în timp ce lucra, nu se târgui la salariu şi nici nu avu nimic împotrivă să primească salariul cash, ca muncitor necalificat, până ce Darby reuşea să-şi obţină licenţa de afaceri.

Un tip vânjos, cu o barbă rară şi un păr şi mai rar sub o şapcă ponosită cu logoul New Orleans Saint. Cu ajutorul lui, Darby îndepărtă pietrişul de pe alee, o lăţi corespunzător, o nivelă şi turnă nisip cu ciment.

Şi deşi ar fi vrut ca aleea să pară naturală, închirie un fierăstrău special ca să modifice forma unora dintre plăcuţele de ardezie ca să se potrivească perfect unele cu altele. Iar prima dată când îl folosise, Roy clătinase din cap.

- Am mai văzut eu fete folosind un fierăstrău, dar nu am mai văzut niciodată unul

dintr-ăla. Eşti de speriat, domnişoară Darby.

Nu fusese dispus să renunţe la apelativul de politeţe, aşa că Darby se conformase să-l accepte. Şi cum bărbatul era puternic precum două perechi de boi şi nici nu se ferea să pună osul la treabă, reuşiră să termine aleea aproape complet în două zile.

- Ia te uită, poliţia! exclamă Roy aşezând bolobocul pe următoarea bucată de piatră.

Darby se uită în jur şi văzu maşina poliţiei pătrunzând pe aleea din faţă.

Bărbatul care se dădu jos era bine făcut şi aproape complet cărunt. Nu purta uniformă, ci blugi şi un tricou.

Ridicându-se, Darby îşi scuturã genunchii blugilor şi îi netezi uşor sperând că nu mirosea prea rău după o zi întreagă de ridicat şi manevrat pietre.

- Hei, salut, Roy. Domnişoară McCray. Eu sunt şeful poliţiei, Keller. Soţul lui Emily.

- Mă bucur să te cunosc, spuse ea scoţându-şi o mănuşă ca să îi strângă mâna. Mulţumesc pentru ocazia pe care mi-o oferiţi aici.

- Nu am avut ocazia să vin pe aici şi să mă uit ce faceţi. Aproape aţi terminat aleea... Şi arată – arată foarte bine.

- Domnişoara Darby spune că în despărţiturile dintre ele nu va creşte iarba. O să planteze ea ceva.

- Da, muşchi irlandez. O să aveţi muşchi irlandez plantat de cineva pe nume Darby McCray, ceea ce mi se pare foarte tare. Şi terminăm totul azi.

- Trebuie să recunosc că e cu totul şi cu totul altceva.

- Oho, şi încă nu ai văzut nimic, îi zâmbi ea

larg.

- Ei bine, ceea ce se vede arată foarte bine. Am venit până aici să arunc o privire şi să-ţi spun şi că s-a anunţat la primărie că ţi-a ieşit licenţa pentru a-ţi deschide afacerea.

- Pe bune? O, Doamne! Doamne sfinte, Roy, suntem gata de acţiune!

II îmbrăţişă impetuoasă, făcându-l să se înroşească precum racul şi pe urmă ţopăi câteva figuri de dans.

- E de belea, spuse Roy către Lee.

-Văd şi eu.

Le luă aproape o săptămână să monteze terasa şi să pună mortar unde era necesar. Apoi se apucară de săpat, la propriu.

În camioneta lui Roy – avea să-şi înlocuiască propria maşină cu o astfel de camionetă şi ea, după ce termina prima treabă – încărcă toate plantele pe care le alesese pentru plantat. Pentru asta apelă doar la Joy şi Frank. Nimic ieşit din comun. Alese şi ghivecele, plantele anuale şi, pentru că i se păru ceea ce trebuia acolo, un mecanism cu clopoţei pentru vânt, potrivit ca mărime, pe care avea să-l agaţe pe o creangă la marginea pădurii.

La finalul fiecărei zile era murdară, transpirată şi foarte, foarte fericită. După ce termina fiecare parte a proiectului ei, făcea poze. Trebuia să-şi reconstruiască pagina de internet. Săpă, plantă, mută ce era de mutat, tăie crenguţe uscate, aranjă arbuştii, întinse rulourile de gazon pe care Roy le aducea din camionetă.

Bărbatul se dădu înapoi când ea aranjă un ghiveci pe verandă.

- Arată ca o poză, ca o imagine dintr-o

revistă, domnişoară Darby. Vă jur că nici nu-mi vine să cred că am avut şi eu ceva de-a face cu treaba asta.

-Ai transpirat copios – şi ai şi sângerat pe aici de la zgârieturi, de câteva ori. Contribuţia ta a fost la fel de mare ca a mea. Din acest motiv vei fi cel dintâi angajat al meu oficial.

-O, cum să vă zic, domnişoară Darby...

-Nu am de gând să accept un răspuns negativ. Se lăsă în genunchi ca să mai pună într-un alt ghiveci plantele cu flori pe care le alesese. Ştii deja că sunt o şefă bună, iar eu ştiu deja că tu eşti un muncitor bun. Şi ai şi înclinaţie spre munca asta, ceea ce mă face să-ţi ofer un dolar pe zi în plus faţă de ceea ce te plăteam deja, începând de mâine.

- Aţi spus că am terminat aici. Azi. Mâine nu avem ce munci.

- Ba vom avea. „Doamne ajută!" Iar dacă nu vom avea, o să mergi cu mine să ne uităm la casa pe care o am în minte. Dacă o cumpăr ca sediu pentru afacerea mea, o să trebuiască să îi construiesc o seră. Şi un şopron unde să pun echipamentele.

-Vă mişcaţi cu o asemenea viteză de simt că mi se învârte capul mai tot timpul.

- Poţi să faci hârtiile mâine.

Se uită în sus spre el.

Ştia că omul lucra mai mult sau mai puţin peste tot, unde avea chef, ca om bun la toate, avea o prietenă de vreo patru ani şi o mamă pe care o vizita aproape în fiecare zi.

- Nu aş fi putut face asta fără tine. Nu e vorba numai de forţa fizică, Roy. Am avut nevoie de prezenţa ta, de ochiul tău şi de cunoştinţele tale. Aşa că mâine să fii aici la şapte fix, gata de muncă. Eşti cel mai preţios angajat al firmei de design exterior High

Country Landscaping.

- Păi nici nu mai aveţi altul.

-Voi avea, doar că tu eşti primul şi cel mai bun. Pe mâine, deci!

- Nu mai staţi nici dumneavoastră prea mult la muncă, domnişoară Darby.

- O să termin doar cu ghivecele astea şi o să le dau nişte apă să bea.

- Cbiar că arată totul ca într-o revistă, spuse el încă o dată şi se sui în camionetă.

Continuă să se ocupe de plante în linişte, doar ea şi briza lacului, parfumul de violete, garofiţe şi floa- rea-miresei. După ce va termina, le va turna apă, se va plimba un pic printre ele, se va duce să se spele fiindcă, Dumnezeule, era murdară rău, şi se gândi că poate o va suna pe Emily să o întrebe dacă voia să vină până acolo să vadă cum ieşise totul.

Puse ghiveciul la locul lui şi se aşează, cu bărbia în palmă uitându-se gânditoare spre lac. Acum erau o mulţime de bărci pe el, în după-amiaza aceasta târzie, când mai era puţin şi luna martie se instaura pe deplin. Era atâta verdeaţă în pădure, pe dealuri şi atâtea flori sălbatice apăruseră deja...

Da, avea să le ude, să se spele şi pe urmă să o sune pe Emily.

Chiar când se ridica în picioare, auzi vocile. Râsul lui Emily – limpede şi vesel. Şi al unui bărbat – cald şi liber.

Se uită în jos la cum arăta, se gândi că arăta ca dra- cu', dar asta era, ce să facă. Pe urmă coborî să le iasă în întâmpinare.

Bărbatul – care nu era şeriful – avea braţul petrecut peste umerii lui Emily. Se uitau unul la celălalt mergând şi în privirea lor strălucea dragostea, afecţiunea, bucuria evidentă a

faptului că erau împreună.

Era mai înalt decât Lee – cel puţin 1,90 – şi avea în jur de 30 de ani în opinia ei. Păr des, negru şi răvăşit acum de briză. Picioare lungi în blugi cu care ar fi putut străbate cu uşurinţă distanţa în câteva clipe, dar care îşi potriviseră ritmul după pasul lui Emily.

Probabil era avocatul, nepotul ei care se întorsese acasă din Raleigh. Nimeni nu îi spusese însă că nepotul arăta absolut demenţial.

Bărbatul aruncă o privire chiar atunci, dădu cu ochii de ea şi o trase uşor pe Emily de braţ.

- Darby! Zâne, ea este Darby McCray. Nepotul meu, Zâne. Abia a ajuns acasă şi l-am şi târât la o plimbare. Eram afară când a trecut Roy pe drum. Mi-a strigat că aţi terminat aici.

- Mă bucur să te cunosc.

Se uită în jos la mâna ei, decise că era suficient de curată şi o întinse spre a lui.

- Da, şi eu. Nu m-a târât, dar din câte se pare Emily abia aştepta să termini ca să vină să vadă.

- Ştiu. A fost primul client pe care l-am avut care nu a venit să tragă cu ochiul, să se bage, să schimbe planul ori să mă bată la cap până când termin. Dar acum ai venit cu zece minute prea devreme.

- Devreme? repetă Emily.

- Mai am încă nişte scule pe-aici şi nici nu am măturat. Dar dacă tot aţi venit.,. Doar să... Te rog, nu uita că, dacă nu-ţi place ceva, pot să schimb orice. Dacă nu-ţi place nimic din ce vezi, ei bine, scot totul din rădăcini şi mă duc să mă sinucid. Dar asta e treaba mea.

- Prin otrăvire, spânzurate, împuşcare?

Darby nu îi vedea ochii lui Zâne prin lentilele negre ale ochelarilor de soare, dar îşi dădu

seama că zâmbeau.

- Lacul e chiar acolo. Aş putea foarte bine să mă duc să mă arunc.

- Hai să aruncăm o privire, Em, să vedem cât mai are de trăit Darby.

- Dumnezeule, terminaţi amândoi! Acum chiar am început să am emoţii.

Dar urmă curbura aleii.

Darby nu-şi ţinu răsuflarea – chiar literalmente. Incrucişă doar degetele, în gând, pentru noroc, în momentul în care Emily se opri şi se holbă în jur.

-Vezi cum...

Se opri brusc când Emily începu să dea din mâini spre ea. Apoi o văzu ducându-şi ambele mâini la gură şi izbucnind în lacrimi.

- Doamne, sper că de bucurie plângi!

-Tu ai făcut asta? murmură Zâne.

- Eu şi Roy am făcut asta. Emily... De data asta cuvintele i se opriră automat pe buze când Emily o îmbră- ţişă. Oho...! Sunt plină de mizerie şi de transpiraţie şi miros urât.

-Taci din gură! spuse Emily şi o îmbrăţişă şi mai strâns. Habar nu ai. Habar nu ai.

Aşa că Darby o îmbrăţişă şi ea, la rândul ei, uitându-se în sus spre Zâne, peste umărul lui Emily.

- Habar nu ai e ceva de bine, nu?

- Cu siguranţă.

Zâne văzu bungalow-ul pe care îl cunoştea atât de bine complet transformat. Aceeaşi structură, simplă şi solidă, într-un peisaj care transforma această impresie de simplu şi solid în ceva de-a dreptul fermecător.

Poteca de piatră şerpuia – cuvântul îţi venea automat în minte – ca şi cum ar fi vrut să spună că nimeni nu trebuia să se grăbească. Arbuşti

în floare mărgineau veranda, alţii se vedeau ici, colo, înspre marginea pădurii. Văzu unul care semăna cu un alun, unul dintre puţinii pe care îi ştia după nume, şi auzi muzică.

Se uită cu atenţie şi văzu tuburile lunguieţe de alamă ale unui mecanism ce se legăna în briză. Flori frumoase se vedeau în ghivecele de pe verandă. Şi totul era o încântare.

- Ai vopsit şezlongurile de pe verandă.
- Da, nu erau parte din plan, dar după ce m-am apucat de treabă, mi-am dat seama că sunt puţin cam terne. Lacul capătă uneori culoarea aceea, albastru intens, aşa că m-am gândit să aduc şi nuanţa asta în schemă.

Emily se dădu înapoi, păstrându-şi mâinile pe umerii lui Darby.

- M-am obişnuit să văd lucrurile aşa cum erau, cum au fost mereu. Sigur că am renovat interiorul, a trebuit să o facem. Dar nu m-am gândit niciodată la asta. Băieţii mei – i-ai văzut pe băieţii mei.
- Da, sunt minunaţi. Gabe chiar ne-a dat o mână de ajutor de câteva ori.
- Au vrut să-mi spună ce se întâmplă aici, dar i-am oprit de fiecare dată fiindcă voiam să vin să văd când e totul gata. Ştiam că va arăta mai bine totul. Dar nu m-am aşteptat să arate chiar aşa, uluitor. Se întoarse spre Zâne. Ai telefonul la tine. Poţi face nişte poze ca să le trimitem bunicului şi bunicii? Părinţii mei pur şi simplu o să cadă pe spate.
- Nu ai văzut încă terasa din spate.

-Am uitat de ea, spuse Emily râzând din nou, din toată inima, şi apucând-o pe Darby de mână. Ce plante sunt alea din crăpăturile aleii?

- Muşchi irlandez, spuse Darby păşind alături de ea. Deja s-a prins. Poţi călca pe el, e

uşor de întreţinut şi va umple curând toate crăpăturile, adăugând ceva la farmecul natural al aleii.

- Peste tot miroase atât de frumos.
- Am pus câteva plante parfumate.
- O, Doamne, Zâne uită-te la asta! strigă Emily punând piciorul pe terasa acoperită de ardezie.

-Tu ai pus pietrele astea aici?

Darby dădu din cap spre Zâne.

- Eu şi Roy.
- Dar Roy nu se pricepe deloc la piatră.
- E un muncitor priceput şi învaţă repede.
- Ai pus şi o jardinieră la fereastră – îmi place la nebunie! Pentru ierburi, pentru mâncare. Zâmbind în continuare, Emily îşi trecu degetele printre tulpiniţele de busuioc, oregano, salvie, pătrunjel, cimbru. Mă pricep la ierburi, chiar dacă nu şi să le cultiv.
- Ba le poţi şi cultiva. Te învăţ eu. M-am gândit că unii dintre clienţii care vor sta aici vor dori şi să gătească. E o bucătărie frumoasă. Aşa că le poţi spune că pot folosi plăntuţele astea dacă vor. Iar rozmarinul acela de la colţul casei, vezi că l-am pus într-un loc adăpostit, se va transforma într-un tufiş de toată frumuseţea. Va mirosi excelent şi îl vei putea şi folosi la mâncare.

-Ai vopsit şi scaunele de aici, comentă Zâne.

- Da, ca să se potrivească cu restul. Aici am folosit ghivece şi jardiniere mai mari, fiindcă e mai mult spaţiu. Toate – şi cele de pe verandă, şi cele de aici, şi cele de la fereastră – toate au dispozitive de irigare. Există un rezervor pentru apă şi dedesubt au un suport de nuiele ca să împiedice putrezirea rădăcinilor. Cine vine să facă pe-aici curăţenie va trebui doar să

le verifice de două ori pe săptămână şi să completeze apa în rezervor, când e necesar. Şi putem înlocui plantele în funcţie de sezon.

-Măsuţa de picnic şi băncuţele...

-Toate sunt opera lui Roy, spuse Darby cu mândrie. El le-a dat cu şmirghel, le-a vopsit, le-a lăcuit. Nu arată ca şi cum ar fi cumpărate acum, noi-nouţe. Dar nici nu am vrut asta. Insă arată frumos şi proaspăt totul.

-Fă poze, Zâne! O să...

Se îndepărtă, iar Darby dădu să o urmeze. Atunci Zâne puse mâna pe braţul ei, oprind-o.

-Are nevoie de câteva clipe singură.

-OK.

- îi place mult locul ăsta, asta-i tot. Sigur că ţinem cu toţii la el, dar pentru Emily aici a fost mereu acasă. L-a considerat moştenirea, mândria şi responsabilitatea ei. Iar tu ai înfrumuseţat mult totul. Arată minunat. Şi, mai mult decât atât – iar acesta este un compliment –, arată exact cum trebuie, ca şi cum aşa a fost construit.

Darby se simţi şi ea uşor dusă de val.

- Acesta chiar că e un compliment perfect.

El scoase telefonul şi îşi scoase ochelarii de soare ca să poată studia cadrele. Şi-atunci ea îşi simţi inima bătân- du-i mai tare. Aiurea, dar chiar asta simţi.

-Ai ochii ei.

- Poftim?
- Emily. Ai ochii lui Emily.
- Da, verdele familiei Walker.
- Brody are ochii mamei lui şi faţa lui taică-său, în timp ce Gabe are ochii lui taică-său şi trăsăturile lui Emily.

Zâne făcu nişte poze, după care lăsă jos

telefonul.

-Nu m-am gândit niciodată la chestia asta, dar, da, ai dreptate.

- întreaga familie se bucură că te întorci acasă.

- Mi s-a părut că a venit timpul. Şi te muţi şi tu aici. E o schimbare mare pentru tine.

- Mi s-a părut că a venit timpul.

îi plăcea zâmbetul lui. Apărea încet, strâmbându-i mai întâi colţul gurii. Ca şi nasul lui, se gândi ea. Fusese spart, fără îndoială la un moment dat – şi ea ştia ce senzaţie teribilă însemna asta. Emily se întoarse oftând adânc.

- OK. Zâne, trebuie să te rog ceva.

- Sigur.

- Vreau să te duci înapoi acasă şi să aduci o sticlă de vin.

-Am şi eu vin.

Emily îşi înclină capul spre Darcy.

- Destul încât să stăm toţi trei aici să discutăm?

-A, discuţii la un pahar de vin, dădu din cap Darby. Sigur că da.

-Minunat. Zâne, du-te să o ajuţi. Eu o să stau aici să mă bucur de atmosferă în timp ce voi vă duceţi după vin.

-Mă bucur mult că vrea să stea pur şi simplu aşa, să absoarbă atmosfera asta, murmură Darby în timp ce intrau în casă. îmi place de obicei ca clienţii mei să verifice totul, pe rând, doar că ea e altfel.

Luă vinul fără să trebuiască să îi spună şi lui unde să găsească paharele şi tirbuşonul.

-Te-ai ocupat şi tu la un moment dat de bungalow-uri.

- Păi nu ai cum să locuieşti cu Emily şi să nu

lucrezi la bungalow-uri. E afacerea familiei, adăugă el scoţând dopul.

Asta cu afacerea de familie o înţelegea. Dar partea cu „locuitul cu Emily" era o informaţie nouă.

Dar părinţii lui? Şi-acum că se gândea la lucrul acesta, realiză că nu auzise pomenindu-se despre nici o rudă a lui Emily peste tot unde fusese, indiferent cu câtă lume stătuse de vorbă.

Duseră vinul şi paharele afară, unde Emily stătea, la masa de picnic, cu un zâmbet visător pe figură.

- Mă întorc mâine – în afară de cazul în care te încurc cu ceva – ca să mai fac nişte poze pentru site.

- Nu mă încurci deloc, spuse Darby după ce turnă vinul şi se aşeză. Plus că până atunci o să apuc să dau şi cu mătura să iau pământul ăsta care s-a împrăştiat pe-aici.

Emily sorbi o înghiţitură de vin şi studie paharul.

-Mă pricep puţin la vin şi pot spune că ăsta e bun. Nu mă pricep deloc la flori, în afară de cele pe care le primesc şi le pun în vază. Nu prea ştiu nimic despre copaci şi pot recunoaşte doar azaleele. Mai luă o înghiţitură. Mă pricep la afaceri, la serviciul cu clienţii, la crescutul copiilor. Şi dată fiind partea cu afacerile şi ceea ce văd în faţa mea, îmi dau seama că, odată ce pun pozele pe site şi le adaug în pliantele de promovare, e cât se poate de probabil să fiu martora creşterii uriaşe şi instantanee a cererilor pentru acest bungalow. Luând în considerare acest aspect şi pe toate celelalte, nu am de gând să te las să suporţi de

una singură toate cheltuielile.

Umerii lui Darby înţepeniră brusc. Zâne văzu schimbarea din locul unde stătea, de partea cealaltă a mesei.

- Am făcut o înţelegere.

- Ei bine, o schimb chiar acum, spuse Emily blând. Şi îl am aici pe avocatul meu. Acum, dacă te pricepi la fel de bine la afaceri cum te pricepi la peisagistică, şi cred că aşa stau lucrurile, ai păstrat toate facturile şi chitanţele, plus cifrele privind cantitatea de materiale, timp şi muncă pe care le-a presupus proiectul acesta.

- Am făcut o înţelegere.

- Din câte se pare, spuse şi Zâne, sunteţi pe cale să o renegociaţi.

- Din câte se pare. Şi iată care sunt termenii noi. îţi voi plăti materialele. Presupun că, în calitate de antreprenor cu licenţă, le-ai obţinut cu o reducere. Accept reducerea.

Umerii aceia se relaxară, puţin.

-Acum, sunt sigură că poţi transforma în bani şi munca depusă. Ca să-mi spui cât a fost.

- Nu, spuse Darby ridicând paharul.

- Ba da. Sunt dispusă să negociez la sânge în sensul acesta.

- Roy este primul angajat al firmei High Country Landscapes. Eu îl plătesc.

Zâne ridică o mână.

- L-ai angajat pe Roy? Oficial?

-Mâine îi fac formele, oficial.

- Se pare că doamna e în stare să facă minuni, comentă Zâne.

- Vom negocia costurile cu manopera, continuă Emi- ly. Şi dacă ajungem la un acord, te voi angaja ca să faci acelaşi lucru şi cu restul de bungalow-uri.

Darby rămase cu gura căscată, dar apoi se controlă şi o închise, strângând buzele, apoi închizând şi ochii.

- Oh. Oh, asta înseamnă să joci murdar.
- Ba înseamnă să joci ca să câştigi.
- Nu ai cum să o învingi, comentă Zâne. Crede-mă!
- îmi doresc asta atât de mult!

Arătă spre Emily.

-Tu ştii bine cât de mult.

- Da. Şi am o propunere şi mai bună, mai murdară. Am văzut cum te uiţi la casa mea. După ce termini bungalow-urile, e a ta. Vreau să faci şi acasă la mine ce ai făcut aici.
- La dracu'!

Ridicându-se ca o vijelie de la masă, Darby dădu roată terasei. îşi scoase şapca şi îşi trecu mâinile de câteva ori prin păr.

- E atât de frumoasă, atât de perfectă. Atât de ridicol de dezgolită. Am cel puţin o duzină de idei diferite în cap. Nu e cinstit! Nu e cinstit ce faci! Se trânti din nou pe scaun, pufăind. Jumătate. Jumătate din manoperă. Cincizeci-cincizeci.
- Cu asta pot fi de acord.
- Şi vopseaua pentru scaune – şi manopera. Ghive- cele, plantele şi manopera, jardiniera de la fereastră, clopoţeii. Toate acestea sunt cadouri. Cadouri din partea mea şi asta e!
- Perfect.

Darby se holbă la mâna întinsă a lui Emily.

- Pe bune?
- Pe bune.

Dădură mâna şi Emily o reţinu o clipă.

- îmi aduci mâine toate socotelile. Cât de curând te poţi apuca de următorul bungalow?

-Mâine.

- Mâine? Nu vrei să-ţi iei o zi liberă?
- Nu. Nu. Chiar nu vreau. Am lucrat deja la schiţe – serile, acasă. Din optimism pur. Deci mâine.

Când ochii i se umplură de lacrimi, Zâne oftă şi se uită spre cer.

-Nu şi tu cu de-astea!

-Asta înseamnă totul pentru mine!

Acum luă ea mâna lui Emily strângând-o cu ambele palme.

- Eu am reuşit să fac ceva care să schimbe locul ăsta pentru tine şi voi face acelaşi lucru cu toate celelalte, însă în ceea ce mă priveşte, e vorba de viaţa mea şi tu tocmai mi-ai schimbat-o.
- Iubito, o să ai nevoie de mai mulţi oameni, în afară de Roy, odată ce oamenii de aici vor vedea de ce eşti în stare.
- Da. Ştiu. Sper să ţi-l fur pe Gabe pe durata verii.
- Pe Gabe?

Un zâmbet apăru involuntar pe buzele lui Emily, deşi în ochi i se citi uimirea.

-Are ochi, e priceput la treburi, îl interesează – şi îi place să muncească, ceea ce îmi închipui că a moştenit de la tine. Vom vorbi despre asta. Intre timp, e posibil să am şi eu nevoie de un avocat. Darby se uită spre Zâne. Te ocupi de contracte imobiliare?

El îi văzuse tatuajul şi i se păruse aproape la fel de fascinant ca şi ochii ei.

- Până acum, nu. Dar lucrurile se pot schimba. De ce?

-Am pus ochii pe un loc care e de vânzare. Şi dacă îmi ies lucrurile, sigur voi avea nevoie de cineva care să se ocupe de acte şi aşa mai departe, nu?

-Nu are cum să-ţi strice.

- Eşti angajat. Voiam să mai arunc o privire, dar o să merg mai departe şi voi face o ofertă în seara asta. Am senzaţia că tot ce se întâmplă acum e un semn.

-Reşedinţa familiei Hubbard, nu? Am auzit că te-ai dus să te uiţi la ea. Mai ţii minte locul, Zâne? E pe partea asta a lacului, mai aproape de oraş şi undeva în spate, pe aleea aceea abruptă.

- Da, vag.

- Casa nu e cine ştie ce, dar nici nu am nevoie de cine ştie ce. Are însă 5,8 acri de pământ şi de ei am nevoie. Pentru seră, şopron pentru echipamente şi aşa mai departe. O să meargă. În sfârşit, bungalow-urile... Nu vor semăna cu acesta.

Emily se trase înapoi.

- Dar îmi place. Asta vreau.

- Da, aici, pentru ăsta. Eu nu vreau ca bungalow-urile tale – locul unde oamenii trebuie să se simtă ca acasă – să arate toate la fel, să fie totul uniform, ca şi cum am fi într-un complex rezidenţial. Fiecare trebuie să fie unic, în funcţie de topografia sa, în funcţie de privelişte şi de locul unde este amplasat. Vei avea, să spunem, un cuvânt de spus şi tu, dar nu vei lua hotărârile majore. Am făcut nişte schiţe pe laptop. Ce-ar fi să mă duc să le aduc să te uiţi? Şi poţi alege cu care să încep.

- Mereu e în priză, aşa? se întrebă Zâne cu voce tare.

- Din câte am văzut eu în puţinul timp de când o cunosc.

- Scuze, dacă nu aveţi timp acum, pot să vin mâine să ţi le aduc.

-Am vinul, îl am pe băiatul meu alături. Am timp.

-Super. Vin imediat.

Zâne se uită după ea, încurcat.

- Oare se opreşte vreodată să se odihnească după ce o ţine aşa, într-o viteză?

- Din câte am văzut eu, nu, spuse Emily punând capul pe umărul lui. Mă bucur atât de mult că eşti acasă, Zâne.

El o sărută uşor pe creştet.

-Şi eu.

Zâne avea camera de oaspeţi din casa veche. Locul unde stătea de obicei când venea în vizită. Ştia că Emily şi Lee vor fi foarte mulţumiţi să-l ştie acolo, pe o perioadă nedeterminată. Dar voia să găsească un loc al lui. Dacă tot se întorsese, se întorsese cu-adevărat şi trebuia să-şi replanteze rădăcinile, ca să spună aşa.

Nişte termeni din grădinărit, se gândi el încercând să se relaxeze pentru somn. Probabil că din cauza femeii care se ocupa de peisagistică.

Trebuia să înceapă să caute o casă. Nu voia un apartament, aşa cum avusese în Raleigh. Era timpul pentru o casă adevărată. La dracu', o putea angaja pe tipa aceea ca să facă ceea ce trebuia să facă în curte, în cazul în care casa avea şi curte.

Trebuia să aibă vedere la lac – asta era absolut esenţial. O distanţă rezonabil de apropiată de familia lui, de oraşul unde trebuia să-şi deschidă un birou. Şi din câte se părea, femeia peisagist – din nou – avea să fie cel dintâi client al lui care să nu facă parte din familie, în Lakeview.

Adevărul era că o făcuse foarte fericită pe Emily, ceea ce o făcuse să crească mult în ochii lui. Atât de fericită încât, după cina festivă cu toată familia – Dumnezeule, ce mâncare bună făcea Emily – aceasta târâse toată familia până la bungalow.

Şi acolo, în lumina lunii, avuseseră parte de priveliştea spectaculoasă a luminiţelor pe care le instalase Darby. Stâlpul de iluminat cu formă ciudată şi şapca aceea de alamă, bulbii rotunzi de pe alee, luminiţele discrete de la streşini, în faţă şi în spate, care sporeau farmecul şi se dovedeau şi foarte practice.

Ieşise şi ea, desigur. Curată şi ferchezuită corespunzător. Desigur, arătase la fel de interesantă şi într-un tricou transpirat şi blugi murdari.

Interesantă, se gândi el cu ochii în tavan, în loc să fie frumoasă aşa cum erau sora lui sau mătuşa lui. Părul scurt, care nu era nici roşcat, nici şaten, care lăsa să se vadă micul tatuaj de pe ceafă.

Simbolul infinitului. Sigur că în spatele lui exista o poveste.

Era subţire, dar musculoasă şi se gândi că i se potrivea, căci femeia părea să aibă muşchi şi la propriu, şi la figurat. Ochii atât de albaştri că păreau mov priviţi din anumite unghiuri. Şi nasul uşor, o idee doar, strâmb, într-o parte.

„Fusese spart la un moment dat”, se gândi. Ştia şi el ce însemna asta.

Ii murise mama anul trecut, aşa îi spusese Emily. Vân- duse totul, împachetase şi se mutase. Asta cerea fie un curaj extraordinar, fie o nesăbuinţă ieşită din comun. La fel şi înţelegerea, afacerea iniţială pe care o făcuse cu Emily. Poate le avea pe amândouă.

Avea senzaţia că Lee ştia mai multe despre ea, dar nu îl întrebase. Se aştepta că Lee să o fi verificat deja, aşa, ca măsură de precauţie – şi după ce observase cum se purta Lee cu ea, trebuia să presupună că acesta nu găsise nimic care să-l îngrijoreze.

Băieţii o plăceau, Britt o plăcea, la fel şi Silas. Copilaşul şi câinii o considerau, din câte se părea, noua lor cea mai bună prietenă. Aşa că Zâne decise că nici el nu avea de ce să-şi facă griji.

Plus că dacă reuşise cineva să îl facă pe Roy Daw- son să se angajeze cu acte în regulă însemna că era în stare de fapte mari. Aşa că intenţiona să nu se mai gândească la toate astea, deşi din câte se părea nu-şi putea forţa mintea să se lase cuprinsă de somn.

Se ridică şi se duse la fereastră. Se vedeau luminile de peste lac şi putea discerne reflectoarele firmei de pază care străluceau asupra casei unde locuise şi el odinioară în teamă şi durere. Acum locuia altcineva acolo. Nu acel cineva care o cumpărase iniţial când Graham şi Eliza o scoseseră la vânzare, ci altcineva. Spera că orice rămăşiţă a vieţii lui de atunci dispăruse de mult.

Din câte ştia el, Eliza nu se mai întorsese niciodată în Lakeview. Ştia unde se afla. După ce îşi ispăşise pedeapsa, se mutase la Raleigh şi acolo îşi vizitase soţul în fiecare săptămână. Ca un ceasornic, nu ratase nici măcar o dată întâlnirea asta.

El, pe de altă parte, nu se întâlnise niciodată cu ea şi era foarte recunoscător pentru asta. Raleigh se dovedise suficient de mare pentru ei toţi. Sau cel puţin aşa fusese o perioadă. În ultima vreme începuse să simtă că-l apasă,

începuse să aibă senzaţia că, indiferent cât de bună era viaţa lui de acum, cât de mulţumitoare munca lui, nu avea să fie niciodată complet desprins de trecut dacă risca într-o zi să se trezească la o cotitură faţă în faţă cu Eliza.

Şi, mai mult de-atât, Graham urma să iasă curând, trecând în perioada de eliberare condiţionată – de fapt, foarte curând. Iar sentimentul acesta îi pătrunsese sub piele şi rămăsese acolo.

Mult timp crezuse că nu va mai putea locui niciodată în Lakeview, că nu va putea trăi acolo din pricina amintirilor pline de teroare, de nefericire. Apoi însă ajunsese să-şi dea seama că avea nevoie de Lakeview şi de amintirile fericite, de oamenii care reprezentau adevărata lui familie.

Ratase naşterea Audrei ajungând o oră mai târziu din cauză că locuia în Raleigh şi nu se putuse întoarce la timp. Jucase baschet cu Brody, dar nu fusese la nici un meci de-al lui. Ajunsese la vreo câteva meciuri de baseball ale lui Gabe, dar prea puţine totuşi, din cauza lipsei de timp pe care o percepea la fiecare dintre vizitele sale. Puştiul avea braţul puternic pe care nu-l mai avea el.

În picioare, privind luminile, Zâne ridică mingea de baseball pe care o adusese – o copie a celei pe care o avusese când era copil şi pe care o uzase de mult.

Ei nu aveau să revină aici, se gândi. Nu mai aveau nimic aici. Dar el putea găsi totul în locul acesta. Şi nu trebuia decât să ia ceea ce se afla în faţa lui şi să-şi construiască o viaţă adevărată.

Se înapoie în pat cu mingea în mână.

Frecând uşurel cusăturile, ascultă oftatul brizei dinspre lac, şoaptele ce veneau când vântul trecea printre frunzele înverzite de venirea primăverii.

Şi adormi.

capitolul 10

Nu se aşteptase să se întâlnească din întâmplare cu Darby din nou, atât de curând. Lakeview nu era Ra- leigh, dar avea peste cinci mii de locuitori, fără a pune la socoteală vizitatorii. Totuşi, peste câteva zile doar, dădu cu ochii de maşina ei pe şoseaua dinspre lac şi încetini ca să îi facă cu mâna.

Ea îi făcu semn să oprească şi trase pe dreapta, aşa că se opri şi el lângă ea. Şi cum maşina lui era deja decapo- tată, aşteptă ca ea să-şi coboare geamul.

- Mă gândeam că eşti la treabă, că sapi sau ceva de genul ăsta.

- Păi asta am şi făcut. I-am lăsat pe Roy şi Gabe să cureţe şi să niveleze aleea. După masă sosesc nisipul şi piatra. Sunt însă nişte chestii pe care le vreau şi nu am cum să le obţin de la Best Blooms, aşa că trebuie să mă duc la un magazin mai mare de articole de grădinărit. De exemplu, vreau un arbust care face coarne, de mărime mijlocie.

El îşi lăsă uşor în jos ochelarii de soare.

-Ai de gând să sui un copac în maşina aia?

- Nu. Am de gând să-mi cumpăr o camionetă în drum într-acolo.

Şi continuă să o studieze pe deasupra lor.

-Ai de gând să-ţi cumperi o camionetă în drum spre locul de unde vei cumpăra un copac.

- Am comandat-o la telefon de dimineaţă.

-Ai comandat... trebuie să încetez să mai repet tot ce spui tu doar fiindcă ceea ce spui este ciudat.

- Nu e ciudat. Ei aveau ce îmi doream eu, aşa că au făcut deja documentele trebuincioase. Eu mă duc, pac, pac, iau camioneta şi mă duc după copac. Mă rog, mai eşti avocatul meu?

-Aş... aş putea fi.

-Am nevoie să vorbesc cu tine o clipă. Hai să parcăm!

Parcă ea, iar el, uimit, o urmă. Se dădu jos din maşină odată cu ea.

Era îmbrăcată în pantaloni comozi maronii, bocanci în picioare şi un hanorac roşu descheiat, pe deasupra unui tricou galben-deschis.

- Uite ce e, familia Hubbard a acceptat oferta mea. Am semnat contractul azi-dimineaţă.

„Tot timpul în viteză”, se gândi el iar.

- Deci ai avut o dimineaţă plină.

- Cea mai tare. Deci poţi lua legătura cu agenţia imobiliară? Charmaine de la Lakeview Realty se ocupă de asta. Şi voi, avocaţii, cu ce vă ocupaţi? Apropo, maşina aia e excelentă. Eu nu mă prea pricep la maşini, dar îmi dau seama când una e tare de te dă pe spate.

- Pe cine dă pe spate?

- De vreme ce eu mă ţin bine pe picioare, nu contează, pe oricine. Işi schimbă poziţia ca să îi studieze Porsche-ul lui argintiu şi atât de frumos. Mda. Chiar este o maşină excelentă pentru un tip singur.

- Păi eu chiar sunt un tip singur.

- Mda. Eu am nevoie de o camionetă. Dar dacă aş putea să-mi iau şieu o maşină excelentă, asta ar fi prima pe lista mea. În

sfârşit, crezi că poţi să te ocupi de treaba asta?

- Pot, doar cu o condiţie.

Acum fu rândul ei să-şi coboare ochelarii de soare pe nas şi să se uite la el suspicioasă.

- Ce-ai, ai băut apă după Emily?

îi plăcuse de ea, se gândi Zâne, pentru că o făcuse atât de fericită pe Emily. Acum, realiză el, îi plăcea de ea pur şi simplu.

- Poate că ea a băut apă după mine. Uite care-i afacerea. O voi face *pro* bono.

-Nu am nevoie să...

- Eu, da. Am petrecut ultimii opt ani ca procuror. Nu m-am ocupat cu chestii juridice generale. Contractul tău îmi va oferi posibilitatea de a face practică şi am nevoie de ea. Un contract simplu este o cale uşoară de a-mi face intrarea în domeniu. Tocmai am obţinut spaţiu pentru cabinet în oraş. Nici măcar nu mi-am agăţat firma la intrare, ca să zic aşa. Am nevoie de practică, cam aşa cum ai avut tu nevoie să forţezi puţin intrarea în afaceri prin ceea ce ai făcut la Walker Bungalows. Deci e *pro* bono.

- Poate.

-Şi mă poţi recompensa oferindu-mi consultanţă gratuită.

Acum ochii aceia suspicioşi – şi erau nişte ochi cu adevărat fabuloşi – arătară o sclipire de interes.

- în legătură cu ce?

-Aş vrea să-mi iau o casă. Am şi eu o dimineaţă plină, mă duc să văd una. Deja am fost să văd o alta, dar vreau să mă mai uit la câteva înainte de a decide.

Ea ridică un deget.

-Va fi cea de pe culme, pe partea asta a

lacului. Cea care zici că e construită direct pe deal. Cu toată sticla aceea, terenul denivelat şi panta abruptă din faţă, cu priveliştea pentru care oamenii ar fi în stare să ucidă chiar.

„Ei bine”, îşi spuse el, „ăsta chiar e ghinionul dracului”.

- De ce?
- Pentru că, exact la fel ca maşina ta, casa aia e spectaculoasă. Am fost şi eu să o văd – să o văd, doar, fiindcă nu era ceea ce îmi trebuia pentru afacere. Poate că mă atrăsese, dar eu aveam nevoie de un teren mai larg, întins, mai aproape de oraş. Plus că preţul e destul de piperat. O vând numai pentru că el a acceptat să se mute cu serviciul la Londra, copiii lor sunt mari deja, iar ea este pictoriţă şi poate lucra oriunde. Plus că are verişori în Brighton.
- De unde ştii toate astea?
- Ei mi-au povestit. Adevărul e că în general oamenii sunt dispuşi să-mi povestească lucruri. Ce zici, am dreptate?
- Poate. Probabil. Mă mai gândesc la asta.

După ce-şi împinse ochelarii de soare înapoi pe nas în sus, ea îi zâmbi. Cu strălucire de megawaţi.

-Ar trebui să o cumperi ca să pot eu să fac acolo tot ce-mi trece prin cap şi să amenajez peisajul într-un mare fel. E destul de bine amenajat şi acum, dar eu aş putea să îl fac de poveste, la fel ca priveliştea. În sfârşit, consultanţa este gratuită, tot timpul, pentru toată lumea.

- Vrei să spui că ameţeşti pe toată lumea?
- Nu cred. Trebuie să plec. Charmaine mă aşteaptă, aceeaşi care se ocupă şi de casa pe care ar trebui s-o cumperi tu. Ne vom gândi la restul mai încolo.

- Darby?

Ea se opri puţin, cu mâna pe portiera maşinii.

- Cum ţi-ai spart nasul?
- Fostul soţ. Tu?

De obicei minţea dacă observa cineva asta şi întreba – din reflex. Spunea că avusese un accident sau cine ştie ce altceva. Dar acum vorba îi ieşi involuntar de pe buze.

- Tata.

Ea respiră scurt, întretăiat, involuntar.

- La asta m-ai bătut.

Sări în maşină şi plecă.

Din câte se părea, oamenii erau dispuşi într-adevăr să-i vorbească despre ei. Şi mai mult, avea dreptate. Trebuia să cumpere casa aia. La naiba, nici nu mai era cazul să se mai uite la altele când aceea – încă o dată – îi atrăsese atenţia de la început.

Deci avea să se ocupe de două contracte. Scoase telefonul şi acolo, în picioare, pe marginea drumului, sună trimiţând-o pe Charmaine în al nouălea cer.

Se înapoie în oraş, semnă contractul, luă nişte pizza din drum şi o duse pe Britt să ia masa în spaţiul pustiu şi uriaş al cabinetului din clădirea pe care o cumpărase pe Main Street. Stătută pe podea, băură cola şi mâncară pizza.

- Putem să mai repetăm chestia asta mult mai des, şi chiar undeva la o masă, acum că eşti aici. E un loc bun, Zâne. Fix pe Main Street, cu intrarea aia largă şi veranda mică din faţă. E mai mult decât suficient spaţiu pentru biroul tău, o recepţie, o mică bibliotecă pentru documente, legi şi cărţi de drept şi poate o sală de şedinţe sus. Mai ai şi o bucătărioară.

- Da, biroul o să funcţioneze. Vom vedea dacă şi eu la fel.

-Străbunicul nostru a fost avocatul oraşului, îi reaminti ea. încă o tradiţie din familia Walker. Stând acolo, cu picioarele goale şi rochia gri office pe care o purta, se uită în jur. Şi ai cumpărat un sediu de firmă. Şi o casă! Ceea ce încă nu-mi vine să cred.

- Nici mie. Eu nu fac chestii dintr-astea.

- Să cumperi case?

-Să acţionez din impuls. Sediul – cabinetul meu, cum ar veni, asta e altceva. Dar tocmai am cumpărat o casă întreagă, o casă uriaşă, de bogătaşi, pur şi simplu din impuls.

- E o casă excelentă sau cel puţin aşa arată privită de aici. Eu nu am fost niciodată acolo, sus.

- Da, e spectaculoasă, dar chiar şi aşa. E foarte mare pentru mine, singur cum sunt.

- Nu eşti singur. înainte să dea din deget spre el, îşi linse sosul de pe el. Ai o familie mare în dotare şi mă aştept din partea ta să ne inviţi şi să ne tratezi cu tot luxul cuvenit acolo, şi-ncă foarte des.

- Ha! Totuşi, nu cred că aş fi făcut-o dacă nu m-aş fi întâlnit din întâmplare cu peisagistul.

-Cu Darby? Mie îmi place. E... Căutând cuvântul potrivit, Britt roti sticla de cola în aer. Atrăgătoare, molipsitoare chiar.

- Mda, asta da descriere. Şi-ncă una foarte precisă, încuviinţă el.

- Dar ce are ea la afacerea asta?

- De fapt, nimic, dar ştii cum e, ea începe să vorbească, iar tu începi să vizualizezi exact ce spune ea. Sau nu, dar în capul tău nu poţi să nu fii de acord. A cumpărat azi-dimineaţă casa familiei Hubbard şi m-a rugat să mă ocup eu de

acte pentru ea şi, înainte să-mi dau seama ce fac, m-am trezit că-i povestesc despre locul ăsta şi despre casă şi s-a apucat imediat să mă convingă să cumpăr casa. Ea s-a dus să-şi ia o camionetă cu care apoi să care un copac.

-OK.

El mai rupse o bucată de pizza şi gesticulă cu ea ca să-şi întărească spusele.

-Nu, adică a comandat camioneta prin telefon – aşa cum am făcut eu cu pizza asta – şi a cumpărat-o aşa, pur şi simplu, după care s-a dus să ia un copac de undeva şi să se întoarcă imediat. I-a pus pe Roy şi Gabe la treabă.

- O, da, azi nu e şcoală. Ei bine, dacă ea te-a convins, bravo ei! Pentru că aşa o să locuieşti în casa aia din vârful dealului, o să lucrezi aici, în oraş şi în general vei fi aici. Mi-a fost groaznic de dor de tine.

- Şi mie de tine, şi de toate astea, mai mult decât aş vrea să recunosc. Se întinse spre ea şi o apucă de mână. De data asta e foarte posibil să poată ieşi în perioada de eliberare condiţionată.

- Ştiu. Şaptesprezece ani, Zâne. Mult timp. Poate că nu suficient de mult pentru mine şi pentru tine, dar e mult. Ea nu s-a întors niciodată, nici măcar o dată. Lee ar şti dacă ar fi făcut-o şi ne-ar fi spus şi nouă. Nu există nici un motiv pentru care să se întoarcă el.

- Şi îl vizitează în continuare în fiecare săptămână.

- II iubeşte.

La sunetul dezgustat pe care îl scoase Zâne involuntar, Britt continuă:

- Chiar îl iubeşte. Iţi aduci aminte felul în care – chiar şi după ce a făcut mărturisiri

pentru a obţine o sentinţă redusă pentru ea – s-a dus să depună mărturie în *favoarea* lui la proces. A spus sub jurământ că ceea ce era între ei nu fusese violenţă, ci pasiune. Nu e o iubire sănătoasă, nu e normală, dar e cât se poate de reală, cel puţin pentru ei.

- E o obsesie.

- Da, spuse Britt, rotindu-şi involuntar verigheta pe inelar cu degetul cel mare.

Un gest, se gândi Zâne, pe care îl mai văzuse la ea când vorbeau despre părinţii lor.

- Da, aşa este, şi au o dependenţă distructivă unul de celălalt. Iar noi suntem doar nişte chestii colaterale, doar o modalitate de a părea o familie.

- Mereu totul a fost despre ei, murmură Zâne. Despre cum păreau în faţa celor din afară şi despre legătura lor bolnăvicioasă.

- O, da. Mă îndoiesc că s-au gândit la vreunul dintre noi măcar o dată.

- Probabil ai dreptate.

- Deci acum te-ai întors pentru că eşti convins că va ieşi?

- Parţial, da.

-Să mă protejezi pe mine, iar?

- Mereu te voi proteja.

-Asta e valabil şi dinspre partea mea.

Când Britt se înapoie la treabă, Zâne începu să se preumble prin spaţiul gol. Probabil că putea aduce aici o parte din mobila din apartamentul lui, aflată în momentul acesta într-un depozit.

Biroul lui se potrivea în zona recepţiei. După ce angaja pe cineva, o secretară ori un asistent juridic. După ce avea clienţi. Dumnezeule, în ce se băgase?

Lucrase ca procuror întreaga lui carieră.

Sigur, se ocupase de câteva alte chestiuni legale pentru prieteni şi avusese grijă de orice avusese nevoie Emily ori Britt, dar principala lui preocupare fusese aceea de a-i face pe ticăloşi să plătească pentru faptele lor.

Şi fusese foarte bun la asta.

Dar acum? Testamente, divorţuri, acuzaţii de conducere sub influenţa substanţelor periculoase, procese civile. Ei bine, exista o piaţă şi pentru asta. Dar cine ar putea spune că va fi bun şi la aşa ceva?

Se apropie de fereastră, privi magazinele de afară, restaurantele, oamenii care profitau de o zi frumoasă de primăvară. Pe unii îi ştia, pe alţii, nu. Nu îl ştia pe bărbatul care se urcase pe o scară abruptă şi agăţa nişte coşuri cu flori la streaşină cafenelei Breezy Cafe.

Oare trebuia să facă şi el asta? Avea o verandă mică şi drăguţă, deci probabil că avea nevoie de o băncuţă, un ghiveci mare cu flori, ori ceva, nu? Era o cale bună pentru Darby să se revanşeze pentru treaba cu contractele – aşa nu va avea el să se gândească la asta.

Poate că va aduce canapeaua lui de piele să o pună la recepţie – ori în încăperea pe care avea să o folosească drept bibliotecă ori sală de şedinţe. Căci cea mai mare parte a mobilierului pe care îl avusese în apartament era cam în aceeaşi notă ca maşina.

De bărbat singur.

Poate îşi va cumpăra un birou sobru, mare, de avocat, şi nişte tablouri sobre, avocăţeşti, pentru pereţi – pereţi pe care trebuia să îi zugrăvească într-o culoare, alta decât albul omniprezent la proprietăţile scoase la vânzare.

Lucrase într-un spaţiu strâmt, înghesuit,

atâta timp, încât nu era prea sigur ce avea să facă acum cu atâta spaţiu. Sau cu atâta timp.

Trebuia să găsească ceva cu care să le umple pe amândouă.

Privi o femeie – însărcinată, cu o burtică proeminentă –, cu părul blond revărsat pe spate împingând un cărucior cu un alt copilaş pe trotuar. Dădu să se întoarcă, să se apuce din nou să facă planuri cu privire la viitorul apropiat, când avu o revelaţie.

Se repezi spre uşă şi ieşi pe verandă. Şi gândi: „Doamne sfinte!”

- Ashley Kinsdale!

Femeia aruncă o privire spre el, apoi se mai uită o dată, mai atent. Işi spunea şi ea în minte „Doamne sfinte!” fără îndoială.

- Zâne!

Zâne ieşi în stradă cu paşi mari şi o îmbrăţişă râzând. Mirosea a pudră pentru bebeluşi, realiză el, şi, în mod bizar, bebeluşul din burtică îl împinse uşor.

- Dumnezeule, Ashley, uită-te la tine!

- Da, băieţelul meu e gata să vină pe lume în aprilie.

-Arăţi minunat. Pe bune.

-Sunt imensă, dar mă simt minunat. Şi tu, nu pot spune decât că eşti delicios. Te-ai făcut mare şi frumos. O, Zâne, mă bucur mult să te văd. Auzisem că te întorci acasă.

- Eu nu am auzit nimic despre tine. Nu te-ai mutat în Charlotte?

- Ba da şi a fost bine. Doar că mi-a fost dor de casă, de familia mea şi mi-am dat seama că voiam cu adevărat să-mi cresc copiii aici. Nathan – soţul meu – a fost imediat de acord.

Era frumoasă cum fusese mereu, se gândi el, cu ochii aceia zâmbăreţi şi albaştri.

- Eşti fericită.

- Fericită ca o proastă. Tocmai am deschis Grandy's Grill. Acum mă numesc Ashley Grandy. Nathan e bucătar şi, când ne-am hotărât să ne mutăm înapoi, am decis să ne împlinim visul de a ne deschide propriul local. Trebuie să vii şi tu să iei cina la noi într-o seară. Mai ştii The Pilot?

- Sigur. Te-am dus acolo să luăm cina într-o seară înainte să...

Se opri, se crispă şi-şi apăsă pumnul pe piept.

- Zâne! Te simţi bine?

- Mi se întâmplă din când în când. Mă apucă inima pe care mi-ai frânt-o.

Ea se lumină la faţă şi începu să râdă, dându-i o palmă prietenească peste spate.

-Ce să zici şi tu... Grandy's Grill a preluat The Pilot. Are un nou meniu, o înfăţişare nouă, totul este nou-nouţ. Şi am instalat şi un bar super, cu o mare varietate de beri artizanale şi tot. Să vii, Zâne!

-Absolut. Şi cine este domnişoara aceasta drăguţă?

- Ea este Fiona mea. Fi, spune-i bună domnului Bigelow.

- Acum mă cheamă Walker, o corectă Zâne ghemuin- du-se lângă căruţ.

- O, am uitat. lartă-mă! Nu am vrut să...

-Nu e o problemă. Mă bucur să te cunosc domnişoară Fiona.

Ea îi zâmbi. Fetiţa aceea, cu părul blond aproape alb, ciufulit, care nu avea nici măcar doi ani, după părerea lui, îi zâmbi şi pe urmă îl mângâie cu păpuşica pe care o avea în mână.

- E fetiţa mea.

-Şi e aproape la fel de frumoasă ca tine.

Şi acolo, ghemuit lângă cărucior, ridică ochii spre Ashley şi se gândi la noaptea aceea din

trecut, la sărutul de sub stele şi la luna imensă de deasupra lor.

- Eşti mamă acum.
- Chiar că da. Iar tu eşti avocat.
- Nu se întâmplă cumva să aveţi nevoie de unul, nu?

-Adevărul e că ba da, avem nevoie, spuse mângâindu-şi abdomenul proeminent cu gestul atât de caracteristic pe care îl văzuse la femeile însărcinate. Cu al doilea copil pe drum, eu şi Nathan am vrea să facem un testament şi să numim un tutore. Nu vrem să ne gândim la nimic rău, dar asta este ceea ce trebuie făcut. Dacă ni s-ar întâmpla ceva, am vrea să fim siguri că va avea cineva grijă de copilaşi.

- Mi se pare o decizie inteligentă, simplă şi responsabilă. Putem să facem actul acesta şi pe urmă putem uita de el.
- Pot face o programare?

El arătă cu degetul spre clădire.

-Tocmai mi-am găsit locul unde va funcţiona cabinetul meu. Azi-dimineaţă. încă nu m-am instalat.

-Atunci ce-ar fi să facem aşa: tu îmi dai telefonul tău şi eu îmi trec numărul în el şi numărul de la restaurant. Când eşti gata, mă suni. Asta ne va da şi mie, şi lui Nathan timpul necesar să stabilim ce şi cum.

După ce adăugă contactele în agenda lui, ea îl privi încă o dată şi zâmbi.

- Noi suntem primii tăi clienţi?
- De fapt, în afară de familia mea, sunteţi pe locul doi. Am reuşit să-mi mai fac rost de unul acum câteva ore.
- Mereu ai fost neastâmpărat. Zâne, vino aici! îi luă faţa în palme şi îl sărută scurt pe buze. Ai fost primul băiat pe care l-am iubit.

Vreau să îl cunoşti pe Nathan. El este ultimul bărbat pe care îl voi iubi.

- Mă bucur enorm că te-am văzut, Ashley, mi-ai înseninat ziua. E adevărul adevărat.

-Atunci profită de ce a mai rămas din ea. Acum eu, Fiona şi Caleb, sau poate Connor, dacă nu cumva e Chase, adăugă ea mângâinduşi încă o dată abdomenul, trebuie să mergem să ne câştigăm pâinea. Să mă suni, bine? Şi dacă nu vii la noi să bei o bere, voi dori să aflu motivul.

- Poţi conta pe asta. Pa, pa, frumuşică domnişoară Fiona.

O privi plecând, cu părul unduindu-se pe spate, apoi se uită înapoi la mica sa verandă şi uşa deschisă.

„La naiba", se gândi. „Totul o să fie bine."

Intr-o săptămână, avansă simţitor. Cum Emily şi Britt aveau păreri foarte diferite despre culori şi vopseluri, şi decoraţiuni, le lăsă pe ele să aleagă, să se certe cu privire la nuanţe, forme şi funcţiuni.

Şi pe urmă decise să folosească ce-i plăcea lui.

Angajă zugravi, cumpără mobilă din Asheville şi on-line, se gândi şi răzgândi de câteva ori cu privire la obiectele de artă în magazinele locale şi o rugă pe Darby să se uite la veranda lui şi să facă ceva în privinţa ei.

Câteva zile mai încolo se duse cu maşina să-l vadă pe Micha – specialistul în informatică – pentru sistemul pe care avea să-l folosească la cabinet şi, când se întoarse, găsi veranda decorată cu o băncuţă care arăta ca şi cum fusese construită dintr-un trunchi gros de stejar şi lustruită de elfi şi un ghiveci înalt

albastru lucios plin de flori galbene şi albastre şi crenguţe verzi, curgătoare.

Mai era cineva neastâmpărat pe lumea asta, se gândi el coborând din maşină. Şi la naiba dacă nu arăta exact cum trebuia. Spera din toată inima că nu va ajunge să ucidă florile.

Se duse spre uşă şi luă hârtia împăturită pe care ea o lipise cu o bucăţică de scotch.

Pe hârtie se afla o listă cu numele florilor – pe care oricum nu avea cum să le ţină minte – şi instrucţiuni clare despre cum să se ocupe de instalaţia de irigare automată şi, după cum căzuseră de acord, preţul băncuţei.

Ghiveciul şi florile de pe verandă, copăcelul de la recepţie şi bambusul din toaleta clienţilor sunt pro bono. *Dacă nu-ţi plac plantele de interior pe care ţi le-am adăugat la întregul decor, să ştii că habar nu ai ce-i frumos. Ai terasa aceea micuţă în spate.* Ar *trebui să-ţi iei o măsuţă cu o umbrelă de soare, vreo două scaune şi câteva jardiniere cu plante pitice. Gândeş- te-te la asta!*

Oh., şi îmi plac culorile pe care le-ai ales pentru pereţi.

D.M.

Dădu să descuie uşa ca să vadă în ce naiba îl mai băgase femeia în ceea ce priveşte aranjamentul cu plante, când auzi pe cineva strigându-1.

Nu era Micha, era mama lui Micha. Cinase acasă la ei cu două seri înainte şi stătuse de vorbă mult cu Micha, Dave şi Maureen.

-Salut! Hei, ce zici, vrei să vii înăuntru să vezi cum a ieşit? Micha ar trebui să ajungă şi el

în zece sau cincisprezece minute.

-Ba da. Vin.

Era îmbrăcată cu o rochie simplă, trandafirie şi pantofi cu tocuri destul de înalte. Avea părul mai scurt decât fusese în tinereţe, vălurit în jurul feţei. Işi aminti gândin- du-se, pe vremea când era adolescent, că era frumoasă pentru o mamă. Şi era în continuare.

- îmi place mult banca asta. Ce intrare frumoasă!
- Specialista în peisagistică.
- E o fată isteaţă, nu-i aşa? Am fost să văd şi eu bunga- low-ul pe care l-a terminat şi pe cel la care mai are doar puţin de lucru. Aş fi vrut să vorbesc şi eu cu ea. O, Zâne, chiar că e frumos aici!

Intră şi se uită în jur.

El zugrăvise pereţii într-un gri foarte pal. Deşi mai avea încă să pună câteva tablouri pe pereţi, îşi pusese deja vechiul lui birou înăuntru, aşezat aşa încât oricine stătea la el era cu faţa şi spre fereastra uriaşă şi spre uşă. în locul canapelei, pe care o considerase până la urmă mai potrivită în bibliotecă, folosise fotoliile din fosta lui sufragerie – foarte mari, de culoare gri-închis.

Planta – cu o foaie de hârtie lipită pe ghiveci – era înaltă de aproape un metru şi avea un trunchi gros, format din mai multe tulpini împletite. Se afla într-un colţ şi lumina se revărsa asupra lui. Dezlipi hârtia.

- E un copac mexican aducător de noroc sau co- pacul-cu-bani. Ii va plăcea lumina de aici şi e uşor de întreţinut. Birourile în care sunt plante sunt mai fericite şi au o calitate mai bună a aerului. Iar acesta de aici îmi va aduce

noroc.

- Din nou Darby McCray?

-Da.

- E un detaliu drăguţ. Hai că ştiu că mai ai treabă ca să te instalezi şi când ajunge şi Micha... Uite!

Băgă mâna în poşetă şi scoase un plic de culoare maronie.

- Ce e asta?

- E CV-ul meu.

-CV-ul... pe bune?

-Ai nevoie de cineva care să stea la recepţie, care să aibă ceva experienţă de muncă într-un birou, care să se descurce cu computerul şi care, să sperăm, are cât de cât experienţă într-un cabinet de avocatură. Eu am lucrat într-o firmă de avocatură acum un milion de ani, într-o altă viaţă parcă.

-Nu ştiam.

-Acum un milion de ani. În viaţa asta, l-am ajutat pe Micha să-şi organizeze afacerea privind securitatea informatică. Şi... e scris totul în CV. N-am pomenit de asta acum două seri, la cină, fiindcă nu mi s-ar fi părut corect. Acum suntem doar noi doi aici.

-Nu ştiam că eşti în căutarea unei slujbe. Ce să zic, eşti angajată.

- Nu, Zâne, drăguţule. îmi citeşti CV-ul şi pe urmă te gândeşti, aşa cum ai face-o cu orice alt CV pe care îl primeşti.

- Dar pe tine te cunosc. Ştiu că eşti calmă şi echilibrată şi ştiu că de asta are nevoie persoana care stă la masa aia. Oamenii care vin ori sună şi încearcă să pună capăt unei căsnicii urâte, ori să dea în judecată vecinul pe care sunt supăraţi, ori au primit nişte veşti groaznice de la doctor şi realizează că nu s-au

deranjat niciodată să facă un testament... Ştiu că pot conta pe tine. Mereu am putut conta pe tine şi pe Dave.

Faţa ei căpătă o expresie încăpăţânată de care el nu ştia că e capabilă.

- Nu vreau să-mi dai o slujbă fiindcă te simţi obligat faţă de noi.

- La naiba, vreau pe cineva pe care să mă pot baza. Spune odată da şi pe urmă o să vorbim despre salariu şi tot restul.

- Citeşte-mi CV-ul, vorbeşte cu persoanele pe care ţi le-am trecut acolo pentru referinţe. Poţi să te bazezi pe mine, Zâne, aşa că ascultă-mă când îţi spun să faci ceea ce trebuie să faci în condiţiile astea.

- Da, doamnă.

- Bun. Şi acum o s-o şterg de aici, te las în pace. Ştii' ceva... chestia asta... Făcu un gest spre copacul cu bani. Să ştii că se potriveşte de minune în spaţiul ăsta.

Aşa se gândea şi el, cel puţin pentru moment.

Rămas singur, luă CV-ul să-l ducă la birou – aruncă o privire în camera de toaletă şi văzu ceea ce îşi închipui că era bambusul într-o vază mică. Notiţa ataşată spunea că exact aşa stăteau lucrurile şi existau şi nişte instrucţiuni. Desigur, întreţinere foarte uşoară.

Se înapoie în birou şi mai văzu încă o foaie pe biroul de avocat. Aceasta îi spunea exact ce plantă îi trebuia pentru spaţiul acela, de ce şi unde.

Curios, nedumerit, se uită în baia cea mare, completă – completă, se gândi, el dacă asta de aici putea fi considerată aşa. Avea însă o micuţă cabină de duş într-un colţ, pentru ca

spaţiul acesta să fi putut fi închiriat ca apartament.

Nici o notiţă aici.

Dar găsi una în ceea ce avea să fie biblioteca lui şi alta în bucătăria minusculă. Incruntându-se, se uită afară pe fereastra la fel de minusculă spre ceea ce un optimist ar fi putut descrie drept verandă.

Din câte vedea el, nu era altceva decât un pătrat de beton. Dar, da, putea pune acolo o măsuţă şi două scaune. Era posibil să se transforme într-un loc drăguţ în care să ia o pauză de la treabă ori să-şi termine ziua de muncă. Poate.

Dar, pentru moment, se înapoie în birou – acolo culoarea gri de pe pereţi era puţin mai intensă, mai serioasă, normal, cum era cazul într-un birou de avocatură. Se aşează la noul lui birou, cu spatele la fereastra care nu era atât de minusculă aici, şi deschise CV-ul mamei prietenului lui cel mai bun. Peste zece minute, intră Micha.

- Salut, frate.

-Salut, ridică ochii Zâne.

Micha avea părul prins într-o codiţă la spate, un cercel ca o tortiţă mică în urechea stângă şi o bărbiţă care i se potrivea. Era îmbrăcat cu blugi cu multe buzunare şi un tricou cu Răzbunătorii, destul de vechi. Arăta ca un tocilar hipiot şi asta îl prindea de minune.

- Ţi-ai luat un copac. Foarte tare!
- Da, aşa zic şi eu. Vrei să-ţi spun noutăţile? O s-o angajez pe mama ta.
- S-o angajezi pe mama? Pentru ce, să facă ce?
- Să fie asistenta şi secretara mea.
- Glumeşti?
- Nu glumesc deloc. Ştiai că a lucrat într-o

firmă de avocatură?

- Mda, ştiam ceva. Tare! exclamă lăsându-se să cadă într-unul dintre fotoliile de piele de culoarea vinului vechi, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-le în dreptul bascheţilor roşii Nike. Foarte tare! N-a zis nimic.
- Tocmai i-am citit CV-ul.
- Mama are un CV?
- Da, şi-ncă unul al naibii de bun. Iar tu eşti trecut drept referinţă.
- Eu? exclamă Micha zâmbind şi mai larg. Trage-mi una şi spune-mi Sally.

-Te-a ajutat să-ţi pui afacerea pe picioare, Sally.

- Asta e adevărat. Computeristul tocilar nu ar fi putut să se ridice de la pământ fără ea. M-a ajutat să-mi fac registrele şi toată hârţogăria, m-a ajutat şi să-mi fac site-ul de promovare. Dar tata ştie? întrebă Micha, dar făcu un gest din mână ca şi cum nu ar fi contat, imediat după. Sigur că ştie. Tot ce ştie unul ştie şi celălalt. Mi se pare o veste fantastică, frate. Acum că mă gândesc la asta îmi dau seama că s-a cam plictisit de când Chloe s-a măritat, toamna trecută. A avut mult de lucru cu planurile pentru nuntă.
- Ce face? Chloe, adică.
- Bine. Ea şi Shelly lucrează la o bancă importantă. Ştii, mi se pare încă destul de ciudat cum am ieşit eu de câteva ori cu Shelly în liceu şi până la urmă a ajuns să se mărite cu soră-mea.
- Lucrurile se schimbă.

Micha îşi uni degetele şi se înclină deasupra lor.

- Cuvinte înţelepte ai rostit, frate. Am fost să arunc o privire la bungalow-ul pe care l-au

amenajat fata cea nouă şi Roy şi la cel la care lucrează încă. Frăţioare, fata cea nouă e supersexy.

- Darby?

-Supersexy. Nu sexy aşa ca soră-ta – şi ştii că spun asta gândindu-mă la Britt ca la propria mea soră, doar că o soră măritată cu un bărbat şi mamă pe deasupra.

- Da. Din fericire pentru noi amândoi, ştiu.

- Dar fata asta e sexy în alt fel. Britt e sexy aşa, cum e normal să fie căpetenia echipei de majorete. Fata cea nouă e sexy în felul acela puţin periculos, ca şi cum ar zice „dacă e nevoie îţi dau un şut de nu te vezi". Ca un fel de Văduvă Neagră, frate – şi are părul un fel de roşu. Şi transmite ideea că poate face ceea ce e de făcut. Asta e sexy.

- Ha. Da, e adevărat, acum că spui asta, aşa e.

- Eu îi sunt complet devotat lui Cassie, ştii, nu? Iubita mea e cea mai tare puicuţă din tot universul. Dar dacă nu i-aş fi, mi-aş oferi fundul ca să-i tragă un şut fata cea nouă.

-Atunci ce-ar fi să începem să discutăm despre nişte date concrete, mijloace de comunicaţii şi securitate informatică?

- Da, hai.

Petrecu ceva timp cu Micha, răspunse la întrebări legate de necesităţile lui, completă parametrii necesari şi se uită cum vechiul lui prieten îşi săvârşeşte magia în domeniu. Apoi deschise laptopul şi schiţă un contract formal de angajare, plus fişa postului completă.

Se gândi puţin la ea, apoi lăsă gândurile să se mai sedimenteze în timp ce preluă încă o livrare de mobilă şi nişte rechizite pentru birou. Se înapoie, mai citi o dată totul, apoi

trimise documentul la noua lui asistentă.

Acum, dacă era în stare să facă rost de un stagiar pe perioada verii, putea intra în afaceri.

Fiind deja în afaceri, Darby îşi puse mâinile în şolduri ca să verifice poziţionarea scaunelor – date cu şmirghel, vopsite, uscate – tocmai puse înapoi pe verandă.

II trimisese pe Roy la următorul bungalow de pe listă să se apuce de partea mai dificilă a trebii, adică scoaterea pietrişului, în timp ce ea termina aici de pus ultimele accente.

Singurul element comun cu celălalt bungalow era stâlpul de iluminat. Asta conferea simetrie cabanelor şi erau uşor de recunoscut. Şi spera că, după ce le va termina pe toate, Emily avea să se gândească să le dea nişte nume în loc de numere şi să monteze nişte scânduri frumoase cu numele acestea pe stâlpi.

Dar restul? Totul era original, totul era în ton cu locul şi asortat cu celălalt, dar unic.

Acum mai trebuia să termine doar cu ghivecele cu flori, să mături, să verifice iluminarea încă o dată şi *voila.*

Se întoarse la zgomotul unei maşini care intră pe aleea din faţă, Coborî o femeie. Tânără, observă Darby, douăzeci şi ceva de ani. Bine făcută, îmbrăcată în blugi, cu un nor de păr în jurul capului de culoarea unui cappuccino bun.

- Domnişoara McCray?
- Darby McCray. Pot să te ajut cu ceva?

-Sper. Eu sunt Hallie Younger. Am auzit că e posibil să faceţi angajări.

- E posibil. Cauţi ceva de muncă?

- E posibil, spuse Hallie zâmbindu-i. Mă interesează genul acesta de muncă. Am şi un CV. Nu prea sunt chestii pe el care să se potrivească domeniului, dar am inclus acolo şi informaţii despre cum am lucrat în grădină cu bunica mea în fiecare primăvară şi vară de când am fost în stare să stau în picioare şi l-am ajutat şi pe tata să facă nişte garduri. Pot să lucrez şi cu piatră. Am construit o potecă pentru părinţii mei acum vreo două veri. Nu mă tem de munca fizică.

- Atunci te-ai potrivi în domeniul ăsta. Acum eşti angajată undeva?

- Da, lucrez la birou, la Lakeview Hotel. Am fost la un liceu de economie, dar, ce să zic, nu îmi place deloc. Nu e vorba despre oameni, adăugă ea repede. E un loc de muncă bun şi eşti tratat corect, dar mie nu-mi place să fiu închisă într-o încăpere toată ziua, în fiecare zi. Am stat acolo un an fiindcă aşa i-am promis tatălui meu.

- Deci te ţii de cuvânt.

Hallie îşi ridică umerii. Părul de deasupra lor zbură, un nor de cârlionţi.

- Cuvântul tău nu valorează nimic dacă nu te ţii de el. Am văzut ce ai făcut la celălalt bungalow şi acum la acesta. Este exact ceea ce aş vrea şi eu să fac. Şi cred că m-aş pricepe destul de bine.

-Atunci, dă-mi CV-ul!

-Vă mulţumesc că sunteţi dispusă să mă aveţi în vedere.

Scoase CV-ul din geantă.

- înainte să o fac, ce-ar fi să dăm o probă? Spune-mi ce crezi şi de ce.

Darby arătă înspre bungalow.

- O să spun că arată frumos. Şi cred că aţi ales culoarea aceea turcoaz pentru scaunele de

pe verandă fiindcă aţi vrut să se potrivească cu rozul acela strălucitor al azaleelor.

Când Darby îi făcu semn să continue, Hallie trase aer în piept şi se lansă.

- Cred că aţi vrut să daţi o impresie de veselie locului şi nu aţi folosit atât de mulţi arbuşti de corn. Aţi folosit plante ce cresc aici în mod obişnuit ca să nu fie nevoie de mari măsuri de întreţinere. Aţi vrut să pară ca şi cum au crescut aici, singure. îmi plac mult plăcuţele de ardezie şi muşchiul. Eu am folosit muşeţel la noi acasă.
- Şi asta e o alegere bună. Poftim, ia mănuşile mele! Mai am încă nişte ghivece şi răsaduri. Tu le faci pe cele două pentru verandă.
- Cu plăcere. Ce plante vreţi să folosesc?
- Le alegi tu. Eu mă duc să-ţi citesc CV-ul.
- Deci ăsta e un fel de examen.

-Să vedem cum merge şi pe urmă mai vorbim.

în timp ce Hallie muncea, Darby se aşeză pe unul dintre scaunele turcoaz şi citi CV-ul. Cursuri de economie, note bune, lucru cu jumătate de normă în timpul anului şcolar şi vara. Adăugase nişte poze cu poteca de acasă – bine făcută – gardurile, nişte grădini.

Intră în casă şi sună la câteva dintre persoanele trecute drept referinţe.

Când Darby reveni, Hallie se ridică în picioare cu o expresie pe faţă pe care Darby o recunoscu uşor. Plăcerea pură de a planta.

-Arată bine. E o combinaţie foarte drăguţă de texturi, culori, înălţimi. Ceea ce e bine, dat fiind că de mâine cabana este rezervată. Ce-ar fi să mă ajuţi să umplem şi jardinierele, pe urmă putem curăţa pe aici şi gata, am

terminat.

- Cu plăcere.

- Super! zise Darby întinzându-i mâna. Bine ai venit la bord!

-Am... am primit slujba?

- Da, ai primit slujba. Putem discuta detalii în timp ce plantăm.

capitolul 11

Zâne încercă să aducă mai aproape semnarea contractului lui Darby, dar totuşi perioadele se suprapuse- ră. Se mută din bungalow-ul ei pentru a lăsa loc liber celorlalţi oaspeţi aşteptaţi într-un altul, până la încheierea formalităţilor privind apartamentul ei.

Cu Hallie căreia îi acorda două zile pe săptămână până se împlineau cele două săptămâni de preaviz pentru locul unde lucrase înainte şi Gabe care îi dădea o mână de ajutor în weekend şi după şcoală – adică şi după meciurile sau antrenamentele la baseball – mai terminară încă trei bungalow-uri înainte să apuce să primească şi ea cheile de la propria casă.

Dat fiind că Lakeside Bungalow era complet rezervat, îşi mută echipa – avea o echipă acum! – la recepţie, unde intenţiona să meargă puţin mai departe, să facă un proiect mai îndrăzneţ. Ceea ce necesită noul ei mi- niexcavator, o grămadă de pământ şi pietriş de cărat, mult noroi şi praf, dar în cele din urmă rezultă ceea ce putea numi fără probleme o excelentă grădină de piatră.

- Chestia asta arată ca din poze, şefa, îi spuse Hallie.

- Şi va arăta chiar şi mai şi peste câteva

săptămâni. Ar trebui să terminăm treaba asta mâine. Cel mai bine este să ne mutăm apoi la bungalow-ul numărul opt – nu există rezervare acolo înainte de săptămâna viitoare. Putem face toată treaba cu piatra ca să nu mai fie nevoie de polizor sau aparatul de tăiat mai încolo şi să-i deranjăm pe oaspeţi. O să aşteptăm cu vopsitul şi zugrăvitul exterior, dar ar trebui să reuşesc să plantez nişte arbuşti înainte să fie ocupat bungalow-ul. Şi pe urmă ne ducem acasă la Emily să rezolvăm şi acolo, dar ne vom muta înainte şi înapoi pe măsură ce vor fi disponibile celelalte bungalow-uri, chiar şi pentru câteva zile.

- Femeia asta ne munceşte ca pe sclavi, spuse Roy aruncând nişte pământ în jurul rădăcinilor unui măceş. Mi-ar plăcea să nu-mi placă aşa de tare de ea.

- Poate ţi-ar plăcea nici să nu te pricepi la treabă atât de bine, îi aruncă Darby înapoi.

-Adevărul e că mă cam pricep. Mereu mi-au plăcut florile şi plantele şi aşa mai departe, dar acum le visez şi noaptea. Şi ce s-a întâmplat nu mai departe de duminica trecută? Propria mamă m-a rugat să-i plantez ceva drăguţ. Acum nu mai am ce face.

Oricât se plângea însă, Darby vedea cu ochiul liber plăcerea de a planta zugrăvită pe faţa lui, de fiecare dată când o făcea.

Câteva ore mai târziu, după ce dădu la lopată nişte nisip, montă nişte dale de piatră şi săpă nişte gropi, o luă cu maşina în sus, pe drumeagul abrupt şi îşi parcă maşina în faţa căsuţei ei.

Ceea ce văzu când coborî şi îi dădu roată era potenţialul enorm pe care îl avea locul. Era destul pământ de curăţat de vegetaţie, destul de săpat şi mutat, destul spaţiu de construit şi

destul de mult loc unde să planteze. Priveliştea munţilor liniştiţi în lumina amurgului şi o întindere de pădure, la depărtare, înotând deja în umbră. Şi dacă mergea până în locul unde terenul cobora brusc, în jos, se vedea lacul.

Îşi imagină şi îşi fixă în minte fiecare amănunt pe care îl vizualiză: zidurile pe care avea să le ridice ca adăpost, şopronul pentru echipamente şi sera, aleea pavată din faţă unde se putea intra cu maşina, culorile pe care le va adăuga cu tufişuri şi arbuşti, o grădiniţă împrejmuită şi una acoperită, mai umbroasă.

Avea tot timpul din lume să facă planuri, să le pună în aplicare. Pentru că stătea pe pământul ei, în faţa casei ei.

Dansă bucuroasă tot drumul până înapoi la camioneta de unde luă proviziile pe care le cumpărase.

Făcu două drumuri şi apoi începu să se plimbe agale prin casă. Putea face sufrageria absolut drăguţă şi confortabilă, asta când avea să-şi ia nişte mobilă ca lumea. Iar mica toaletă de sub scări avea să se transforme dintr-o încăpere cu destinaţie strict utilitară, într-una foarte drăguţă.

Bucătăria... ei bine, nu se pricepuse niciodată prea tare la asta, aşa că aparatura aceea învechită putea rămâne pentru moment pe loc. Şi putea vopsi dulapurile într-o culoare veselă, îşi putea găsi o masă deosebită – sau să construiască una – şi două scaune sau aşa ceva.

Blatul care nu prea avea spaţiu de manevră în jur şi dulăpioarele galbene pal şi tern aveau nevoie grabnică de ajutor. Plus tapetul – o explozie de margarete galbene şi portocalii – trebuia îndepărtat de acolo cât de repede se putea.

Dar ferestrele întregii case erau orientate spre lumină, spre priveliştea minunată de afară şi, dat fiind că nu existau vecini în apropiere, intenţiona să le lase fără perdele ori draperii.

Şi îi plăcea că bucătăria dădea în spate spre o bucată generoasă de teren plat. Acolo avea să-şi construiască o terasă frumuşică şi să planteze o grădiniţă. Nu trebuia să fii foarte bună bucătăreasă ca să te bucuri de o grădiniţă. Şi de vreme ce avea soare din belşug acolo, poate că avea să pună şi o mică fântână arteziană acţionată cu energie solară.

Casa ei, se gândi ea, şi îşi cuprinse trupul cu braţele. Putea face ce voia cu ea.

Urcă la etaj. Două dormitoare mici, o baie. Alesese dormitorul care dădea spre faţa casei şi şi-l imagina pe al doilea servindu-i drept birou.

Biroul deja avea o masă de lucru, un computer, un şezlong, două fotolii pentru vizitatorii pe care spera să-i primească acolo şi un copac cu bani într-un ghiveci înalt vopsit în dungi îndrăzneţe roşii şi albastre.

Din fericire, se gândi ea, aici nu era nevoie să se ocupe de tapet şi zugrăvise pereţii într-un albastru calm şi senin precum lacul, iar grinzile, alb crud.

Baia? Ei bine, acolo era tapet. De data asta unul cu peşti, o mulţime de peşti, cu ochii mari, care păreau să dea roată pereţilor. Proprietarii care vânduseră lăsaseră perdeaua de duş atârnată deasupra băii cu cadă şi duş. Iarăşi peşti. Ceea ce era de-a dreptul sinistru.

Urma să se ocupe de chestia asta, dar pentru moment trebuia să locuiască în acvariul acesta, cu oglinda aia amărâtă pe dulăpiorul scorojit şi chiuveta cât o găleată şi toaleta care se clătina

când te aşezai pe ea. Tot era mai bine decât să-şi fi pus un cort undeva, îşi spuse înapoin- duse cei câţiva paşi până în dormitor.

Avea un pat sau cel puţin o saltea nouă şi o somieră cu arcuri şi nişte cearşafuri şi perne noi şi minunate. Avea priveliştea de la fereastră, care făcea toţi banii.

îi trebuia nişte timp să ajungă la un magazin de mobilă ca să completeze restul. Şi încă un răgaz decent de timp şi nişte efort mai mult decât decent ca să scape de tapetul acela. Aici era roşu cu auriu, pus ici şi colo, aşa cum se practica în anumite case. Probabil că unora li se părea elegant, dar ei i se părea chiar mai sinistru decât peştii.

îşi făcu duş şi se îmbrăcă în pantalonii de bumbac şi un tricou lejer în care avea să şi doarmă. în bucătărie, băgă o pizza congelată în cuptor. Darby considera pizza congelată şi popcornul făcut la microunde drept stâlpii de temelie ai existenţei.

îşi duse pizza şi un pahar cu vin sus în birou şi puse muzică – foarte tare. Şi petrecu o seară cât se poate de agreabilă lucrând la planuri pentru casa şi sediul afacerii ei.

în timp ce Darby îşi mânca pizza, Zâne se afla la barul din Grandy's Place.

Ashley avusese dreptate cu privire la sortimentele variate de bere locală, aşa că destui localnici şi un grup considerabil de turişti îi făceau pe ospătari să alerge de la unul la altul fără încetare.

Localul avea aerul plăcut al unei cârciumi irlandeze, destulă penumbră, mobilier lucios din lemn şi spoturi ce luminau blând barul lung, pe care puteau fi aşezate cu uşurinţă mai bine de-o duzină de beri, mărginit de un perete

de cărămidă cu rafturi pe care erau aliniate o mulţime de sticle.

încă nu se aventurase în zona de luare a mesei, dar din câte se vedea prin deschizătura dintre cele două secţiuni largi, afacerea mergea de minune.

De vreme ce berea serii era astăzi Hop, Drop'n Roii, Zâne alese să bea şi el. Dave, care stătea alături de el, bea Dark Angel.

Bărbatul despre care Zâne credea cu adevărat că îi salvase viaţa, arăta bine. Timpul care trecuse îi înspicase părul cu şuviţe în nuanţe de gri, dar îi veneau bine. Mereu genul sportiv, care ducea o viaţă sănătoasă, acum avea şi la mână un ceas cu cronometru. Tricoul cu mâneci lungi, ridicate până la coate se potrivea de minune cu umerii lăţi şi braţele puternice. în mod evident, folosise cu bune rezultate sala de forţă.

Vorbiră un timp despre ce implica instalarea unei camere de sport. Odată ce Zâne se muta în casa cea nouă, avea un demisol pe care intenţiona să-l transforme într-o sală cu aparate şi tot ce trebuia.

Cu uşurinţa prietenilor vechi, cei doi trecură la chestii legate de oraş.

- Cred că îl ştii pe Grandy, începu Zâne.

- Da, sigur. E un tip simpatic. Iar el şi Ashley au investit mult în localul acesta.

- Păi văd că şi merge.

Dave îşi arcui o sprânceană.

- Doar nu tânjeşti încă după ea!

- Ei, Doamne, nu! Dar nu am cum să nu simt o anumită slăbiciune pentru ea, dat fiind că a fost prima fată pe care am crezut că o iubesc şi prima care mi-a frânt

inima de puşti. Mă bucur să ştiu că s-a măritat cu un tip ca lumea şi că şi-au deschis aici o afacere de succes.

- Dar afacerea ta?

- încet, încet, o pun pe picioare. De vreme ce erau chiar lângă mâna lui, luă două alune în coajă şi le sparse. Pe ambele fronturi. Nu-mi vine să cred că Maureen lucrează pentru mine. Când mă gândesc la ea o văd doar în jurul casei, sau ducându-ne cu maşina, sau făcându-ne mie şi lui Micha pateuri calde sau spunându-ne să ne ştergem pe picioare... La naiba! Acum practic ea este cea care se ocupă de tot la cabinetul meu.

- Păi ne-am simţit cam singuri după ce Chloe s-a măritat şi s-a dus să locuiască în altă parte, mai departe de lac, iar Micha s-a mutat şi el la casa lui.

Ca şi Zâne, Dave aruncă o privire spre televizorul agăţat în bar când izbucniră strigăte de încântare. Erau imagini de la un carnaval.

- De câtăva vreme a tot încercat să-şi găsească o cale să se întoarcă la lucru, doar că nu a reuşit să găsească nimic care să-i placă. Şi pe urmă a apărut asta. Pe urmă ai apărut tu. Mă bucur mult că te-ai întors, Zâne.

-Nu eram sigur că voi putea spune asta şi chiar să fie pe bune, dar şi eu mă bucur că m-am întors.

- Cum e casa aia mare şi elegantă pe care ţi-ai luat-o?

- Ştii, când sunt aici în oraş, sau mă duc la Emily ori la Britt, mă gândesc că probabil mi-am pierdut minţile să o iau. Uimit de propriile gânduri, Zâne mai sparse câteva alune. Şi pe urmă mă duc acolo, ştii? Şi mi se pare absolut fantastic. Absolut totul e fantastic la ea. După

ce mă mut cu totul şi apuc să amenajez cum trebuie, o să vă invit pe toţi. O să testăm grătarul ăla genial vândut odată cu casa.

- Nu e nevoie decât să spui când, şi vom fi acolo.

- De fapt, Micha a fost deja pe acolo, mi-a aranjat tot sistemul electric şi de comunicaţii – muzică, lumini, televizor, securitate. Pot rezolva totul de pe tabletă sau de pe telefon, aşa sunt configurate toate funcţiile. Aşa că mă gândisem iniţial să-i spun să mai vină o dată şi să-mi mai explice cum funcţionează totul. Dar cred că acum m-am prins.

- Dacă nu te-ai prins, poţi apela oricând la el.

- Da, chiar că.

-Acum altceva, începu Dave mai luând încă o înghiţitură de bere. Ce-ar fi să-mi spui ce te preocupă cu adevărat.

Zâne îşi studie propria bere, apoi îl studie pe Dave. Bărbatul avea aceeaşi faţă fermă, se gândi Zâne, aceiaşi ochi, în acelaşi timp alerţi şi buni.

- Graham se prezintă în faţa comisiei pentru eliberări condiţionate săptămâna viitoare. E foarte probabil ca de data asta să o obţină. Aş putea să mă duc acolo, să le vorbesc judecătorilor şi poate să amân totul cât de cât, dar odată şi odată tot se va întâmpla.

- Eu aş mai merge încă o dată la audieri, Zâne. Şi Lee, şi Emily, şi Britt.

-Ştiu, exact aşa cum ştiu şi felul în care funcţionează sistemul. La urma urmei el *fusese* parte din sistem. A stat în puşcărie şaptesprezece ani, continuă Zâne, n-a făcut probleme, a fost la şedinţele de terapie, a lucrat la infirmerie timp de şase ani. Comisia îl va considera reabilitat. Este exact genul de

deţinut pe care sunt dispuşi să-l lase să iasă şi, în plus, nici nu vreau să o mai fac pe Britt să treacă printr-o audiere. Şi nici pe vreunul dintre voi.

- Dar tu?

El se gândise la asta ore întregi, în care nu făcuse altceva decât să întoarcă problema pe toate părţile, stând culcat în pat, cu mingea de baseball în mână.

- Oricum o să se întâmple, aşa că nu are nici un rost. Şi uneori trebuie să alegi să închizi câte un capitol din viaţa ta şi să-l laşi în urmă.
- De asta ai demisionat de la Procuratură şi ai venit înapoi aici?
- În parte, da, recunoscu Zâne. Eu nu trebuie să uit şi în nici un caz nu trebuie să iert. Dar era timpul să închid un capitol şi să încep un altul.
- Foarte bine. În cazul acesta, foarte bine.
- Ieşitul în perioada de eliberare condiţionată nu e chiar floare la ureche, spuse Zâne ridicându-şi berea. Nu va mai putea niciodată să practice medicina. Va trebui să se prezinte periodic la poliţie, să se supună la testări anti-drog. Nu va putea părăsi statul. S-ar putea să nu-i permită să iasă din Raleigh şi să-i impună şedinţe de terapie obligatorii pentru gestionarea furiei. Va trebui să-şi găsească o slujbă, ridică Zâne din umeri. Va trebui să se mute cu Eliza. Are o casă undeva, într-un cartier liniştit şi lucrează cu jumătate de normă într-un magazin elegant de haine.

Când Dave îşi ridică sprâncenele întrebător, Zâne ridică din nou din umeri.

- M-am simţit mai bine să ştiu unde sunt amândoi, tot timpul ăsta. În sfârşit, în momentul acesta sunt dispus să las în urmă trecutul, dar am vrut să-ţi spun ţie ceva, ceva

ce e valabil şi pentru prezent, şi pentru viitor. Ştii, pentru mine ai fost tată mai mult decât a fost el vreodată. Tu şi cu Lee, dar tu ai fost acolo dintotdeauna. Tu ai fost cel care mi-ai arătat prin ceea ce eşti şi felul cum ai fost ce înseamnă să fii bărbat.

Dave stătu un moment şi mai sorbi încă o înghiţitură de bere înainte să fie capabil să vorbească.

- Asta chiar că e o declaraţie importantă. E nemaipomenit să aud astfel de vorbe şi mai ales s-o aud de la un bărbat în toată firea de care sunt atât de mândru.

- Nu începe cu de-astea.

-Nu, şi nu e vorba numai de noaptea aceea, Dave, şi nu numai de zilele de după.

Avea nevoie să o spună. La fel cum se întâmpla cu ceea ce scria în jurnal, rostitul vorbelor le transforma în realitate.

-Nu numai pentru că ai fost acolo, de partea mea, când nu aveam pe nimeni, pentru că te-ai luptat pentru mine. Nu e numai de asta. Pentru tot timpul pe care l-am petrecut acasă la tine sau în preajma ta. Mi-ai arătat ce era real. Ce însemna o familie reală, nişte părinţi reali, chiar şi un soţ şi o soţie reali. Fără asta, fără tine... Abuzul este ciclic, ştii. Fără tine, e posibil să fi devenit fix ca el.

-În nici un caz, campionul meu! Nici într-o mie de ani!

-Nu ai de unde să ştii. Dar tu, Maureen, Micha, Chloe, voi toţi aţi însemnat nişte greutăţi de partea cealaltă a balanţei. Eu nu voi fi niciodată ca el, şi acesta este cel mai important lucru pe care l-aţi făcut pentru mine.

- O să-ţi spun şi eu ceva acum. Tu, voi nu aţi semănat niciodată cu el şi nici cu ea. Uneori

mă mira felul în care tu şi Britt păreaţi atât de diferiţi de ei. Ştiam că lucrurile acasă la tine nu mergeau tocmai cum era firesc, dar niciodată nu mi-am putut da seama despre ce era vorba. îmi pare foarte rău că nu am reuşit, dar asta e. Ce vedeam eu? Că Graham era un nemernic arogant, iar Eliza un fel de manechin lustruit, gol pe dinăuntru.

- Doamne, câtă dreptate ai! După ce expiră zgomotos, Zâne mai bău o înghiţitură de bere. Manechin lustruit, gol pe dinăuntru, este chiar descrierea exactă.

-Tu şi Britt? Nu aveţi nimic din toate astea; nu am văzut la voi bucăţele din trăsăturile lor aşa cum am văzut bucăţele din mine şi Maureen la copiii noştri. Mici bucăţele. Ei bine, la voi nu există nici măcar astea. Ce văd eu la voi? Inimă! Suflet! Ceea ce nu aveau nici unul dintre ei. Ochii aceia limpezi şi buni susţinură privirea lui Zâne. Nici eu nu uit. Şi nici nu iert.

-Asta înseamnă că suntem amândoi la un capitol nou.

Dave îi zâmbi.

- Aşa se pare. Ce zici, să ne mai comandăm o bere şi de data asta şi nişte nachos cu sos?
- Cred că e o idee bună.

într-o dimineaţă ploioasă de aprilie, Zâne îl întâlni pe Nathan Grandy la ora nouă fix, când Maureen îi introduse pe el şi pe Ashley în biroul lui, la întâlnirea stabilită pentru consultaţia juridică.

Lui Zâne îi părură că semănau perfect cu un cuplu fericit dintr-o reclamă la pastă de dinţi. Amândoi blonzi, cu ochi albaştri, frumoşi şi sobri, Nathan înalt şi bine făcut, iar Ashley

foarte, foarte rotundă de la sarcină.

Nathan o conduse pe Ashley să se aşeze pe fotoliu, apoi se întoarse spre el cu mâna întinsă.

-Mă bucur să te cunosc. Şi trebuie să-ţi spun de la început că mă bucur şi pentru faptul că lucrurile nu au funcţionat între tine şi Ashley.

- Nathan Grandy! se auzi Ashley protestând nu fără a izbucni în râs.
- Nu pot să spun că nu-l înţeleg.
- Am auzit că ai fost în localul nostru acum câteva seri. îmi pare rău că nu am fost acolo. Probabil că plecasem deja acasă chiar înainte să ajungi tu. Se apropie termenul lui Ashley, aşa că încerc să ajung acasă la timp ca s-o ajut să o ducă la culcare pe Fiona.
- îmi place localul vostru. Şi mai ales nachos ăia cu sos, sunt fantastici.
- Nu ai cum să dai greş cu ăia. Deci cum procedăm? E prima oară când facem un testament.

-Mai bine începem prin a vorbi despre ce vă doriţi, ce ziceţi? spuse Zâne scoţând un blocnotes ca să scrie.

-Nimic complicat, cred. Nu? întrebă Ashley cu ochii la Nathan. Avem casa, maşinile, afacerea. Toate sunt deţinute în coproprietare. Astfel încât, ştii, în caz că... toate să revină celuilalt.

- E un punct bun pentru început. Staţi să notez toate informaţiile în privinţa asta.

Puse întrebări, standard şi simple, le înţelese stilul de viaţă şi avu o imagine cât de cât clară a existenţei posesiunilor lor. Conturi comune în bancă, nişte investiţii. Le oferi răspunsuri şi opţiuni şi îşi dădu seama că pe măsură ce

discuţia avansa, amândoi deveneau din ce în ce mai relaxaţi.

- în regulă. Acum dacă amândoi ar fi să pieriţi simultan într-o apocalipsă cu zombi, cum aţi vrea să vi se împartă bunurile?

- Totul trebuie să le rămână copiilor, spuse Nathan şi, dat fiind modul în care răspunse, Zâne ştiu că discutaseră deja despre asta. Doar că fiica noastră e foarte mică, iar băiatul nici nu s-a copt încă, cum se zice.

- Putem face un fond pentru ei, pe urmă vă decideţi în legătură cu cine vreţi să-l administreze şi cum vreţi să le fie transmis copiilor. Pentru a le acoperi nevoile de creştere, educaţie şi vârsta la care vreţi să primească banii. Sau dacă vreţi să se transforme într-o rentă viageră.

- Pot fi tutorii lor cei care vor administra fondul acesta?

- Depinde de voi, îi spuse Zâne lui Nathan.

Cei doi schimbară o privire din care Zâne înţelese că deja stabiliseră şi asta. Ashley îl luă pe Nathan de mână şi îl strânse uşor.

- Am hotărât să-i numim pe părinţii mei ca tutori. Vrem ca puii noştri să fie crescuţi aici, şi Fi îi iubeşte pe ai mei, îi cunoaşte bine şi are încredere în ei. Iar ei ar avea mare grijă de copilaşi.

- Bun, să notăm datele lor. Nume, prenume, adresă.

în timp ce răspundea, Ashley se crispă brusc şi-şi apăsă palma pe abdomen.

- Ştii, Nathan, cred că s-a copt ce avem în cuptor.

- Braxton-Hicks, Ash, spuse el cu lipsa de griji pe care o dădea doar experienţa. Mai ai zece zile.

- Nu şi după părerea lui. După părerea lui, e vorba de azi.
- Ce? scăpă Zâne stiloul din mână. Azi, adică azi? Staţi să mă duc după Maureen.

-Nu, nu, îi făcu semn Ashley să se aşeze la loc. Contracţiile sunt destul de uşoare, şi asta este doar a treia. Şunt cam la douăsprezece minute distanţă. Avem timp.

Totuşi, Nathan se ridică şi-şi scoase telefonul.

-O să o sun pe moaşă, să îi spun unde suntem. Stai o clipă!

-Aveţi o moaşă? întrebă Zâne când Nathan ieşi.

- Da, chiar aici, în clinica din oraş.

Liniştită precum o dimineaţă de primăvară, Ashley zâmbea, frecându-şi abdomenul.

- E minunată. Sunt bine, Zâne. Mama deja e cu Fio- na, şi noi putem ajunge la clinică în cinci minute. Am mai făcut chestia asta. Deci ce altceva ne mai trebuie?
- Stai că mintea mea e în ceaţă completă.

Ea îi zâmbi.

-Vorbeai despre educaţie. Părinţii mei au deschis un fond pentru colegiu pentru Fi şi vor face acelaşi lucru şi pentru bebeluşul care vine. Am încredere în ei să aibă grijă de copii, de bunurile noastre, de absolut tot. Tot ceea ce vrem este să punem ordine în chestiunile astea, în cel mai bun mod posibil, după care să uităm de ele.

- Da, asta e ideea... Tu chiar eşti calmă.

Ea continuă să-i zâmbească, cu ochii aceia minunaţi, albaştri, scânteindu-i amuzaţi.

-În legătură cu eventualitatea unei apocalipse cu zombi?

-Nu, în legătură cu... Făcu un gest. La mulţi ani!

- Nu voi mai fi aşa de calmă peste câteva ore, aşa că de ce n-aş profita acum?

Aruncă o privire spre uşă când intră Nathan.

- Gata, Sandy ştie. Am sunat-o şi pe mama ta. Ea o să-l sune pe tatăl tău şi aşa mai departe şi o s-o aducă şi pe Fiona la sala de naşteri atunci când le vom spune noi. Se aşează alături de ea, se aplecă şi îi frecă uşor abdomenul. Am anunţat şi la restaurant că o să am treabă, aşa că se descurcă singuri.

Acum Nathan zâmbi spre el ca şi cum bebeluşul avea să iasă ca prin minune într-o clipită din soţia lui, precum un dop dintr-o sticlă.

- Deci ce facem în continuare?

Mai dură încă o jumătate de oră – şi încă trei contracţii care îl făcură pe Zâne să i se usuce gura. Maureen îi îmbrăţişă pe amândoi şi le ură succes când Zâne îi conduse spre uşă.

-Trebuie să mă aşez, spuse Zâne şi se lăsă sfârşit pe unul dintre fotoliile de la recepţie. Ea... ea a fost prima mea prietenă adevărată – şi s-o văd astfel, intrând în travaliu în biroul meu...

- Ei, e de-abia la început.

-Travaliu, repetă el. Şi acum a plecat pe jos spre clinică să-şi aducă pe lume copilul. Pe jos.

- Ei, s-a oprit ploaia şi îţi face bine să mergi la începutul travaliului. Ştii ce altceva ar mai fi bine? Ar mai fi bine ca prietenul şi avocatul ei să se ducă în pauza de masă să ia nişte flori şi să le ducă la clinică înainte să se ducă acasă astăzi.

- Asta pot face. E ciudat, doar. Ea a fost prima fată cu care... Se opri brusc în momentul

când Maureen îşi miji ochii spre el. Nu asta. Niciodată nu am... nu. Voiam să spun că... Mă rog, totul mi se pare ciudat. Puse blocnotesul pe biroul ei. Ceea ce doresc ei este destul de clar şi direct. Poţi să redactezi o schiţă şi pe urmă să mi-o aduci. Dacă e ceva în notiţele mele ce nu înţelegi, te rog să mă anunţi.

- Ei, ai un scris foarte citeţ pentru un avocat. Ai o întâlnire cu Mona Carlson în vreo douăzeci de minute. Divorţul... pe care poate de data asta îl va aborda cu seriozitate. Apoi Grant Feister la 11.30, privind acuzaţia de conducere sub influenţa alcoolului. Ai două întâlniri în după-amiaza asta, Zâne, şi e doar prima săptămână de când ai început să lucrezi pe bune.

Telefonul de pe biroul ei sună.

-Şi s-ar putea să mai ai unul. Bună dimineaţa, spuse ea în receptor. Cabinetul de avocatură al lui Zâne Walker.

Luă flori şi trecu pe la maternitate să le lase pe la ora trei după-amiază. Femeia veselă care îl întâmpină îi spuse că putea duce ea florile ori putea să o întrebe pe Ashley dacă putea intra chiar el.

îi răspunse că prefera să i le ducă ea. O ruga chiar.

Cum restul zilei era liber, porni spre Emily cu nişte documente de care trebuise să se ocupe pentru ea.

O găsi în faţa casei, cu braţele încrucişate, în atitudinea ei tipică atunci când era emoţionată în timp ce o urmărea pe Darby săpând o rigolă cu mica ei maşinărie. Roy şi Hallie plantau nu ştiu ce copac pe partea cealaltă a curţii din faţă, acum împărţită în două printr-o potecă de

piatră ce ducea până la veranda din faţă unde Gabe şi Brody lucrau împreună să atârne un leagăn pentru verandă de culoarea ardeilor iuţi şi roşii.

Parcă şi, cum Emily arăta ca şi cum îi era rău sau era pe punctul de a o rupe la fugă ţipând de mama focului, se duse drept la ea. Cu ochii mari, puţin duşi, ea îl apucă de mâini.

- Ce am făcut?

-Nu ştiu. Despre ce vorbeşti? Ce se petrece?

- S-a apucat să sape o rigolă. în curte. E pentru asper- soare sau ceva de genul ăsta, ori... Doamne! E pentru sistemul de irigaţie pentru arbuşti.

- Ca Monty Python?

- O, Doamne, e ca Monty Python. Spunea că vor conferi culoare grădinii de primăvara până toamna şi textură tot timpul anului şi că vor fi un punct de echilibru pentru curte şi că nu vor fi greu de întreţinut şi că nu există o persoană care să nu se priceapă absolut deloc la grădinărit.

- Dacă nu le vrei...

-Nu înţelegi, spuse ea scuturându-l uşor disperată. Ştii cum e... ea începe să vorbească, şi tu începi să dai din cap şi să te gândeşti ce frumos sună totul, ce minunat sună totul. De ce nu m-am gândit la asta de la început. Şi pe urmă se apucă de treabă şi tu îţi spui ce mama naibii am făcut? Uite, uită-te la culoarea leagănului de pe verandă.

- M-am uitat. Este, cum se spune? Culoarea ardeilor iuţi roşii?

- O, Doamne sfinte, chiar asta este! Eu am ales-o. Acum mă întreb dacă eu am ales-o sau nu? În continuare ţinându-l de mâini, Emily întoarse capul spre Darby şi-şi îngustă ochii. Oare eu am ales-o? Am impresia că într-un fel

sau altul ne controlează mintea. Şi nu glumesc.

- Respiră adânc, Em. Ca să o scoată din starea asta, o îmbrăţişă. Nu pot spune decât un singur lucru sigur. Pietrele astea arată fabulos.

Ea se uită în jos la potecă.

- E-adevărat. Femeia e un geniu. Adică văd asta în fiecare bungalow pe care îl termină, dar...

- Respiră în continuare. Ştii ce mai vreau să-ţi zic? Mie îmi place leagănul ăla.

Emily respiră.

- La dracu', şi mie. Nu ştiu cum se face, dar mereu se dovedeşte a avea dreptate. Hai, scoate-mă din nebunia mea! Tu ce faci, cum îţi merge?

- Bine. Am avut ceva clienţi. Maureen e absolut perfectă şi am şi prins o legătură ca să-mi fac rost de un stagiar pe timpul verii. Iar dacă îl voi alege pe cel spre care tind în momentul acesta, voi fi depăşit numeric de femei. Of, femeile, îşi aminti el. Ashley naşte.

- Acum?

-Acum. Au apucat-o durerile în biroul meu. Ceea ce a fost cel puţin ciudat.

Emily îşi lăsă capul pe umărul lui.

-Asta chiar e o zi de pomină pentru amândoi, nu? -Absolut!

Telefonul ei bâzâi şi, după ce aruncă o privire la ecran, Emily îl sărută pe Zâne pe obraz.

-Trebuie să alerg la birou.

- Oricum şi eu trebuie să mă duc acasă. Am nişte chestii de făcut.

- Vino să mănânci la noi mâine-seară, când voi fi mai puţin agitată.

-Sigur că da.

Dădu să o ia spre casă să le spună „bună şi pa" verişorilor lui, când Darby opri maşinăria şi

sări din ea. Aşa că se apropie de ea şi studie rigola.

- Deci mai mulţi arbuşti?

- Cea mai mare provocare e să o contrazici pe „fetiţa care l-a luat pe «nu» în braţe”.

Nu se putu împiedica să zâmbească.

-Aşa am auzit şi eu.

Ea îşi scoase şapca pentru a se şterge pe frunte.

Ce culoare avea părul ei? se întrebă el. Nu era şaten, nu era nici roşu. Dar în soare se vedea mai degrabă roşu decât şaten, pe când la umbră se vedea mai degrabă şaten decât roşu.

- Eşti tocmai omul pe care voiam să-l văd, spuse ea punându-şi şapca la loc.

- Ai nevoie de un avocat?

- Chiar în clipa asta, nu, dar mereu sunt în căutare de clienţi. Ce-ar fi să vin să arunc o privire la casa ta cea nouă?

Se simţi şi el cuprins uşor de senzaţia de panică a lui Emily.

-Mi se pare că eşti destul de ocupată.

Ridicând din umeri, ea îşi trase mănuşile din mâini.

-Trebuie să gândeşti în avans. Am nişte idei, dar aş vrea să mă uit mai de aproape la nişte chestii, cu tine acolo. Pot trece pe la tine peste vreo două ore.

Se îndreptă spre camioneta ei şi strigă spre membrii echipei ei. El avu parte de câteva clipe cu verişorii lui înainte să îi cheme ea şi pe ei. Văzu o grămadă de plastic negru şi multe furtunuri, tot negre. Şi se gândi că era mai bine să o şteargă de acolo înainte să-i arunce şi lui o pereche de mănuşi şi să-l pună la muncă.

În timp ce conducea spre casă se gândi că

într-adevăr voia nişte chestii schimbate la exteriorul casei. Şi nu era uşor de manipulat, aşa că nu avea cum să se trezească înconjurat de arbuşti şi de sisteme de irigaţii.

Poate un copac. Nu l-ar deranja un copac înalt, care să ofere umbră şi pe care să-l privească an după an, crescând. Poate chiar să pună un hamac sub el pentru după-amiezile leneşe de duminică. Sau chiar doi copaci, cu un hamac atârnat între ei.

Bine, îi va permite să pună un copac acolo, decise Zâne, poate doi. Poate şi vreo două tufişuri sau arbuşti – era vreo diferenţă oare? Oricum putea să le spună şi boscheţi din partea lui.

În sfârşit.

Avea să tragă linia fix acolo, la tufişuri. Şi cu asta, basta.

capitolul 12

Darby admira drumul ce ducea până în faţa casei lui Zâne. Ştia exact unde începea linia de demarcaţie a proprietăţii şi ştia cum va planta acolo nişte măceşi, ori azalee, poate tufişuri de dafin de munte ori de golf. Le va împrăştia suficient încât să pară că natura însăşi le-a dat naştere acolo.

Şi nu numai vizitatorii aveau să rămână uimiţi de efectul pe care îl produceau acestea în timp ce urcau, ci se vor vedea şi din casă şi din anumite puncte mai de jos.

Plante graţioase, minunate.

Casa însăşi era, în opinia ei, o adevărată capodoperă de arhitectură. Lemnul, piatra şi

sticla în combinaţia aceea fantastică, cocoţate deasupra tuturor celorlalte, dominând priveliştea. Terase, verande, balcoane, grădini care o implorau să se apuce de ele. Intrarea principală uriaşă – şi cum se aflau în sud, veranda era chiar imensă – ţipa parcă după nişte vase frumoase de piatră – poate de beton – pline de culoare şi înălţime.

La naiba, s-ar fi împrietenit cu Zâne doar pentru a avea şansa să petreacă puţin timp acolo, oricum. Dar dacă reuşea să-l convingă să facă ce voia cu locul acela? I l-ar fi înapoiat un adevărat paradis.

Parcă şi se uită în sus. Bărbatul nu avea nici măcar un şezlong pe terasa – şi asta chiar era o terasă, nu un simplu balcon – dormitorului principal.

în mod evident, avea nevoie de ea.

Zâne ieşi deschizând uşile duble ale verandei acoperite, iar ea simţi un declic. Se potrivea perfect cu locuinţa, iar, după ochiul ei, casa i se potrivea de minune. Ceea ce uşura mult lucrurile.

Era înalt, aşa că toate tavanele acelea înalte, ferestrele ce se avântau spre înălţimi, imensitatea deschisă a podelelor de la parterul deschis se potriveau de minune cu el.

Avea să se preocupe ea pentru ca terenul din exterior să i se potrivească şi el de minune.

Avea picioare lungi, aşa că nu trebuia să se grăbească să parcurgă tot terenul acela şi o statură bine făcută, chiar dacă i se părea o idee cam slab.

Şi ce femeie nu ar fi admirat un tip înalt, slab, bine făcut şi cu ochii verzi?

- Mamă, Zâne, casa asta, locul este absolut superb.

-Nici nu m-am obişnuit cu el încă. Se apropie, se întoarse şi privi în aceeaşi direcţie cu ea. De fiecare dată când vin spre casă şi ajung aici şi dau cu ochii de ea, nu mă pot împiedica să mă gândesc: „Foarte tare, ce zici de locul ăsta?”

- Şi eu am aceeaşi reacţie în ceea ce o priveşte pe a mea. Adesea mă trezesc că fac şi nişte mişcări de dans, de bucurie. E bine să fii acasă, nu-i aşa?

-Tu ai reuşit să treci peste perioada ta de tranziţie foarte repede şi fără probleme.

Ea se întoarse să arate spre munţi, lac, orăşel, tot ce se vedea în jur.

- Da, de ce nu? Pun pariu că stai uneori la una dintre ferestrele acelea minunate şi-ţi spui: „Foarte tare, ce zici de locul ăsta?”

- Da, în absolut fiecare zi.

- Priveliştea e demenţială. Ştii ce lipseşte?

El îşi simţi umerii încordându-i-se. „Nu permite să se depăşească limita”, îşi aminti.

- Bănuiesc că o să-mi spui tu.

-Ai nevoie de un zid de piatră care să împiedice alunecările de teren, acolo, spuse apropiindu-se de locul unde panta cobora brusc spre hăul de jos. Şi nu numai pentru alunecări şi eroziune, ci şi pentru a întări structura – şi pentru siguranţă. Poate că te vei însura, poate vei avea copii.

„Un copac”, îşi aminti el. „Poate vreo două tufişuri.” -Am senzaţia că un zid va da senzaţia de închis.

-A, nu unul înalt, nu unul care ar putea bloca priveliştea de aici, ori de jos în sus. Ceva care să pună locul în valoare. Am alege nişte bucăţi de piatră făcute manual – îţi las o broşură. Tu alegi tonurile de culoare şi modelul. Şi pe urmă adăugăm nişte becuri.

- Becuri, dar...

- Nu numai pentru iluminare, ci şi pentru magie. Băgă mână în buzunarul blugilor ei tociţi şi scoase o bucăţică mică de alamă. Le-am folosi – în funcţie de alegerea ta privind finisajele – pe ambele părţi. Pot să-ţi arăt nişte poze, să vezi cum arată noaptea. Sclipesc uşor, foarte frumos. Am înţeles că foştii proprietari au dorit ca însăşi casa să fie elementul de atracţie principal şi de asta nu au vrut prea multe chestii în faţa ei. Dar nici nu aveau copii mici.

- Păi nici eu n-am.

- încă. Plus că sora ta are o fetiţă şi o să înceapă în curând să vină să alerge pe aici. Şi nu o să-ţi convină să se rostogolească pe panta aia.

Nu se gândise la asta, dar acum îşi dădea seama că era adevărat. Iar imaginea aceasta mută chiar atunci limita până la care era dispus să meargă.

- Bine, un zid. Un zid scund.

- îţi las broşura, fac nişte măsurători şi îţi dau un deviz estimativ. Deci să ne mărginim la partea din faţă pentru moment.

Vorbi despre plantarea diferiţilor arbuşti de-a lungul aleii ce ducea până la casă – cine s-ar fi gândit la asta? Despre finisarea verandei prevăzută cu nişte vase de beton, cu nişte şezlonguri, o masă, nişte chestii plantate în faţă.

Se trezi că făcea fix ceea ce îl avertizase Emily că va face. Dădea din cap. încuviinţă mai departe, când trecură la partea laterală şi acolo se menţionară brazde întregi de hortensii, bujori, crini.

Cascada îl făcu însă să iasă din transă.

- Cred că glumeşti!

-Nu mă refer la ceva gen Niagara. Casa asta a fost construită tăind o bucată din munte, aşa că deja are şi bucata mai înaltă şi cea mai joasă şi albia unde să se scurgă căderea de apă. Uite aici, zona asta te imploră parcă să îi oferi apă. Bolovani naturali, apă care se pră- vale brusc de aici, de la nivelul superior, apoi şerpuieşte pe-acolo, Vom planta tufişuri de-a lungul marginii până înspre locul unde încep copacii. Pui aici o bancă de piatră, nişte arbuşti frumos mirositori, o cărare de piatră, nişte luminiţe frumoase şi o să te trezeşti că îţi va plăcea să vii aici să te bucuri de un pahar de băutură, sunetul apei, privelişte, parfumuri, chiar în fiecare zi.

Mâinile i se mişcau în timp ce vorbea. Puternice, fără inele, mâinile ei aveau degete lungi şi unghii scurte, nedate cu lac. Cum naiba reuşeau să zugrăvească imagini în aer cu mâinile alea?

-Dar... o cascadă...?

- Gândeşte-te la ea mai degrabă ca la o cădere de apă. îţi va fi de mare folos în spaţiul acesta care nu este exploatat pe deplin. Vom păstra pompa. Ţi-ar plăcea ce-ţi descriu, fii sigur. Altfel – ceea ce nu mi-ar conveni, desigur – nu ar fi decât o opţiune. Golf joci?

-Nu.

- Un avocat care nu joacă golf? Mă gândeam ce bine ar arăta un teren de golf cu gazonul acela frumos şi verde, dar, mă rog, nu contează. Nu eşti genul sportiv?

- Ba am jucat la un moment dat baseball.

- Hei, şi eu! îmi place mult baseballul.

Asta îi îndepărtă gândurile de la cascadă.

- Cu ce echipă ţii?

Privirea ei fu absolut condescendentă.

- Zâne, sunt din Baltimore. M-am născut ian înfocat al măreţei „O, aşa voi fi cât voi trăi şi dincolo de moarte”.

El se trezi zâmbind involuntar.

- Şi eu la fel.

- Pe bune? Lăsă la o parte discuţia despre peisaj şi îşi băgă degetele cele mari ale mâinilor ei fascinante în bridele blugilor, interesată. Ai fost vreodată la Camden Yards?

- De câteva ori.

Ea oftă uşor.

- Eu mi-aş fi dorit să locuiesc acolo.

Atunci, fără să vrea, vorbele îi ieşiră de pe buze înainte să se poată controla:

- Eu mi-aş fi dorit să joc acolo.

Inima i se strânse, aşa se întâmpla şi acum din păcate, ceea ce se strădui să ignore.

- Pe ce poziţie?

- Fundaş.

- Hei, şi eu la fel, la baza a doua, exclamă oferindu-şi pumnul să şi-l atingă precum nişte coechipieri. Oraşul acesta are o ligă cu echipe, dar primăvara şi vara sunt anotimpurile de vârf pentru afacerea mea, aşa că nu mă pot băga. Tu joci?

-Nu.

Ceva din felul în care fu rostit acest cuvânt monosilabic o avertiză că se afla pe teren minat.

- Ei bine, sper să apuc şi eu să văd câteva reprize din meciul lui Gabe de sâmbătă. Aşa că o să-ţi desenez ce am în minte, ca să ai o imagine mai bună a ceea ce aş vrea să-ţi propun. între timp...

Vorbi despre nişte grădiniţe separate pentru plante de ceai şi condimente, pentru alte

plante anuale, pentru tot felul de tufişuri şi despre încă un zid, simetric cu cel din faţă. Sigur că el le pierdu şirul.

- Acum că ţi-am dat o grămadă de chestii la care să te gândeşti, mă duc să fac nişte măsurători. Şi îţi aduc şi nişte broşuri la care să te uiţi.
- Foarte bine. Ai nevoie de ajutor?
- Nu, mă descurc.

Ea se înapoie la camionetă, iar Zâne, aproape complet ameţit, intră în casă prin spate, prin bucătărie. Desfăcu o bere şi se gândi că ar fi trebuit să o întrebe şi pe ea dacă vrea una. Decise că avea nevoie să-şi revină el mai întâi.

Femeia mirosea a pământ, a iarbă şi a viaţă, avea mâini puternice şi competente care desenau imagini în aer. Le zugrăvea în cuvinte, ca să poată avea şi el imaginea aproape mistică a ceea ce era atât de clar în mintea ei.

Dar asta nu însemna că se va lăsa păcălit.

Zidurile, da, asta înţelegea. Era importantă siguranţa şi spera că Audra va veni de multe ori şi va petrece o grămadă de timp aici, în vizită la unchiul ei. Şi îi plăcea ideea luminiţelor care sclipeau pe piatră, aşa că, foarte bine. Poate şi nişte plante – doar câteva din ele. Dar cascada? Asta era absolut ridicol!

Chiar când se gândea la asta, se apropie de ferestrele uriaşe ale sufrageriei şi privi spre zona în care ea îşi imaginase cascada aia ridicolă. Nu. Absolut, nu. Nu. Dar... poate se va mai gândi la asta.

Avea dreptate cu privire la masa şi scaunele şi şezlongurile de afară. Veranda, terasa, zona din spate cu grătarul Acela prevăzut acolo din construcţie, atât de mare şi fantastic – toate astea aveau nevoie de locuri unde să se stea

jos, în aer liber.

Deci, da, în sensul acesta avea dreptate. Se pricepea să facă grătar – se ocupase Lee de asta – şi voia să invite familia acolo să ia masa. Aşa că, era într-adevăr nevoie de mese şi scaune.

Cu berea şi laptopul alături, se aşeză la masa mare, pentru micul dejun şi se uită la ce avea de oferit internetül privind mobila de exterior. Lăsă peretele de sticlă deschis şi îşi marcase deja nişte opţiuni când Darby ciocăni uşor cu degetul în cadrul metalic.

- Hei, intră! Vrei o bere?
- Doamne, chiar aş bea una, dar sunt cu maşina. O jumătate de bere, poate?
- O jumătate de bere.

El se ridică să-i toarne o jumătate de bere într-un pahar, în timp ce ea intră şi dădu roată bucătăriei imense. Admiră dulapurile, închise la culoare şi de bună calitate, unele cu uşi de sticlă, metri întregi de blat şi partea superioară lui, de granit ce se potriveau de minune cu tonurile bogate de maroniu, verzui şi auriu de pe pereţi.

Bucătăria avea de toate – frigider şi maşinărie încorporată pentru gheaţă. Maşina de spălat vase, un aragaz pentru profesionişti, cu opt ochiuri cu o hotă elegantă şi un cuptor dublu pe perete. Plus că, îşi dădu seama din turul ei atent, mai exista şi o cameră de serviciu alături, unde mai erau încă un frigider, încă o maşină de spălat vase, o chiuvetă imensă, alte blaturi, alte dulapuri. Şi o cămară suficient de încăpătoare să ridici nişte corturi în ea.

- Bucătăria asta aproape că mă face să vreau să învăţ să gătesc – chiar să gătesc pe

bune.

- Mă bucur să spun că pe mine nu m-a tras aţa în sensul acesta, zise Zâne întinzându-i berea. Ceea ce este tocmai motivul pentru care o grădiniţă cu plante pentru condimente nu mi se pare că ar avea rost.

- Ba plantele astea au mereu un rost. îşi ciocni paharul de sticla lui, sorbi şi oftă a plăcere. Apoi îi întinse broşurile. Una dintre ele este a mea, deocamdată ţi-o dau doar ţie, informai, căci mă gândesc că văzând nişte chestii pe care le-am realizat s-ar putea să te facă să înţelegi la ce mă gândesc pentru aici. Pagina web încă nu am terminat-o, dar am deschis-o deja. Aşa cum este.

- Dacă ai nevoie de ajutor la chestia asta, ar trebui să iei legătura cu IT-istul şef.

- Bănuiesc că te referi la Micha Carter, nu? Da, mi-a fost recomandat.

- E prietenul meu de-o viaţă şi, în ciuda acestui fapt, pot să-ţi spun sigur că e cel mai bun.

Curios, deschise la întâmplare o broşură la pagina marcată de ea şi văzu nişte ziduri de piatră în tonuri ce-i aminteau de hiaturile lui din bucătărie şi văzu şi poze făcute noaptea, cu luminiţele acelea isteţ puse, sclipind.

- Mda, chiar că e ceva!

-Nu? Ai putea avea ceva similar.

-Asta e... cum spuneai tu... o zonă terasată. Adică sunt mai multe niveluri, cu trepte de piatră între ele.

-Ai putea avea şi tu astea, minus treptele. Nu e nevoie de ele. Dar zidul terasat nu este numai posibil de făcut, ci chiar ţi l-aş recomanda.

- Nu mi-ai mai vorbit despre asta până acum.

Ea îi zâmbi pe deasupra paharului cu bere.

- Nu am vrut să te sperii.

Zâne se uită spre ea, cu ochii aceia verzi şi profunzi plini de ironie.

- îmi vorbeşti despre cascade, dar îmi zici că nu vrei să mă sperii?

- Ei, te-am vrăjit puţin înainte de asta. Aş recomanda două niveluri pentru estetică şi o mai mare stabilitate.

- Dar pe urmă ai de gând să plantezi chestii ca astea la nivelul inferior şi asta e...

- Sunt doar nişte plante specifice zonei şi vor avea un sistem de irigare pe sub pământ. La adâncime. Noi ne ocupăm de el, iar tu te bucuri de privelişte.

-Acesta ar trebui să devină sloganul tău. Dar stai jos, ce zici? Pot să mă uit puţin prin astea chiar cu tine aici.

- Super. îşi trase un scaun înalt, apoi scoase nişte foi pe care le scosese la imprimantă şi le capsase. Uită-te la asta!

Când deschise foile şi dădu cu ochii de o afurisită de cascadă, simţi că se prăbuşeşte.

-Tu ai construit asta.

- Da, eu cu mama, împreună.

- Dar e extraordinară!

-Aşa zic şi eu. E puţin mai mare şi mai elaborată decât ceea ce aş vedea aici, dar îţi poate da o idee cu privire la ce se poate face. Lucrând cu terenul, folosind diferenţa naturală de nivel.

Studie fotografiile. În ele, apa cădea de la un nivel la altul, pe paliere, avea plante crescând din pereţii de piatră şi lespezi suficient de mari să se cocoaţe cineva pe ele.

- încerci să mă faci să vreau şi eu aşa ceva.

Ea sorbi din bere.

- Deja o vrei. Eu încerc să te fac să treci peste fobia pe care o ai pentru grădini şi grădinărit.
- Dar iarna?
- Iarna va fi secată, se scoate pompa. Şi rămâne numai decorul, foarte drăguţ, până primăvara următoare când pompa se pune la loc.
- Ei, rahat!

Ea nu se deranjă să-şi ascundă chicotitul.

- îţi desenez ceea ce am în minte şi îţi fac şi un deviz estimativ. Pe urmă tu decizi. Se aplecă uşor şi observă ce se vedea pe ecranul laptopului lui. Te uiţi la mobilier de exterior.
- Da, în privinţa asta ai dreptate. Vreau să îi chem pe ai mei aici, dar încă nu m-am ocupat de chestii pe care să se stea afară.

-Să nu iei nimic prea modern şi nici ceva prea rustic. Să... Scuze, nu mă pot abţine. Te deranjează dacă o să... Făcu un semn cu degetul arătând în jur. Vezi cum e construită casa asta?

-Sigur.

- îmi place mult felul în care e exploatat spaţiul aici. Zone larg deschise, tavane înalte, fotolii imense, canapeaua aia lungă şi lată, toate se potrivesc de minune, în culori predominant masculine, continuă ea plimbându-se în continuare, dar fără a fi terne. Impresia de confortabil, fără a fi neglijent, nimic rigid în ceea ce priveşte stilul. Nu-mi place deloc atunci când totul se asortează cu totul. Şi îmi place masa din sufragerie.
- Pe aia tocmai am luat-o. Mi-au spus că stilul este rustic industrial, ce-o mai însemna şi asta.
- Indiferent ce înseamnă, e foarte tare.

Trasă cu degetul o urmă pe suprafaţa lungă. E din bucăţi de lemn puse una lângă cealaltă, ca nişte bârne. Frate, chiar că eşti ordonat şi superorganizat.

„Dacă primeai un pumn în plex în caz că uitai să-ţi aduni şosetele de pe jos, normal că învăţai să fii aşa”, se gândi el.

- Da, aşa e.
- Ce ai de gând să faci la demisol? Vrei să păstrezi sala aia de proiecţie?

-Aş fi nebun să nu. Am nevoie de nişte chestii pentru apartamentul de oaspeţi de acolo. Până acum am reuşit doar să-mi instalez aparatura pentru sala de sport acolo şi cam asta e.

Ţuguindu-şi buzele, se înapoie la el, îi măsură cu mâna bicepsul de la braţul drept şi strânse.

- Mda, aşa mă gândeam şi eu. Foarte frumos. Apoi se îndepărtă, lăsându-l ca în transă. OK, în mod clar ştii ce ai de făcut, ştii ce îţi place şi se potriveşte cu spaţiul acesta. Oricum, însă, pot să îţi dau şi eu o listă cu locurile unde poţi merge, în zona asta, să vezi, să atingi, să încerci tu însuţi mobila în loc să cumperi on-line.
- Bine.
- Dă-mi adresa ta de e-mail şi văd ce îţi trimit imediat ce pun nişte chestii cap la cap.
- E un plan bun. îţi dau o carte de vizită.

Scoase un portofel din buzunar şi o carte de vizită din el.

- Impresionant. Zâne Walker, avocat. E un nume potrivit pentru un avocat. Şi e chiar şi mai bun pentru un erou din filme de acţiune. Cartea mea de vizită e în broşură, dacă ai întrebări, continuă ea întinzându-i paharul.

Mulţumesc pentru bere.

- Pentru jumătatea de bere.

-Tot acelaşi lucru.

- Să te conduc. Stai puţin, am o carte de vizită şi a lui Micha. Deschise un sertar organizat impecabil şi scoase o carte de vizită. Dacă ai nevoie de un IT-ist, sună-l chiar pe IT-istul-şef.

- Mda, chiar ar trebui, deci, mulţumesc.

- Zice despre tine că eşti foarte sexy.

- Ce zice?

- Şi habar nu am de ce i-a ieşit asta pe gură. Dat fiind că e implicat într-o relaţie serioasă, monogamă, şi mai e şi îndrăgostit până peste cap de Cassie.

- Bravo lui, spuse ea în timp ce ieşeau spre partea din faţa casei. Şi chiar sunt foarte sexy, deci nu se înşală deloc.

- Nu se va da la tine.

- Asta este bine de ştiut. Doamne, ce-mi place aici! Ieşi afară, pe verandă, şi se îmbătă de aerul de acolo, de priveliştea de acolo. Când voi termina cu locul ăsta, vei vedea zânele pădurii dansând pe aici şi îngeraşii cântând.

-Şi apa curgând?

Ea izbucni în râs.

- Dacă eşti isteţ, da. Vorbim mai încolo.

El o urmări cu privirea coborând treptele, apoi în- dreptându-se spre camionetă. Da, într-adevăr, era sexy, decise el într-o manieră nestăpânită, aproape viscerală, pe care o găsi imposibil de înţeles şi stăpânit.

- Hei! strigă el. Poate ne vedem la meciul lui Gabe.

- Sper.

Sări în camionetă, îi făcu semn de rămas-bun şi porni.

Iar el realiză, în timp ce ea se îndepărta, că

energia ce plutise în aer, aproape palpabilă, aproape audibilă, plecă odată cu ea.

Şi îşi dădu seama că-i lipseşte.

Zâne bănuia că începuse relaţia pe e-mail cu Dar- by, în momentul când îi trimise un mesaj cu alegerea lui privind piatra pentru ziduri. Şi adăugând că i se părea o idee bună să se facă treaba cu terasarea. Şi cu luminiţele.

În două ore, ea îi trimise confirmare de primire, plus acordul ei privind alegerea lui şi un deviz foarte detaliat pentru materiale şi manoperă, care includea şi o estimare a duratei lucrărilor şi o dată aproximativă pentru începerea lor. (În funcţie de vreme.)

Faptul că toate costurile ieşiseră sub cifra de care se temuse el nu îl împiedică să nu se simtă cumva presat. Ieşi din dormitor pe balconul imens şi se uită spre grădinile iluminate în acest moment de becuri mari, ca nişte reflectoare. Îşi imagină lucirea aceea uşoară deasupra pietrelor.

Şi pe urmă îi mai trimise un e-mail în treizeci de minute. Iar el intră înapoi în casă şi-i trimise instrucţiuni să-i facă un contract. Pe care ea i-l trimise în treizeci de minute. Şi, Doamne ajută, el îl scoase la imprimantă, îl scană şi îl trimise înapoi. Şi primi confirmarea ei. Toate acestea înainte de miezul nopţii chiar în ziua în care ea venise să-l convingă să se apuce de una şi de alta.

Seara următoare, după cina cu familia lui, îşi verifică e-mailul şi văzu că avea un mesaj de la ea. Acesta avea ataşat un desen cu cascada, completat cu măsurători cu tot. II studie, îi plăcu şi îl lăsă deoparte.

Când ajunse acasă, ieşi afară şi se uită lung

la spaţiul întins din faţa lui, apoi i se păru că aude aproape apa lovindu-se de pietre. Şi intră înapoi în casă, drept în birou.

„Bine, fă-o”, scrise el. „începi să mă enervezi deja.”

Răspunsul ei sosi câteva minute mai încolo.

„Mi se întâmplă destul de des să enervez oamenii. Vrei contract separat sau vrei să aştepţi până calculez şi restul?”

„Fă ce crezi, calculează totul, în ansamblu. Ceea ce nu înseamnă că voi spune da pentru întregul ansamblu, dar voi vedea. Aleg eu ceva.”

„Şi m-am hotărât să-ţi zic că nu eşti atât de sexy pe cât crezi.”

„Ar trebui să am cifrele exacte până la meciul lui Gabe. Orice vei alege, mă descurc. Ne vedem acolo. Iţi fac cinste cu un hotdog. Şi să ştii că habar nu ai cât de sexy sunt când îmi pun mintea. O adevărată bombă incendiară. Te ocupi şi de/poţi face contracte de asigurări?”

„Pot. Te costă un milion de dolari. Şi un hotdog.”

„Minunat. Negociem. O să sun la cabinetul tău să fac o programare.”

Zâne descoperi că restul săptămânii era extrem de aglomerat. Angajă un stagiar, o absolventă de drept foarte isteaţă, înscrisă la masterat, care avea legătură cu zona asta. Fusese crescută de bunicii ei – tatăl era necunoscut, mama murise demult. Şi cum bunicii se retrăseseră la pensie în Lakeview câţiva ani mai înainte, fata voia o slujbă pe perioada verii în apropiere.

Şi mai aproape de Main Street nu era nimic pe aici, iar dat fiind că stagiara îndeplinise

toate criteriile de pe lista lui Zâne, el şi Gretchen Filbert încheiată un acord amiabil.

Ceea ce însemnă că trebui să mai facă rost de încă un birou şi de celelalte lucruri de care era nevoie.

Aşa că schiţă acordul de separare al unei doamne care voia să pună capăt unei căsnicii nefericite, îl convinse pe fostul lui profesor de istorie să nu-şi dea în judecată propriul frate pentru ceea ce era, în esenţă, o mică problemă de familie, se ocupă de o clientă care avea nevoie de ajutor pentru succesiunea moştenirii de la mama ei, dat fiind că notarul unde făcuse actele iniţial murise.

Şigur, nu putea spune că era ocupat până peste cap, dar pentru un tip care abia deschisese un cabinet de avocatură într-o comunitate mică, i se părea că se descurca de minune.

Se întoarse de la o vizită la domiciliu pe care o făcuse – acorda şi consultaţii la domiciliu, cum le numea – extenuat, înfrigurat şi ud leoarcă de la furtuna din după-amiaza aceea şi se aruncă pe unul dintre fotoliile de la recepţie.

Maureen scoase capul de după monitor să-l studieze.

-Ai o mutră care parcă strigă „tocmai am petrecut două ore cu Mildred Fissle”. Ochii sticloşi, părul sculat în cap de parcă ţi-au trecut arcuri electrice prin creier până la ultimele fire de păr, gura înţepenită din cauza şocului. Vrei nişte cafea?

- Are şi whisky în ea?

-Nu. Mai ai o întâlnire în treizeci de minute. Prin urmare, fără băutură.

-Ea... ştii, femeia asta mi se părea foarte bătrână şi foarte înfricoşătoare încă de când

eram puşti. Acum chiar e o baborniţă groaznică, precum o vrăjitoare. A trebuit să stau în salonaşul ei, pe un scăunel tare ca piatra – două ore, cu genunchii la gură. Şi a trebuit să beau ceaiul ăla oribil cu gust de noroi.

Maureen îl privi cu o expresie intenţionat exagerat de compătimitoare.

- Bietul băiat!

- Totul mirosea a petale de trandafiri ofilite şi a pisici. Are cinci pisici – asta din câte am văzut eu. E posibil să fi fost mai multe. Una dintre ele a stat acolo tot timpul holbându-se la mine. Nici nu a clipit, aşa că mi-a trecut prin minte că e moartă şi împăiată. Dar tocmai atunci s-a mişcat. El se cutremură. O să trebuiască să mă mai întorc acolo, Maureen. O să trebuiască să mă mai duc acolo o dată.

Bucurându-se de prezenţa lui, bucurându-se de ceea ce devenise băiatul acesta, Maureen se aplecă în faţă.

- A vrut să-şi mai schimbe testamentul încă o dată, nu-i aşa?

-A scos la iveală o jumătate de milion de alte testamente, codicile şi tot felul de notiţe scrise de mână şi ataşate fiecăruia dintre ele. O duzină de notiţe pe post-it-uri, cu pisici pe ele.

Maureen se ridică.

-Mă duc să-ţi aduc o cola, iubitule. Tu stai aici şi odihneşte-te o clipă.

Se întoarse cu o sticlă rece de cola şi un pahar cu apă rece ca gheaţa cu o feliuţă de lămâie, aşa cum prefera ea să bea.

- Sunt prietenă cu una dintre nepoatele ei, am fost colege de şcoală. Domnişoara Mildred – chiar şi nepoţii ei îi spun aşa – îşi schimbă

testamentul mai des decât majoritatea oamenilor. Oricare dintre numeroşii ei copii, nepoţi, strănepoţi – şi cine ştie cine mai face parte din numărul de stră-stră ceva – se întâmplă să fie favoritul momentului apucă să afle numeroasele ascunzişuri secrete din casă şi din jurul ei unde femeia îndeasă bani, bijuterii, poliţe de asigurare, cecuri, cel mai recent testament şi aşa mai departe. Şi pe urmă, respectivul cade în dizgraţie. Domnişoara Mildred îşi scrie notiţele, îşi schimbă ascunzătorile, îl sună pe avocatul pe care îl are la momentul acela şi o ia de la început.

-Are şase copii în viaţă, spuse Zâne, douăzeci şi nouă de nepoţi, şaizeci şi şapte de strănepoţi şi nouăsprezece stră-strănepoţi. Alţi trei sunt pe drum. Trase un gât mare de suc din sticlă. Şi are ceva de dat fiecăruia dintre ei, la dracu' – asta, mai puţin celor despre care a hotărât că nu merită nimic şi celor cărora insistă să le lase fix un dolar. Adică zice ceva de genul „cerceii ăştia merg la Sue, masa asta merge la Hank, iar Wendall primeşte un dolar fiindcă nu s-a deranjat să vină de la Seattle să mă vadă de Crăciun". Şi a ţinut-o tot aşa timp de două ore.

- Gata, gata, linişteşte-te!

-Amuzant. Aminteşte-mi să-ţi spun „gata, gata, linişteşte-te" după ce îţi petreci tot restul după-amiezii transformând notiţele mele disparate într-un document legal.

- Accept provocarea, spuse ea când el deschise servieta şi scoase un blocnotes şi un dosar.

- O să fie mai uşor data viitoare, să zicem peste maximum şase luni. Plus că are, câţi ani

are, la naiba? În jur de 98? Nu poate trăi pentru vecie.

Se ridică, îşi puse servieta pe umăr în momentul în care telefonul îi anunţă primirea unui mesaj. II scoase şi se îndreptă spre biroul lui.

Darby.

„Stai jos în momentul acesta? Dacă nu, să-mi scrii în momentul când te aşezi. Şi s-ar putea să ai nevoie de o băutură puternic alcoolizată la îndemână."

Zâne se aşează la birou întrebându-se de ce avea senzaţia de nesiguranţă şi încântare simultane de fiecare dată când primea veşti de la Darby McCray.

„M-am aşezat. Şi de vreme ce sunt un adevărat profesionist şi e numai trei după-amiaza – şi Maureen a spus nu – nu am nici o băutură alcoolică la îndemână."

„S-ar putea să treci peste vorba ei în câteva minute. Iţi trimit chiar acum un e-mail cu mai multe documente ataşate. O să vin mâine să văd câteva dintre reprizele meciului lui Gabe, pe urmă va trebui să muncesc pentru a recupera faptul că am pierdut după-amiaza asta din cauza fulgerelor şi a ploii. Ne vedem acolo."

Auzi sunetul care îi arăta că e-mailul sosise şi aruncă o privire uşor îngrijorată. Cât de rău putea fi? Plus că nu avea de gând să facă toate chestiile pe care le voia ea, oricum.

*j,*Alege ce-ţi place", spusese ea. „Alege ce-ţi place."

II deschise şi izbucni într-un râs zgomotos când dădu cu ochii de gif-ul cu câinele dansator. Pe urmă descărcă documentele

ataşate şi le deschise.

Primul, demonstrând exact cât de deşteaptă şi de vicleană era adversara lui în acest meci, consta în desene şi schiţe prezentând proiectul în faza finală.

- Nu mă las păcălit, murmură el. Dumnezeule, chiar este uimitor! Dar tot nu am de gând să mă dau bătut.

Trecu mai departe la listele pe care ea le făcuse cu grijă în care prezenta copacii, tufişurile, plantele, cu preţuri cu tot – toate primind garanţie timp de un an, astfel încât să poată fi înlocuite în cazul în care nu se prindeau.

Cinstit.

Pe urmă veneau chestii precum pământ de umplutură, pământ de flori, îngrăşământ, sisteme de irigaţie, ghivece, vase, jardiniere. Majoritatea făcându-l să se scar- pine în creştetul capului, confuz. De ce naiba pământul ăla nu era doar atât – un simplu pământ – şi încă ieftin pe deasupra, oare nu era normal ca pământul să fie ieftin? Pe urmă venea manopera şi, când reuşi să-şi restabilească direcţia ochilor încrucişaţi pentru moment, văzu şi totalul.

- Drace! Băga-mi-aş picioarele!

Atunci intră Maureen ca un fulger.

- Vezi cum vorbeşti! Ce naiba ai? Aş fi putut intra cu un client!

El îi arătă spre ecranul computerului. Cu expresia aceea de mamă ultragiată în continuare pe faţă, Maureen ocoli biroul.

- Oh, Doamne sfinte!
- Vezi?
- Pentru amenajări exterioare? Dar ce naiba

amenajezi? Disneyland? Mie mi-a spus Emily cât de rezonabilă este Darby în ceea ce priveşte serviciile sale şi m-am tot gândit să îi cer să facă ceva şi pentru mine. Dar aşa, Dumnezeule mare!

- Să nu laşi chestia asta să te descurajeze. E o nebunie. Şi nu ştiu de ce a inclus pe listă şi zidurile, şi cascada pe care le-am comandat deja.

- Cascada? Vrei o cascadă?

-Nu. Poate. Nu. Este o nebunie. Eu sunt nebun de legat.

Deschise fişierul şi i-o arătă, iar ea scoase un oftat lung şi visător.

-Ce frumos e! O, iar zidurile astea – cu plantele... Ce să zic, par ca şi cum ar face parte din peisaj, nu? Ca şi cum au fost de la începutul lumii pe dealurile acelea. Zâne, e minunat! Ce altceva mai e?

Acum nemaifiind aşa de pornit, derulă imaginile şi-i arătă şi restul schiţelor.

- Sunt fabuloase, chiar mai mult decât fabuloase. At- mosfera e absolut magică, dar nu ştiu cum se face că nu pare deloc forţată, nici măcar făcută de mâna omului!

-Nu mă ajuţi deloc, murmură el.

- Ce să-ţi zic, dragul meu, nu pot să mint. Dacă aşa e, aşa îţi spun. Mai deschide o dată pagina aia cu toate costurile.

Când el o deschise, ea îl mângâie înţelegătoare pe umăr.

- Mda, şi costurile sunt absolut uluitoare. Stai, mai e o pagină.

- Nu se poate.

Dar observă şi el că aşa era.

- Probabil că am fost prea ocupat să-mi

crape capul ca să-mi dau seama.

- OK, bine, murmură Maureen, uită-te unde a notat contractul anterior şi costurile – pentru că îţi oferă ceea ce numeşte un discount pentru client preferenţial la manoperă, incluzându-l pe acela. Şi este o reducere serioasă, Zâne. Ceea ce nu înseamnă că nu va fi vorba în continuare de o grămadă de bani, dar e o reducere bună.

El se holbă la cifre.

- Ştii care e faza? E foarte vicleană – poţi s-o întrebi şi pe Emily despre asta. Intenţionat a pus chestia asta cu reducerea după ce avea să mă lovească pe mine atacul cerebral sau coma. A aşteptat şi nu a pomenit nimic despre vreun discount când m-am lăsat păcălit să pun şi zid, şi cascadă şi tot, dar pe urmă le-a inclus. Oricum avea de gând să o facă. Deci mă duce cu zăhărelul, se joacă cu mine. Fix asta e tactica ei.

Maureen derulă imaginile până ajunse iar la schiţe şi scoase din nou acelaşi sunet.

- Dacă e în stare să facă astea, atunci e în stare de mult mai mult de-atât. Fata asta e o adevărată artistă. E magician. Deci ce ai de gând?

-Am de gând să nu mă mai uit la imagini, nici la schiţe şi să-mi ard cu fierul înroşit suma aia de la total costuri în creier ca să-mi amintesc tot timpul de ce nu o să mă mai uit la ele.

Auzi clinchetul discret al dispozitivului pe care tot Micha i-l instalase ca să ştie când se deschidea uşa de la intrare.

-Şi am de gând să nu mă mai gândesc deloc la asta.

Apăsă pe mouse şi închise fişierul.

- Iţi las două minute să-ţi revii şi mă întorc aici ca să aduc persoana cu care ai întâlnire

acum, spuse Maureen mergând spre uşă şi aruncând o privire în urmă. Trebuie să recunoşti că ar fi ceva cu adevărat special.

- N-am nevoie de nimic special. îmi place să mă ştiu întreg la minte.

capitolul 13

într-adevăr, vineri tună şi plouă cu găleata, dar zorii zilei de sâmbătă se iviră pe un cer senin. Şi Darby se trezi şi ea odată cu apariţia lor. Dădu pe gât o cană de cafea şi un bol de Cherrios cu o mână de afine în timp ce se uită pe net la prognoza meteo pe termen scurt şi lung.

Se îmbrăcă în uniforma pe care o purta practic în fiecare zi primăvara – pantaloni comozi, tricou, hanorac, mulţumită să-şi poată pune pe cap şapca bleumarin cu logoul firmei High Country Landscaping însoţită de un boboc de floare. Se gândise că floarea simbol a statului Carolina de Nord era exact ce trebuia.

Se îndreptă spre camionetă şi aruncă o privire spre pământul excavat pentru locul unde avea să fie şopronul pentru unelte şi echipamente. Cu puţin noroc avea să termine de turnat betonul şi să pună grinzile până la începutul săptămânii viitoare.

Auzi ciripind păsările dimineţii, văzu florile de măceş ivindu-şi capetele colorate ici, colo, din arbuştii ce-i mărgineau mica ei lume. Mecanismul cu clopoţei pe care şi-l făcuse cadou prinse o pală de vânt şi scoase sunete delicate făcând şi mai frumoasă atmosfera colorată din jur.

însufleţită de optimism, porni spre lacul pe deasupra căruia plutea un abur uşor ridicat de razele soarelui la răsărit ce zugrăveau cerul spre est. Un bâtlan, alb ca laptele, trecu bătând din aripi uşor prin aburi, ca într-un vis.

Singură pe şoseaua pustie ce înconjura lacul, derulă în minte treburile pe care le avea de făcut azi. Toate puteau fi terminate la timp ca să îi lase suficientă vreme mai pe seară să se ocupe de dulapurile ei din bucătărie. Nu avea să pună uşi, se gândi. Cele de sticlă ale dulăpioarelor lui Zâne o inspiraseră. Aşa că avea să scoată uşile alea oribile, să vopsească şi să decoreze restul şi gata.

Oricum îi era uşor să-şi dea seama ce gândea ea, pentru ea.

îşi îngădui o clipă în care să se gândească şi la Zâne. Nu îi răspunsese la e-mail şi nici nu comentase cu privire la documentele ataşate pe care i le trimisese. Ceea ce era neobişnuit în privinţa lui, trebui să recunoască, în mod normal reacţiona foarte rapid la e-mailurile pe care i le trimitea.

Probabil se gândea încă ce să facă, iar asta nu era de blamat. Plus că nu se aşteptase ca el să spună da la întreaga afacere. Spera însă că îşi va gândi lista de priorităţi, astfel încât ea să apuce să facă pentru el ceea ce i se potrivea.

Parcă aproape de recepţie, îşi trase mănuşile în mâini şi-şi scoase sculele.

Avea o oră la dispoziţie înainte să apară Hallie şi apoi Roy – cu o uşoară mahmureală după petrecerea la care fusese vineri noaptea. Le spusese ora asta de dimineaţă fiindcă avea de gând ca mai încolo să-şi ia liber ca să se ducă să se uite puţin la baseball.

Până când apăru Emily cu maşina, deja

ajunseseră la partea cu îngrăşământul şi plantatul în ghivece. Femeia se apropie de locul unde Darby înfăşură încet, cu grijă, tulpiniţele clematitelor în jurul cârligelor pe care le înşurubase în noul stâlp de iluminat.

-Am început să mă obişnuiesc cu chestia asta, spuse Emily oftând. Am început să mă obişnuiesc să-ţi spun: „Sigur, dă-i drumul, apucă-te să faci ce crezi de cuviinţă". Să trec apoi la etapa „Doamne, Dumnezeule, ce naiba face acolo?" şi apoi la finalul „Arată perfect!"

- Scopul nostru este să bucurăm clientul.

- Păi chiar vă iese, chiar dacă în momentul acesta eu sunt încă în etapa a doua la casă.

- Plecăm într-acolo imediat ce terminăm aici. Iar etapa finală va avea loc săptămâna viitoare.

Totuşi, când Emily privi în jur, Darby îi văzu linia sprâncenelor încruntate a îngrijorare.

-Nu ştiu cum voi face să ţin toate astea în viaţă.

-Sunt uşor de întreţinut, îi reaminti Darby. Şi... o să te învăţ eu.

-Mda... Ce este copacul ăla la care toarnă Roy îngrăşământ?

-Se numeşte mirt. E copacul caracteristic acestui stat, practic copacul naţional.

- Da. Ar fi trebuit să ştiu asta.

- E perfect – face flori la sfârşitul verii. Am de gând să pun unul şi la tine acasă.

- Foarte bine. Succes! Trebuie să trag tare vreo două ore, înainte ca Marcus să mă schimbe ca să pot şi eu ajunge la meciul lui Gabe.

Darby se dădu înapoi să studieze clematita şi încuviinţă mulţumită.

- încerc să vin şi eu pe-acolo, măcar o oră.
- îţi ţin loc. Darby, chiar dacă mă simt impresionată de simţul datoriei care te însufleţeşte, ştiu ce înseamnă să-ţi conduci propria afacere. Draga mea, ar trebui să-ţi iei şi tu câte o zi liberă.
- Ieri a fost aproape în întregime liberă şi o să plouă şi miercurea viitoare, aşa că aceea va fi încă una.

Emily se ghemui lângă ea.

- Şi ce faci când ai zile libere?
- Stau şi mă gândesc cum să-mi găsesc potenţiali clienţi şi să-i bag în sperieţi.

Emily o bătu uşurel pe obraz cu afecţiune nedisimulată.

- Sunt convinsă. Ne vedem la meci!

Ea termină la timp cât să facă poze pentru dosarele ei, să pună echipa pe direcţie acasă la Emily şi să se spele cu furtunul din grădină.

-Mă întorc pe la unu. Sau la unu şi jumătate dacă vreţi să vin şi cu mâncarea de prânz. E rândul meu.

- Eu vreau un sendviş mare cu sos iute! strigă Roy.

Hallie, al cărei păr era acum împletit în zeci de codiţe măiestrit prinse la ceafă cu o eşarfă, se aplecă peste lopata pe care o avea în mână.

- Eu vreau unul cu şuncă şi caşcaval, cu ardei, cu roşii – şi muştar – fără maioneză.
- S-a făcut.

-Şi cartofi prăjiţi, adăugă Roy. Cu ardei iuţi.

Şi lui Darby îi plăcea mâncarea condimentată, dar Roy era de-a dreptul înnebunit după tot ce te punea pe jar.

- La unu jumate. îmi trimiteţi mesaj dacă întâmpinaţi vreo problemă.

Dădu roată lacului, admiră plantele înflorite

şi pe cetăţenii aflaţi la muncă în propriile curţi şi grădini şi intră în oraşul deja aglomerat de oamenii ieşiţi la cumpărăturile de sâmbătă. Şi se îndreptă spre partea cealaltă a oraşului, unde se aflau terenurile de baseball.

Trebui să vâneze îndelung un loc de parcare, ceea ce arăta, după părerea ei, interesul mare al comunităţii locale pentru acel sport. în timp ce parcurse un cvartal întreg pe jos de la locul pe care îl găsi într-un final până la stadion, ascultă zgomotul mingilor lovite de bâtă, strigătele fanilor, simţi miros de hotdog şi hamburgeri.

Se opri puţin să se uite la jocul copiilor – sportivii de-o şchioapă care învăţau de mici regulile jocului şi importanţa muncii în echipă. O puştoaică de vreo opt ani lovi o minge săltăreaţă spre gaură. Fundaşul încercă să o oprească, dar nu avu suficientă putere în braţ să o prindă, aşa că fata puse mâna pe ea.

Bravo ei!

Trecu mai departe, în lumina orbitoare a soarelui, spre locul unde se luptau copiii mai mari şi unde dădu cu ochii de Zâne, Emily şi Lee, sus, cocoţaţi pe ultimul rând al tribunelor.

Ratase abia două reprize, observă ea uitându-se la tabela de marcaj, iar echipa gazdă era în avantaj. Era la începutul celei de-a treia reprize, doi jucători aflaţi în atac fuseseră eliminaţi, la prima bază se afla un om. Gabe juca în adâncime, la a treia bază, pe post de aruncător. Aşteptă fără să urce până ce aruncătorul se legănă – cu putere – şi răsucindu-se lovi mingea.

în timp ce urcă, mai multe persoane din jur o salutară, ceea ce îi făcu plăcere. Era plăcut să

locuiască într-un loc unde toată lumea cunoştea pe toată lumea şi îşi făcea timp să te salute. Zâne o privi lung pe sub cozorocul şepcii, din spatele lentilelor întunecate, în timp ce ea îşi făcea loc să se aşeze lângă el.

- Cum merge Gabe?

-Super, a reuşit o dublă în prima repriză. A acoperit o parte mare din bază şi l-a şi întrecut pe alergător până la a doua, după care a reuşit să prindă şi o minge apărută pe neaşteptate.

- Excelent. Cu ce vrei hotdogul?
- Cu muştar.
- Atât?
- Atât.

-Am înţeles. Hei, spuse ea aplecându-se în faţă spre Emily şi Lee. Mă duc să iau nişte hotdogi la sfârşitul reprizei. Voi cum îi preferaţi?

- Mulţumim. Doar cu muştar.

Lee se aplecă dincolo de nevastă-sa.

- Cu de toate.
- Da, aşa se mănâncă un hotdog.

Urmări primul aruncător ieşind la a doua lovitură.

- Şi Brody unde e?
- E pe aici, pe undeva, cu prietena lui despre care susţine cu tărie că nu e prietena lui.
- Jenny? E adorabilă. Probabil ca puştiul se străduieşte să-şi adune curajul să o invite să meargă cu el la balul de la sfârşitul şcolii. Voia să o facă fără prea multă ceremonie, aşa că îmi închipui că un meci de baseball ar fi o ocazie nimerită.

Asta îl făcu pe Zâne să nu se mai concentreze asupra următoarei lovituri.

- De unde ştii asta?

- El mi-a zis. Ştie că fata se aşteaptă ca el să o invite şi probabil ştie că el ştie, dar nu vrea să transforme chestia asta în cine ştie ce. Uite, e Gabe la lovire!

-Da.

Urmăriră prima lovitură şi cum arbitrul strigă „lovitură". Murmurară la unison:

- înaltă şi în interior.

Din spirit de solidaritate, Darby îi dădu un cot uşor în coaste.

- Deci ai reuşit să ieşi din şoc şi să-ţi stabileşti lista de priorităţi?

- Poate.

A doua lovitură aduse scorul la unu la unu.

-Ai şansa să te revanşezi miercuri.

- De ce miercuri?

- Se anunţă ploaie toată ziua, aşa că am sunat la biroul tău vineri după-amiaza, târziu, şi mi-am făcut o programare.

- Foarte bine.

începu să bată din palme când aruncătorul reuşi să lovească mingea a doua.

-Are ochi buni.

- Emily spunea că aproape ai terminat cu recepţia.

- Da, am terminat. Şi a ieşit minunat. Ne-am întors să lucrăm la casă restul zilei. Pe urmă mă duc la Bunga- low-ul numărul şase mâine câteva ore între check-out şi check-în.

Mişcare târzie, lovitură înapoi.

Ea întoarse capul, şi ochii li se întâlniră pentru un scurt moment, la adăpostul ochelarilor de soare şi pe sub cozorocul şepcilor.

- Aşa îţi petreci tu duminicile?

-Trebuie să sap gropile de care e nevoie cât e soare, Walker.

Mingea a treia. Lovitură reuşită.

Oamenii începură sa aplaude, să vocifereze, să bată din picioare.

Un puşti de vreo trei ani stătea pe umerii tatălui său pe iarba de lângă tribune şi dădea dintr-o mică bâtă gonflabilă. Trei fete cu părul şi picioarele foarte lungi trecură fix pe lângă un grup de băieţi care se prefăcură ca nu observă.

Vreo două bănci mai jos faţă de unde stătea Darby, o femeie croşeta ceva dintr-un ghem de macrame şi striga:

- Loveşte-o să-i meargă fulgii, Willy!
- Intră, murmură Zâne.
- Crezi?
- Uită-te! O să încerce să-l înconjoare, să-l facă să se întoarcă.

Darby se uită. Mingea intră, ratând colţul plăcuţei. în loc să o lovească să-i meargă fulgii, Willy făcu o chestie isteaţă. Alergă cât îl ţinură picioarele.

-Mai sunt şi alţii cu ochii buni, comentă Darby. Willy e iute. Poate alerga două lungimi de teren şi prinde mingea fără probleme.

încă o dată, Zâne îi aruncă o privire lungă.

- De unde ştii?
- încerc să mă uit din când în când la o repriză, când am timp. Uneori mai şi exersez mişcări după muncă. Foarte tare, Gabe!

Gabe se apropie de plăcuţă, se mişcă puţin încoace şi-ncolo, încercă bâta, apoi luă poziţia potrivită.

Puştiul era în mare formă, se gândi Zâne. Avea şi concentrarea şi instinctele care trebuiau. îşi aminti de sine însuşi, aflat fix în acelaşi punct, într-o după-amiază însorită, în nări cu mirosul acela de carne la grătar, iarbă cosită, praf şi cretă. Cum reuşea să blocheze

pur şi simplu zgomotul mulţimii sau să îl folosească.

Cum, în clipa aceea, toate mirosurile acelea, toate sunetele acelea, senzaţia bâtei în mâinile lui, zborul mingii albe către el se îngemănau cuprinzând întreaga lume într-o clipă numai a lui.

Gabe nu pierdu vremea şi lovi prima minge dincolo de primul fundaş de la prima bază.

După cum prezisese Darby, lovitura aceea îi lăsă pe cei de la echipa adversă complet descumpăniţi, în colţuri. Ea ţipă, fluieră, bătu palma cu Zâne.

- Dă-i bătaie, Luke!

-Tu îi ştii pe toţi puştii? se întrebă Zâne cu voce tare.

- Dacă vrei să locuieşti şi să-ţi faci o afacere de succes într-o comunitate, trebuie să fii parte cu adevărat din comunitatea aia. Plus că îmi place baseballul.

Scorul ajunse la doi la doi înainte ca Luke să tragă o lovitură grozavă până în zona de centru-stânga. Ceea ce îi dădu prilejul lui Gabe să ajungă la a doua bază.

în timp ce antrenorul ceru puţină pauză şi se duse cu prinzătorul să-l liniştească pe jucătorul fundaş, Darby se întoarse din nou spre Zâne.

- în funcţie de programul tău, putem să prelungim programarea mea de miercuri dacă vrei să parcurgem toate opţiunile. Sau poţi trece pe la mine mâine, sau pot trece eu pe la tine. Oricum ar fi, în jur de zece dimineaţă sau după trei. Aşteptă o clipă şi continuă: în afară de cazul în care te-am speriat de moarte şi nu mai vrei nimic.

-Nu mă sperii deloc.

- Foarte bine. Doar să-mi zici când îţi

convine.

Emily se aplecă în faţă.

-Vorbiţi de casa lui Zâne, nu? Mi-a arătat schiţele tale. Sunt ca dintr-un film!

- Dar unul real, replică Darby zâmbind.

Discuţia de lângă movilă funcţionă. Aruncătorul îşi luă avânt o dată şi încă o dată şi aruncă în altă zonă decât se aşteptau toţi. Următorul înconjură prima bază, până la a doua, dar nu putu ajunge mai repede decât o lovitură spre prima şi încheie repriza.

- Foarte tare, strigă Darby bătând din palme. E timpul pentru hotdog.

- Zâne, du-te cu ea să o ajuţi!

Darby îi făcu semn că nu e nevoie.

- Mă descurc. Dacă am zis o vorbă e vorbă.

Darby îşi croi drum în jos, pe urmă până la chioşcul cu mâncare să se aşeze la rând. Femeia din faţa ei se întoarse spre ea.

- Bună, Darby.

-Bună, Laurie.

Cea care lucra la Best Blooms şi se pricepea de minune la ceea ce făcea.

- Ce mai faci?

- Foarte bine. Băiatul surorii soţului meu joacă şi se pare că vom câştiga. Te-am văzut în tribune, continuă femeia mişcând sugestiv din sprâncene. Nu ştiam că eşti cu Zâne Walker.

-Sigur că suntem... O, adică nu, nu sunt cu el, adică pe bune. Voiam să vin să-l văd pe Gabe jucând. Şi pur şi simplu stau aici, cu familia lui.

- Vai, ce păcat! Adevărul e că vă stă bine împreună, spuse Laurie clătinându-şi buclele în timp ce aruncă o privire înapoi spre standuri. Mă bucur să-l văd aici, la un meci.

înaintară uşor la rând şi tăcură un pic, câtă vreme răsunară uralele ce salutau scoaterea

măiastră a unei mingi de un mijlocaş.

- La şcoală am fost împreună, doar că eu eram cu câţiva ani mai mare, continuă Laurie, însă soră-mea era cu el în clasă. Băiatul era vedeta echipei, a câştigat titlul de cel mai bun jucător din an pentru doi ani la rând.

- Mda, foarte tare, comentă Darby.

- Da, chiar că tare. Şi l-ar fi câştigat şi a treia oară dacă nu ar fi fost... Păru să-şi dea seama că vorbise gura fără ea, aşa că se mută de pe un picior pe altul, uşor încurcată. A suferit un accident şi asta l-a pus pe tuşă.

- Pentru restul sezonului?

- Din câte ştiu eu, pentru totdeauna. Şi-a rupt braţul într-un fel crâncen sau aşa ceva. în sfârşit, mă bucur mult să îl văd din nou în Lakeview şi din nou la stadion.

Laurie se întoarse să-i spună vânzătorului ce voia, lăsând-o pe Darby să cugete.

Avusese nasul spart de tatăl lui, îşi spuse ea. Şi braţul rupt? Aceeaşi cauză? Poate. Şi poate asta explica de ce nimeni nu pomenea vreodată de tatăl sau de mama lui, la urma urmei. Şi de ce el şi Britt locuiseră cu Emily şi Lee.

Laurie îşi luă tava de carton plină de băuturi, cartofi prăjiţi şi hotdogi.

-Să vii pe la noi la Best Blooms, bine?

-Ştii bine că voi veni.

Darby comandă crenvurştii şi dădu specificaţiile potrivite pentru fiecare preferinţă. Şi se gândi la puştiul ce fusese la un moment dat vedeta echipei, jucătorul anului, care visase fără îndoială să joace în Camden Yards.

Şi îşi simţi inima înmuindu-se.

Trebui să se scuture de sentimentul acesta în timp ce se înapoie spre tribune cu mâncarea. Dacă bărbatul voia ca ea să afle lucrurile astea,

avea să i le spună el însuşi.

Dădu mâncarea plus nişte şerveţele fiecăruia dintre ei.

- Deci acum să vorbim despre bani, îi spuse lui Zâne. Avem încă de negociat tariful tău de un milion de dolari.

- Ţi-am menţionat faptul că acesta este de fapt tariful meu pe o singură oră?

- Nu. Dar asigurarea mea o să fie de platină?

- E singurul gen de asigurări cu care mă ocup.

Ea îşi mâncă hotdogul, după care rămase acolo pentru a patra repriză, până la sfârşit.

-Trebuie să mă întorc. Emily, te rog să te duci să arunci un ochi la recepţie, să vezi cum a ieşit. Mă bucur că ţe-am văzut, domnule şerif! Zâne.

încă o dată îşi croi drum în jos, printre oamenii din tribună şi porni spre sosea.

-Hei!

Se întoarse şi dădu cu ochii de Zâne care o urma.

- Unde ai parcat?

Ea arătă în sus şi înspre dreapta, rotindu-şi degetul de câteva ori ca să arate că era destul de mers până acolo.

- Merg şi eu cu tine, să-mi dezmorţesc picioarele.

-Adevărul e că la cât sunt de lungi...

Cei mici terminaseră meciul şi acum păreau să fie pe sfârşite şi copiii de la următoarea grupă de vârstă. Zâne se opri o clipă şi urmări cum mijlocaşul de la jumătatea terenului aruncă o minge foarte departe, la mai bine de un kilometru şi ceva.

- Pe noi antrenorul ne ducea la pizza şi în

caz că eram câştigători şi în caz că pierdeam, după fiecare meci de sâmbătă.

- Ce antrenor cumsecade!

- Da. Deci trebuie să-ţi spun că m-am gândit mult la planurile tale nemaipomenit de ambiţioase privind terenul pe care ar trebui să-l numesc domeniul meu.

-Aşa ar fi şi trebuit. Dar cred că mai ai nevoie de nişte teren în plus, o casă de oaspeţi şi o piscină pentru a putea fi considerat cu adevărat un domeniu. Poate chiar şi un teren de tenis sau de squash.

- Da, dar tot îmi fac o cascadă, la naiba! îi aminti el. M-am gândit la chestia asta după ce asistenta mea a reuşit să mă scoată din starea de prostraţie indusă de şoc şi puţină groază chiar.

Ea îşi schimbă poziţia şi-şi vârî degetele mari în buzunarele din faţă.

-Mi-a trecut prin cap să-ţi servesc informaţiile pe rând şi să-ţi dau bugetul bucată cu bucată, dar am avut senzaţia că asta ar însemna să încerc să te înşel cumva. Ce-ar fi să-mi spui ce consideri absolut nerealizabil, gen „în nici un caz", „la dracu', ai înnebunit?", ca să pot modifica planurile şi ajusta costurile?

-Nimic.

Ea se opri brusc, înţepenind.

-Adică nu vrei nimic din tot ce ţi-am propus? E terenul tău, Zâne, dar trebuie să-ţi spun, ai nevoie măcar de nişte plante, de câţiva copaci. Şi în cazul acesta aş putea să mă ocup eu de toată treaba ca să-ţi ofer un preţ mai bun la manoperă.

- M-ai înţeles greşit, deşi fix aceasta a fost prima mea reacţie. Absolut nu, „în nici un caz", „la naiba, a înnebunit!" Pe urmă am făcut

câteva greşeli, însă.

- Ce fel de greşeli?

Nu ştia sigur unde voia să ajungă bărbatul, deşi o cuprinse un vag fior de anticipaţie.

- Prima? Le-am arătat planurile unor prieteni şi familiei mele. Mare greşeală. Pe urmă am făcut un mic tur al bungalow-urilor pe care le-ai terminat. Chiar m-am întâlnit cu nişte clienţi în faţa uneia dintre căsuţe, o pereche care vine de trei ani aici, în fiecare primăvară. Mulţi clienţi ai lui Emily revin după un timp, regulat.

- Cum eu însămi am fost oaspetele ei, nu pot spune decât că îi înţeleg. Cazarea e bună, priveliştea uimitoare, fabuloasă şi personalul foarte amabil.

-Asta au spus şi ei. Şi apoi au adăugat că, date fiind schimbările făcute afară, le-a plăcut mult să stea pe veranda din faţă să se uite spre curte, la fel de mult cum le-a plăcut să se uite spre lac. Sau să bea un pahar pe terasa din spate după ce au petrecut ziua întreagă pe lac. Cum totul arăta extraordinar, cum aveau aici senzaţia că sunt – citez – în micul lor rai privat.

- Ce drăguţ!

- Pe urmă m-am dus acasă şi iarăşi m-am gândit: „Nu, nu şi nu, poate asta, poate mă mai gândesc la aia şi aşa mai departe”. Şi pe urmă...

Se opri lângă camioneta ei şi privi în jur. Se vedeau munţii, sclipind parcă sub albastrul pur al cerului, casele, iarba verde, verandele vopsite, florile plantate. Se auzea în continuare hărmălaia de la meci în depărtare.

Cunoştea bine pământul de sub picioarele lui, cunoştea gustul aerului parcă.

- Pe urmă am fost să văd meciul, să stau

acolo alături de Emily şi Lee, i-ain salutat pe oamenii pe care îi cunosc şi care mă cunosc la rândul lor. Care mă cunosc pe mine. Atunci m-am gândit că asta e pentru mine. Exact asta. Asta e casa mea, acolo, sus, acesta este căminul meu, aceştia sunt fraţii mei. De asta m-am întors. De asta rămân aici. De asta, la dracu'. Toate sunt ale mele. Şi le vreau pe toate.

-Toate... astea...

-Astea, încuviinţă el când ea făcu un gest arătând în jur. Şi toate planurile tale nebuneşti şi ambiţioase.

Ea ridică un deget, se întoarse, făcu câţiva paşi înapoi.

- La asta chiar nu m-am aşteptat.

-Vrei să spui că nu o poţi face?

- Ba sigur că pot, zise răsucindu-se. Nu ofer decât ceea ce pot livra. Nu mă aşteptam ca tu să... nu mă aşteptam şi gata. Ei, la naiba!

Se întoarse lângă el şi îl împunse uşor cu degetul ridicat în braţ.

- La naiba şi la o mie de draci! O să fie fantastic. Nu o să regreţi o clipă.

- Sper că nu. Tocmai am încuviinţat să te las să faci tot ce vrei.

Ea clătină din cap.

- Ba e tot ce vrei şi tu, altfel nu ai fi spus da.

- Oricum ar fi, am spus da şi văd că nu m-am ales decât cu o lovitură în braţ şi cu promisiunea că nu voi regreta.

- Ai dreptate. Ai mare dreptate. Meriţi mai mult. Iar eu j>ot face mai mult.

Işi aruncă braţele în jurul gâtului lui – asta, da, mişcare neaşteptată – şi făcu mult mai bine cu sărutul acela pe care i-l dădu – lung, fierbinte, puternic, uşor dominant.

De fapt, suficient de dominant să-l facă să se

clatine puţin şi să-i mişte mâinile involuntar, să i le pună pe şolduri şi să o tragă înspre el înainte să se poată controla. Atunci ea se trase înapoi şi-i zâmbi.

- Gata, gata! Trebuie să mă întorc la treabă – şi să mă mai şi opresc pe drum să iau nişte sendvişuri pentru echipă. Dar ţinem legătura.

El o ţinu în braţe încă o clipă.

- Chiar că eşti sexy.

Ea izbucni în râs, îl mai sărută o dată – de data asta uşor, prieteneşte.

- Ţi-am spus doar.

Ocoli camioneta, sări înăuntru, apoi se aplecă în afară, peste geamul lăsat.

- Să ştii că tot nu am de gând să-ţi plătesc un milion de dolari.

Şi astea fiind zise, porni camioneta şi plecă. O apucă din nou pe drumul şerpuit spre oraş şi când fu sigură că ajunsese suficient de departe să nu se mai vadă, trase din nou pe dreapta.

- La naiba!

Inspiră, expiră încet, de câteva ori, încercând să-şi domolească – frecându-şi uşor pieptul – inima ce ameninţa să-i sară afară.

- La naiba!

Ca şi cum faptul că primise slujba – adică întreaga slujbă – nu era suficient de ameţitor, nu? Işi şi trăsese una în cap practic cu sărutul acela impulsiv de pe marginea drumului.

„Ia lucrurile uşurel”, îşi spuse. „Ia lucrurile uşurel, sau măcar încearcă să o faci.” Cine ştia mai bine decât ea consecinţele pe care le aveau greşelile făcute aiurea, fiindcă nu se gândise suficient?

- OK, gata, m-am liniştit.

Mai expiră o dată aerul, apoi scoase telefonul

şi sună la firma care se ocupa de piatră. Ceru agentul de vânzări cu care lucra.

- Bună, Kevin, sunt Darby McCray, High Country Landscaping. Puteţi da drumul la comanda aceea. Poate ar fi bine să o mai reluăm încă o dată, ca să fim siguri că totul e în ordine, bine?

Până când ajunse să parcheze în faţa casei lui Emi- ly, deja îi fuseseră confirmate primele comenzi. Scoase punga de sendvişuri şi cartofi prăjiţi şi rămase pe loc, studiind arbuştii acum în formaţie completă.

Perfect.

Şi gazonul era perfect. Şi cu pietrele proaspăt aduse şi cimentate, vopseaua nouă, clematitele ce se căţărau pe noul stâlp de iluminat, casa devenise dintr-odată mult, mult mai frumoasă.

De fapt, deja avea în minte ce să planteze pentru a pune în valoare terasa aceea fabuloasă ce dădea roată întregii case. Şi cum Emily se pricepea să gătească şi o făcea adesea, avea să pună şi nişte roşii şi o mulţime de plante pentru condimente.

Ocoli şi se duse în spate unde Roy şi Hallie testau încă o secţiune a sistemului de irigaţie. Le zâmbi.

- O să avem nevoie de o echipă mai mare.

în săptămâna următoare, Graham Bigelow ieşi din închisoare după şaptesprezece ani. Părul, tuns scurt, era cenuşiu ca oţelul, cu umbre albe la tâmple. Riduri adânci săpaseră în figura palidă de deţinut, în jurul gurii, în obraji, pe frunte. Purta pantaloni sport şi un tricou albastru de golf peste trupul care era, e

drept, ceva mai proeminent în partea de mijloc decât obişnuia să fie, dar pe care şi-l întreţinuse în formă destul de bună în sala de sport a închisorii.

Eliza îl aştepta la poarta puşcăriei. Era îmbrăcată într-o rochie de vară, verde smarald. Părul, proaspăt vopsit şi coafat, se legăna frumos în jurul feţei pe care trebuise să o machieze o oră întreagă pentru a căpăta aspectul acela perfect. Cu picioare tremurânde, se apropie de el şi-l îmbrăţişă, simţind şi braţele lui în jurul ei. Se luptă să nu izbucnească în plâns ridicându-şi faţa spre el şi, pentru prima oară în aproape douăzeci de ani, îi simţi gura pe gura ei.

El o conduse spre maşină, Mercedesul negru pe care fusese de acord să o lase să-l cumpere. Deşi pentru o clipă strânse pumnii nervos la gândul că nu avea permis şi deci nici posibilitatea de a conduce, deschise portiera să o lase să urce şi ocoli maşina urcându-se pe scaunul din dreapta.

Ochii îi rămaseră o clipă aţintiţi asupra porţii puşcăriei, zidurilor, gardienilor, tot ceea ce îl ţinuse acolo atâta vreme, închis şi umilit. Tremurând încă, Eliza porni maşina.

- Graham, of, Graham!
- Dă-i drumul, Eliza! Mergi. Trebuie să plec de aici.
- Totul te aşteaptă, iubitule, totul e pregătit pentru tine. Haine noi, mâncărurile tale favorite. Am vândut casa, cum ai spus, am închiriat-o pe cea pe care ai vrut-o în alt cartier. Avocatul a spus că trebuie să rămânem în Carolina de Nord, dar putem face cerere să ne mutăm din Raleigh. M-am gândit să mergem în Charlotte. Putem să o luăm de la capăt acolo.

Maşinile zburau pe lângă ei, aproape prea repede. Prea multe. Prea mare gălăgia, prea mare lumea însăşi, prea mare cerul.

-Nu-ţi face griji, spuse ea punându-şi mâna peste mâna lui. Nu-ţi face griji, Graham. Acum eşti liber. Acum suntem liberi amândoi şi suntem împreună. Vom ajunge curând acasă.

în cele din urmă, intră pe aleea din faţa unei case de cărămidă de două etaje – mică, mult mai mică decât cea pe care o părăsise cu atâta amar de vreme în urmă. Dar cartierul vechi, cu trotuarele sale crăpate, aducea cu sine spaţiu suficient între case, copaci şi garduri ridicate, oferind posibilitatea de separare şi intimitate.

Ea conduse maşina în garajul potrivit pentru o singură maşină. Iar el simţi o uşurare teribilă la zgomotul uşii ce se închise automat în urma lor. Era din nou înăuntru, departe de lumea aceeaprea mare, prea deschisă, de zgomote şi ochi iscoditori. înăuntru nu erau gratii şi nici zăvoare.

Făcură sex, mai întâi repede şi foarte dur. Intrând în ea cu putere, simţindu-i unghiile zgâriindu-l şi as- cultându-i respiraţia întretăiată, începu să se simtă din nou bărbat. Făcură duş împreună. Ea încălzi mâncarea pe care o comandase la un serviciu de catering ca să fie perfectă şi puse masa cu lumânări, turnă şampanie în pahare. Mâncară şi băură împreună, se duseră la culcare împreună, făcură sex de data aceasta mai tandru. Dormiră împreună şi se treziră împreună, îmbrăţişaţi, şi îşi băură cafeaua în pat împreună.

începură o viaţă nouă împreună.

Şi îi trebuiră aproape 48 de ore până o lovi.

capitolul 14

în timp ce primăvara se îndrepta cu paşi repezi spre vară, Darby îl angajă pe Ralph Perkins ca muncitor cu jumătate de normă. Bărbatul mic, îndesat, cu un ciuf de păr cărunt vâlvoi şi lentile groase la ochelari venea cu experienţa lui de zidar şi constructor în piatră şi putea opera şi maşinile mai grele. Nu prea avea habar despre pomi şi plante, dar avea nevoie de o mână experimentată pe care să o folosească la partea brută de excavaţie şi construcţie a domeniului lui Zâne.

Şi, în concepţia lui Darby, oricine putea fi învăţat să muncească pământul şi să planteze orice, de la stejari la petunii.

Ralph nu vorbea prea mult, în cel mai bun caz mârâia în sens de da sau nu, bea Dr. Pepper în loc de apă şi folosea cu măiestrie min¡excavatorul în care investise Darby. În plus, se părea că Gabe îi câştigase simpatia, aşa că îl învăţa cu multă răbdare pe puşti arta construcţiei unui zid împrejmuitor.

Zâne urmări cum terasa din josul casei începe să capete formă şi cum se transformă dintr-o pantă abruptă şi stâncoasă într-un palier larg format prin muşcătura excavatorului care săpase adânc în munte.

Pierduse numărul dăţilor în care stând pe terasa dormitorului, bându-şi cafeaua de dimineaţă, îşi făcuse griji peste griji că nenorocita aia de maşinărie va aluneca şi se va duce rostogolindu-se în hăul de pe cealaltă parte.

Dar Darby părea să ştie ce face şi la fel şi tipul cel nou. Aşa că dezastrul fu evitat.

Le făcea cu mâna în semn de salut în fiecare dimineaţă când pleca la birou. De cele mai multe ori, ei îşi terminau treaba înainte de întoarcerea lui. Dar semne că lucrarea avansa nu erau prea multe – în afara unor găuri din ce în ce mai mari şi mai largi.

Intr-o zi se întoarse acasă şi găsi copaci aliniaţi de-a lungul drumului abrupt şi pietre pentru fundaţie sau partea de jos, sau mă rog, cum îi ziceau ei, de la zidul din faţă.

Şi când zidul începu să capete formă, şi pietrele începură să se înalţe, unele peste altele, se trezi că încetineşte, ba chiar opreşte maşina cu totul în drum spre casă. Şi că-şi spune de fiecare dată că era absolut uimitoare senzaţia că se potriveau acolo ca şi cum acolo ar fi trebuit să se afle din capul locului.

Se gândea la Darby şi la echipa ei ca la nişte elfi care îşi făceau treaba pe neştiute, când nu-i vedea nimeni, şi apoi se evaporau precum aburii dimineţii.

II surprinse să dea de ea acolo într-o seară, când parcă maşina. Aproape la fel de tare cum îl surprinse să dea şi cu ochii de mulţimea de plante de-a lungul verandei lui. Darby, în pantaloni sport, tricou şi şapcă, întindea îngrăşământ cu mâinile şi genunchii parcă.

Se ridică în momentul în care apăru el, aşteptă să parcheze şi să se îndrepte spre ea.

- Ei, ce părere ai?

- Arată fantastic. înspăimântător de fantastic. Prin urmare va trebui să învăţ nişte chestii, ceea ce nu este deloc fantastic.

- Cresc încet, sunt mici de înălţime şi uşor de îngrijit. -Alea de acolo nu mi se par deloc aşa. Ce sunt?

- Sunt o specie de hortensii şi chiar sunt uşor de îngrijit. îmi place varietatea aceasta cu

verdele intens al frunzelor şi albastrul florilor, cu puţin roz pe fiecare petală. E unică. Florile cresc şi pe tulpinile rămase din anul precedent. Aşa că nu e nevoie să tai crenguţe primăvara. Şi îţi vor oferi o pată de culoare aici până toamna târziu. Şi mai ai şi arbuşti din familia coniferelor ca să fie ceva verde tot timpul anului, plus alte tufişuri cu flori, pentru textură. Îşi lovi uşor mănuşile una de alta ca să scoată praful din ele. Zidul creşte foarte repede, aşa că i-am pus pe Roy şi Hallie să se ocupe de asta ca să-ţi ofere o surpriză când te întorci acasă. Ai fost foarte răbdător, Walker, şi meriţi genul ăsta de surpriză.

- Chiar că e o surpriză. Serios, îmi place mult. Eşti o adevărată artistă.

- Ce bine mă simt să aud asta la sfârşitul unei zile de muncă! Mulţumesc.

Avea picioare frumoase, se gândi el. Şi braţe lungi, tonifiate. Şi mirosea a muguri de pin şi a iarbă.

- N-am mai vorbit cu tine în afară de e-mailuri de când ai venit la birou.

-Te pricepi la e-mailuri.

- Şi tu la fel. Vrei o jumătate de bere?

- Absolut.

- Hai înăuntru!

-Ah, sunt plină de pământ, spuse ea desfăcându-şi braţele. Nu am de gând să-ţi fac tot una prin casă.

- Atunci o să stăm aici. Aduc eu berea afară.

Când el intră, ea îşi şterse cât de cât hainele şi îşi scoase mănuşile. Urcă pe verandă şi se aşeză pe unul dintre şezlongurile adânci şi late cu perne bleumarin pe care le alesese el, scoţând un oftat lung şi eliberator, de sfârşit al unei zile lungi şi obositoare. Se simţea al naibii

de bine pur şi simplu să stea acolo, nimic altceva. Şi chiar şi mai bine dacă putea să stea acolo, să admire priveliştea şi să miroasă pământul reavăn.

Când ieşi, el îi aduse un pahar cu bere şi îşi ciocni sticla de el.

- Potrivită mobilă ai pus aici! îmi place. E confortabilă, clasică, super.

-Şi mie îmi place, răspunse el aşezându-se pe şezlongul de lângă ea şi arătând cu braţul înspre exterior. Acum sunt regele întregului ţinut.

- Chiar că da. Cum îţi merge afacerea cu cabinetul de avocatură?

- Merge, nu pot să mă plâng. Ba chiar era satisfăcut, se gândi. Mai mult decât satisfăcut şi mai mult decât se aşteptase. Mi-am angajat o stagiară pentru perioada verii şi se descurcă de minune. E deşteaptă. Cât despre mine, nu trebuie să te întreb cum îţi merge ţie afacerea. Sunt chiar în mijlocul ei. Ai avut dreptate în legătură cu zidul.

- Da, am avut.

El clătină din cap.

-Nu e vorba doar de partea estetică, unde mai este încă de lucrat, ci cealaltă parte, dată fiind uşurarea de pe faţa soră-mii când au venit cu toţii să mănânce aici şi au văzut ce se petrece.

- Foarte bine. Şi cum a mers? Partea cu mâncatul?

- Păi eu nu a trebuit decât să aduc burgerii, hotdo- gii şi băutura. De vreme ce Emily şi Britt au făcut tot restul, totul a mers de minune. Deci în privinţa fostului tău soţ...

Cu sprâncenele arcuite a mirare, Darby aruncă o privire spre el.

-Asta da, legătură...

- în capul meu s-a format undeva legătura. Care e povestea? Sau e un subiect tabu?

- Dacă ar fi fost subiect tabu aş fi spus că mi-am spart nasul din cauza unei mingi puternice de baseball, zise ea ridicând din umeri. OK. Tocmai terminasem facultatea şi l-am întâlnit. Era foarte arătos, prieten al unui prieten al unui alt prieten pe care îl cunoscusem la o petrecere. Trent Willoughby.

- Willoughby. La fel ca eroul din *Raţiune şi simţire.*

- Bravo ţie că ştii romanele lui Jane Austen.

-Familiei mele îi plăcea să citească.

- Da, şi alor mei la fel. Deci tipul ăsta pe nume Willoughby... era foarte frumos şi fermecător, şi romantic. Genul puştiului de bani gata, dar nu aveam de ce să îi reproşez chestia asta. îşi pornise propria firmă de publicitate cu doi foşti colegi de facultate. Am vorbit, ceva a rezonat între noi, ne-am plăcut şi cum el era prieten al unui prieten al unui alt prieten m-am gândit că, de ce nu, puteam să-i dau numărul meu de telefon.

- Bănuiesc că te-a sunat.

- Chiar a doua zi. Nu se dăduse deloc la mine în timpul petrecerii, o luase încet. Aşa că mi-a spus că familia lui avea locuri rezervate la tribuna întâi la Camden Yards şi că băieţii aveau să joace acasă şi dacă vreau să merg cu el. Normal că am vrut, cine n-ar fi vrut? Dacă nu ai privit niciodată un meci din tribuna întâi, ai trăit degeaba. Am descoperit şi că tipul nu se pricepea aproape deloc la baseball, dar chestia asta mi s-a părut absolut înduioşătoare, ştii? îmi dăduse întâlnire acolo doar pentru a-mi face mie o plăcere. Drăguţ. Apoi dintr-una într-alta, îţi dai seama, lucrurile şi-au urmat cursul

firesc. I-am cunoscut familia, el a cunoscut-o pe mama. Totul a mers ca pe roate. Am ieşit împreună timp de şase luni şi tot timpul ăsta nu am văzut altceva în el decât un tip foarte mişto, amabil, grijuliu, interesant, nebun după mine, romantic şi aşa mai departe. M-a dus la Paris pentru un weekend prelungit – adică, îţi dai seama, la *Paris!* Râse uşor şi mai sorbi puţin din bere. Eu nu ieşisem niciodată din ţară, de fapt nu fusesem niciodată nici măcar la vest de Mississippi şi iată-mă, dintr-odată, la Paris. A fost absolut ameţitor. Şi m-a cerut de soţie pe malul Senei, la lumina lunii şi, Dumnezeule, mie nici nu îmi trecuse prin cap să mă mărit – cel puţin nu încă, pentru o bună bucată de vreme – dar ştii tu, Parisul şi lumina lunii... Aşa că am spus da.

Işi studie berea cu gândul departe în trecut.

- Eu nu mi-am dorit deloc o nuntă mare şi fastuoasă, dar cumva chestia asta mi-a scăpat din mână – de fapt, nu am mai avut nimic de spus. Adică într-un fel familia lui a preluat totul şi eu am fost luată de val. Când am încercat să pun cumva stavilă la ce voiau să facă, el mi-a spus că nu se poate, că îi va face să se simtă jigniţi. în sfârşit, chestii de-astea. Pot spune, privind retrospectiv, că acolo ar fi trebuit să-mi dau seama că existau semne a ceea ce avea să urmeze. Doar că e uşor să spun asta acum. Să zic că era posesiv, dominator şi pretenţios? Da, era toate astea la un loc, dar într-un mod subtil şi pus tot timpul sub pretextul faptului că era nebun după mine, că mă iubea, că avea tot felul de atenţii faţă de mine. Eram proastă, murmură ea. Iar el se pricepea de minune la ceea ce făcea.

- Nu trebuie să fii prost ca să te laşi păcălit în astfel de situaţii, o corectă Zâne. [a]

- Poate da, poate nu. în sfârşit, chiar înainte de nuntă a venit să mă ia şi am mers undeva, într-un cartier exclusivist, a parcat în faţa unei case uriaşe, un monstru de casă, într-un labirint împrejmuit de case la fel de monstruoase. Şi eu am început să-i pun întrebări şi să comentez. Doar că părinţii lui oferiseră avansul ca dar de nuntă. Afacerea fusese încheiată fără a mă lua şi pe mine în seamă, nici în cea mai mică privinţă. Dar el nici măcar nu găsise de cuviinţă să o facă. Surpriză! Mai aveam zece zile până la nuntă şi mie mi se cam luase. Nu voiam casa aia monstruoasă în Stepford Land, de unde făceam pe puţin patruzeci de minute până la casa maică-mii, până la afacerea noastră.
- Şi i-ai spus?
- Am încercat. Nu suficient de ferm, probabil. Fără îndoială, l-am lăsat să mă manipuleze în privinţa asta. Am crezut, ei bine, am crezut că mă voi descurca. Că puteam amenaja curtea după bunul meu plac, că voi putea să-mi adaug amprenta personală. Şi cât privea munca, mă puteam trezi mai devreme ca să ajung la timp. Doar îl iubeam, nu? Ceea ce era cel mai important era că vom începe o viaţă nouă împreună, amândoi. Aşa că asta am făcut. Am avut nunta aceea mare şi luxoasă pe care familia lui reuşise să o organizeze în numai şase luni pentru că trebuia să aibă neapărat loc primăvara. Chiar dacă atunci este sezonul nostru cel mai ocupat. Am mers la Paris în luna de miere unde el a început să mă preseze să renunţ la contraceptive pentru a ne apuca să încercăm să facem un copil.

-Nu mai vorbiseăţi până atunci despre copii?

- Ba da, şi căzuserăm de acord că vom mai aştepta puţin. Aşa că eu m-am împotrivit şi i-am spus că vreau un an cu el doar, înainte să începem să punem problema de copii. La dracu', aveam doar douăzeci şi trei de ani, aveam suficientă vreme. Pe urmă, abia am ajuns acasă că el a început din nou să mă bată la cap. Voia un copil cu mine, voia să avem o familie adevărată. Ce, eu nu voiam să-i fac un copil? Atunci de vină era faptul că munceam prea mult, o muncă prea grea. Că veneam acasă prea târziu şi eram prea obosită. Faptul că aveam o afacere însemna tocmai că nu eram silită să muncesc eu însămi.

Zâne izbucni în râs, aşa că nu se putu abţine să nu zâmbească şi ea.

-Nu-i aşa? Dacă tu eşti proprietarul, eu cred că tu trebuie să munceşti cel mai mult, şi i-am spus asta, dar nu m-a înţeles. Iar eu deja văzusem că nici pe departe nu se putea spune că el investeşte prea mult efort ori muncă în firma lui. Aşa că lucrurile au început să fie când aşa, când aşa.

Făcu o pauză uitându-se lung spre bărcile ce alunecau uşor pe suprafaţa lacului. El nu spuse nimic, aşteptând.

- La şase săptămâni şi două zile după ce am spus „da", m-am întors acasă după o zi lungă şi grea ce se terminase cu cel mai oribil trafic posibil şi l-am găsit aşezat pe fotoliu, cu un pahar de gin tonic în mână.

Trebui să se oprească din nou, să răsufle adânc.

-Mi-a spus care sunt noile reguli. Că să mă uit la mine în ce hal de istovită şi murdară sunt şi că el s-a săturat să vină acasă unde să nu-l

aştepte nimeni. Acasă, o casă pe care mi-a oferit-o el. Prin urmare eu trebuie să-mi vând afacerea şi să încep să mă port ca o soţie cumsecade. Eu eram atât de obosită! Nu era vorba despre muncă, ştii, îmi plăcea mult munca mea. Era vorba despre naveta aia pe care practic trebuia să o fac în fiecare zi. Am spus nu, nu am de gând să-mi vând afacerea şi nici nu am de gând să vorbesc despre asta acum fiindcă am nevoie de un duş. Şi fără să-mi dau seama ce s-a întâmplat, m-am trezit trântită la podea. Clătină din cap. în anul acela de când îl cunoşteam nu văzusem la el nici un fel de urmă de violenţă, de comportament violent. Nici unul. Sigur că putea fi pretenţios, da, insistent, cu idei fixe şi da, era capabil să rănească folosindu-se de vorbe. Dar dosul de palmă pe care mi l-a dat m-a şocat peste măsură. Adevărul este că a părut să-l şocheze şi pe el. S-a trezit imediat, îngrozit de ceea ce făcuse. A izbucnit în lacrimi. Şi-a găsit scuze – mi-a spus că avusese o zi oribilă, că băuse prea mult, că fusese atât de îngrijorat din pricina mea şi alte chestii. M-a implorat să-l iert. Eram măritată de şase săptămâni şi acum bărbatul cu care mă măritasem era în genunchi în faţa mea, plângând.

Zâne nu spuse nimic. Deja ştia finalul.

- I-am spus că avea o singură şansă, doar una. Dacă mă mai lovea o dată, totul se termina între noi. Şi, mai mult decât atât, aveam să-l dau în judecată.
- Şi cât i-a luat să o facă din nou?

-Trei săptămâni. Deja însă ajunsesem să-mi dau seama că mă îndrăgostisem de o iluzie, nu de bărbatul care era el în realitate. Fusesem la

fel de nesăbuită ca Marianne Dashwood, şi gândul acesta mă băgase în sperieţi.

El nu se putu abţine să nu-i ia mâna în mâna lui.

- Până la urmă totul a fost bine în privinţa lui Marianne.

- Da, dar a durat ceva timp. La fel şi la mine. Bărbatul cu care mă măritasem era atât de năzuros şi... chiar uşor dus cu capul. Dacă-mi petreceam ceva timp în afara muncii cu mama sau cu o prietenă, însemna că nu vreau să stau cu el. Dacă nu eram de acord cu el în cea mai mică privinţă, însemna că îl atac. Că nu îl iubesc suficient. Orice oră, efort, afecţiune le acordam altcuiva sau pentru a face altceva i le răpeam lui.

„Proastă", se gândi ea din nou. „Fusesem incredibil de proastă."

- M-am întors acasă de la muncă şi imediat s-a luat de mine. Mai întâi verbal. M-a acuzat chiar că aş avea o relaţie cu unul din echipa mea – un tip pe care îl cunoşteam de-o viaţă şi care avea o căsnicie fericită şi doi copii. Greşeala mea a fost să izbucnesc în râs la faza asta. Atunci s-a năpustit asupra mea, fizic.

Făcu o pauză pentru o clipă şi studie priveliştea până ce se simţi din nou calmă, suficient încât să poată încheia istoria.

- De data asta nu a mai fost cu dosul palmei. Primul pumn mi-a spart nasul, şi asta nu l-a făcut decât să se înfurie şi mai tare. Era nebun. Nu mai poţi gândi când cineva dă în tine în felul ăla. Nu ai cum să faci altceva decât să încerci să fugi, să-l faci să înceteze. În sfârşit, m-a bătut de m-a rupt, mi-a rupt toate hainele, urlând tot timpul, iar eu nu am putut să-l fac să înceteze, nu am putut să mă feresc, să fug. La un moment dat probabil am dat peste o veioză

sau ceva, că am putut pune mâna pe ea şi l-am lovit, suficient de tare încât să-l las o clipă fără reacţie. Am alergat afară. Slavă Domnului, erau vecini afară, în curţi. Am alergat spre ei ţipând după ajutor. Nici nu vedeam încotro alergam. Oamenii mi-au sărit în ajutor, chiar şi când el a ieşit ca o vijelie din casă, m-au ajutat. Cineva a sunat la poliţie, şi a venit şi poliţia să mă ajute. Chiar şi când el a încercat să dea vina pe mine, să justifice că eu l-aş fi atacat – nu l-a crezut nimeni. I-am făcut plângere penală, am înaintat divorţul şi m-am mutat înapoi la mama. Ea mi-a fost pavăză şi suport de neclintit. El şi-a luat un avocat foarte bun, dar eu aveam constatările medico-legale, raportul poliţiei, mărturiile celor care fuseseră de faţă. A încasat o condamnare de la trei la cinci ani.

-Ar fi trebuit să primească mai mult.

-După cum spuneam, a avut un avocat bun. A ieşit după trei ani. Eu aveam ordin de restricţie, dar să fim serioşi.

- Şi te-a mai atacat?

- M-a prins când mă întorceam acasă într-o seară după ce fusesem la film cu nişte prieteni. Dar de data asta a avut parte de o surpriză. Făcusem nişte cursuri de autoapărare şi de arte marţiale. Kung fu.

- Pe bune? Kung fu?

- Absolut! Deja îmi câştigasem centura maro, aşa că a avut parte de lovituri mai grave decât a încercat să-mi dea. În bună măsură pentru că l-am luat pe nepregătite. Am sunat la poliţie şi au venit după el. A trebuit să-şi ispăşească pedeapsa până la capătul celor cinci ani.

-Ar fi trebuit să fie mai mulţi.

-Ar fi trebuit, n-ar fi trebuit, asta e. Am vorbit

cu mama despre eventualitatea de a ne muta când iese el, dar la naiba, nu mi-a convenit deloc. Aveam un cămin acolo şi o afacere, şi el nu avea cum să nu ştie că dacă mă mai atacă o dată avea să intre la puşcărie din nou, şi de data asta pentru mai mult de cinci ani. Dar când a murit ea, nu a mai avut nici un rost să rămân acolo. Aşa că am plecat să o iau de la capăt, în altă parte. Işi termină berea. Şi asta a fost povestea mea.

- Păi şi te-a mai deranjat de atunci?

- Nu l-am mai văzut şi nici nu am mai auzit de el. Nu văd de unde ar putea să ştie unde mă aflu acum sau, după tot acest timp, să vină aici să se ia de mine. Deci, asta e tot.

- Cu siguranţă nu ai fost prima cu care s-a purtat aşa.

Ea făcu un gest de încuviinţare.

- Eşti deştept. După ce am făcut câteva săpături, am aflat că mai pocnise vreo câteva fete. Nu atât de rău ca pe mine, dar era clar că acesta era tiparul lui comportamental. Morala istoriei este să nu laşi niciodată un tip mişto şi de familie bună să te aburească şi să te măriţi cu el. Deşi adevărul e că nici n-ar conta, de vreme ce toată căsnicia n-a durat în realitate mai mult de trei luni.

- Puteai să o anulezi. întâmplarea face să ştiu un avocat care te-ar putea ajuta cu asta.

- M-am gândit şi eu, dar nu mi se pare că merită efortul. Totul s-a sfârşit şi cu asta, basta.

„Ca şi cum ar fi închis un capitol", se gândi el. Doar că ştia din proprie experienţă că lucrurile astea nu aveau cum să nu rămână în interiorul tău. Pentru totdeauna.

- îţi este foame?

- Ia te uită, o altă schimbare bruscă de

subiect. Da, s-ar putea să-mi fie foame. Ce ai de mâncare?

- Singurul lucru de care sunt sigur e pizza congelată.

- N-ai cum să dai greş cu pizza. Şi probabil că aş putea să beau şi jumătatea cealaltă de bere dacă mănânc pizza.

- Hai la masă, atunci!

- O să-mi las aici bocancii şi mă duc să mă spăl la baie, aici, la parter.

- Foarte bine. Se ridică în timp ce se apleca să-şi scoată bocancii. Kung fu, pe bune?

- Acum am centura neagră. Gradul doi. îmi scot şi şosetele. Sunt transpirate.

- Eşti o femeie foarte interesantă, Darby.

- Iar tu eşti un tip mişto, de familie bună, aşa că să nu încerci să mă abureşti să mă mărit cu tine.

- O să mă abţin.

El deschise uşa, şi ea intră în picioarele goale. Cu unghiile de la picioare vopsite în acelaşi verde întunecat ca şi tatuajul ei.

Ceea ce îl făcu să-şi amintească de asta.

- Care-i treaba cu tatuajul ăla?

- Oh, exclamă ea ducând mâna la el. Mi l-am făcut în ziua în care Trent a fost găsit vinovat pentru ce-mi făcuse şi condamnat. Viaţa merge mai departe, nu? Mama spunea că, oricât de bune sau de rele sunt lucrurile la un moment dat, totul se schimbă. Viaţa e formată pur şi simplu din secvenţe ciclice. Acum se uită ea în jur. Ţi-ai mai luat chestii, observă.

- Da. Din când în când mi-am mai luat câte ceva.

- Ce drăguţ, spuse arătând spre tabloul de deasupra şemineului.

Lacul la răsăritul soarelui, învăluit în abur,

uşor misterios, împrumutând umbre de culoare de la cerul zugrăvit în toate nuanţele spre est.

- Da, mi-a atras atenţia şi l-am luat. E făcut de un pictor local.

- Mi se pare că a surprins exact momentul. M-aş fi aşteptat de la tine, dat fiind că eşti bărbat şi tot, să văd acolo un televizor imens, cu ecran plat.

- Păi chiar am unul de-ăla în sufragerie.

-Arată bine, Walker, chiar bine. Ai început să te simţi ca acasă aici? îl întrebă în drum spre bucătărie. Din nou?

-Da. Tu?

- Eu mă concentrez mai mult asupra chestiilor care trebuie făcute afară. Şi în interior sunt de făcut o mulţime de schimbări, dar mai pot aştepta până la iarnă când se mai micşorează volumul de muncă. Sau până vor fi nişte zile ploioase.

El scoase o pizza din congelator.

- Pepperoni, OK?

- Pizza cu pepperoni mi se pare OK dintotdeauna. În timp ce el pornea cuptorul, ea se aşeză pe un taburet. îmi place să privesc un tip mişto şi de familie trebăluind în faţa aragazului.

- Ha! Ar trebui să mă vezi cât de tare sunt când fac faimosul meu sendviş cu unt de arahide şi jeleu.

Scoase o bere de la frigider şi un alt pahar din dulap şi o împărţi şi pe aceasta cu ea.

- Deci, ai de gând să-ţi renovezi casa şi în interior?

- Ei, nu chiar chestii fundamentale. Aproape peste tot e un tapet de groază. Aşa că va trebui să-l dau jos, să dau cu şmirghel pereţii, să văruiesc apoi. Am furat nişte idei de ici, de

colo. Şi bucătăria ta pot să spun că m-a inspirat.

- Chiar?

- Da, partea aia cu uşile de sticlă ale dulapurilor. La mine în bucătărie, am nişte dulapuri de rahat. Rahat, rahat! În cele din urmă le voi înlocui, la un moment dat, dar deocamdată m-am gândit să le vopsesc. Pe urmă mi-a trecut prin cap ideea cu uşile de sticlă. Am scos uşile vechi. La urma urmei, ce am de ascuns acolo? Am vopsit restul, am luat nişte farfurii şi nişte pahare drăguţe. Şi gata! Sau, mă rog, a trebuit să vopsesc şi dulapurile de jos.

Şorbi din bere în timp ce el desfăcu pizza din cutie şi o băgă în cuptor, setând şi cronometrul.

- OK, deci tu ai aflat povestea mea şi a nasului meu spart. Pot să o aud şi eu pe a ta?

El ridică sticla să bea din ea şi o studie pe deasupra ei.

- Mă mir că nu ai auzit-o până acum.

-Şi eu m-aş mira dacă aş fi în locul tău că în general oamenii îmi povestesc lucruri. Tot felul de lucruri. Dar ceea ce am descoperit e că oamenii de aici sunt foarte respectuoşi şi amabili cu familia Walker/Keller. Ceea ce pot fi şi eu în continuare dacă ai prefera mai degrabă să nu-mi spui.

- Nu e nici un secret. Mă mir doar şi chiar sunt impresionat de faptul că toată povestea nu e un mare şi gras subiect de bârfă. Vrei versiunea condensată sau povestea în întregime?

- îmi plac mult poveştile lungi. Detaliile contează întotdeauna.

- Ei bine, s-ar putea să dureze ceva. Atunci voi începe prin a-ţi spune că tata o bătea pe

mama de când mă ştiu eu pe lume. Graham Bigelow. Doctorul Graham Bigelow, cel admirat, prosper şi foarte important în comunitate. Văzut din afară, cuplul pe care îl făcea Graham şi soţia lui, Eliza, era absolut perfect. Aveau doi copii perfecţi şi locuiau în casa cea mai luxoasă din Lakeview, versiunea locală a Stepfordville.

- Lakeview Terrace.

Intrigat că Darby o identificase precis, ceea ce însemna cel mai probabil că şi ea o vedea exact cum o vedea el, Zâne încuviinţă din cap.

-Exact. Era chirurgul-şef de la Mercy Hospital din Asheville. Ea făcea pe gazda perfectă, preşedinta mai multor societăţi de binefacere, preşedinta comitetului de părinţi de la şcoală. Aveam o menajeră/bucătăreasă care venea de trei ori pe săptămână. Plus oameni care se ocupau de grădină, două Mercedesuri în garaj. O familie tipică din înalta societate.

- Dar dedesubt se simţea că există altceva, ca şi cum ar fi existat nişte curenţi periculoşi pe sub oglinda liniştită a unui lac. Aşa le spuneam eu, aşa îmi imaginam că existau în Trent.

- Da, ai făcut o descriere perfectă, zise el ridicând fără măcar să-şi dea seama ce face mingea de baseball pe care o lăsase pe blat şi frecându-i cusăturile. Da, curenţi periculoşi în ape tulburi şi adânci. Nu ştiai niciodată când el avea să izbucnească. Nu se întâmpla niciodată cu martori şi avea grijă unde lovea. Celălalt curent din adâncuri – vom folosi termenul ăsta –, unul pe care nu l-am înţeles pentru foarte mult timp, era faptul că Elizei, mamei mele, îi plăcea.

-Of, Zâne...

- Ştiu ce vei spune. Cunosc psihologia soţiei bătute, ştiu motivele pentru care nu pleacă, nu-şi părăseşte soţul abuzator, motivele pentru care se învinovăţeşte tot pe ea. Nu e vorba de asta. Ceea ce va deveni cât se poate de clar mai încolo, în poveste.
- Bine.

-Nu-mi amintesc, nu foarte clar, când m-a lovit prima oară. Şi nu mă refer la o pălmuţă la fund. Mă refer la pumni, la pumni în rinichi, în coaste. Ştia foarte bine unde să lovească. Preferaţii lui erau pumnii în plex, în rinichi, în coaste. Ştia fix locul. Pe Britt nu o bătea, cel puţin nu pe vremea aceea. O umilea, aşa cum făcea cu noi toţi, dar în ceea ce o privea, asta era principala formă de abuz pe care o folosea. Abuz emoţional şi verbal. Noi, eu şi Britt, din câte se părea nu eram niciodată suficient de buni, orice am fi făcut.

- Dar e oribil să fii copil şi să creşti în felul ăsta. Nu aţi spus nimănui?
- El era absolut înspăimântător, iar ea era absolut de acord cu el. Noi nu contam, veniserăm pe lume numai ca un simbol al statutului lor, al poziţiei în societate. Intr-un fel, le serveam şi drept acoperire. Dacă el începea să dea în ea noaptea, de obicei Britt venea în camera mea. Stăteam amândoi acolo, până se termina. Şi când se termina, se apucau să facă sex. Ceea ce era la fel de zgomotos şi aproape la fel de îngrozitor pentru noi. în sfârşit, asta era viaţa noastră, aşa eram obişnuiţi să trăim. Totul s-a schimbat în seara zilei de 23 decembrie 1998.

Continuă să povestească totul cu amănunte,

cum sosise acasă cu Britt, partea cu sângele, urletele. Cum ceva în el se rupsese pur şi simplu şi încercase să îl oprească pe Graham. Cum urmase bătaia aceea îngrozitoare.

- Deci, încheie el, înţeleg ce înseamnă să fii rupt în bătaie.

Atunci se auzi ţiuitul de la cronometrul cuptorului, şi el scoase un platou rotund pe care puse pizza caldă. Scoase şi un cuţit dintr-un sertar.

- Bănuiesc că vrei o farfurie, nu?

-Eu...

Trebui să inspire şi să expire de câteva ori ca să se elibereze de gheara care îi strângea inima.

- Chiar insist să-mi dai o farfurie. De fapt, mă duc eu să iau pentru amândoi, că se văd prin geamul ăla.

- Cuţit şi furculiţă?

Ea reuşi să-i arunce o privire trufaşă.

- Nu mă jigni. Ce-ar fi să iau eu farfuriile să le duc la masa aia nouă minunată pe care ţi-ai luat-o? E o seară excelentă pentru a lua cina afară.

-Mie îmi convine.

Ea ieşi cu farfuriile în mâini şi îşi îngădui o clipă să răsufle. Nu-i ieşea din minte imaginea celor doi copii trăind în spaima aia teribilă, având în permanenţă parte doar de violenţă şi cruzime. Şi reuşind cumva să supravieţuiască, să nu se lase duşi de curenţii aceia ai apelor tulburi.

Ieşi şi el, se aşeză în faţa ei şi îi puse o felie de pizza pe farfurie.

-Ai şi ustensilă dintr-asta de servit pizza. Mă simt impresionată.

- Ei, la mine în casă asta e ustensila de bază.

Vrei să auzi şi restul?

- Da, dar doar dacă vrei tu să mi-l povesteşti.

- Dacă am ajuns până aici... Au spus tuturor că aveam gripă. Bunicii mei trebuiau să vină de la Savannah, să stea la Emily. Trebuia să participăm cu toţii la cina de Crăciun – comandată, desigur – acasă la noi. Dar au schimbat totul. N-au lăsat pe nimeni să urce în camera mea să mă vadă. Emily mi-a făcut nişte supă de pui şi mi-a adus-o, dar nu au vrut să o lase să urce la mine. Britt mi-a povestit că Em a încercat să se certe cu ei, dar în final au dat-o practic afară. Ce putea face?

- Mă bucur. Vreau să-ţi spun că e persoana de care îmi place cel mai mult din Lakeview. Mă bucur că a încercat să lupte pentru tine.

-A făcut mult mai mult de-atât – şi partea asta urmează îndată. A treia zi de Crăciun, ne-am dus într-o staţiune de schi, deh, tradiţie de familie. El m-a băgat în maşină, în garaj, şi am plecat foarte devreme. Le-a spus celor de la hotel că suferisem un accident de bicicletă. Când ne-am întors, le-a spus tuturor că avusesem un accident pe pârtie.

- Şi a funcţionat?

- O vreme, da. în cele din urmă m-am vindecat şi m-am dus la Dave, tatăl lui Micha. L-am rugat să mă înveţe să ridic greutăţi. I-am spus că vreau să fac muşchi, pentru baseball.

- De fapt, voiai să devii mai puternic.

Era versiunea lui a orelor de arte marţiale pe care le luase ea.

- Ceea ce am şi făcut. Ei au hotărât să mă duc la medicină când avea să vină vremea, în timp ce eu îmi făcusem planul să încerc să obţin o bursă cu baseballul şi să plec. Nu le-am

spus nimic. Intenţionam să lupt să iau bursă, să economisesc fiecare bănuţ, să-mi iau o slujbă, orice. Iar când aveam să împlinesc 18 ani, puteam să plec. El nu o lovise niciodată pe Britt şi, oricum, şi ea mai avea doar câţiva ani în care trebuia să reziste. Iar eu aveam să fac tot ce puteam ca să o apăr. Dar el în nici un caz nu avea să mă mai bată în felul acela. Muşcă dintr-o felie de pizza. Şi, desigur, când aveam să joc în echipa colegiului, căutătorii de talente de la Oriole aveau să fie absolut uluiţi de calităţile mele şi să-mi propună un contract chiar acolo, pe loc.

- Am auzit că aveai nişte calităţi uluitoare. Că ai fost Atletul anului la nivel de stat.

-Asta era tot ce-mi doream pe lumea asta. Doar că lucrurile s-au schimbat din nou.

îi povesti despre bal, despre Ashley.

- Ashley Grandy? Ashley de la Grandy's Place?
- Exact.
- E minunată.
- Prima dragoste, spuse el punându-şi mâna pe inimă. A fost o seară frumoasă, o seară extraordinară. Asta până ce am ajuns acasă – patru minute mai târziu după ora stabilită –, iar el mă aştepta.

Darby ascultă, din ce în ce mai îngrozită. Răutatea, cruzimea, oribilitatea situaţiei puştiului disperat care încerca să-şi protejeze sora. Ripostând numai pentru a se trezi că propria mamă îl atacă, îl trădează.

- Dar, Dumnezeule mare, cum au fost în stare să creadă că ţi-ai putut ataca familia în felul acela?
- Pentru că aşa a spus doctorul Bigelow, iar Eliza a stat alături de el şi a confirmat totul.

-Şi nu te-a crezut nimeni?

- Ba da, Dave. El m-a crezut, a stat cu mine. A fost cu mine tot timpul, în drum spre spital, în spital când am ajuns şi aşa mai departe. Nu voi uita niciodată asta. El a sunat-o pe Emily. S-a certat cu agentul ăla de poliţie, doar că agentul avea ordinele lui de la prietenul lui Graham, şeriful, şeful poliţiei.

Şocul o făcu să tresară.

- Nu cred că e vorba de Lee!

- Nu, nu e vorba de Lee, el nici măcar nu era în Lake- view la momentul acela. Aveam braţul rupt, în mai multe bucăţi, aveam să trec printr-o operaţie mai încolo. Dar medicul ortoped a reuşit să mi-l stabilizeze într-un fel. Şi s-a luptat şi ea cu ei, dar poliţiştii aveau ordine. I-am spus lui Dave să ia cheia de-acasă pe care o aveam la mine şi să scoată jurnalele de unde le ascunsesem. Iar ei m-au luat şi m-au dus la Buncombe.

- Ce-i asta?

-O închisoare pentru delincvenţii juvenili. Mai vrei o jumătate de bere?

-Nu, răspunse ea. Deja îi era cam rău. Nu, mulţumesc mult.

- O cola? De fapt, chiar Coca-Cola, nu alte sucuri de genul ăsta, cum se obişnuieşte pe-aici în sud să se spună la orice.

-Eu...

Poate că şi el avea nevoie de o clipă de respira.

- Da, aş vrea o Coca-Cola.

Când el intră, ea se gândi la mama ei şi la siguranţa absolută că mama ei ar fi sprijinit-o şi apărat-o oricând şi împotriva oricui. Aşa cum făcuse, de altfel. Aşa cum stătuse alături de ea în spital, cum fusese cu ea la poliţie, cum o însoţise la discuţiile cu avocaţii. Mereu acolo.

Când el se întoarse şi se aşeză, ea se aplecă în faţă.

- Mama ta l-a lăsat să-ţi facă porcăria asta?

- Fără cea mai mică tresărire, măcar.

- Atunci ai dreptate. Nu era o victimă. Era o nenorocită, un călău, la fel ca el. Probabil că erai îngrozit de moarte.

- Deja până în momentul acela eram complet amorţit. Nu pot spune că am avut o noapte uşoară. Ceea ce nu ştiam însă era că, în timp ce eu eram în spatele gratiilor, Britt o ştersese din camera ei de spital. El fusese acolo când se trezise şi o ameninţase, după care practic o lăsase acolo, complet izolată. Fără telefon. Aşa că a intrat în altă rezervă, a găsit un telefon şi a sunat-o pe Emily. Emily era deja la spital încercând să obţină nişte răspunsuri.

Ea şi-o imagină pe fetiţa speriată, rănită, în timp ce el povestea, cum alerga pe culoar şi apoi pe scări în jos cu picioarele goale şi doar în cămaşa de noapte de la spital. Şi pe femeia care o iubea şi o credea şi care o ajutase să scape de acolo. Cu care se dusese la poliţie.

- Iar acolo l-au găsit pe Lee. Detectivul Lee Keller de la Poliţia din Asheville, continuă Zâne.

- Aşa s-au cunoscut?

- Da. El a ascultat-o. Nu ştiu în ce măsură a crezut povestea la început, dar a ascultat-o. Dave a luat jurnalele mele, s-a întors înapoi în Asheville, la poliţie. Iar Lee a crezut totul, cel puţin în suficientă măsură ca să facă ceea ce se presupune că trebuie să facă poliţia. A dat nişte telefoane, a pus întrebări. A vorbit cu personalul hotelului şi a aflat că în decembrie anul respectiv ajunsesem acolo deja rănit. O, şi

Graham încercase şi figura cu „probabil că se droghează”, dar rezultatele analizelor toxicologice au venit negative. Lee îl cunoştea pe şeriful cel bătrân şi s-a dus la el, să discute ca de la poliţist
la poliţist, cu toate dovezile pe masă. Povestea cu accidentul de la schi a picat, la fel ca şi povestea cu accidentul de bicicletă. Lee a venit după mine la Buncombe şi i-a făcut să mă elibereze, a obţinut custodia pentru Emily. Şi s-a şi dus să-i aresteze pe Graham şi Eliza.

- Oho, chiar că merită pe cineva atât de extraordinar precum Emily. E un adevărat erou.
- Este unul dintre eroii mei.
- Şi s-au dus la puşcărie?
- Eliza a făcut câţiva ani. El, şaptesprezece şi ceva. Acum a ieşit, în perioada de eliberare condiţionată.

Darby auzi comentariul de mai devreme al lui Zâne răsunându-i în urechi.

„Ar fi trebuit să primească mai mult.”

- Şi tu ce simţi în privinţa asta?

-Aici nu îi aşteaptă nimic, în afară de o existenţă umilitoare. El şi-a pierdut dreptul de liberă practică şi nici nu are cum să şi-l recupereze. A stat şaptesprezece ani închis. Asta mă face să mă simt bine în privinţa asta.

Vorbea avocatul din el, presupuse ea. Nu era convinsă că băieţelul dinăuntrul bărbatului matur simţea acelaşi lucru.

- Tu ai fost vreodată la ei?
- Pentru ce?

-Asta mi se pare o atitudine foarte sănătoasă. Nu sunt psiholog ca sora ta, dar la psiholog am fost. După Trent, explică ea. Dar consider că e

foarte sănătoasă retezarea tuturor legăturilor. Sunt toxice. Plus că familia ta e aici, iar ei sunt minunaţi. Mă bucur mult că s-a întâmplat ca Emily şi Lee să se îndrăgostească. Mi se pare că măcar un lucru bun s-a ivit după toată urâţenia asta. Ea e mama ta.

- Da, chiar este, în toate privinţele care contează. Hai să terminăm cu toate chestiile nasoale! Tu cum ţi-ai pierdut mama?

-A fost un accident de maşină.

-Ah, Dumnezeule, Darby, îmi pare foarte rău. Şi l-au prins pe şofer?

Darby clătină din cap.

- Ii plăcea să alerge în fiecare duminică dimineaţă, avea traseul ei de cinci kilometri. Era foarte liniştit, exista acolo şi o pistă de biciclete pe care se putea alerga. Poliţia a spus că maşina a dat pur şi simplu peste ea şi a mers mai departe. Ea a murit chiar la impact, aşa mi s-a zis şi sper şi că este adevărat. Maşina au găsit-o abandonată la mai puţin de un kilometru depărtare. Era furată.

Făcu o pauză să bea puţin.

-Bărbatul care a raportat furtul maşinii – un Mustang clasic din *67 – lucrase la ea să o repare împreună cu fiul său. Au lăsat-o pe aleea din faţa casei când s-au dus să se culce, dar nu au mai găsit-o când s-au sculat. Au crezut că nişte puşti au furat-o în miez de noapte, la un moment dat. Pur şi simplu, să se plimbe, să bea sau să fumeze nişte iarbă. În maşină se simţea miros puternic şi de una, şi de alta, dar se pare că puştii fuseseră suficient de isteţi ca, după ce au lovit-o pe mama, să arunce cutiile sau sticlele goale, să golească scrumiera, să şteargă portierele şi volanul. Nu s-au găsit amprente şi nici urmă de ADN.

- I-au investigat pe prietenii sau pe colegii fiului proprietarului?
- Da, au investigat o mulţime de persoane, dar fără nici un rezultat. A fost cea mai neagră zi din viaţa mea. A fost o mamă extraordinară.
- Dar tatăl tău?

-A plecat când aveam patru ani. A fost... ştii cum e cântecul lui Springsteen? Avea o soţie şi un copil în Baltimore, Jack. S-a suit într-o zi în maşină şi nu s-a mai întors niciodată. Ridică din umeri. Cu toate astea, pot spune că a fost un tip destul de decent.

- Cum aşa?
- Aveau economii, dar nu s-a atins de ele. N-a luat nici maşina – a lăsat-o în parcarea din staţia de autobuz –, n-a luat nimic în afară de hainele lui şi chitara Gib- son. Pur şi simplu, şi-a dat seama probabil că nu se poate împăca cu postura de soţ, tată de familie, om la casa lui.

-Atunci să te întreb şi eu ce te-ar întreba Britt: tu ce simţi în privinţa asta?

-Eu sunt împăcată cu situaţia asta. Nu mi-a plăcut deloc faptul că a rănit-o pe mama. Ea îl iubea. Eu abia dacă mi-l amintesc. îmi amintesc că nu era niciodată rău şi mă întreb dacă a plecat fiindcă s-a temut că se va înrăi dacă rămânea să ducă o viaţă care nu-l făcea fericit.

- Şi atitudinea ta mi se pare foarte sănătoasă.

-Suntem doi adulţi sănătoşi la cap.

-Ar trebui să... Mai întâi, spuse, înclinându-şi capul într-o parte. Tocmai mi-a trecut prin cap că, în afară de familie, în cadrul căreia îi includ şi pe Micha, Dave şi Maureen, eu nu am spus niciodată povestea asta, cu atâtea detalii, absolut nimănui. Trebuie să-mi dau seama de ce ţi-am spus-o ţie la un pahar de bere şi o felie

de pizza.

- Pentru că mie oamenii îmi spun tot felul de lucruri.

-Poate. În sfârşit, acum că am terminat cu partea grea, ar trebui să ne luăm desertul.

- Desertul? spuse ea ridicând sugestiv din sprâncene. Asta chiar devine o masă în toată regula. Ce ai?
- Am Swiss Cake Rolls.
- De la Little Debbie's?
- Desigur.
- E un desert clasic. Mă bag.

capitolul 15

Mâncară brioşele de la Little Debbie's în timp ce amurgul îi învăluia încet, încet, punând o coroană de flăcări pe creştetul munţilor spre vest.

-Uite încă un tablou, îi arătă Darby. Imaginează-ţi cum va fi să stai aici, să mănânci nişte brioşe clasice, să priveşti apusul şi să asculţi apa curgând melodios peste pietre în piscina de dedesubt.

- Deja mi-ai vândut imaginea asta.

-Totuşi, încearcă să ţi-o închipui. Ai nevoie de un automat de hrană pentru colibri.

- De ce?
- Păsările colibri, spuse ea firesc. Unele dintre plantele pe care le voi pune aici le vor atrage, cum vor face de altfel şi cu alte păsărele şi fluturi. Dar le va face plăcere să dea aici de un automat cu un design drăguţ. Ce drăguţ! M-aş putea juca aici cu diverse chestii

pe care să le instalez o viaţă întreagă.

- Sunt sigur că da.

- Doar că pentru seara asta, cam asta ar fi tot. O să pun eu vasele în maşina de spălat ca mulţumire pentru trataţia oferită.

- Aş putea să zic că nu ai de ce, dar de ce-aş face asta?

Ea se ridică, luă farfuriile şi curăţă masa. O urmă şi el şi se uită la ea cum se ocupă de vase.

- Ştii, începu el, că am vorbit de o mulţime de prostii, dar nu am vorbit deloc de sărutul ăla neaşteptat.

- Şi ar trebui?

- Uite ce cred eu. Tu eşti clienta mea, eu sunt clientul tău. Cred că treaba asta neutralizează cumva ideea deontologiei privind relaţiile cu clienţii.

- Mda, de acord.

-Am stabilit că suntem doi oameni sănătoşi la cap. Eu sunt un tip mişto, de familie bună, tu eşti o ţipă sexy care arăţi trăsnet în bermude cu buzunare.

- Toate astea sunt adevărate.

- Poate ar trebui să ieşim să bem ceva, să luăm cina sau să vedem un film. Sau, mă rog, chestii de-astea.

Ea se întoarse şi se sprijini cu spatele de blat.

-Păi deja m-ai scos la o bere şi jumătate, nişte pizza şi brioşe. Asta acoperă partea cu mâncarea şi băutura.

- îmi place că recunoşti. în cazul ăsta, rămâne partea cu filmul.

- Mda, ar putea să mă intereseze partea cu filmul. Ar putea să mă intereseze şi partea cu

chestii de-astea.

El se apropie de ea, nedezlipindu-şi privirea din ochii ei. Da, se citea interes în ei şi o doză bună de amuzament.

-Am abonament la Netflix şi la toate canalele de filme. Pot găsi un film bun în maximum două minute.

-Ai şi popcorn?

- De la Newman's. Pentru cuptorul cu microunde.

- Tentant.

Mai ales că el îşi puse mâinile pe şoldurile ei, aşa cum făcuse atunci cu sărutul ăla neaşteptat.

- Mi-ar plăcea să văd un film şi am impresia că mi-ar plăcea şi chestii de-astea. Doar că...

El se opri din mişcarea pe care o făcea, gata să pecetluiască înţelegerea cu un sărut.

- Nu cred că o să-mi placă ce urmează.

- Sunt murdară şi transpirată, îi aminti ea. Şi mi-ar plăcea să mă apuc de alte chestii doar dacă aş fi curată şi poate mai adecvat îmbrăcată.

-Poţi folosi duşul. Şi îmi plac pantalonii tăi scurţi. îmi plac mai ales atunci când eşti încă încălţată cu bocanci.

- Mulţumesc, eşti foarte generos. Ce zici de următoarea idee? Dacă nu faci nimic mâine-seară, aş putea să îmi fac un duş la mine acasă după ce termin treaba şi să vin la tine în jur de nouă să vedem un film. Şi dacă hotărâm amândoi că e cazul să o facem, putem încerca şi partea cu chestiile.

Lui Zâne îi plăceau negocierile.

- La opt jumate. Şi mai întâi o să bem un cocktail.

- Oooh, cocktail. Tare! Chiar că va trebui să mă pun la punct pentru asta.
- OK. Ce fel de film vrei?
- De vreme ce partea cu filmul va fi un fel de preludiu, aş vrea să nu fie nimic dramatic ori lacrimogen. Deci o comedie romantică bună sau un film de acţiune/ aventuri.
- Chiar că eşti o femeie interesantă.

Se lăsă asupra ei şi o sărută, iar ea se ridică spre el, în vârfurile picioarelor, prinzându-şi braţele în jurul gâtului lui. Iar el avu senzaţia că pur şi simplu se cufundă în fiinţa ei aşa cum s-ar fi cufundat în răcoarea lacului într-o zi fierbinte de vară.

Dorinţa, nevoia de ea, îl izbi ca un val, iar şi iar, până când mâinile îi începură aproape involuntar să-i măsoare formele, să-i pipăie toate contururile, ca şi cum ar fi vrut să o graveze de-a pururi în memorie.

Şi o simţi cedând, puţin câte puţin.

Când se trase înapoi, de fapt doar câţiva centimetri înapoi, mâna ei îi mângâie obrazul, şi inima ei începu să bubuie în acelaşi ritm cu al lui.

- Poate că mie îmi plac femeile nespălate.
- Măi să fie.

Respiraţia ei întretăiată, delicios asemănătoare cu un gâfâit, îi adia pe buze.

- Plus că era un plan foarte decent şi raţional. Dacă vrei să mi-l schimb, cred că trebuie să mă convingi.

Gura lui puse stăpânire pe a ei din nou, lăsând fierbinţeala să iasă la iveală, lăsând foamea teribilă de ea să iasă la iveală. De data asta, când mâinile lui se încleştară pe şoldurile ei, ea se săltă în sus şi-şi încolăci picioarele în

jurul mijlocului lui.

- M-ai convins.

Scoţând un mârâit răguşit, îl gustă uşor cu buzele într-o parte a gâtului.

-Miroşi atât de bine faţă de mine! Poate chiar ar trebui să fac duşul ăla!

- După.

- După, murmură ea în timp ce el o ducea în braţe prin casă. Ar trebui să mă ocup de nişte acte.

-Şi eu.

Se opri puţin la baza scărilor ca să o mai convingă puţin, apoi o luă în sus pe scări cu ea în braţe.

- îmi place mult casa ta. Probabil că m-aş fi culcat cu tine şi doar pentru a vedea cum ai amenajat şi restul casei.

- Păi acum îmi spui?

Ea izbucni în râs, îi gustă din nou gâtul, pe urmă ridică brusc capul în momentul în care el o trecu prin uşile duble ale dormitorului.

- O, Doamne, cât spaţiu ai aici!

- Iţi fac mai târziu turul de onoare.

-Nu mă pune pe pat. Hainele mele...

-Stai liniştită că nu le vei mai avea prea mult pe tine. Iar eu mai am cearşafuri.

O puse pe pat şi se aruncă şi el după ea. Ii prinse mâinile în strânsoarea propriilor palme şi se adânci într-un sărut lacom ca un om mort de foame. Poate chiar era mort de foame. Ii stârnise atenţia şi instinctele aproape de la prima privire pe care i-o aruncase, îl intrigase de la prima conversaţie. Şi pe urmă îl făcuse praf.

Acum se putea înfrupta.

Mâinile ei erau aspre şi puternice; gura îi era

dulce şi moale. Unghiurile ascuţite ale feţei ei, cu pielea aceea fină de sub bărbie şi în jos, pe gât, era delicată precum mătasea. Constituţie atletică, abdomen plat, sâni fermi.

Era un şir fascinant de contraste.

Ii scoase tricoul, iar ea nu irosi nici un moment să-i întoarcă favoarea. Carne zveltă şi muşchi şi la el. Ea îşi trecu mâna aceea fermă peste pieptul lui şi răsuflă întretăiat.

-Mmm, da.

Ar fi vrut să se uite la ea, doar să se uite cu atenţie şi-atât, doar că nu-şi putea controla mâinile. Când îi scoaseră dintr-o mişcare bustiera simplă de sport, îşi spuse şi el în gând acelaşi lucru: „mmm, da", capturându-i sânul cu gura.

Darby se arcui spre el, iar el se luptă cu deschizătoarea curelei ei, cu nasturii de la pantaloni, chinuindu-se să se stăpânească. Cu respiraţia întretăiată, luptându-se să se controleze, să păstreze o anumită tandreţe a mişcărilor, el se trase puţin înapoi.

-Ar trebui să o iau mai încet.

- Nu, spuse ea foarte hotărâtă şi se mişcă astfel încât să-l ajute să o dezbrace de tot. Nu ar trebui să o iei mai încet deloc.

- Slavă Domnului!

- Lasă-mă pe mine... Işi băgă mâinile între ei, mâinile acelea iuţi, capabile, îi desfăcută cureaua. Lasă-mă pe mine!

Ii trase pantalonii în jos şi se rostogoliră ca să-i poată scoate de pe el, apoi se rostogoliră la loc, lacomi după ce avea să urmeze.

Partea aceea cu „luatul mai încet" trebuia să aştepte. Voia repede şi tare, şi nestăpânit. Aici, cu el, voia ca amândoi să-şi piardă controlul, să

se lase duşi de val. Voia să se abandoneze disperării aceleia nebuneşti a împreunării pure, atavice. Voia să fie atinsă, să fie dorită, să simtă nevoia de ea pulsând în el aşa cum pulsa în ea.

Când în sfârşit intră în ea, în sfârşit, plăcerea o lovi precum o săgeată.

Şoldurile se ridicară automat înspre el, degetele ei se împletiră cu ale lui, în timp ce se lăsa desfătată de putere şi de viteză. Atinse punctul culminant aproape dintr-o suflare, rămânând tremurândă, icnind.

Recunoscătoare.

Şi el merse mai departe, continuă, făcând-o să se ridice din nou pe acea culme.

Iar ea se agăţă de el, deveni una cu el, potrivindu- se perfect cu el, devenind ecou al fiecărei mişcări nebuneşti pe care o făcea el. Şi când ajunse din nou sus, când mâinile acelea care se înfipseseră în el alunecară inerte, abia atunci îşi îngădui şi el să termine, odată cu ea.

După o clipă în care rămaseră nemişcaţi, şuierând, disperaţi să-şi recapete răsuflarea, el se prăbuşi pe spate, aşa că, lipiţi, şold lângă şold, stătură acolo un timp, cu ochii în tavan, ameţiţi, ca şi cum ar fi fost singurii supravieţuitori ai unui naufragiu.

- Gata, s-a confirmat, reuşi el să spună. îmi plac femeile nespălate.

Ea izbucni în râs, şuierând încă uşor din cauza efortului, terminând cu un oftat.

- Se pare că mie îmi plac bărbaţii musculoşi. Nu peste măsură, cât să fie înspăimântători, zise întinzând mâna şi bătându-l uşurel pe abdomen. Asta poate fi intimidant. O să mă uit mai bine la tine după ce voi fi în stare să nu

mai văd dublu ca acum.

- Presupun că vom fi de acord să numim asta runda de uşurare.

-Spre binele amândurora.

- Da, aşa e. A trecut şi pentru mine ceva vreme de când nu am mai făcut-o, deci e runda de uşurare.

Şi asta era o chestie grozavă, se gândi ea, faptul că puteau sta aşa, aici, satisfăcuţi, şi puteau purta o discuţie firească.

- Ce înseamnă ceva vreme?

- Cred că nouă luni, poate zece.

Uitându-se la tavanul înalt de deasupra lui, el hotărî că avea mintea prea înceţoşată ca să facă nişte calcule exacte.

-Aveam un fel de relaţie. Nu era neapărat o relaţie de durată, dar măcar era stabilă. Când am hotărât să mă întorc aici, ea m-a încurajat şi a înţeles ce înseamnă asta. Şi amândoi am decis să terminăm şi cu partea cu sexul.

- Nouă sau zece luni? exclamă Darby cu un puf- net. Asta nu e nimic. Eu am de două ori şi ceva mai mult de-atât.

- De ce?

- Din cauza faptului că fostul meu soţ era nebun, din cauza timpului pe care l-am petrecut punându-mi sub semnul întrebării propriile alegeri, din cauza timpului de care am avut nevoie ca să mă concentrez asupra mea şi a afacerii, din cauză că am pierdut-o pe mama, din cauză că am hotărât să mă rup de tot de locul acela şi să o iau din nou de la început în altă parte. Toate astea.

- Mda, am înţeles.

- Oricum, cred că şi ăsta a fost un semn. Amândoi am apăsat simultan pe butonul „acum

e momentul”.

El îşi schimbă poziţia şi se uită în jos spre ea.

- Şi ce zici dacă am mai apăsa încă o dată, chiar acum?

- Ei bine, prima oară a funcţionat. Dar acum chiar că vreau să ajung la duşul ăla. Din câte îmi amintesc e un duş mare. Cu suficient spaţiu pentru doi oameni sănătoşi la cap.

-Şi suficientă apă caldă.

- Excelent. Dar după ce fac duş să ştii că nu mă mai îmbrac cu hainele alea murdare. Am nişte haine de schimb în camionetă în caz de nevoie.

Cafeniu, se gândi el cum avea ea părul, cafeniu.

-Adică în caz că faci sex?

-Adică în caz că le umplu de noroi sau că le agăţ în ceva şi le rup, răspunse ea rostogolindu-se jos din pat. Hai că mă duc să le aduc! Mă întorc imediat.

-Aşteaptă puţin! Ai de gând să ieşi afară chiar aşa?

Ea îşi trecu o mână prin păr.

- Chiar aşa cum?

- Goală. Şi, apropo, consideră-te *agăţată!*

- Camioneta e parcată chiar afară şi nu e nimeni prin preajmă în afară de tine, care deja m-ai văzut goală. Două minute.

Ea ieşi ca din puşcă, iar Zâne se ridică imediat. Nu se considera din cale-afară de pudic, dar femeia chiar avea de gând să iasă afară goală.

Femeia pe care o lăsase el în urmă, în Raleigh, în nici un caz nu ar fi ieşit nici măcar din baie goală.

Şi nici nu ar fi ieşit doi paşi afară din casă

fără să se machieze, fără să-şi aranjeze părul. Pe Darby nici măcar nu o văzuse machiată vreodată.

Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi spus că pe bune femeia nu era genul lui. Şi totuşi, abia aştepta să meargă cu ea la duş.

Ridicându-se, se apropie de uşile de la terasă, le deschise şi ieşi ca să o vadă pe Darby cea goală puşcă scoţând o geantă de sport din camionetă. Ea privi în sus, izbucni în râs şi îşi desfăcu braţele.

- Dacă aş fi făcut asta în Baltimore, m-ar fi arestat.

El ar fi putut să jure că simţise ceva aparte tresărin- du-i în piept.

-Arăţi ca o silfidă, îmbrăcată aşa cum eşti, doar în lumina lunii.

- O ce? O sithă? Din *Războiul stelelor?*

- Nu, spuse Zâne izbucnind acum el în râs. Nu mă refer la cavalerii lui Dark Jedi, o silfidă – o zână din mitologie.

- Mda, asta îmi place mai mult. Pot să trec pe la bucătărie? Vreau să iau nişte apă.

-Am un minifrigider aici, în dressing, nu e nevoie.

-Normal că ai. Hai că vin!

Ceasul deşteptător din capul ei o trezi pe Darby chiar înainte de răsărit. Rămase acolo unde se afla, gândin- du-se că se trezea în patul lui Zâne.

Nu intenţionase să rămână aici şi nici măcar nu credea că el intenţionase să o reţină. Sexul între adulţi sănătoşi la cap era una şi cu totul altceva era să doarmă împreună. Asta adăuga încă un plus serios de intimitate.

Doar că sexul la duş dusese la poftă de brioşe şi pe urmă brioşele nu se ştie cum duseseră la o altă partidă de sex. Iar runda aceea – să-i spună runda de dans lent – îi lăsase pe ambii sleiţi. Aşa că atunci când el mormăise ceva de genul „ar trebui să rămâi aici”, ea reuşise doar un „OK” înainte să se cufunde într-un somn adânc.

De unde şi problema de acum. Trebuia să se scoale, să se îmbrace, probabil cu o oră întreagă înaintea lui. Trecuse mult timp de când dormise cu cineva şi spera că nu-şi pierduse abilităţile de ninja de a se mişca pe nesimţite.

În timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, îşi creionă în minte aranjamentul mobilelor şi al camerei. Uşile terasei erau în dreapta ei, iar baia principală şi dressingul în stânga. Ceea ce însemna că scrinul se afla la ora patru şi măsuţa de cafea cam la opt. Iar băncuţa la picioarele patului – locul unde îşi lăsase geanta de sport. Nu-şi amintea pe unde aterizaseră hainele de ieri, dar avea să le găsească la un moment dat.

Coborî încetişor din pat, se mişcă uşurel până la băncuţă, pipăind cu piciorul gol în căutarea hainelor aruncate pe jos. Găsi sutienul de ieri, tricoul, apoi se întoarse din nou.

- De ce naiba te furişezi aşa, pe întuneric?

Ea nu sări ca arsă, dar tresări şi respiraţia i se acceleră la auzul mormăitului din întuneric.

- La dracu’! Ninja de doi bani. îmi pare rău că te-am trezit. Tocmai de-aia mă furişam, să nu te trezesc.

- Păi dorm foarte uşor.

-Văd. întoarce-te la somnul tău uşor. Eu o să mă duc să mă îmbrac în baie. De vreme ce te-ai trezit însă, pot să te întreb dacă ai o periuţă de dinţi în plus, din întâmplare?

- Pe al doilea raft, în dulapul cu rufărie. E ceea ce Emily numeşte coşuleţ pentru oaspeţi. Are chestii de rezervă, câte unul din fiecare. E încă întuneric.

- De fapt, mai e puţin şi se crapă de ziuă. Şşşt. Dormi.

Se închise în baie, se gândi să mai facă un duş rapid. Pe urmă, aşa cum făcea de obicei, îşi dădu cu un strat gros de loţiune pentru soare pe care o scoase din geantă. Odată îmbrăcată, găsi periuţa unde îi spusese el.

Acum avea nevoie să-şi găsească pantalonii şi totodată cureaua, telefonul, briceagul acela cu mai multe capete şi unelte şi nişte mărunţiş. Voia să se strecoare afară, dar când deschise uşa, o izbi lumina şi dădu cu ochii de Zâne, în boxeri, în faţa uşilor deschise de la terasă.

- E chiar momentul în care se îngână noaptea cu ziua, spuse el. Nu m-am mai gândit până acum la chestia asta.

- Mie îmi place felul în care se trezesc păsările atunci când se luminează şi cum încep să se agite, zise ea apropiindu-se de el şi sărutându-l pe umăr. Dar nu am vrut să te trezesc.

- Păi am auzit o femeie în baia mea, la duş, aşa că am început să mă gândesc cum arată, goală şi udă. Cine naiba ar mai fi putut dormi?

- De vreme ce nu mai poţi, ai încredere în mine să fac cafeaua?

El o studie atent.

- Vrei să faci cafea?

- Da, vreau să fac nişte cafea, mai ales dacă ai vreun fel de cereale. Nu că ceva de la Little Debbie nu ar fi o masă perfectă pentru micul dejun, dar încerc să păstrez asta pentru weekend.
- Am Cheerios.
- Excelent. Fructe ai?
- Cred că am nişte banane.
- În cazul acesta fac şi micul dejun.

îl mai sărută o dată, uşor, şi ieşi, culegându-şi de pe drum şi restul hainelor.

Până când coborî el, ea deja deschisese uşile mari spre dimineaţa de afară. Pusese din nou masa de pe terasă, folosind şerveţele pe care el nu le folosise niciodată până atunci, nişte şerveţele mici şi chiar şi o vază plină cu nişte tulpiniţe de mai multe culori. Pusese boluri, adusese un borcan mic de zahăr şi o sticlă de lapte, plus o carafă cu suc de portocale şi nişte pahare. Dacă luai cutia de Cheerios, masa arăta ca decorul perfect pentru un mic dejun proaspăt obişnuit, dar totuşi sofisticat.

Observă că bocancii ei se aflau lângă uşa din spate, deschisă, iar ea umbla desculţă.

- Salut. Nu ştiam cât mai stai, aşa că am întârziat puţin cu cafeaua. Mi-a luat cinci minute doar să-mi dau seama cum funcţionează maşinăria aia a ta de fiţe. Se apropie de maşinăria de fiţe în timp ce vorbea şi puse una dintre cănile lui supradimensionate. Tu du-te şi stai jos. O aduc eu.

Cu mintea încă uşor înceţoşată, el făcu ceea ce i se spuse, în timp ce maşinăria începu să bâzâie şi curând să umple aerul de mireasma încântătoare şi practic dătătoare de viaţă.

Ea veni afară cu ambele căni – umplute doar

pe trei sferturi. Iar când puse una în faţa lui, el o ridică şi inha- lă prima dată o doză zdravănă de abur parfumat, până în creier practic.

-O bei fără nimic în ea. Mereu mă miră oamenii care beau cafeaua fără nimic în ea. Mie nici nu-mi place cafeaua.

În timp ce el se uita, ea îşi umplu cana cu lapte şi puse una, două, Doamne sfinte, trei linguriţe de zahăr!

- Aia nu mai e cafea.

- Exact. Dar tot are capacitatea de a mă pune pe roate dimineaţa.

Clătinând din cap, Zâne îi puse nişte cereale în bol, apoi îşi puse şi el. Ea îşi făcu rapid combinaţia preferată cu lapte şi tăie iute deasupra o jumătate de banană. Ii întinse restul.

-Vrei?

- Cred că da.

înainte să i-o poată lua din mână, ea o făcu felii peste cerealele lui.

- Fără zahăr? întrebă el în timp ce ea îşi ridica lingura să o ducă la gură.

- îmi plac Cheerios. Şi văd că ai combinat Honey Nut cu Very Berry.

-Da.

- Mi se pare o idee genială şi mă văd împrumutân- du-ţi stilul acesta genial în propria casă.

Mâncată în tăcere până ce el făcu un semn cu lingura spre vază.

- Alea sunt nişte bălării?

- Sunt flori sălbatice, îl corectă ea. Flori sălbatice, native în locul acesta. Sunt ale tale, dat fiind că bucata ta de pădure e plină de ele. Năsturel, iederă, ciuboţica-cucului. Văd că

trebuie să-ţi iau un atlas botanic ca să-ţi poţi identifica bogăţiile din propriul cufăr de comori.

El mai bău o gură de cafea.

-Arăţi bine dimineaţa. Şi miroşi a plajă.

-Mulţumesc. E mirosul loţiunii de soare şi nu va dura. Adică mirosul ăla de plajă. Eu mă dau cu loţiune o dată la fiecare câteva ore, dar mirosul de plajă se duce cu murdăria şi praful şi alte chestii. Chestii de care, de altfel, chiar trebuie să mă apuc.

- Dar nu ţi-a venit echipa.

-Va veni.

Se ridică şi începu să ia farfuriile.

- Lasă că mă ocup eu de astea. Tu ai gătit.

- Am pus masa, într-adevăr, şi ceea ce nu ştiu despre gătit reuşesc să compensez la impresie artistică. Mă duc să duc astea în casă fiindcă vreau să fur o cola pentru mai încolo.

Merse şi el în urma ei, scoase o cola din frigider şi i-o întinse.

- Deci mai facem faza aia cu filmul şi floricelele?

Zâmbetul ei apăru instantaneu în ochi, chiar înainte de a i se forma pe buze.

- La opt şi jumătate.

îi prinse şoldurile în palme, o trase spre el, o ridică. Şi o sărută într-un fel care spera să îi rămână în sânge, în creier, până ce aveau să se întâlnească din nou.

-Bun.

Degetele ei îi trecură uşor prin păr.

- Dacă vin la opt o să ai timp şi să-mi faci un tur complet al casei.

- În cazul ăsta, vino la opt!

Şi o mai sărută încă o dată.

Pe măsură ce zilele treceau, şi zidul se apropia de final. Darby făcu o mulţime de lucruri în acelaşi timp, mulţumită că treaba pe care o începuse stârnea atâta interes.

Petrecu o mulţime de nopţi în patul lui Zâne, mult mai multe decât probabil îşi închipuise oricare dintre ei.

Nu se gândea la viitor în privinţa asta. Pentru moment, viitorul era reprezentat de munca ei, de locul pe care îl ocupa în comunitatea din Lakeview, de viaţa pe care şi-o construia.

Totuşi, în ziua în care contemplă zidul terasei complet şi solul bogat de dedesubt, pregătit pentru plantări, se gândi la Zâne. Indiferent ce se întâmpla, el avea să rămână cu zidul, ca o dovadă palpabilă a relaţiei dintre ei, şi îşi va aminti.

- E nemaipomenit de frumos, spuse Gabe de lângă ea, zâmbind larg, într-un fel pe care ea îl înţelegea foarte bine. Niciodată nu am fost implicat în construirea unei chestii ca asta. Şi mi se pare nemaipomenit de frumos.

Ea îşi puse un cot pe umărul lui. Băiatul avea câţiva centimetri în plus faţă de cei 1,70 ai ei.

- Şi o să fie şi mai impresionant după ce plantăm.

Hallie îşi puse braţul pe celălalt umăr al lui Gabe şi îl strânse iute.

- Hai să terminăm!

- Roy, ce-ar fi să te duci în spate să lucrezi cu Ralph la zidul din spate. Eu îi iau pe Hallie şi pe Gabe şi mă apuc de treabă.

El îşi scoase şapca pe care se vedea emblema firmei, o flutură de câteva ori să-şi facă vânt, după care o puse la loc peste părul

ciufulit.

- Domnişoară Darby, o să mă ucideţi cu atâta muncă.

- Mie îmi pari destul de vioi. În plus, trebuie să terminăm ce putem în după-amiaza asta. O să plouă mâine.

Roy se uită spre cer, încruntându-se nedumerit şi împingându-şi şapca mai spre spate.

-Nu pare să vină ploaia.

-Ai încredere în mine. Sau, mă rog, în Serviciul Naţional de Meteorologie. O să fie furtună în noaptea asta, iar mâine o să plouă de-o să rupă.

El se lumină la faţă.

- Cu ocazia asta poate o să dormim şi noi toată ziua.

Ea îl ajută să împingă plantele cu căruţul, sări jos ca să le preia din mâinile lui Hallie şi să i le dea lui Gabe. Era nevoie de toţi trei să care mirtul căţărător pe care îl voia în capătul cel mai depărtat. Puse totul unde trebuia, după care se dădu înapoi să studieze efectul.

- Gabe, schimbă dafinul de munte, acela, da, cu aza- leea. Da, da, sunt mai echilibrate în felul acesta. O să arate super. Luaţi-vă lopeţile, tovarăşi. Eu mă duc să văd ce fac Roy şi Ralph.

Se vedeau grinzile solide ale zidului unde munceau Roy şi Ralph, comunicând între ei printr-un fel de mor- măieli, în timp ce de la iPod-ul lui Roy se auzea muzică country rock.

Acolo avea să planteze liliac bumerang, pentru culorile florilor ce ţineau întregul sezon, parfumul minunat, câte unul la fiecare capăt, ca un fel de puncte de sprijin pentru întregul curent de textură şi culoare dintre ele. Şi când

Zâne avea să stea pe terasa lui frumoasă, înconjurat de parfumurile acelea, de culorile acelea, cu grădiniţa de ierburi pe care deja o începuse aici aducând deocamdată plantele în ghivece, avea să-şi amintească.

Dădu pe gât o cantitate corespunzătoare de apă din sticlă şi se apucă de treabă.

Când Hallie strigă la ea întrebând dacă şefa voia să vină să arunce o privire înainte să se apuce ei să pună îngrăşământul, Darby făcu un pas înapoi şi se uită la ceas.

- Da, să văd. Puteţi face şi chestia asta şi pe urmă sunteţi liberi, zise dându-i lui Roy un ghiont prietenesc în coaste. Cu toţii.

- Abia aştept!

-Trebuie să apară şi Zâne în curând, comentă Hallie luând-o înapoi alături de Darby.

- Şi nu-i aşa că are ce să vadă?

-Tu ai de gând să mai rămâi până vine el?

- Depinde.

Hallie se opri, la suficientă distanţă de Gabe din faţă şi de bărbaţii din spate ca să nu poată fi auzită.

- Ştii, dimineaţa, când vine pe aici să vadă ce facem, nu ai cum să nu simţi...

îşi flutură degetele în aer.

- Să simţi ce? îşi flutură şi ea degetele.

- Eu ştiu să-mi ţin gura, fată, dar trebuie să-ţi spun că probabil nu e un secret atât de mare precum crezi faptul că tu şi Zâne... petreceţi timp împreună.

Adevărul era că Darby nu se gândise la chestia asta, nici într-un sens, nici în altul.

- Nu e nici un secret, e vorba doar de discreţie.

- A, ce cuvânt drăguţ, răspunse Hallie

bătând-o uşurel pe umăr. Oricum, tipul este ceea ce bunică-mea ar numi o pradă de soi.

- Eu nu vânez.

-Şefa, toate vânăm. E în natura noastră.

Darby cugetă la toate astea în timp ce făcea curăţenie, după plecarea echipei. Poate, doar ca să testeze lucrurile, avea nevoie să împingă discreţia la o parte puţin. Sări în camionetă şi se duse acasă. Făcu o mică oprire pe şosea şi se uită în sus. Şi văzând curba lungă pe care o făcea zidul, arbuştii care se ridicau pe lângă el, legănându-se în bătaia vântului, oftă.

- Ce treabă bună, murmură ea. Afurisit de bună!

Abia îşi făcuse un duş, că şi primi un mesaj de la Zâne.

„Super! Pe bune, chiar super! Iţi sunt dator cu o bere, o sticlă de vin, o jumătate din porţia de lasagna pe care am comandat-o."

Oh, ar fi vrut chestia asta, poate chiar puţin cam prea mult. Dar se uită în jur la propria casă pe care o cam neglijase.

„Aşteaptă până se întunecă şi se aprind beculeţele. Să vezi atunci ce înseamnă super. Trebuie să refuz berea sau vinul şi lasagna. Am nişte acte de făcut şi sunt în urmă. Du-te să te plimbi, te rog, pentru mine, după ce se lasă noaptea."

„Aşa o să fac. Nu munci prea mult. Ne vedem mâine."

Oare nimeni nu verifica prognoza meteo? Dar nu spuse altceva decât:

„Noapte bună."

Furtuna lovi cu putere, cu fulgere şi tunete teribile. Cum dormea foarte adânc de obicei,

Darby dormi şi acum cea mai mare parte din ea. După care se trezi brusc cam cu o oră înainte de ora la care i se deştepta ceasul intern de obicei. Aşa că rămase în întuneric, urmărind luminile fulgerelor şi ascultând ecoul tunetelor ce se îndepărtau şi răpăiala ploii.

Cu mintea încă înceţoşată de somn, trecu în gând de la cascadă – abia aştepta să se apuce de ea – la hârtiile pe care le făcuse – şi care acum erau la zi – şi apoi la Zâne. Oare şi el era treaz? Dacă s-ar fi dus înapoi la el, aşa cum îi spusese, acum ar fi avut pe cineva să stea alături de ea în furtuna asta mare şi urâtă. Şi hârtiile nu ar mai fi fost la zi. Mda, avantaje şi dezavantaje, ca în orice, îşi spuse în timp ce gândurile îi hoinăreau în continuare.

Când fulgerul lumină dormitorul precum o scenă de pe Broadway, decise să se scoale. În bucătărie, se apucă să facă o cafea şi apoi o bău în uşa deschisă, absorbind parcă tot zbuciumul furtunii. Era ceva de văzut, se gândi, la energia aceea ce sfârâia în aer, la fulgerele ce luminau în continuare cerul spărgându-l parcă în mii de cioburi, la luminile ce se aruncau din când în când deasupra munţilor conturându-le siluetele în aburi stranii înainte de a le arunca din nou în abisul întunecat.

Iar asta o făcu să se gândească la cât de izolată era. Ar fi putut fi la fel de bine pe o insulă în mijlocul unei mări în furtună. Pe de altă parte, îşi aminti, avea suficientă mâncare la dispoziţie, avea un acoperiş solid deasupra capului şi curent electric. Sau, cel puţin, curent electric pentru moment.

Cu gândul ăsta în minte, îşi luă lanternele, le verifică bateriile, umplu nişte canistre cu apă şi

se gândi că trebuia să-şi cumpere un mic generator. Şi un câine. Câinii erau companioni foarte buni, îşi spuse. Cu siguranţă trebuia să vadă cum avea să facă rost de un câine.

Doar că momentul acesta părea perfect pentru altceva – să pornească atacul asupra urâţeniei de tapet. Până la prânz, furtuna se transformase de mult într-o ploaie mocănească, iar aerul pur şi simplu într-o baie de aburi. După ce se opri de câteva ori să răsufle, Darby reuşi în cele din urmă să scape şi de ultima bucăţică de tapet din bucătărie.

- Evrica, la naiba! murmură ea şi îşi dădu şapca pe ceafă ca să-şi şteargă faţa de sudoare. Te-am învins, nemernicule.

Era adevărat că bucătăria ei semăna acum cu un front de luptă, dar câştigase. Acum tot ce avea de făcut era să spele pereţii, care se dovediseră a fi fost văruiţi într-o nuanţă hidoasă de verde mucegai, să aştepte să se usuce – probabil la un moment dat în secolul viitor – să-i dea cu glet şi apoi cu var.

Păşi peste o grămadă de tapet înfrânt, aflat pe podea, se ghemui să ia o găleată de sub scaun. Şi pierdu zece

ani din viaţă la auzul unei bătăi iuţi în uşa de la bucătărie, deschisă.

Era Zâne, cu părul uşor ud şi îmbrăcat într-un costum închis la culoare.

- Dumnezeule, m-ai speriat de moarte. Nu ţi-am auzit maşina, probabil din cauza ploii.

Un câine, îşi spuse ea în gând din nou. Trebuia să-şi ia fără întârziere un câine.

- Eşti îmbrăcat în costum.

-Am fost la tribunal de dimineaţă.

-Arăţi altfel. Bine, dar altfel.

El aruncă o privire în jur, la războiul din jurul ei şi zâmbi.

- Faci curat?

Indreptându-şi spatele, ea se ridică şi făcu un gest spre pereţii scorojiţi şi fâşiile de tapet de pe jos.

- L-am ucis.

- Din câte se pare, a fost mai degrabă autoapărare. Voi reuşi să te scot din chestia asta.

-Au pus tapet peste tapet. Cine naiba ar fi putut să ştie.

El studie pereţii.

- S-ar putea să-ţi fie şi mai greu să scapi de culoarea aia.

- Ştiu. Ştiu. S-ar putea să trebuiască să găsesc un preot, un şaman, un vraci, un vrăjitor, oricine ar putea să vină să exorcizeze spiritul demonului care a decorat încăperea asta.

- Tu faci chestia asta şi speli în acelaşi timp? Miroase a rufe proaspăt spălate.

-A balsam. O parte balsam, o parte apă foarte fierbinte se transformă într-un dizolvant foarte bun şi non- toxic pentru tapet.

- De unde ştii?

- De pe internet. Să nu-ţi murdăreşti pantofii în mizeria asta. Mi se par nişte pantofi foarte mişto. În punga aia ai mâncare?

- Păi casa ta îmi era în drum, când m-am înapoiat de la tribunal, sau, mă rog, cam aşa ceva, şi mai am vreo două ore până trebuie să fiu la birou. Aşa că am luat nişte mâncare chinezească.

- Ai luat mâncare chinezească.

Probabil că în clipa aceea se îndrăgosti puţin de el, văzându-l acolo, în picioare, în mijlocul bucătăriei pline de aburi, cu pereţii aceia oribili, spilcuit în costumul de avocat şi pantofii eleganţi şi cu o pungă de mâncare chinezească în mână.

-Voiam să mă asigur că eşti bine. Furtuna aia de dimineaţă a făcut ravagii. Peste tot sunt crengi rupte şi tot felul de obiecte zburate de vânt. Plus că voiam să te văd.

Era absolut onest, decise ea în ambele privinţe.

- Hallie mi-a spus că ea şi ceilalţi au început să vorbească despre noi.

-Nu mai eşti în Baltimore, ce să-i faci, începu el înclinându-şi capul. Şi faptul că oamenii vorbesc e o problemă pentru tine?

- Nu. Credeam că pentru tine e.

- De ce ar fi?

Ea îşi umflă obrajii, apoi răsuflă zgomotos.

-Nu ştiu sigur. Nu prea mă mai pricep la chestiile astea, Zâne, mi-am ieşit din mână în privinţa asta, ca să zic aşa. Plus că eu sunt fata cea nouă din oraş, în timp ce tu eşti un fel de fiu rătăcitor întors acasă.

Şi, se gândi el, mai era şi faptul că relaţia lor

constase cel puţin până acum aproape exclusiv din seri, nopţi, dimineţi acasă la el. Ceea ce stătea în puterea lui să schimbe.

- Ce faci sâmbătă seara?

-Trebuie să mă uit în agenda în care-mi trec acţiunile de socializare la care particip.

- Ce-ar fi să strecori în agenda aia şi o cină la Grandy’s?

- Cred că pot încerca să strecor şi asta.

- Bun atunci, pentru moment, te întreb dacă îţi place porcul cu sos dulce-acrişor.
- îmi place foarte mult. Hai să mâncăm pe verandă! Probabil e mai răcoare acolo decât aici. Şi sigur e mai puţin urât.
- Perfect.

-Stai să mă spăl doar... Nu, nu mă atinge. Sunt absolut dezgustătoare.

- Cred că ai o bucăţică curată, chiar aici.

Se apropie şi mai mult, îi prinse bărbia în palmă şi o sărută.

Partea a treia

De la rădăcini la muguri

Frumoase inimi sunt grădinile,
Frumoase gânduri, rădăcinile,
Frumoase vorbe sunt florile,
Frumoase fapte, fructele.

HENRY WORDSWORTH
LONGFELLOW

Pământul i se pare amarnic distrus numai celui ce e amarnic distrus.

WALT WHITMAN

capitolul 16

în seara următoare, deşi ea încercă să-l convingă să nu o facă, Zâne apăru la uşa ei să o ajute în lupta pe care o începuse contra tapetului.

- Habar nu ai în ce te bagi.
- Crezi că nu mă pot descurca. Am propria mea unealtă de hârşâit.

Ridică să-i arate rindeaua de răzuit.

- Mamă, ce nouă şi strălucitoare e! Nu va fi prea mult. Foarte bine, hai sus! îţi arăt câmpul de bătaie. Şi vreau să-ţi spun de la bun început că, dacă la vreun moment dat o să decizi să dai înapoi şi să te retragi, nu mă voi supăra câtuşi de puţin.
- în mod evident îmi pui la îndoială nu numai abilităţile, rezistenţa, ci şi... Doamne, Dumnezeule!

Rămase cu gura căscată în faţa pereţilor din dormitorul ei.

- Ce e asta?
- E diavolul. E bestia care s-a strecurat până a ajuns la Bethleem să nască antihristul.
- E..., spuse el trecând cu mâna peste el şi pipăind textura ciudată. E ceva între un bordel abandonat şi iadul absolut. Cum naiba poţi să dormi aici?
- Cu ochii închişi.
- Chiar şi aşa. Poate avem nevoie de întăriri. Sau de napalm.
- M-am gândit să începem cu baia. E mai mică.

El o urmă pe hol şi se holbă la peşti.

- în mod ciudat, mie mi se par amuzanţi.

-Nu ai mai spune asta dacă ai fi la duş şi i-ai vedea holbându-se la tine.

- Da, e rău, dar nu chiar atât de rău. Nu, cel mai bine ne apucăm de cel auriu – cu roşu şi negru. Atacăm bestia. Arată-mi ce să fac.

Treizeci de minute mai încolo, Zâne măsură peretele de care se apucase el, acum parţial răzuit – şi la vopseaua albastră ţipătoare ce ieşi la iveală. Aruncă o privire spre Darby, să vadă cum progresa ea. Era ceva mai bine ca la el, dar ea avea şi avantajul practicii mai îndelungate.

- întăriri, o anunţă el. Chemăm întăriri, îi trimit ordin de încorporare lui Micha.

-Zâne, nu-i pot cere lui să...

- Nu o să-i ceri tu nimic. Ai bere, vin, snackuri?

-Da.

îşi scoase telefonul, aşa că Darby îşi înghiţi obiecţiile pe care le mai avea. Mai ales când se uită în jur la pereţi, la cameră, şi estimă orele pe care le mai aveau de petrecut acolo până să scape definitiv de coşmarul din dormitorul ei.

-Vine. Şi vine şi Cassie cu el. Ea chiar a mai făcut asta, zise el băgând telefonul în buzunar. Mai are şi sculele trebuincioase.

Ei îi plăcea de Cassie care preda yoga, făcea vase de lut şi completa prin spiritul ei jucăuş de hipiotă modernă stilul relaxat de tocilar sadea al lui Micha.

- E foarte frumos din partea lor! Doar că sunt puţin îngrijorată.

- De ce? Ştiu doar şi ei că aşa ai cumpărat casa.

- Nu din cauza asta... Din cauză că, dacă în locul ăsta strâmt, Micha îşi pierde cumpătul din cauză că sunt atât de sexy şi cade şi se

răneşte sau ceva?

- Foarte amuzant, răspunse Zâne apucând-o şi trăgând-o spre el.

în timp ce Zâne şi Darby răzuiau pereţii alături de amabilul Micha şi de Cassie cea veselă şi vorbăreaţă, Eli- za strângea farfuriile de pe masă.

Graham îi făcuse chiar complimente pentru puiul cu orez pe care încercase să-l gătească şi mâncase bine în ciuda faptului că orezul era lipicios şi puiul, sec. Nu era de mirare că îl adora.

Simţea că bărbatul se adaptase foarte bine. După ce îşi luase din nou permisul, el insistase ca ea să-l însoţească peste tot. Dar, încet, încet, îşi recăpătase încrederea în el.

Ştia că nu îi plăcea slujba pe care o avea. Sigur că era degradant să lucreze într-un depozit de materiale şi instrumente medicale, dar aşa sunau condiţiile din decizia de eliberare condiţionată, iar acum că putea merge singur cu maşina până la locul respectiv şi înapoi acasă, îşi câştigase independenţa într-o oarecare măsură.

Nici ei nu îi plăcuse la început slujba ei – condiţia propriei eliberări condiţionate. Dar acum că Graham se întorsese şi insistase să nu se mai ducă, îi lipsea interacţiunea cu alţi oameni.

Nu avea nici un fel de contacte sociale şi, cum el lua maşina, nu avea nici cum să facă altceva decât să stea acasă. Existenţa ei cea de dinainte, petrecerile, clubul, prânzul cu prietenele, toate vieţuiau în interiorul ei, ca un vis.

Judecând cu grijă dispoziţia lui, momentul şi

aşa mai departe, Eliza făcu nişte cocktailuri pe care să le bea împreună după cină. Farfuriile puteau să aştepte. La urma urmei, avea toată ziua următoare la dispoziţie să se ocupe de ele.

După ce aduse băuturile în sufragerie, se aşează alături de el. El o sărută pe obraz, şi ea îşi ridică picioarele pe canapea, cuibărindu-se.

- Mulţumesc, iubire.

- Ce noapte frumoasă! Ce zici să facem o plimbare?

-Sunt prea mulţi vecini băgăcioşi.

-Ai dreptate, zise ea punându-şi capul pe umărul lui. Graham, m-am gândit să-mi iau şi eu o maşină.

- Pentru ce?

- Să merg la cumpărături, să rezolv ce e de rezolvat pentru casă.

- Păi deja faci chestiile astea, nu? Când sunt eu liber.

- Da, dar uneori îmi aduc aminte de ceva pe la prânz şi ştiu că nu îţi place deloc să te rog să iei ceva în drum spre casă.

Ridurile din jurul gurii lui devenită brusc mai pronunţate.

-Ar trebui să fii mai organizată. E tot ce ai de făcut, Eliza. Doar nu tu eşti cea care trebuie să se scoale în fiecare dimineaţă să se ducă la o slujbă umilitoare de doi bani, nu-i asa?

-Nu.

Instinctiv, ea îl mângâie uşor pe coapsă.

- Şi nu-mi place deloc că tu trebuie să faci asta. Nu-mi place deloc şi te înţeleg, dar nu e ca şi cum va dura o veşnicie. Când toate astea se vor sfârşi, vom putea să ne începem din nou o viaţă nouă împreună, una adevărată. Poate fi aşa cum era în trecut. Ne putem cumpăra o casă frumoasă, putem să intrăm din nou într-un

club. Putem să călătorim. Putem să...

- Tu chiar eşti proastă?
- Graham.
- De unde naiba am putea plăti toate astea? Nemernicii ăia de avocaţi ne-au luat aproape tot ce aveam.

-Ştiu, ştiu..., spuse ea împăciuitor mângâindu-l în continuare pe coapsă. Dar mai avem încă bani şi mai e vorba şi despre moştenirea care-mi va reveni mie. Noi...

El îi aruncă băutura în faţă, orbind-o pentru o clipă astfel încât nu văzu prima palmă ce o izbi.

-Nu. Te rog, nu face asta. Ai promis ultima oară că nu vei mai da în mine. Ştii, nu mai e cum era, Graham, şi nu pot să...

-Nimic nu mai e cum era, se răsti el şi o mai plesni o dată. Moştenirea care-ţi va reveni *ţie,* târfă proastă şi egoistă!

O împinse pe podea şi o lovi din nou când încercă să se ridice să fugă.

-Vrei o casă mare, vrei cluburi, vrei o afurisită de maşină ca să te poţi duce să te plimbi pe unde ai chef în timp ce eu îndur umilinţa de a vinde brăţări pentru tensiune?

O ridică de pe jos şi o izbi de perete, ea încercă să se răsucească să scape, dar el îi suci braţul la spate, trimiţându-i o durere ascuţită în tot corpul şi înmuin- du-i genunchii.

-Tu cu ce te ocupi? Cu ce mama dracului te ocupi? Te muţi de pe un scaun pe altul toată ziua gândindu-te la ce motiv ai mai avea pentru care să te plângi? Nici măcar nu eşti în stare să faci o mâncare ca lumea. Panaramă bună de nimic!

- Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te!
- Vrei maşină? Vrei maşină ca să poţi să te

duci pe la cine ştie ce motel cu cine ştie cine ţi-o trăgeai în timp ce eu eram în puşcărie, închis ca un animal?

-Eu nu... niciodată... Te-am aşteptat pe tine.

- Mincinoaso! Pumnul în stomac ar fi făcut-o să se îndoaie dacă nu ar fi ţintuit-o el de perete. Nici măcar două zile nu eşti în stare să reziştifără sex. Cine ştie asta mai bine decât mine?

- Cu tine! Cu tine doar!

- Cu mine.

Ii ridică fusta, îi smulse chiloţii de pe ea. Şi o duru, o duru îngrozitor. Când o violă acolo, lipită de perete, nu simţi nimic în afară de durere, nu simţi nici un fior, nici o excitare, fie ea şi perversă, nimic. Iar când termină, iar ea se prăbuşi în genunchi plângând, el făcu un pas înapoi şi-şi trase la loc fermoarul de la pantaloni.

- Nici măcar la asta nu te mai pricepi.

îi trase un picior, dar fără prea multă forţă de data asta. Furia aceea glorioasă, care îl umpluse de energie, pălise. Intră în bucătărie, aruncă o privire dezgustată spre vasele ce aşteptau să fie spălate.

Şi îşi făcu încă un cocktail.

După ce îi plecară clienţii, Zâne se aşeză la birou. Clint şi Traci Draper îi lăsaseră un gust amar. Consultaţia fusese destuî de ciudată, speţa fiind legată de posibilitatea acestor potenţiali clienţi de a da în judecată un vecin în legătură cu o bucată de pământ de vreo doi metri pătraţi.

Cum Draper solicita acest pământ după nişte măsurători pe care le făcuse el însuşi, cazul acesta avea foarte puţine sorţi de izbândă. Dar

ceea ce îl preocupa pe Zâne erau clienţii înşişi.

Faptul că Draper – prin tot ce-l caracteriza, până la catarama de la curea cu steagul rebelilor sudişti – era un ţărănoi sadea nu îl deranjase pe Zâne. Afirmaţia lui cum că vecinul respectiv avea un poponar nenorocit pe post de fiu însă îl enervase considerabil.

Şi ceea ce îl deranjase şi mai tare decât rahaturile xenofobe şi fudulia de prost a lui Draper fusese faptul că soţia lui stătuse cea mai mare parte a timpului pe care îl petrecuseră acolo cu ochii plecaţi şi gura închisă.

Cunoştea familia Draper – erau oameni specifici zonei montane, închişi şi în general foarte puţin comunicativi. Aveau reputaţia de a fi foarte rigizi, bigoţi, aspri şi încuiaţi încă de când era el copil. II surprinse puternic faptul că cel mai tânăr dintre ei, Clint, voia să ducă mai departe moştenirea asta.

Ridicându-se, Zâne dădu roată camerei, îşi luă mingea de baseball şi începu să îi frece cusăturile în timp ce se mişca de colo până colo.

Şi-o amintea întru câtva pe sora cea mică a lui Traci.

Şi oare nu era ciudat că, atunci când Zâne o pomenise pe sora ei ori îi adresase vreo întrebare direct lui Traci, femeia aruncase o privire spre soţul ei – ca şi cum ar fi vrut să-i ceară permisiunea – înainte de a răspunde?

„Nu ciudat”, se corectă Zâne. „E evident.”

Puse mingea înapoi pe birou şi ieşi în zona de recepţie.

- Familia Draper nu părea deloc fericită când a ieşit, comentă Maureen.

-Nici nu aveau cum să fie după ce le-am

demonstrat că efectuarea propriilor măsurători – ca şi contraargu- ment pentru măsurători oficiale – nu aveau cum să-i
garanteze lui câştigarea nici măcar a unei palme de pământ. În plus, vecinii lui au folosit bucata de pământ în cauză, au întreţinut-o, au plantat acolo un gard viu şi asta se întâmplă de mai bine de douăzeci de ani. Iar faptul că le-am explicat că, dacă vor să meargă mai departe cu chestia asta cu linia de demarcaţie între ei, trebuie să angajeze un topograf specializat m-a făcut, în ochii lui Draper, nimic mai mult decât un dobitoc de avocat de oraş care habar nu are de nimic.

-Ai văzut ce abţibild are pe luneta camionetei? se auzi vocea lui Gretchen, puştoaica micuţă, aranjată, blondă cu şuviţe, care se pricepea de minune la chiţibuşării avocăţeşti. Scuze că vă întrerup!

- Nu, nu e problemă. N-am văzut. Ce-i cu el?
- Spunea ceva de genul „Nu aveţi cum să-mi atingeţi arma, dar s-ar putea să v-atingă gloanţele mele”.
- Fermecător, comentă Zâne aşezându-se. Ce ştii despre Traci, Maureen? Pe ea nu mi-o amintesc deloc, dar o ştiam întru câtva pe soră-sa.

-Nu prea multe. E mai mică decât copiii mei. Tatăl ei e mecanic. Ne ducem maşinile la atelierul lui în continuare. E un tip amabil, destul de prietenos.

-A, da, da, ai dreptate, am uitat. Sigur că da, domnul Aldo.

- Mama e puţin cam timidă, dar şi ea e plăcută. Lucrează la brutăria de aici din oraş. Familia Draper pe de altă parte e mai degrabă o familie tipică de la munte, nu seamănă prea mult cu oamenii de aici.

-Şi asta îmi amintesc.

- Ei bine, copiii lor – patru puşti – cred că au învăţat acasă în mare măsură. încerc să-mi forţez memoria şi talentul la bârfit, adăugă ea, dar cred că unul dintre ei a intrat în armată, altul a plecat de aici şi apoi a ajuns la puşcărie pentru trafic de droguri. Unul s-a însurat şi locuieşte acolo, cu nevastă-sa şi copiii, pe pământul familiei Draper, din vechime. Cred că acest Clint e cel mai tânăr dintre ei, iar el şi Traci s-au căsătorit cam acum un an.

-OK.

- Dacă vrei să afli mai multe, poţi să-l întrebi pe Lee. Ştiu că el i-a reţinut pe cei doi mai tineri o dată sau de două ori. Dar nu înţeleg ce te interesează dacă nu ai de gând să-i accepţi drept clienţi.

- Femeia nu m-a privit în ochi deloc, nici măcar o dată. Şi nici nu a rostit mai mult de zece vorbe.

- E posibil să fie timidă, la fel ca mama ei.

- Nu e vorba de timiditate. Am ceva timp la dispoziţie acum, nu-i aşa?

-Nu ai nimic în următoarea oră.

- Mă duc să fac o mică plimbare.

Se duse drept la secţia de poliţie. Sigur că „drept" într-un orăşel ca acesta însemna să se oprească de vreo şase ori pe o distanţă de trei cvartale fiindcă îl striga cineva, să schimbe două vorbe despre vreme – era foarte caldă şi umedă –, ce mai făcea Emily, cum se obişnuise în casa aceea mare şi luxoasă şi aşa mai departe.

Când în cele din urmă ajunse acolo, găsi doi agenţi, printre care şi cumnatul lui, lucrând la birourile lor, şi dispecera la postul ei. Urmă un nou schimb de amabilităţi şi întrebări, din

fericire, nu prea lung.

- Speram să pot vorbi câteva minute cu Lee. E aici?

- Da, este în biroul lui, îi spuse Silas. Mergi direct în spate.

II găsi pe Lee la biroul lui, încruntându-se la ecranul computerului. Iar încruntătura asta se duse când Lee ridică ochii.

- O, în sfârşit ceva care să mă scoată din ale mele, e tocmai ce aveam nevoie. Bugetul – porcăria naibii! Haide, intră!

Biroul i se potrivea lui Lee – era mic şi foarte aerisit, avea doar câteva poze de familie. Erau două fotolii pentru cei care intrau să vorbească cu el, un panou pe perete şi o tablă albă, de scris – ambele acoperite – un filtru de cafea cu nişte zaţ pe fundul vasului şi un teanc de dosare pe birou.

Deşi uşa lui Lee se închidea rareori, Zâne o închise în urma lui. Lee ridică din sprâncene.

- Probleme?

- Nu ştiu. Tocmai am refuzat un client. Clint Draper.

-Aha. încuviinţând din cap, Lee îi făcu semn spre un fotoliu şi se lăsă pe spate pe scaunul lui. Da, cu privire la linia de demarcaţie dintre terenuri. Nu contează de câte ori i se spune că nu are dreptate şi în câte feluri i se spune că nu are dreptate, tot nu vrea să renunţe. Bănuiesc că vrea să-l dea în judecată pe Sam McConnell.

- Da, bazându-se pe măsurătorile topografice pe care el şi frate-său le-au făcut ei înşişi. Şi nu i-a convenit deloc când i-am spus că nu vor rezista în instanţă.

- Şi te temi că se va răzbuna în vreun fel pe tine din cauza asta?

-Ar trebui să mă tem?

Lee îşi umflă obrajii, apoi răsuflă zgomotos.

-Nu, nu cred că te va ataca. Eşti tânăr şi bine făcut, iar el este în fond un mare laş. Am răspuns la o chemare care îl privea acum câteva săptămâni. Mary Lou – soţia lui Sam – a sunat la numărul de urgenţă când Draper a început să facă pipi în zona dintre ei, încercând apoi şi să distrugă gardul viu de acolo. Doar că Sam e mai bătrân decât mine şi nu e genul pe care l-ai descrie drept puternic. Proprietăţile acelea sunt sub jurisdicţia mea. Restul proprietăţilor Draper şi aşa mai departe ţin de district şi nu pot spune că mă deranjează chestia asta.

- Maureen spunea că l-ai avut şi aici, închis, de câteva ori.

- Da, din cauză că s-a îmbătat şi a făcut scandal, s-a mai îmbrâncit cu câte cineva şi chestii de genul ăsta.

- Ai fost vreodată chemat acasă la el pentru altceva în afară de problema cu gardul?

încă o dată, Lee ridică din sprâncene.

- Cum ar fi?

-A venit la mine împreună cu soţia lui, Traci. Cunosc figura aia, Lee, cunosc atitudinea şi semnalele inconştiente pe care le transmite cineva în situaţia aceea, îmi dau perfect seama când mă aflu în prezenţa unui torţionar şi a victimei sale.

Acum Lee scoase un şuierat scoţând tot aerul din piept.

- N-am primit nici un telefon de acolo în legătură cu vreun scandal domestic. Pe de altă parte, trebuie să-ţi spun că, în ciuda problemei cu gardul, casele nu se află la o distanţă prea mică. Iar fratele lui Clint, Jed, cu care se

înţelege foarte bine, se află pe partea cealaltă. În spatele casei lui Clint se află terenul bătrânului Draper.

Zâne dădu din cap încet.

- Deci e încercuită din toate părţile.

- Poţi spune şi asta. Ce ştiu eu este că, după o lună de la căsătorie, Traci a căzut şi a pierdut o sarcină. Amândoi au spus că a fost neatentă, s-a împiedicat şi a căzut pe scări. Mama ei a venit la mine şi a jurat că sigur i-a făcut el ceva, dar Traci a confirmat povestea şi nici nu a existat vreo dovadă că nu asta se întâmplase de fapt.

- Doar că nu este ceea ce crezi tu că s-a întâmplat.

-Cunosc şi eu semnele, atitudinea, privirea aia. Doar că ea nu a dat nici măcar un pas înapoi de la poveste. Eu am împins totul cât de departe am putut, ba chiar i-am strecurat la un moment dat cartea de vizită a lui Britt.

- Foarte bine. Voiam să mă asigur că instinctele mele în privinţa asta nu s-au înşelat. Mulţumesc, Lee.

- Nu ai nimic de făcut, îi spuse Lee în timp ce Zâne se ridica. Nu poţi face nimic legal în afară de cazul în care ea îşi schimbă declaraţia, în afară de cazul în care vine la noi să o ajutăm.

- Ştiu. Şi sper că o va face, fiindcă voi veţi şti cum şi o veţi ajuta.

Poate, se gândi Zâne în timp ce se înapoia la birou, femeia avea nevoie să audă asta de la cineva care ştia ce înseamnă spaima, ştia ce înseamnă sentimentul acela teribil de neajutorate.

Ţinu totul pentru el, dar două zile mai târziu,

Zâne se duse cu maşina până la disputata linie de demarcaţie între terenuri. Se plimbă agale de-a lungul ei, apoi până la casa familiei Draper. Ştia, pentru că făcuse ceva cercetări, că familia construise casa mică, cu un etaj.

Se vedeau ferestrele sclipind de curăţenie şi faptul că cineva se străduise să le înveselească puţin punând jardiniere cu flori micuţe. Se vedea o sârmă de rufe, o grădiniţă de legume în spate şi... Traci, acolo, plivind buruieni.

Iar când el dădu roată casei apropiindu-se de ea ştiu, după expresia alarmată de pe figura ei, că nu se înşelase cu privire la existenţa ei aici.

- Doamnă Draper, bună ziua, spuse zâmbindu-i uşor şi păstrând distanţa.

Femeia era îmbrăcată cu o rochie lungă de bumbac, cu mânecile suflecate până la coate şi o pălărie de pai. Probabil că se cocea din cauza căldurii. Şi deşi ştia răspunsul, căci se asigurase dinainte că aşa vor sta lucrurile, întrebă:

- Domnul Draper este acasă?
- E la muncă. Munceşte cu fratele lui pe câmp unde avem cereale, la ieşirea din Asheville. Va trebui să reveniţi după ora patru jumătate dacă vreţi să vorbiţi cu el.
- O, nu-i nimic. Mă gândeam doar să vin să mă uit puţin la bucata de pământ despre care e vorba, poate să vă las numele unui topograf profesionist.
- Nu are nevoie de topograf. El şi fratele lui au măsurat deja terenul. Iar eu trebuie să termin de plivit buruienile astea.
- Ce roşii frumoase aveţi! Şi grădina e foarte frumoasă.

Nu era, dar se vedea că femeia se străduia să o facă aşa.

- Bucata aia de jumătate de metru nu cred că ar conta prea mult.

Ea îşi ţinea ochii plecaţi, nu se uita deloc la el. Mâinile ei strângeau săpăliga ca pe o armă.

- Clint vrea ceea ce este al lui.

- Sunt sigur că are cu vârf şi îndesat ceea ce e al lui. Doamnă Draper – Traci – am fost şi eu în situaţia în care eşti tu acum.

Ea ridică pentru o clipă privirea, după care o coborî din nou.

-Nu ştiu la ce vă referiţi. Acum trebuie să mă întorc la treabă.

- Ba cred că ştii foarte bine. Sora ta e doar cu câţiva ani mai mare decât mine, am fost colegi de şcoală. Sigur a auzit povestea. Şi mie îmi era teamă. Teamă să spun cuiva, oricui. Teamă că mă va bate şi mai tare dacă voi încerca să o fac, teamă că nu mă va crede nimeni. Noi te putem ajuta.

-Trebuie să plecaţi. Lui Clint nu îi place să vină lume pe aici când nu e el acasă.

- Ca să te poată ţine izolată, departe de lume. La mâna lui, cu familia lui în preajmă şi departe de ai tăi. Poţi avea încredere în şeriful Keller. Poţi avea încredere în mine şi în sora mea. Nu e nevoie decât să ceri ajutor şi îl vei primi. Nu îţi va mai face rău niciodată.

-Soţul meu nu-mi face nici un rău. Acum aţi face bine să plecaţi.

- Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă! Scoase o carte de vizită din mapă, o puse pe butucul pe care îl foloseau probabil să taie lemne. E tot ce trebuie să faci.

Aproape sigur că nu va suna, Zâne o lăsă acolo, se înapoie pe aceeaşi bucată de pământ dintre proprietăţi, apoi o tăie spre casa familiei McConnell – cu adevărat diferită de prima, de

parcă şi-ar fi propus un studiu de caz al contrastelor.

Deşi iniţial fusese probabil cam de aceeaşi mărime cu cea a familiei Draper, cei de aici o lărgiseră, aproape dublând-o în dimensiuni, cu ferestre largi şi verandă întinsă. Şi acum, că ştia să fie atent la chestiile astea, era şi decorată foarte frumos în exterior.

Ca şi pe Traci, îi găsi pe amândoi McConnell în grădina din spate. Femeia, mică şi îndesată, cu pantaloni scurţi până la genunchi şi o pălărie pleoştită pe cap, se ridică apăsându-şi o mână pe şale.

- Ia te uită, Sam! E puştiul Walker. Vino aici, în spate, Zâne! Nu cred că mă mai ţii minte. Am predat la gimnaziu, dar nu ai fost elevul meu. Sora ta, da, pentru un an.
- Mă bucur să vă văd, zise el dând mâna cu amândoi. Asta chiar că arată ca o grădină şi jumătate.
- Mereu plantăm prea multe chestii, spuse Sam, cu o bandană acoperindu-i chelia şi nişte genunchi osoşi ieşindu-i din pantalonii scurţi, clătinând din cap. Nepoţii au pus deja un indicator pe şosea că vindem o parte din produse, dar tot avem şi de dat de pomană.

-E timpul să luăm o pauză, decretă Mary Lou. Ce zici, mergem la umbră, pe verandă, să bem o limonadă?

- Nu am cum să vă refuz.

Se înapoie cu ei şi se aşeză pe un scaun cu Sam, în timp ce Mary Lou intră în casă.

- Eşti avocat acum, nu-i aşa?
- Da, aşa e.

Sam îşi scoase bandana şi îşi şterse faţa plină de sudoare.

- Te-a angajat băiatul ăla, Draper?

-A încercat. Nu are sorţi de izbândă, domnule McConnell, iar eu i-am spus exact asta. Mă aştept ca şi dumneavoastră să fi mers la un avocat, care v-a spus probabil acelaşi lucru.

-Am fost. Şi dacă mai continuă cu chestia asta, putem să-l dăm în judecată pentru hărţuire. Aş prefera să evit genul acesta de lucruri.

- Nu pot spune că nu vă înţeleg, spuse Zâne ridi- cându-se să ia tava cu limonadă din mâinile doamnei McConnell.

-Am auzit suficient din discuţie să-mi dau seama că ai atâta minte încât să nu accepţi un idiot agresiv pe post de client, spuse ea turnând limonada peste gheaţă.

- Da, doamnă, am atâta minte. Nu problema cu terenul este motivul pentru care mă aflu aici. Acesta e doar un pretext. Voiam să vă întreb şi ştiu că nu e treaba mea, dar trebuie să vă întreb dacă vreunul dintre dumneavoastră a auzit să fie necazuri alături. Probleme între Clint şi Traci.

Observă privirea rapidă pe care o schimbară cei doi.

- Noi nu ne amestecăm în treburile lor, începu Sam. În măsura în care putem. Nu sunt nişte persoane foarte prietenoase.

- Iar ea nu spune nici un cuvânt, continuă Mary Lou. Am avut-o ca elevă, timp de doi ani. O ducea mintea, se descurca la şcoală, avea prieteni. Era puţin timidă, dar nu retrasă. Am fost să le duc o prăjitură în semn de bun venit când s-au mutat aici. Ea a acceptat-o, a fost politicoasă, dar nu m-a invitat înăuntru. Chiar mi-a spus că nu-şi amintea orele pe care le-am

făcut împreună, deşi mi-am dat seama că nu era adevărat. Am mai încercat o dată să merg la ei, la fel, când biata fată şi-a pierdut copilaşul. El nu m-a lăsat să intru, doar mi-a smuls din mâini caserola cu mâncare, şi asta a fost tot. Nu mi-a dat niciodată vasul înapoi.

- Ei, Mary Lou, nici măcar nu era cel mai bun vas al tău.

- E vorba de un principiu, Sam. Şeriful Keller ne-a pus aceeaşi întrebare ca şi tine. A trebuit să-i spunem ceea ce-ţi spunem şi ţie. Nu am auzit şi nici nu am văzut vreodată ceva care să ne indice că o bate. Dar eu m-am uitat de câteva ori de la fereastra de sus şi am văzut-o atârnând rufele spălate la uscat şi plângând. Nu mai e fata pe care o ştiam când avea zece sau doisprezece ani. Nu mai e fata aia. Ceea ce o face să sufere teribil pe maică-sa. Maică-sa, o femeie foarte cumsecade, din câte ştiu eu, nu e bine-venită aici. Şi nici soră-sa. Asta se întâmplă de când a pierdut copilul şi nici înainte nu a fost altfel.

- Familia Draper sunt nişte oameni duri, adăugă Sam. Noi am stat departe de ei şi nu am avut nici un necaz până când băiatul ăla a construit casa de acolo. În momentul acesta eu i-aş da bucata aia blestemată de pământ ca să scap, dar Mary Lou nu vrea în ruptul capului.

- Chiar nu vreau. Dacă cedezi o dată în faţa unui nenorocit care vrea să te intimideze, va găsi un alt motiv pentru care să te hărţuiască.

-Asta aşa e, murmură Zâne.

Petrecu ceva timp gândindu-se la treaba asta şi întorcând« pe toate părţile, apoi se trezi povestindu-i lui Darby. Ea îl ascultă, la o bere, pe terasa din spatele casei lui.

- Eu m-am întâlnit cu sora lui Traci la Best Blooms. Joy ne-a făcut cunoştinţă. Allie venise să caute un coş cu plante curgătoare ca să i-l dăruiască mamei ei de Ziua mamei şi Joy a întrebat ce face Traci. Din câte se pare obişnuia să lucreze pentru Joy în timpul sezonului mai aglomerat.
- Nu ştiam asta.

-Allie a răspuns că nu prea o vede. Mi s-a părut că ar fi spus mai mult dacă nu aş fi fost eu acolo, aşa că m-am îndepărtat ca să mă uit prin magazin. Au vorbit un timp. Mie mi s-a părut că e vorba despre manevra clasică de separare. Işi schimbă poziţia şi se uită drept la Zâne. Deci asta te preocupa pe tine. Mă gândeam că s-ar putea să fie vorba despre o problemă legală căreia nu-i dai de capăt şi nici nu o poţi comenta, dar nu e. De ce nu mi-ai zis până acum?

- Ei nu sunt clienţii mei, aşa că nu e vorba despre confidenţialitatea afacerii, dar...

Făcu un gest fluturând exasperat mâna în aer, dar ea îl ţintui cu privirea.

- Nu asta, deci.

-Nu în totalitate.

- Există elemente similare cu ceea ce mi s-a întâmplat mie. De exemplu, faza cu separarea. Credeai că mă voi întrista dacă-mi vorbeşti despre o soţie abuzată. Fiindcă, da, ai dreptate, ea a fost şi este abuzată. Şi dacă nu fizic, sigur emoţional.
- Da, eram îngrijorat în privinţa asta. Fiindcă nu ai cum să te dezbari de sentimentele pe care le ai, de amintirea traumei. E mereu acolo. Şi amintirile, şi sentimentele acelea sunt atât de uşor de scos la suprafaţă. Nu voiam să le scot la suprafaţă

pe ale tale.

- În mod evident tu eşti făcut să protejezi oamenii. Aşa e firea ta. Eu însă nu vreau să fiu protejată. Trebuie să o fac. E instinctul de supravieţuire. Iar în chestiunea abuzului şi a factorilor de declanşare, sunt bine. Experienţa mea a fost, din fericire, scurtă, şi am ieşit din ea mai deşteaptă şi mai puternică.
- Nu-mi pot cere scuze pentru firea mea.
- Nu, la fel cum nici eu nu pot face asta pentru a mea. Dar dacă suntem într-o relaţie…

Clătinând din cap, îi aruncă o privire lungă.

-Tu ai spune că suntem într-o relaţie?

- Are toate semnele că ar fi.
- Răspuns de avocat, spuse ea zâmbind şi sorbind puţină bere. În cazul acesta, genul ăsta de situaţie problematică ar trebui să fie fix un subiect normal de conversaţie. Acum, vrei să-ţi spun părerea mea despre această situaţie problematică?

-Sigur că da.

- Din ce ai spus, bănuiesc că acest Clint a crescut de mic cu ideea că bărbaţii sunt stăpânii, şi asta pentru că sunt superiori femeilor. Femeile trebuie să facă ce li se spune, să aibă grijă de casă, să facă copii. Ea era gravidă – probabil acesta a fost motivul pentru care s-au căsătorit. Acum nu mai este. Indiferent dacă el a avut sau nu ceva de-a face cu faptul că a pierdut sarcina – şi bănuiala mea e că a avut – femeia nu a reuşit să se achite de una dintre îndatoririle ei. A fost ruptă de familia ei şi înconjurată de ai lui şi de convingerile lor.
- Dar ar putea să plece, spuse Zâne. Familia ei e chiar aici. Şi la fel şi legea, e de partea ei. Ştiu că nu e atât de simplu, dar…
- Nu e, nu e, nu e simplu deloc. Da, ea e

adult, pe când tu nu erai. Da, ea are o familie, ea poate obţine sprijinul cuiva dacă îl cere. Dar... Oftă prelung. După ce s-a întâmplat cu Trent, o parte din ajutorul psihologic de care am beneficiat includea şedinţe de terapie de grup. Dumnezeule, Zâne, ce poveşti am auzit acolo! Femei care suportaseră asta ani buni. Femei care reuşiseră să plece, după care se întorseseră, iar şi iar.

- Da, uşa turnantă, spuse Zâne. Aşa e numit comportamentul acesta în psihologie.

- Dar asta nu se întâmpla pentru că voiau să fie rănite, să sufere, şi nici pentru că erau slabe. Se întâmpla pentru că fuseseră absolut anihilate din punct de vedere emoţional, spiritual, mental. Pentru că erau prinse într-un fel de ciclu. Abuzate de un părinte iniţial, apoi de un soţ. Ori pentru că reuşeau să creadă că omul se schimbase, pentru că erau convinse de el sau se convingeau singure că nu se va mai întâmpla. Ori, că dacă se va mai întâmpla, o meritau, fiind vina lor. Şi, unele dintre ele, pentru că nu aveau unde să se ducă în altă parte.

-Ştiu. Am trimis la închisoare şi eu o mulţime de bătăuşi. Şi mai ştiu şi că nu pot să o ajut pe Traci Dra- per, Lee nu o poate ajuta, familia ei nu o poate ajuta până ce ea însăşi depăşeşte limita asta şi cere ajutor.

- Iar tu vrei să o ajuţi, conchise ea. Ba chiar simţi nevoia să o ajuţi. Aşa că te scoate din sărite faptul că nu poţi să o ajuţi.

- O, da. Şi de vreme ce asta e situaţia, hai s-o lăsăm baltă! Să nu mai vorbim despre asta. Hai să o sunăm pe Britt, să-i spunem să-i ia pe Silas şi Audra, şi Molly, şi să vină încoace.

Darby arcui o sprânceană.

- Şi cu ce ai de gând să îi hrăneşti? Nu e puţin probabil să nu fi mâncat cina încă.

-Aaa... să comandăm ceva?

Darby clătină din cap.

- Uite, ai acolo un grătar mare şi frumos. Şi dacă eşti dispus să aştepţi până mâine, poţi să-ţi inviţi întreaga familie, poţi folosi grătarul ăla – după ce în prealabil cumperi nişte carne. Şi atunci zidul din spate nu va fi numai terminat, ci vor fi şi plantate toate chestiile pe care le-am adus.

- Da, dar nu va fi un gest la fel de spontan.

-Nu. Dar..., zise ea ridicându-se, ocolind masa şi aşezându-i-se în poală. Putem încerca un alt gen de spontaneitate.

- Putem.

El o privi uşor stupefiat în timp ce ea îşi scoase cămaşa. -Aici? Dar e...

- O seară foarte, foarte frumoasă, termină ea fraza şi sărutându-l apăsat.

capitolul 17

Nu o lovise foarte puternic, deşi Dumnezeu ştia că o merita. Cu vârf şi îndesat şi mai mult decât atât. Femeia aproape îşi pierduse cunoştinţa după ce capul ei lovise podeaua – cu un zgomot înfundat şi plăcut auzului lui.

Nu se deranjase să o mai lovească o dată şi cu siguranţă nu se mai deranjase cu sexul. Ea îşi pierduse cu totul puterea de atracţie în sensul acesta. Acum îl uimea câtă pasiune fusese în stare să simtă pentru ea odinioară, cât de perfect i se potrivea în toate felurile. Dumnezeule, el chiar o iertase pentru că îl

trădase, îi acceptase scuzele şi bocetele, părerile de rău pentru că fusese slabă, înspăimântată şi se lăsase manipulată de poliţie şi de propria familie.

Dar acum, blocat cum era aici, în cutia asta urâtă ce-i servea drept casă, trebuia să se întoarcă în fiecare seară de la slujba aia umilitoare ca să o găsească pe ea punând pe masă mizeria aia de mâncare iar şi iar, şi iar, la nesfârşit.

Ea îi amintea în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut de tot ce pierduse. Totul din vina ei. Dacă ea s-ar fi ocupat de scârba aia mică la etaj, el s-ar fi putut ocupa pe îndelete de fiul ăla complet lipsit de respect, dezamăgirea aia de fiu pe care i-l făcuse. Şi pe urmă se întorsese împotriva lui, îl trădase, povestise tuturor secretele lor în schimbul obţinerii unei sentinţe mai uşoare.

Iar el făcuse şaptesprezece ani de puşcărie din cauza slăbiciunii ei. Era deci deja de mult timpul să o facă să înţeleagă că din vina ei pierduse totul. Timpul să o facă să accepte pedeapsa pentru asta.

Dacă ea ar fi făcut ceea ce ar fi trebuit să facă, el ar fi fost în continuare domnul doctor Bigelow. Ar fi fost în continuare un om important. Ar fi avut în continuare viaţa lui fără să se trezească în miez de noapte scăldat în transpiraţie din cauză că visa că se află în puşcărie.

Da, din vina ei pierduse totul, şi el nu ar fi trebuit niciodată să-şi îngăduie să uite asta. Ea şi copiii pe care nu ar fi trebuit să îi aibă niciodată erau responsabili. Din vina ei pierduse aproape douăzeci de ani din viaţă, şi

acum avea tupeul să se smiorcăie în faţa lui – din nou – despre faptul că voia o maşină, o slujbă, că voia să se mute.

Şi pe urmă privirea aia tristă, foarte tristă pe care i-o aruncase când i-o trăsese.

Totuşi, spălase farfuriile – *asta* nu fusese nevoie să i-o mai spună o dată – în timp ce el se uita la televizor, că oare ce altceva ar fi putut să facă în serile acelea nesfârşite pe care le petreceau în magherniţa pe care o închiriaseră ca doi rataţi.

El nu observase faptul că începuse să vorbească împleticit – nici măcar nu ascultase smiorcăielile ei nesfârşite. Apoi însă ea îi rostise numele, pe un ton uşor întrebător, înainte să se prăbuşească la pământ, inconştientă.

O privise o clipă sau două, mai mult fascinat decât alarmat înainte să se ducă la ea, să se ocupe de ea. Dar ştiu, îi puse diagnosticul imediat în timp ce o privea trecând de partea cealaltă.

Hematom intracranian. O hemoragie la creier. Loviturile la cap puteau avea efectul acesta pervers din cauza tuturor venelor din meninge. Iar când ea muri în braţele lui, el o mângâie pe păr, ba chiar vărsă o lacrimă.

Pe urmă îl izbi realitatea. Faptul că ieşise pe poarta puşcăriei nu îi oferise libertatea. Asta însă da.

Avea bani în casă. O instruise să scoată bani cash în fiecare săptămână, chiar în fiecare săptămână, toţi anii aceştia. Din instinct, probabil, îşi spuse el, prevăzuse că va veni ziua asta.

Putea să obţină mai mult, cu siguranţă avea nevoie de mai mult, căci era clar, cărţile de

credit lăsau urme. Avea nevoie de două zile – trebuia să se prezinte la ofiţerul responsabil cu eliberarea condiţionată vinerea şi să se prezinte la muncă sâmbăta. Duminica şi lunea erau libere.

Putea, pentru că oricum avea să-şi ia o zi liberă – să sune să spună că e bolnav marţi şi miercuri. Se îndoia că supraveghetorul lui avea să raporteze imediat situaţia, aşa că era posibil să aibă un avans de aproape o săptămână.

Avea maşină şi va sta departe de drumurile principale, va merge mai degrabă pe cele lăturalnice, desigur, respectând limita de viteză, şi folosind bani cash. Iar în timp ce paşii pe care avea să-i facă şi scopurile lui îi deveniră din ce în ce mai clare, realiză că de fapt plănuia chestia asta, inconştient, de cine ştie cât amar de vreme.

Nu numai că ştia ce să facă, ştia şi ce anume era absolut necesar să facă.

Petrecuse ani întregi salvând vieţi, iar ei îi răpiseră asta. Oare nu era un adevărat act de justiţie să ia vieţi? Să le ia vieţile celor care îl deposedaseră de a lui?

-M-ai eliberat, Eliza, spuse el mângâindu-i părul, obrazul. Bucură-te pentru mine.

Ridicându-se, se duse în dormitor, luă o pătură şi o pernă şi făcu patul în micuţul dormitor de oaspeţi pe care îl aveau. O duse în braţe până acolo, o întinse cu grijă şi o acoperi apoi cu un cearşaf.

Doar nu era un animal.

Darby oferea consultanţă unei cliente lângă căsuţa ei frumuşică de pe malul lacului. Pe doc nu era nimic, doar barca, panta şi treptele de

lemn roşiatic ce coborau spre amândouă, doar că Darby avea o altă viziune.

- Sunt sigură că, atunci când nu sunteţi pe apă, staţi acolo pe un scaun şi vă uitaţi la ea.

-Absolut adevărat, zâmbi Patsy Marsh, o femeie veselă de vreo cincizeci şi ceva de ani. Lui Bill al meu şi mie ne place nespus să trăim pe lac. Copiii noştri sunt amândoi plecaţi la facultate acum, dar când vin acasă, vin şi ei aici cu noi. Ţie îţi place să mergi cu barca?

-Nu am încercat încă. A fost un sezon foarte plin pentru mine.

- Da, aşa am văzut şi am auzit şi eu. Sper că ne vei putea ajuta şi pe noi, chiar dacă asta va spori numărul lucrurilor pe care le ai de făcut. După cum se vede, spuse Patsy arătând înspre pantă. Nu mai putem continua să tot tundem iarba de acolo. Bill a zis să o lăsăm aşa cum e, dar pe urmă a căzut cu maşina de tuns iarba, iar eu am pus piciorul în prag. Nu a păţit nimic, dar ar fi putut. În cele din urmă, a fost şi el de acord şi mi-a zis să o chemăm pe fata aia care a făcut frumuseţea aia de decor acasă la Emily.

- Mă bucur că a făcut-o, fiindcă ai dreptate, ar fi putut păţi ceva. Spuneai că te gândeai la nişte muşchi sau ceva de genul ăsta.

- Da, ceva ce nu ar trebui să tăiem tot timpul, dar care să nu arate rău şi să nu crească prea mult în înălţime.

- Pot să-ţi ofer câteva recomandări în sensul acesta, dar...

- Oo..izbucni în râs Patsy de data asta. Emily mi-a
spus să fiu atentă dacă te aud că spui „dar”.

- Da, deja mă cunoaşte prea bine.

- Sunt dispusă să ascult.

- Mie îmi place să mă gândesc ce aş face eu dacă locul ăsta ar fi al meu, aşa fac întotdeauna. Ce aş face aici mai întâi ar fi să înlocuiesc treptele alea cu unele de piatră. Le-aş mai lărgi vreo treizeci de centimetri.

- Eu i-am tot spus lui Bill că la un moment dat cineva va trece cu piciorul prin una din ele şi-şi va rupe glezna. Aşa, zi-mi mai departe!

- Pe panta aia aş continua terasa asta aşa frumoasă construind vreo două platouri folosind aceleaşi pietre ca şi cele de la trepte. Nişte mici terase care să reflecte cumva curbura lacului, nişte arbuşti mici şi plante perene. Iar la bază aş pune piatră de râu.

- Am văzut zidul pe care l-ai construit acasă la Zâne şi e minunat. Doar că e atât de elaborat... Am impresia că nu s-ar potrivi deloc aici, la căsuţa asta.

„Aha", gândi Darby, „iată o femeie care habar nu are ce se potriveşte şi ce nu. Excelent."

- Ai dreptate, aşa e. Ţie îţi trebuie ceva drăguţ, dar puţin mai, cum să zic... aşa, potrivit cu o căsuţă, cum ar fi ceva de culoarea aceea nisipie a terasei tale de lemn. Mi-aş dori exact aceeaşi înfăţişare.

- Eu nu am reuşit niciodată să plantez nimic pe panta asta groaznică.

- Grădina din faţa casei e foarte frumoasă şi la fel şi jardinierele de pe terasă. Tu te-ai ocupat singură de ele?

- Da, şi chiar îmi place foarte mult să grădinăresc. Mi-ar plăcea să am plante aici. Mici grădiniţe curbate, murmură ea. Nu ar fi drăguţe?

- Ar fi, şi aşa s-ar şi vedea – de acasă, de pe

terasa ta şi de pe apă, de asemenea. Aş putea să-ţi fac o schiţă rapidă pe care să i-o arăţi soţului tău.

- Da, chiar aşa să faci. Şi o să avem nevoie şi de un deviz estimativ, ceva.
- Mă ocup. Stai să fac nişte măsurători.
- Emily mi-a spus că vei avea idei.

Da, avea milioane de idei, aşa că se duse să mai împărtăşească ceva din ele unei alte cliente potenţiale din Lakeview Terrace.

Darby traversă curtea ce dădea înspre lac – absolut enormă – alături de Charlene cea care sporovăia întruna, veselă ca un cintezoi.

- Casa ta, priveliştea, grădinile sunt absolut uluitoare. Pentru ce ai nevoie de mine?
- Pentru că vreau ca grădinile astea să rămână uluitoare. Nu pot să-mi arog merite în privinţa lor. Noi abia ne-am mutat aici în iarna asta, dar eu şi Joe am făcut tot ce-am putut ca să le întreţinem. Chestia e că amândoi lucrăm cu normă întreagă şi mai avem şi un copilaş de doi ani foarte activ – care e cu bunica lui azi – şi mai aşteptăm unul în noiembrie.
- Felicitări!
- Mulţumesc. Suntem foarte bucuroşi. Treaba e că avem nevoie de cineva care să se ocupe de lucrările de toamnă, primăvara să facă ce trebuie făcut şi aşa mai departe, plus să ne ajute, cel puţin pentru un timp, cu ceea ce facem aici la fiecare două săptămâni. Proprietarii dinaintea noastră au făcut o treabă excelenţă, dar ea era la pensie şi era şi pasionată de grădinărit. înaintea lor, proprietarii aveau angajaţi plătiţi pentru asta.
- Şi asta vă doriţi şi voi.
- Mai mult sau mai puţin. Chestia este că şi

eu, şi Joe vrem să muncim la ea. E o activitate plăcută şi relaxantă – şi e curtea noastră. Doar că sigur trebuie să învăţăm mai multe decât ştim acum. Aşa că ne gândeam ca, atunci când putem, să stăm lângă tine să vedem ce şi cum faci.

-Mă bucur să aud asta. Dacă scopul este acela de a avea o grădină frumoasă şi de a avea pe cineva care să se ocupe de ea, ce să zic? Nu e nimic în neregulă cu asta. Dar e mai tare, după părerea mea, să faci tu însuţi asta. Voi sunteţi ocupaţi, adăugă Darby, aşa că aici apare rolul nostru. Pot să vă includ în agenda mea cu servicii de întreţinere de două ori pe lună şi vom aştepta să vedem cum e vremea pentru primăvară şi toamnă.

- Perfect.

- Pot să te întreb de unde aţi aflat despre noi?

- Britt Norten. Eu şi ea suntem colege la clinică. Eu sunt medic la urgenţă. Şi coincidenţa face ca Britt să fi locuit aici.

- Ea a... oho...

Acolo crescuse Zâne. Darby se răsuci să studieze casa din nou, toată sticla aceea ce o făcea să pară atât de deschisă. Doar că nu fusese. Iar pământul, verdeaţa, copacii făcuseră să pară totul atât de idilic. Doar că fusese orice în afară de asta. Oare ce părere ar avea el despre faptul că ea lucrează aici?

- O ştii pe Britt, nu?

- Da, da, o ştiu pe Britt. Ştiu familia. Ce-ar fi să-ţi dau o listă cu preţuri şi, dacă vrei să mergem mai departe, îţi trimit un contract.

- Perfect. Şi dacă tot suntem aici, sunt câteva plante cărora nu reuşesc să le dau de

capăt. Am căutat şi în cărţi şi pe internet, nu le-am găsit. Poate îmi poţi spune tu cum se numesc.

-Sigur.

Se plimbă alături de Charlene şi identifică unele dintre plantele misterioase, în timp ce aceasta studia lista cu preţuri. Cu siguranţă Zâne se plimbase şi el pe aici pe când era doar un băieţel, poate aruncase în sus vreo minge, poate încercase vreo câteva lovituri de baseball. Oare se dusese şi la doc să stea acolo, visând lângă apă?

Oare visase că se va putea smulge din strânsoarea curenţilor din apele tulburi care fierbeau atât de violent în casa aceea atât de frumoasă?

- Exact de asta avem nevoie.

- Poftim? exclamă Darby trezită brusc din gânduri, lartă-mă, mă gândeam la altceva.

- Spuneam că exact de asta avem nevoie. Să-i trimiţi, te rog, pe e-mail contractul lui Joe şi o să mă uit la el chiar în seara asta, bine?

Căzură de acord, şi Darby se înapoie la camioneta ei cu inima împărţită între bucuria de a fi semnat un contract permanent ce implica treabă de două ori pe lună pentru un client nou şi îngrijorare în legătură cu ce avea să spună Zâne.

Poate că nu ar fi observat Mercedesul de peste stradă – maşinile de lux se vedeau peste tot în zona asta –, dar motorul acestuia porni exact când ea ajunse la camionetă. I se păru că la volan se afla un bărbat cu şapcă de baseball şi ochelari de soare, dar acesta ieşi de lângă trotuar şi porni în viteză pe şosea.

I se păru un pic ciudat că nu îl văzuse pe şofer îndrep- tându-se spre maşină şi nici

urcându-se în ea, dar alungă imediat gândul acesta. Era probabil în continuare cufundată în gânduri, îşi spuse. Mai trebuia să se oprească în câteva locuri înainte să se întâlnească cu echipa ei. În sfârşit reuşiseră să strecoare o zi întreagă de lucru între clienţi la penultimul bungalow.

Dar serele erau prima urgenţă şi cum Joy de la Best Blooms discutase deja cu buna ei prietenă Patsy Marsh, voia să vorbească despre platourile planificate, despre răsadurile pentru grădiniţele terasate de acolo.

Oprirea pe care o estimase la zece minute îi luă aproape treizeci, dar obţinu ceea ce îi trebuia. Apoi se duse la magazinul de unelte şi mai stătu de vorbă şi acolo. Aici se afla în sud, la urma urmei, şi trebuia să se obişnuiască cu felul de a fi al oamenilor.

Şi deşi avea de gând să se îndrepte direct spre bungalow, văzu camioneta lui Emily în faţă la rezervări şi intră şi ea în parcare. Ca să vadă grădina de piatră, o luă pe o potecă ocolitoare, dând din cap satisfăcută înainte să se întoarcă din nou la uşa din faţă.

Muşchiul dintre plăcile de ardezie crescuse, plantele se prinseseră, şi totul era perfect, la locul potrivit şi fix în forma pe care o gândise.

înăuntru, Emily stătea cu telefonul strâns între ureche şi umăr butonând ceva la tastatură.

- Sigur că da, gata, am făcut rezervarea pentru patru persoane, mâine la ora opt dimineaţa. Da, e bine. Sigur, vor avea grijă de dumneavoastră. Cu plăcere. La revedere.

După ce-şi scoase telefonul din poziţia aceea incon- fortabilă, ea îşi mişcă umerii clătinând uşor din cap să-şi dezmorţească gâtul.

-Ar trebui să-ţi iei nişte căşti.

- Da, tot am vrut să-mi iau, dar n-am ajuns.
- Emily, părul tău!

Muşcându-şi buza de jos, Emily îşi duse mâna la părul proaspăt tuns paj.

- E oribil?

-Mie îmi place foarte tare. Pe bune. Arată atât de aerisit şi de tineresc şi... ai şi nişte şuviţe, adăugă Darby apropiindu-se.

- Da, câteva, ca să-l înviioreze.
- Chiar îl înviorează. E o coafură splendidă. Cine te-a făcut? Eu de când am venit aici mi l-am aranjat singură fiindcă, ştii şi tu, e greu să ai încredere în cineva când vine vorba de părul tău. Dar sigur aş avea încredere în oricine ţi-a făcut ţie coafura aia.
- Sarrie Binkum, de la Reflection Salon.
- Şi fac şi pedichiură? Eu şi pe asta mi-o fac singură. Stau mult în picioare şi trebuie să am grijă.
- Sigur că da.
- O să merg să încerc. lartă-mă că te reţin.
- Nu mă reţii deloc. De fapt, ai venit chiar la timp, că am nevoie de o pauză. Hai să stăm puţin pe terasa mea cea atât de frumoasă!
- Cinci minute.
- Cam atâtea am şi eu. E timp suficient pentru o băutură rece să ne tragem răsuflarea. în bucătărie, Emily turnă ceai în pahare, făcând cuburile de gheaţă să pocnească. Voiam să merg la bungalow-ul 8 ca să te anunţ că oaspeţii pe care îi aşteptăm mâine au întrebat dacă pot veni la ora douăsprezece. Crezi că aveţi cum să terminaţi până atunci?
- O să am grijă să terminăm.
- Eşti o minune, Darby.

După ce duse ceaiul afară, Emily se aşeză la măsuţă sub umbrela dungată şi veselă.

- O să folosesc o parte din cele cinci minute pe care le am la dispoziţie ca să-ţi repet ce ţi-am spus acasă la Zâne acum câteva zile. îmi place mult ce ai făcut şi ai avut dreptate. De fiecare dată când mă uit pe geam, îmi vine să zâmbesc. Plus că a crescut numărul de rezervări. Oftă şi se uită în jur. Trebuia să primenesc locul ăsta şi să mă primenesc şi eu cumva, să ieşim din rutină. Iar tu ne-ai oferit exact imboldul de care aveam nevoie.

- Iar eu voi repeta mulţumirile mele pentru faptul că m-ai recomandat tuturor. Astăzi am făcut rost de doi clienţi noi.

- Foarte tare, felicitări!

- Unul dintre clienţi este familia ce locuieşte în vechea casă a lui Zâne.

Emily nu spuse nimic, apoi dădu uşurel din cap.

- înţeleg. Şi îţi faci griji că asta va fi o problemă pentru Zâne, pentru Britt, pentru noi, restul.

- Da. Ei bine, nu cred că Britt are ceva împotrivă, fiindcă ea m-a recomandat clientei, doctoriţa Charlene Ledbecker. Lucrează la Urgenţe, la clinică.

- Bravo, Britt, murmură Emily.

- N-are cum să îi fi fost uşor să-şi creeze o relaţie cu femeia care deţine acum casa unde ea a fost silită să treacă prin atâtea.

- Britt e foarte tare. Şi la fel şi Zâne.

-Ştiu, dar...

- E o simplă casă, Darby. Nu casa a fost cea care le-a făcut atâta rău copiilor ălora. Vrei sfatul meu?

- Păi de asta sunt aici.
- Vorbeşte cu Zâne, ca să-ţi iei de-o grijă.

-Aşa voi face. Voiam să vorbesc şi cu tine.

- E doar o casă, repetă Emily, bătând-o uşurel pe mână. Uneori mă gândesc la Eliza şi cum era ea în casa aia. Ştii în momentele alea când nu poţi să dormi şi mintea începe să-ţi lucreze şi îţi vin în cap toate greşelile pe care le-ai făcut vreodată.

- Da, ştiu momentele alea.

- Pot să-mi doresc cu disperare să fi făcut mai multe eforturi să fiu aproape de ea, dar pe de altă parte, crezi că ar fi contat? Ar fi schimbat asta ceva, oare? Acum mă mai gândesc la ea din când în când şi îmi pun problema dacă ar trebui să o caut. Părinţii noştri nu întineresc şi nu am avut nici o legătură cu ea, nici unul dintre noi, în aproape douăzeci de ani. Oare ar trebui să o facem? Niciodată nu pot spune clar dacă asta ar conta sau dacă ar schimba ceva. Dar ştiu sigur că Zâne şi Britt merită sprijinul meu necondiţionat şi neclintit şi toată loialitatea mea. Aşa că nu mă duc să o caut. Se scutură ca şi cum ar fi vrut să scape de gânduri. îmi place să-l văd fericit. Iar tu îl faci fericit.

- Cred că amândoi eram pregătiţi, amândoi ajunseserăm într-un punct în care eram pregătiţi să fim fericiţi. Faptul că putem fi fericiţi alături de o altă persoană e un fel de bonus. Gata, acum mă duc să-ţi termin bungalow-ul.

-Vin şi eu să mă uit, cât de repede pot.

-Nu te ridica, zise Darby când Emily dădu să se ridice. Ocoli masa prin spate şi îi masă uşor umerii lui Emily. Termină-ţi ceaiul, stai aici şi

odihneşte-te!

- încă cinci minute. Emily întinse mâna şi o strânse pe a lui Darby. Iar tu, rămâi fericită.

-Aşa şi plănuiesc să fac.

Zâne nu era sigur la ce să se aştepte când Darby îi trimise mesaj că avea de gând să gătească cina. Mai ales că pusese cuvântul „gătească" în nişte ghilimele de toată frumuseţea.

Totuşi, se gândi că, dacă planul avea să se ducă de râpă, măcar aveau pizza la congelator sau ravioli la conservă.

Când intră în casă după o zi plină şi foarte bună, de altfel, ea era în bucătărie, tăind nişte legume pe care probabil le pregătea pentru o salată. Şi indiferent ce avea în cuptor, mirosea cu adevăr bine. Pe blat se afla o sticlă de vin deschisă şi două pahare.

- Despre asta vorbesc! Vin şi-mi găsesc femeia pregă- tindu-mi o masă fierbinte.

Exageră intenţionat accentul tărăgănat de sudist şi o lovi uşor peste fund doar de efect. Când ea îşi dădu ochii peste cap izbucnind în râs, el se aplecă să sărute simbolul infinitului de pe ceafa ei.

- Cu ce ocazie?

- în afară de faptul că e joi? Am terminat penultimul bungalow şi am început etapa de pregătire pentru cascada ta şi am mai şi făcut rost de încă doi clienţi.

- Mda, o zi mare. Ar trebui de fapt să-ţi fac eu o masă fierbinte.

- Data viitoare e rândul tău. Dar sigur acum poţi să torni vinul ăla.

îi plăcea să vină acasă şi să o găsească pe ea

acolo. Poate că ideea asta îi dădea uşoare strângeri de inimă, dar o singură privire spre ea le anulă ca şi cum n-ar fi existat. îi trecu prin cap că putea avea nişte strângeri de inimă şi cu privire la repeziciunea cu care dispăruseră strângerile de inimă de dinainte, dar îşi dădu seama că în felul acesta devenea pur şi simplu paranoic.

- Deci ce avem de mâncare?

-Avem salata asta foarte sănătoasă în care am pus inclusiv năsturel de la tine din grădină.

- Am năsturel? Ce tare! Ce e ăla?

Ea arătă cu degetul spre florile portocalii şi galbene de pe blat.

- Flori? zise nedumerit, căci la aşa ceva chiar nu se aştepta. Mâncăm flori?

- Drăguţule, florile astea nu numai că sunt comestibile, ci şi foarte gustoase – la fel ca şi frunzele lor pe care deja le-am pus în salată.

- OK, dar mănânci tu prima.

- Laşule! Ea luă o petală şi şi-o băgă în gură. Miam, miam!

-Aha. Şi în afară de flori, ce mai mâncăm?

- Extraordinarele macaroane cu brânză pe care le-am făcut – nu din conservă ori cutie, ci din ingrediente, de la zero.

- Pleacă de-aici! E posibil aşa ceva? Pot să cred, oare?

- Şi eu am pus întrebarea asta când Hallie şi Roy au început să se certe despre care dintre mamele lor face cele mai bune macaroane cu brânză din istoria macaroanelor cu brânză. Am făcut nişte comentarii despre cât de tari sunt şi caserolele cu macaroane refrigerate care se vând la magazin şi mi s-a răspuns cu mult dispreţ. Adică mult, mult dispreţ. Mă rog.

Ridică paharul de vin, bău puţin şi gesticulă

cu el.

- După umilinţa asta, a venit şi momentul de inspiraţie. Am fost de partea lui Hallie, fiindcă ea a sunat-o pe maică-sa chiar atunci şi acolo, i-a cerut reţeta şi a şi notat-o – adăugând că e atât de simplă că orice prost ar fi în stare să o facă. Eu sunt prostul ăla. Făcu din nou un gest, apoi mai luă o gură de vin. Şi dă-mi voie să-ţi spun chiar acum că nu a fost nimic uşor în legătură cu reţeta asta. Te-ai gândi, pe bune, macaroane cu brânză, cât de greu poate fi să faci asta? Nici nu-ţi pot povesti.

Atunci se auzi cronometrul setat al cuptorului.

- Vezi, gata!

Se duse la cuptor şi deschise uşa.

- Miroase bine, spuse Zâne peste umărul ei. Şi arată bine.

- Da, aşa e. Aşa e.

Işi puse mănuşile de bucătărie, scoase tava şi o puse pe blat, unde amândoi o studiară cu atenţie. Ea îşi scoase telefonul din buzunar.

- Ai de gând să faci o poză?

-Nu mai sta acolo să mă judeci, Walker, zise ea ridicând din nou tava şi ducând-o afară. Adu mai bine salata şi vinul. Vom începe cu salata cât se răceşte puţin asta, îi spuse. Şi pe urmă o să mă înec pur şi simplu în vin dacă macaroanele cu brânză nu sunt bune.

Pusese din nou flori pe masă, de data asta altele, într-un borcan albastru, deosebit, pe care probabil îl adusese ea sau îl luase de cine ştie unde. O urmări punând salată în boluri, cu părul acela scurt şi zbârlit cafeniu – decisese că părul ei trebuia caracterizat drept cafeniu – ochii albaştri şi pometii ascuţiţi ai obrajilor.

- Cu asta chiar m-aş putea obişnui, zise el.

Să vin acasă la o femeie frumoasă şi să găsesc masa frumos aranjată şi mâncare caldă proaspăt scoasă din cuptor.

- Eu nu m-aş obişnui aşa tare cu partea cu masa caldă. Jur pe roşu că e mai uşor să faci o groapă în pământ tare cu târnăcopul decât să găteşti. Şi pot spune asta dat fiind că azi am făcut ambele.
- Ca femeile din timpul Renaşterii. E bună salata. Chiar şi, în mod ciudat, florile astea. Deci ai clienţi noi?
- Da, Patsy şi Bill Marsh.

-Da, îi ştiu. Sunt prieteni cu Emily şi Lee, oameni serioşi, obişnuiţi să trăiască pe lac.

-Aşa este. Voi încerca să le amenajez partea de pământ pe care o am, ca să facă o concurenţă serioasă lacului. Şi mi s-a promis – sau să zic că am fost ameninţată – o zi întreagă petrecută pe vasul lor.

- Nu-ţi plac bărcile?
- Ba îmi plac, desigur. Am fost odată cu o barcă cu motor, am fost şi cu caiacul de câteva ori. Dar nu am fost niciodată cu o barcă cu pânze. îmi place să le privesc, îmi place felul acela în care plutesc, parcă prin magie. Bănuiesc că tu ştii să conduci o barcă dintr-asta.
- Da, am crescut cu bărcile prin preajmă. De ani buni nu am mai navigat, însă. Probabil că m-am temut să nu declanşeze amintiri neplăcute.

Ceea ce nu realizase până atunci.

-Ar trebui să testez chestia asta. Aş putea să închiriez o barcă şi să te plimb şi pe tine.

- Mda, din câte se pare, la un moment dat va trebui să încerc asta, de vreme ce locuiesc

lângă lac. Eşti gata să rişti să încerci atracţia serii?

- Mai mult decât gata.

-OK. Poftim.

Emoţionată mai mult decât ar fi vrut, ea puse în farfurii macaroanele cu brânză. Cu ochii la Zâne, luă o furculiţă.

-împreună, la trei. Unu. Doi...

El mâncă, îşi înclină capul, apoi ridicând un deget mai luă încă o gură.

- E al naibii de bun!

Cu surprindere evidentă, ea studie următoarea îmbucătură din furculiţă.

- E foarte bun. Cine s-ar fi gândit?

-Şi e şi puţin iute.

- Tabasco. Tot mi se pare că e mai greu decât să faci gropi, dar la urma urmei pot spune că e la fel de satisfăcător. îşi înălţă sprâncenele de câteva ori. Deci care era planul tău în cazul în care mâncarea era într-ade- văr proastă?

- Intenţionam să fiu brutal de sincer, dar să termin într-o notă pozitivă spunându-ţi ceva de genul „hei, măcar ai încercat", fiindcă dacă era proastă, orice încercare de a ne preface că nu e adevărat ar fi fost percepută, şi pe bună dreptate, ca o atitudine condescendentă, de clară superioritate.

- Cred că e adevărat. Trebuie să-ţi povestesc de ceilalţi clienţi noi.

- Sigur.

- S-au mutat aici iarna trecută, s-au mutat în Lakeview Terrace. Au cumpărat casa în care ai crescut tu.

El nu spuse nimic pentru o clipă, doar se opri din mâncat şi dădu peste cap ambele

pahare de vin.

-Aşa...

- O cunoaşte pe Britt. Ambele lucrează la clinică. Se numeşte Charlene Ledbecker. E medic. El e inginer, lucrează în Asheville. La toamnă vor avea al doilea copil. Voiam doar să-ţi faci o idee despre ei.
- Foarte bine.
- Nu am ştiut că aia era casa până ce mi-a pomenit Charlene ceva despre faptul că Britt locuise acolo. Vor să-i ajut cu treburile exterioare. Şi vor să... nu te interesează nimic din toate astea.
- Da, nu mă interesează deloc. Deci zici că mi-ai făcut macaroane cu brânză.
- Inspirată de cearta dintre Roy şi Hallie, îi aminti ea. Ce mâncare îţi aduce cea mai mare alinare, mai bine decât macaroanele cu brânză? Trebuia să-ţi spun, chiar dacă ştiam că asta îţi va trezi amintiri neplăcute.
- Adică ai gătit ca să ai un fel de acoperire?

Prinse iritarea din voce, îşi dădu seama că se enervase.

- Nu voiam să te iau de sus, în nici un fel, Zâne. Voiam doar să fac ceva care să compenseze pentru tine faptul că trebuie să te supăr. Şi în loc de asta, am reuşit să te scot din sărite.
- Ceea ce mă scoate din sărite, Darby, e faptul că în mod evident ai simţit nevoia să o iei cu duhul blândeţii ca să-mi spui că ai ajuns să ai un client care se întâmplă să locuiască în casa asta.

Atunci simţi ea cum i se arcuieşte şira spinării şi i se ridică sângele la cap.

-N-a fost o jignire la adresa masculinităţii

tale. Faza cu duhul blândeţii a fost la fel de mult, poate chiar mai mult, pentru mine. M-am simţit vinovată, chiar dacă pe bună dreptate sau nu. M-am simţit vinovată că profit de pe urma unei chestii care te-a rănit.

- Ba nu mă răneşte deloc, iar masculinitatea mea chiar e jignită. Nu m-aş fi întors deloc în Lakeview dacă nu aş fi putut suporta asta, iar creierul meu ştie foarte bine că există cineva care locuieşte în casa aia. Iar dacă oamenii care locuiesc acolo vin la mine pentru a le rezolva o chestiune de natură legală, m-aş ocupa fără probleme de ei. De ce n-aş face-o?

Darby tăcu o clipă, apoi rosti două cuvinte:

-Traci Draper.

El ripostă imediat simţind lovitura vorbelor din insulta pe care o scoase pe gură cu bună-ştiinţă.

- Da, e-adevărat, tu mi-ai spus că mă port stupid în privinţa asta, aşa că ar fi trebuit să-ţi dai seama că şi tu te porţi stupid acum.

- Mie toate chestiile astea mi se par nişte aiureli şi, în plus, ai câştigat nişte macaroane cu brânză foarte bune de pe urma acestui fapt. Nu mă deranjează să mă cert, dar dacă vrei să vezi ceva cu adevărat stupid, pot să-ţi spun că asta e să ne certăm, fiindcă cineva a fost preocupat de sentimentele tale.

- Dar nu ne certăm.

La privirea ei lungă cu care îl aţinti, Zâne expiră zgomotos.

- Ne contraziceam şi din câte se pare am ajuns la un numitor comun.

Ea se strâmbă la el.

- Avocatule.

- Recunosc. Uite ce e, a existat o vreme în

care am urât casa aia. Chiar am desenat-o – iar eu nu mă pricep deloc la desen – în jurnalul meu de la vremea aceea. Am desenat-o înconjurată de cele şapte cercuri ale iadului.

- Ai citit Dante când erai adolescent?

-Am citit tot ce se putea. Era cea mai sigură modalitate de a evada pentru o vreme din realitate. Am trecut peste ura pe care o simţeam, sau cel puţin în cea mai mare parte. Faptul că lucrezi acolo nu mă va afecta deloc. Nu lăsa să te afecteze pe tine.

-Atunci, bine, nu mă va afecta.

-Vezi? Am rezolvat, nu ne mai contrazicem. Eu o să-mi mai pun de-astea. Işi puse o porţie cu vârf de macaroane pe farfurie. Tu?

-Vreau şi eu, dar jumate.

- Ce părere ai să-ţi laşi nişte lucruri aici în loc să trebuiască să umbli tot timpul de colo, colo scoţând şi băgând haine în rucsacul ăla?

Asta o luă pe nepregătite şi o lăsă cu gura căscată. Acum se „contraziceau”, şi brusc se trezea că-i face loc în dulapul lui.

-Eu...

- Şi aş putea să-mi las şi eu nişte lucruri la tine acasă, continuă el pe acelaşi ton firesc, pentru zilele acelea ploioase când vin să-ţi aduc mâncare la pachet şi să te ajut la văruit.

- Eu m-am gândit, ştii, atunci prima oară, că relaţia asta avea să fie numai una relaxată, pentru sex de calitate.

- Chiar este, doar că nu e numai asta.

Nu, se gândi ea, nu era deloc numai asta. El deja îi dăduse o cheie şi codul de securitate. Pentru a uşura lucrurile şi la urma urmei şi hainele alea aveau să îndeplinească aceeaşi menire. Să uşureze lucrurile. De ce să le dea

mai multă importanţă decât aveau?

- Cine o să spele? întrebă ea.

- Hm. Aş putea spune că tu speli acasă la tine, iar eu spăl aici, dar tu stai aici mai mult decât mine, aşa că nu mi se par nişte termeni prea echitabili ai acordului nostru. Putem face cu rândul.

-Asta, da, în privinţa asta pot fi de acord. O să-mi aduc mâine nişte chestii pe care să le las aici. Dumnezeule, exclamă împingându-şi farfuria la o parte. Nu-mi pasă cât e de bun. Nu mai pot!

-Uite ce-ţi propun: hai să scăpăm de vasele astea şi pe urmă să facem o plimbare ca să ne simţim mai bine. Putem să hoinărim pe-aici, iar tu poţi să-mi spui cum se numeşte fiecare plantă, deşi nu voi ţine minte nimic.

- Până la urmă o să ţii minte.

El zâmbi şi luă ultima înghiţitură de macaroane cu brânză de pe farfurie.

- E frumos din partea ta că eşti convinsă de asta, iubito.

Sorbind din vin, Darby cugeta. Avuseseră prima lor ceartă şi o rezolvaseră, într-un fel. Fuseseră de acord să-şi lase obiecte personale unul acasă la celălalt. Iar el îi spusese „iubito" pentru prima oară cu accentul acela delicios al oamenilor care trăiau în ţinuturile de sus, din sud.

Nu exista îndoială, absolut nici una, că tocmai intraseră în etapa următoare – indiferent care avea să fie ea – a relaţiei lor.

capitolul 18

Graham plăti cash pentru camerele de motel în care se cază în drumul pe care îl făcu cu multă atenţie de la Raleigh la Lakeview. Se folosi de zonele cu Wi-Fi gratuit şi de tableta Elizei ca să caute informaţii despre Emily, despre detectivul Lee Keller, despre propriul lui avocat – în mod evident prost făcut grămadă –, despre procurorul şi judecătorul care se ocupaseră de caz.

Cu toţii, până la unul, avuseseră o contribuţie la viaţa lui distrusă, la umilinţele pe care trebuise să le îndure. Aşa că avea să le distrugă şi el vieţile, până la una.

Din nefericire, judecătorul murise cu şase ani în urmă. Aşa că Graham putu doar să şi-l imagineze putrezind în iad ca să aibă parte de puţină satisfacţie. Procurorul se pensionase şi se mutase pe Solomon's Island, deci avea de aşteptat. Propriul lui avocat, şi el pensionat, locuia în continuare în Asheville.

Prea curând pentru el.

Ştia, pentru că Eliza îi spusese în timpul unei vizite la închisoare, că târfa aia pe care o avea pe post de cumnată se măritase cu poliţistul ăla jegos. Ştia că acum poliţistul era şeful poliţiei din Lakeview şi aveau doi băieţi.

Existau atâtea moduri să le facă rău. Stând acolo, în camera de motel cu televizorul pornit ca să afle dacă era cumva dat în urmărire, şi le imagină pe toate.

Se gândi că dacă dădea foc cocioabei ăleia în care trăiau, cu toţi înăuntru, ar fi fost mulţumit. Se gândi la Dave Carter, dobitocul

ăla de vecin băgăcios al lui. Oho, şi el avusese rolul lui. Şi dacă joci un rol, primeşti şi plata pentru el. Cu litere de-o şchioapă, adăugă numele Dave Carter pe lista ce-o făcuse în carneţelul cumpărat din WalMart.

Poate un accident teribil. Să-i taie frânele la maşină. Putea să caute pe net cum să facă asta – la urma urmei, pe net poţi găsi orice.

Pe urmă, mai importanţi decât toţi ceilalţi, erau progeniturile nemernice care îşi trădaseră propriul tată.

Tatăl care le oferise un acoperiş deasupra capului, haine pe spinare şi mâncare pentru burdihane. Tatăl care le dăduse viaţă. Tatăl care avea să le ia viaţa asta, cu propriile mâini.

Citi iar şi iar, şi iar, de câteva ori lista cu numele acelea. Meticulos, notă toate informaţiile pe care şi le aminti sau le putu afla despre fiecare dintre ei. De asemenea, scrise cu amănunte, fiecare faptă pe care o făcuse fiecare dintre ei împotriva lui, iar acestea umplură rânduri şi pagini întregi.

înainte să se culce, se forţă să facă cincizeci de flotări, o sută de abdomene, genuflexiuni şi aşa mai departe. în fiecare dimineaţă repetă rutina aceasta de antrenament, folosindu-se de lista lungă de nemulţumiri pentru a căpăta energia care să-l împingă înainte.

Când dormi, se visă pe sine însuşi, în sala de operaţii, făcând miracole pe care numai Dumnezeu însuşi le-ar fi putut egala. Şi ca Dumnezeu, şi el avea să îi judece pe cei care îl trădaseră.

Când se trezi, nu se bărbieri. Deja nu se bărbierise de trei zile şi simţea că tuleiele din ce în ce mai pronunţate îl ajutau să-i mascheze

trăsăturile.

împreună cu respectivul carneţel, îşi cumpărase o şapcă, nişte ochelari de soare, tenişi ieftini, blugi, tricouri. învăţase câteva chestii în puşcărie, de exemplu că nu trebuia să iasă în evidenţă, că trebuia să se amestece printre ceilalţi oameni. La fel cum trebuia să-şi schimbe plăcuţele de înmatriculare – deja o făcuse de două ori.

Când intră în Lakeview începu să tremure de anxietate şi agitaţie.

Se schimbaseră multe. Apăruse un semafor într-un loc unde nu existase înainte. Alte magazine, alte restaurante. Ceea ce era enervant şi-l făcea să fie confuz. Trebui să tragă pe dreapta ca să se orienteze, să-şi dea seama ce recunoştea, să poată respira – la dracu', doar era doctor, doar nu era să facă tocmai el un atac de panică.

Brusc transpiră leoarcă, şi inima începu să-i bată să-i iasă din piept. Privirea i se înceţoşă şi pentru o clipă chiar văzu dublu. După care vederea i se limpezi la fel de brusc când dădu cu ochii de Zâne care traversa Main Street cu paşi mari ca şi cum nemernicul ăla era stăpân peste tot.

îşi lăsase părul să crească, ca un poponar, devenise mai lat în umeri, crescuse în înălţime, dar nu avea cum să nu-şi cunoască propriul blestemat de fiu când dădea cu ochii de el, doar. Şi îi trebui fiecare picătură de voinţă pe care o avea să nu sară din maşină chiar atunci, pe loc, şi să-l bată pe nemernic, să-l facă una cu pământul, aşa cum merita.

Asta trebuia să mai aştepte, îşi spuse în gând. Asta trebuia să se întâmple fără martori.

îl privi pe Zâne urcând nişte trepte până la o verandă, apoi intrând în clădire. Se gândi să se ducă după el – era posibil să fie acesta momentul acela, fără martori –, dar văzu mişcare prin ferestrele de la stradă. O femeie, vag familiară după înfăţişare, i se alătură lui Zâne, aşa că acum se vedeau ca într-un cadru de fotografie.

Era biroul lui. Probabil că avea impresia că acum e mare şi tare, doar că Graham ştia adevărul. Bastardul ăla
fără coloană vertebrală nu putuse supravieţui în Raleigh, aşa că se întorsese cu coada între picioare în Lakeview.

Iar în Lakeview, trădătorul avea să primească în sfârşit ceea ce i se cuvenea.

Mai calm acum, el o luă spre Lakeview Terrace. Şi aici se făcuseră modificări, observă el. Se făcuse un loc de joacă pentru copiii celor ce nu erau în stare să şi-i ţină acasă unde ar fi fost normal să stea. Văzu copii pe leagăne, pe tobogane, pe biciclete, de colo până colo, mulţi dintre ei fără părinţi care să-i supravegheze.

Dezgustător.

O luă spre casa lui – care nu mai era cea mai mare din locul acesta, de vreme ce mai mulţi vecini în căutarea unui statut superior adăugaseră nişte camere în plus deasupra garajului sau sere, sau puseseră copertine pe docuri.

Din nou trase pe dreapta, de data aceasta ca să se uite cu atenţie la casă. La casa lui. Străinii care locuiau acum acolo nu erau mai mult decât nişte simpli intruşi. Pe vremea când lumea era în firea ei, i-ar fi putut evacua de acolo pocnind din degete doar.

Acum el se transformase într-un fugar. Din cauza lui Zâne.

Se gândi să intre cumva înăuntru, să vadă ce făcuseră intruşii din căminul lui. Avea să le afle numele şi să-i adauge şi pe ei pe lista lui.

În timp ce cugeta la modalitatea în care avea să se ocupe de ei, din spate apăru o femeie şi se apropie de camioneta parcată pe aleea din faţă.

îmbrăcată ca un bărbat, se gândi el. Cu părul scurt ca al unui bărbat. Probabil o lesbiană. De nesuportat! Trebuia să se ducă fix acum până la casa lui, să o doboare la pământ şi să o târască de acolo de ciuful ăla scurt.

Dar când ea aruncă o privire înspre el, se simţi brusc cuprins de o mare agitaţie şi atunci porni maşina şi demară în trombă. Nu era momentul, îşi spuse. Şi nu era vorba de agitaţie, ci de voinţă.

Se încuie în camera de motel, îşi turnă un pahar de scotch să se calmeze din nou. Dar numai unul. Avea treabă. Se aşeză la masă cu tableta Elizei şi lista de nume şi începu să caute pe reţelele de socializare. Găsi destul de uşor site-ul cabinetului de avocatură al lui Zâne şi cel al bungalow-urilor dărăpănate ale lui Emily. Le studie cu atenţie şi simţi că ia foc. Emily avea o pagină pe Facebook publică pentru afacerea ei, dar pe cea personală o avea privată. Şi deşi învăţase câteva chestii despre asta în închisoare, nu se pricepea atât de bine încât să spargă contul.

Nici una dintre odraslele ei nu avea cont pe vreo reţea de socializare, şi nici Britt ori Zâne. Dar găsi ceea ce voia graţie idioatei de mamă a Elizei. Un fel de cufăr cu poze online cu familia

şi cu tot felul de evenimente pe care le putea vedea oricine.

Absolut tot ce îi trebuia era postat acolo la discreţia oricui de baba cea guralivă. Studie fotografia familiei de doi bani etichetată ca fiind prima zi în care Zâne îi invitase să gătească împreună la nouă lui casă. Pe urmă imaginea cu Zâne şi alt mucos al lui Emily.

Nepoţii Zâne şi Gabe în faţa casei lui Zâne, cu comentarii nesfârşite şi absolut greţoase despre interesul lui Gabe faţă de peisagistică, slujba pe care şi-o luase pe parcursul verii. Citi fiecare cuvânt revoltător, în caz că ar fi putut folosi ceva din informaţiile alea.

Studie casa. O văzuse pe drumul pe care mersese cu grijă mai devreme, în jurul lacului. Era casa aia mare şi ridicolă de pe deal.

Acum ştia exact unde să dea de Zâne ca să-l prindă fără martori.

Zâne se trezi brusc când luminile de la sistemul de securitate începură să clipească. Se rostogoli jos din pat fără ca Darby să se mişte măcar. Ştia din experienţă că ea era în stare să doarmă şi dacă dădea cu tunul lângă ea, până începea să-i sune alarma internă.

în drum spre uşile de la terasă, îşi culese nişte pantaloni de pe jos şi-i trase pe eL Văzu dâra de lumină roşie lăsată de farurile din spate ale unei maşini pe lunga lui alee din faţa casei.

Probabil cineva făcuse aici un viraj aiurea, îşi spuse el şi realizase asta doar când senzorii lui de mişcare aprinseseră becurile. Mulţumit, se înapoie în pat lângă Darby care dormea dusă, ca şi cum ar fi fost moartă.

Nu cunoscuse pe nimeni vreodată care să se

potrivească atât de bine acestei expresii. Odată ce dădea stingerea, femeia aproape că nu se mai mişca deloc şi nici nu mai scotea vreun sunet până dimineaţă. Ceea ce o făcea un partener de pat excelent pentru cineva care dormea îngrozitor de uşor.

Adormi imediat, numai pentru a fi trezit din nou, vreo oră mai târziu, de telefon. îi sări inima – altă expresie potrivită –, căci apelurile la patru dimineaţa nu puteau însemna decât că s-a întâmplat ceva. Asta spunea şi faptul că pe ecran era numărul firmei de securitate la care era abonat.

- Zâne Walker.

Deşi nu era chiar necesar pentru Frumoasa Adormită, ieşi din dormitor să vorbească cu cei de la firmă despre intrarea prin efracţie, sau tentativa de intrare prin efracţie, la cabinet. Deşi îl asigurară că poliţia locală fusese anunţată, se înapoie în dormitor şi aprinse o veioză ca să-şi găsească nişte haine.

Atunci sună din nou telefonul.

- Zâne, Silas sunt.
- Tocmai am vorbit cu firma de securitate.
- Da, cineva a aruncat o piatră prin geamul de la biroul tău. Uite ce e, am mai primit în telefoane pentru chestii similare în noaptea asta. Trebuie că sunt nişte puşti descreieraţi.
- Ce porcărie!
- Eu sunt chiar aici, m-am uitat cu atenţie la geam, şi aceasta este singura pagubă pe care o văd. O să vrei să vii aici, dar nu e nici o grabă. Nu a pătruns nimeni înăuntru. Se vede piatra pe podea, iar uşile sunt în continuare încuiate.
- OK, o să vin, dar mai întâi o să încerc să mă organizez puţin.
- Sigur, stai liniştit. Ne ocupăm noi de tot.

El se îmbrăcă şi-şi scoase dosarul cu

asigurarea din birou. La parter, făcu nişte cafea, pe urmă mai făcu încă o cană – care de fapt nu era cafea, ci nişte lapte foarte, foarte dulce cu aromă de cafea. Le duse pe ambele sus în dormitor. Ar fi putut lăsa un bilet, dar, la naiba, ea oricum avea să deschidă ochii automat cam peste douăzeci de minute.

Iar faptul că nu se întâmplă aşa îl miră peste poate. Căci ea spuse:

- Cafea.
- Mirosul de cafea te scoală din coma aia în care cazi când adormi, dar luminile aprinse şi telefonul sunând nici nu te clintesc? Ce naiba eşti tu?
- Cafea, repetă ea luând cana pe care i-o întindea el. Cine a sunat?
- Cineva a aruncat o piatră în geamul biroului meu din oraş.
- Poftim? Nu se poate, zise clipind de câteva ori nedumerită. Of, Zâne!
- Se pare că e cineva care a luat-o razna în Lakeview în seara asta. O să mă duc şi eu acolo, să arunc o privire.

-Vrei să vin şi eu? Işi dădu bretonul de pe frunte. Pot să mă îmbrac în două minute maximum.

- Nu, dar îţi mulţumesc. E cum a zis Silas, probabil sunt nişte copii duşi cu capul. Mă duc eu ca să mă lămuresc şi o să iau micul dejun în oraş.
- OK. îmi pare rău, ştiu că e aiurea.

-Şi mie îmi pare rău, aşa este, zise şi el, apoi se aplecă spre ea să o sărute. Ne vedem mai încolo.

-Să-mi trimiţi mesaj, strigă ea în urma lui. Să-mi spui ce şi cum.

-Sigur.

Ea îşi bău cealaltă jumătate de cafea în pat – lenevind – în timp ce mintea începea să se trezească. Al naibii început de zi pentru el, se gândi. Niciodată nu înţelesese actele de vandalism. Graffiti făcute pe clădiri abandonate le percepea drept artă urbană, ca toată lumea, dar acte comise aiurea doar pentru a distruge nu aveau absolut nici un sens.

Ce satisfacţie putea avea cineva numai prin distrugerea proprietăţii cuiva?

Se sculă şi fiindcă făcuse duş azi-noapte – cu Zâne – îşi puse hainele de muncă. Voia să-şi mai pună nişte cafea, să mănânce nişte cereale, să verifice starea vremii.

Şi să se apuce devreme de tot de treaba cu cascada.

Coborî scările şi aprinse luminile. Setă filtrul lui Zâne să facă o jumătate de porţie de cafea, şi se uită la tableta pe care el o avea în bucătărie, să vadă prognoza. Fierbinte, umed, probabil după-amiază târziu va ploua. Tipic. Căscând, turnă nişte cereale într-un bol şi scoase afinele din frigider unde le lăsase peste noapte.

începu să-şi toarne lapte în cafeaua proaspătă când luminile de la sistemul de securitate se aprinseră. Primul gând fu: căprioare.

Dădea în mod regulat cu o substanţă organică, făcută în casă, ca să le ţină la distanţă, le spusese lui Zâne şi bărbaţilor din echipa ei să facă pipi în jurul tufişurilor – încă o substanţă respingătoare în estimarea ei. Pusese destule plante rezistente la căprioare.

Doar că nu puteai avea încredere în Bambi.

Tastă codul de alarmă, deschise uşile rabatabile şi dădu să iasă cu intenţia de a alunga invadatorii din grădină.

Lovitura o izbi ca o rachetă, împingând-o înapoi în consola din mijlocul bucătăriei şi de-acolo pe podea. Pentru o clipă, ameţită, îşi închipui că fusese atacată de un cerb matur. După care îl văzu pe bărbat.

-Aşa deci, Zâne şi-a luat o târfuliţă. Una care seamănă mai degrabă cu un bărbat. Normal, exclamă, închizând uşile în urma lui. Ţi-am văzut camioneta. Aveam nevoie de tine să-mi deschizi câtă vreme el e în oraş. Mersi mult. Se îndreptă spre ea cu pumnii strânşi. Acum, o să rămâi acolo, fără să scoţi vreun sunet.

Ei pe dracu'!

Sări în sus, se răsuci în aer şi-i trase un picior cu putere în abdomen. Ii veni din instinct să o ia la goană câtă vreme el se clătină pe picioare. Putea ieşi afară şi fugi prin pădure să scape de el.

Dar cum naiba putea să-l avertizeze pe Zâne câtă vreme avea telefonul în priză? Aşa că se trase înapoi, cu inima bătându-i nebuneşte în piept şi-şi luă poziţia de luptă. Avea să se bată cu el.

Cu ochii scânteind de mânie nebună, el atacă. Iute, se gândi ea, e iute, aşa că se folosi de inerţia lui pivotând într-o parte şi trăgându-i un picior în rinichi. El se aplecă înainte şi căzu în genunchi.

-Acum tu să rămâi acolo.

El se ridică imediat dând din pumni. Ea blocă o lovitură cu braţul şi-i simţi forţa răspândindu-i o durere ascuţită până la umăr. Se lăsă în jos şi se ridică fulgerător cu podul palmei pregătit. Simţi oasele pârâind când lovitura îi sparse nasul.

El lovi pe lângă ea, apoi o nimeri în umărul în care simţea încă durere, şi-i ţinti faţa cu mâna stângă. Ea îi respinse braţul, îi trase un

picior mai sus, lovindu-l în bărbie. Şi când el se dădu în spate, îi trase doi bocanci, cu putere, drept în zona genitală.

De data asta el se prăbuşi la pământ şi rămase acolo.

Iar ea o rupse la fugă.

Zâne se afla în biroul lui, cu mâinile în buzunare. Doar un geam spart, îşi mai spuse o dată. Nu fusese nimeni rănit, se putea remedia cu uşurinţă. Avea asigurare. Dar îl supăra şi-l deconcerta faptul că era în stare cineva să distrugă intenţionat ceea ce era al lui.

-Singura persoană cu care am avut ceva de împărţit de când m-am întors a fost Clint Draper, îi spuse lui Silas.

Cumnatul lui, cu părul lui blond încă ciufulit după somn şi cu faţa osoasă nerasă de ieri, dădu din cap.

-Ştiu. O să vorbim cu eL Dar după cum spuneam, am primit trei apeluri privind nişte geamuri sparte, toate aproximativ în cincisprezece minute.

- Toate de pe Main Street?
- Nu cred. Trebuie să verific. Ginny a fost de serviciu în noaptea asta şi m-a sunat când a fost lovit cabinetul tău. S-a ocupat ea de primele două apeluri, dar s-a gândit că în cazul ăsta o să vreau eu să mă implic. Doar fac parte din familie şi stau la două minute distanţă. Apropo, m-am gândit că e cazul să îl anunţ şi pe şerif. Silas clătină din cap cu ochii la piatră şi la cioburile de pe jos. Nu e genul actelor de vandalism pe care le avem pe-aici. De obicei sunt loviţi stâlpii pe care sunt cutiile poştale, în jurul lacului, puştii mai aruncă nişte hârtie igienică din când în când pe case, zgârie maşinile cu cheia, chestii de genul ăsta.

- Ei bine, dacă îi prindeţi şi au nevoie de avocat să îi apere, pe mine să nu conteze.
- Te înţeleg.

îi bâzâi radioul.

-Stai puţin!

Silas se trase într-o parte, apoi reveni din nou lângă el după ce avu o scurtă discuţie cu cineva.

- Şeful e pe drum. A zis să rămâi aici. Vrea să vorbească cu tine.

Cumnatul lui avea o expresie calmă şi imperturbabilă de poliţist, dar Zâne îl cunoştea prea bine ca să nu îşi dea seama că e îngrijorat.

-Ce e?

-A luat legătura cu serviciul care se ocupă de deţinuţii aflaţi în perioada de eliberare condiţionată din Raleigh doar ca să se asigure că Graham Bigelow se află acolo unde ar trebui să fie acum.

- De ce?
- Casa lui Dave Carter a primit o piatră în geam. Şi la fel şi fosta voastră locuinţă din Lakeview Terrace. Ceea *ce* conduce la ideea unei legături, Zâne, aşa că trebuie să ne asigurăm că...
- De ce mama dracului ar... Darby. Spaima teribilă îi îngheţă sângele în vene. E singură acasă la mine.

Se repezi afară pe uşă înainte ca Silas săd poată opri şi urlă ferindu-se tocmai când Lee opri maşina cu scrâşnet de roţi chiar în faţa cabinetului.

- Urcă, strigă Lee spre Silas. Tocmai am primit un apel de urgenţă de acasă de la Zâne.
- Darby e acolo.
- Ştiu. Ea a sunat.

Porsche-ul ajunse la 140 km/h înainte de marginea oraşului, dar Zâne nu încetini defel. Apăsă pe *hands firee* să o sune pe Darby, să îi spună să se ascundă, să se încuie undeva şi să se ascundă, când sună telefonul.

- Darby! Vreau să găseşti un loc sigur, să te încui acolo. Cred că Graham va încerca să intre în casă.
- Prea târziu. Sunt bine. Eu am sunat la 911.
- Sunt pe drum, aproape am ajuns.

-Sunt bine. Sunt bine. Te văd. Mergi mai încet, Dumnezeule, nu distruge maşina. Sunt bine.

Acum o vedea şi el, scăldată în lumina sistemului de securitate, aşezată pe treptele verandei. Era aşa de albă la faţă că sângele de pe ea strălucea ca neonul.

Dădu să se ridice în picioare când el ţipă şi opri brusc maşina, se clătină, apoi se aşeză la loc. El o ridică în braţe.

- Unde eşti rănită? Ce ţi-a făcut? Pe unde a fugit?

-Nu sunt rănită. A încercat, dar nu m-a lovit prea rău. Nu a fugit nicăieri. E înăuntru.

Totul în interiorul lui se prefăcu în piatră. Rece ca gheaţa.

-Vine Lee. Auzi sirenele? Stai aici să-l aştepţi. Rămâi aici, afară, Darby!

Intră în casă, pregătit, acum chiar dornic să pună mâna pe cel care o umpluse de sânge şi vânătăi pe cea care era atât de preţioasă pentru el.

Şi îl găsi pe doctorul Graham Bigelow pe podea, inconştient, cu braţele şi picioarele legate cu... nişte corzi.

- Aveam câteva în camionetă, reuşi să spună

Darby din cadrul uşii.

- Tu ai făcut asta?

-Eu... mie... mi-e cam rău.

Când se clătină din nou, Zâne o ridică în braţe şi o aşează jos.

- Pune capul între picioare. Respiră încet, iubito! Respiră, respiră!

Aşteptă ca Lee să oprească în spatele maşinii lui şi ca Lee şi Silas să sară jos din maşină.

- E înăuntru. Nu vă va face probleme. A avut Darby grijă de asta.

- E rănită? Ar nevoie de o ambulanţă?

- Nu cred. El o freca uşor pe spate, cu mişcări încete, ferme. E doar dată peste cap. Dacă are nevoie să meargă la clinică, o duc eu. Iar voi trebuie să decideţi dacă are el nevoie de ambulanţă.

- Sunt bine, spuse ea din nou, dar ţinându-şi în continuare capul între genunchi.

Silas se întoarse din casă şi se ghemui în faţa ei. îi vorbi pe acelaşi ton blând pe care Zâne îl auzise folosin- du-l cu Audra.

- Drăguţo, tu l-ai legat pe nemernicul ăla ca pe un animal, cu corzile?

-Asta am avut la îndemână.

-Ar fi bine să intrăm, să te aşezi şi să bei puţină apă rece. Dacă nu vrei să mergi la clinică acum, pot să-l sun pe Dave Carter. O să vină să vadă el ce şi cum e cu tine.

- Da, te rog, Silas, îi spuse Zâne. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta.

- Nu sunt rănită, începu Darby, dar Zâne o ridică în braţe. Şi pot să merg pe picioarele mele.

- Ba nu, spuse el şi o duse înăuntru.

Trecu pe lângă Graham şi Lee care înlocuia

corzile cu o pereche de cătuşe şi o duse până la canapeaua din sufragerie.

-Stai jos.

- Primesc şi o ciocolăţică?

-Termină.

Se duse în bucătărie, scoase o sticlă de apă, se înapo- ie, udă o cârpă şi o mişcă teribil în momentul în care începu să-i şteargă încet, stângaci, sângele de pe faţă.

- Nu e sângele tău, murmură el şi o sărută pe obraz.

-Nu. E al lui. Lam spart nasul. Aşa, pentru tine.

El simţi pur şi simplu că se prăbuşeşte. Ii prinse mâna liberă, o duse la buze şi o ţinu acolo. Apoi o privi în ochi.

- Nu ştiu ce să-ţi zic.

- Că am făcut o treabă bună?

-Ah, Doamne, Darby!

- Poftim, zise ea întinzându-i apa. Cred că ţi-ar prinde bine şi ţie. Şi pe urmă poate putem să stăm aici un minut să ne tragem sufletul.

Lee îi găsi acolo, aşa, trecându-şi unul altuia sticla cu apă.

- Dave şi Jim sunt pe drum. Silas îl păzeşte pe Bige- low şi mai vin şi nişte agenţi în plus. O să aibă nevoie de îngrijiri medicale aşa că-l luăm de-aici. Draga mea, tu eşti rănită?

-Nu, nu chiar.

- Ai sânge pe tricou.

- E sângele lui. I-am spart nasul şi i-am tras un picior în faţă. Şi în boaşe. Am... am centura neagră. La kung fu.

Scoţând o răsuflare uşurată, Lee se aşează.

-Te simţi destul de bine ca să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

- Da. Adineauri eram puţin ameţită. Eu

niciodată nu am... antrenamentele şi concursurile nu se pun, nu au legătură cu ce simţi în realitate. Eram aici, în bucătărie, când s-au aprins luminile de securitate. Am crezut că sunt nişte căprioare. Folosesc substanţe care să le alunge, dar sunt şmechere. Aşa că am oprit alarma, am deschis uşa din spate să ies să le alung. Nici măcar nu l-am văzut. M-a atacat împingându-mă – asta a fost greşeala lui.

- Greşeala?

- Dacă mi-ar fi tras un pumn, probabil că m-ar fi doborât, poate chiar aş fi rămas inconştientă, doar că el a intrat în forţă şi m-a izbit de consola din mijloc – cred, apoi am căzut. Am ameţit puţin, dar nu am leşinat. Cred că l-am văzut şi ieri, era într-o maşină parcată vizavi de casa familiei Ledbecker.

-Ai observat ce fel de maşină?

-Neagră, un sedan cu patru uşi. Nu mă prea pricep la maşini, aşa că nu ştiu marca, dar cred că era o maşină de lux. Părea nouă, dar nu sunt sigură.

- OK, te-a doborât la pământ şi pe urmă?

- Mi-a spus că sunt târfa lui Zâne şi a zis că mi-a văzut camioneta.

- Luminile s-au aprins chiar după ce s-a făcut trei, interveni Zâne. Am văzut nişte faruri şi o maşină îndepăr- tându-se când m-am sculat să verific. Probabil că a venit până aici şi a văzut că nu sunt singur.

- Mda, m-a văzut cu siguranţă şi el pe mine şi camioneta mea la familia Ledbecker, acum că mă gândesc la asta. Staţi puţin, mi-a zis că avea nevoie de mine să-i deschid cât timp Zâne era în oraş. Geamul spart de la birou. Şuieră şi-

şi trase o palmă peste frunte. Iar eu i-am intrat în joc. Pe de altă parte, nu a scăpat, nu-i aşa? Voia să se asigure că rămân acolo, jos, fără să scot un sunet, şi s-a năpustit asupra mea. M-am ridicat însă. Trebuie să vă spun că a părut amuzat şi mulţumit că vreau să ripostez. Dar nu ştia că pot să-i trag o bătaie soră cu moartea. Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji, incontrola- bile. Scuze!

- Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, spuse Lee ferm. Putem face asta şi mai încolo.

-Nu, nu, sunt bine. El nu ştie pe bune cum să se lupte, el ştie doar să tragă pumni, să facă rău. L-am lovit eu mai întâi, dar nu s-a dat bătut. L-am pus la pământ şi am dat să fug, dar am realizat că nu am telefonul şi poate pot să scap de el în pădure, dar nu-l pot avertiza pe Zâne, nu pot chema poliţia. Aşa că am decis să termin ce-am început. Se opri o clipă ca să-şi şteargă lacrimile şi să mai bea nişte apă. S-a sculat de jos, iar eu... am terminat ce-am început. Când şi-a pierdut cunoştinţa, am alergat la camionetă. Corzile erau la îndemână şi voiam să-l leg în caz că se trezea înainte să pot chema eu ajutoare. Şi cam asta e tot.

Dădu să se ridice, Zâne o trase înapoi.

- Vreau o cola.
- Mă duc eu. Stai jos.

Când intră în bucătărie, îl văzu pe Dave intrând în grabă cu partenerul lui, Jim, în urma lui.

Şi pe Graham, în capul oaselor, cu mâinile încătuşate la spate şi faţa o masă de sânge şi vânătăi.

- Mă bucur să te văd, Graham.

Dave se opri puţin ca să-i arunce o privire sfidătoare.

-Mă bucur că te văd în halul ăsta. Ia-l, Jim! Eu mă ocup de doamna.

O luă înapoi, privirea lui susţinând-o pe a lui Zâne, pentru un lung moment. Apoi se apropie de Darby, se aşează pe vine şi îi zâmbi.

- Cum te simţi, campioano?

-Sunt bine.

- O să văd eu cât de bine. Ameţeli, greţuri?

- Nu, am avut şi unele, şi altele, imediat după, dar cred că a fost doar o reacţie.

El deschise trusa şi scoase un aparat de tensiune.

-Ai încheieturile umflate şi vinete. Ai nişte vânătăi şi în partea de sus, pe braţul stâng.

- Am parat un pumn. E puternic.

- îi place să lovească în plex.

- în cazul ăsta nu a reuşit. M-a lovit doar o dată – cred – eram plină de adrenalină şi nu judecam limpede. în umăr – şi am simţit-o în tot corpul. Sunt puţin cam ruginită, altfel nu m-ar fi nimerit niciodată.

- Dacă asta înseamnă să fii puţin cam ruginită, comentă Lee, aş vrea să văd ce eşti în stare să faci când eşti în formă.

- Şi eu la fel, încuviinţă Dave. Trebuie să-ţi văd umărul. Când ea dădu să-şi scoată tricoul, Lee se ridică.

- Am bustieră, spuse ea. Vezi mai mult la sală decât ai vedea acum – nu-ţi face griji.

Umărul îi protestă, dar strângând din dinţi, Darby îşi scoase tricoul. Răsuci capul ca să se uite ca lumea, ea prima.

- OK, la dracu'. Chiar că m-a nimerit.

- E vânătă şi zgâriată pe spate, se auzi vocea lui Zâne calmă şi rece, absolut contrară sângelui care începuse să îi fiarbă în vene.

- Ei, mă doare puţin, asta-i tot. Ca să o

dovedească, ea îşi ridică cotul, apoi şi braţul şi şi-l roti înainte. Nu e nimic luxat, nici rupt. Pot face mişcarea până la capăt. Ştiu cum e să fie rănit pe bune. Acum nu e. Vreo două calmante şi voi fi ca nouă.

- După ce mergi până la clinică.

-Nu e nevo…

- O duc eu, o întrerupse Zâne.

-Va contribui ca dovadă la cazul pe care îl construim împotriva lui Bigelow, dacă ai să primeşti îngrijiri medicale pentru loviturile pe care ţi le-a aplicat, spuse Lee. Şi ne va ajuta pe noi.

-Bine, bine. Dar trebuie doar să vorbesc cu echipa mea. Trebuie să demareze lucrul. Probabil sunt deja aici şi se întreabă ce se petrece. Daţi-mi un minut!

Când Dave ieşi să se consulte cu Jim, iar Lee se îndepărtă ca să răspundă la telefon, Zâne scoase o pungă de mazăre din congelator.

-Nu mănânc niciodată mazăre, spuse întinzându-i lui Darby cutia de cola şi punându-i punga rece pe umăr. Dar am grijă să fie acolo.

- Hei, la fel şi eu. Stai liniştit, Zâne, nu sunt decât nişte zgârieturi şi vânătăi.

-Ştiu.

O mângâie pe păr, totuşi.

- Dar trebuie să mergi la clinică.

- Pe Bigelow îl ducem la Asheville, spuse Dave. Jackie Chan a noastră l-a bătut bine. Are nasul spart, un ochi vânăt, câţiva dinţi slăbiţi. E posibil să aibă falca ruptă. Boaşele îi sunt vinete ca dracu'. Lee a spus să meargă cu noi doi agenţi.

- Şi tu, spuse Dave apropiindu-se de Darby, îi luă faţa în mâini şi o pupă scurt pe obraz.

Anunţăm clinica să te aştepte curând. Se apropie şi de Zâne şi îl îmbrăţişă cu un braţ foarte strâns. Nu-ţi face griji! L-am prins.

Când se ridică, Darby simţi nişte junghiuri şi o înţepeneală în multe locuri, mai multe decât ar fi vrut să admită.

- Am nevoie de un tricou curat. Şi am nevoie să vorbesc cu colegii mei.
- Mă duc eu să-ţi aduc un tricou.
- E bine să te mişti, altfel înţepeneşti.

El se temu că o să ţipe la ea, pur şi simplu o să-şi piardă cumpătul şi o să ţipe.

- Lasă-mă pe mine să am grijă de tine.

-Ai avut grijă de mine din clipa în care ai ajuns aici, conducând cu viteza luminii. Credemă, a contat foarte mult ce-ai făcut. Dar, bine, poţi să-mi aduci un tricou, trei calmante şi pe urmă poţi să mă duci la camera de gardă, după ce vorbesc cu ai mei.

- Zâne. Lee intră din nou în casă. Trebuie să-ţi vorbesc o clipă.

-Ce e?

Işi dădea seama că era ceva grav. Darby se dădu înapoi.

- Eu o să...
- Nu, spuse Zâne luând-o de mână şi ţinând-o pe loc. Ce e?

-Tocmai am primit un telefon din Raleigh. Poliţia locală a primit mandat să intre în casa familiei Bigelow. Eliza e moartă, Zâne. Probabil de câteva zile deja. Ii vor face o autopsie ca să determine cauza morţii.

Darby se apropie şi mai tare de Zâne, strângându-i mâna cu mai multă putere.

- Probabil ar trebui să simt ceva în legătură cu asta, doar că nu simt nimic. Poate mai

târziu.

- Nu vreau să-ţi faci griji în privinţa asta. Mă ocup eu.
- Emily. Bunicii mei.
- Mă ocup eu. Tu ai grijă de iubita ta şi lasă asta pe seama mea, spuse punând o mână fermă pe umărul lui Zâne. Las-o pe seama mea.

Buimac, amorţit, Zâne rămase în loc.

- Vreau toate amănuntele imediat ce le primeşti.
- Le vei primi. Acum, Darby, să mergi să te vadă un doctor şi vreau şi eu amănuntele în legătură cu asta, imediat ce le primiţi. Trebuie să-ţi fac nişte poze cu rănile pe care le ai.
- Da, sigur.
- O să urc să-mi iau un tricou curat.

Dând din cap, Lee îşi scoase telefonul.

-Acum să-l laşi să aibă grijă de tine, mă auzi? Aşa îl vei putea ajuta.

Ea văzuse ochii lui Zâne golindu-se de orice expresie, simţise amorţeala absolută ce-l cuprinsese.

-Vom avea grijă unul de celălalt.

capitolul 19

În timp ce, printr-o coincidenţă ciudată, medicul care locuia în vechea lui casă o trata pe Darby, Zâne se duse până la biroul lui Britt. O prinse înainte de primul pacient şi zâmbetul surprins, de salut, al fetei păli când aceasta îl privi bine în ochi.

-Trebuie să stai jos.

- Bunica, exclamă ea aşezându-se şi

ducându-şi mâna la inimă. Sau bunicul!?

- Nu, nu e asta.

Cel mai bine era de obicei să spui repede ce aveai de spus.

- Eliza e moartă.

-Oh.

Mâna îi căzu pe birou, şi Britt răsuflă lung, şuierător.

- Nu mă mir. Cum aş putea să mă mir? El a omorât-o.

- Nu e oficial încă, dar sunt sigur că e adevărat. Mai am de spus ceva.

Şi în timp ce îi povesti, ea se ridică, se apropie de fereastră, cu mâinile încleştate, începu să dea roată încăperii.

Nu ar fi trebuit să-l surprindă pe Zâne cât de puternică era, dar mereu se mira de asta.

în voce îi răsună o vagă urmă de milă când vorbi.

- Ar fi putut să-şi trăiască viaţa. Amândoi ar fi putut să trăiască anii pe care-i aveau înainte. Dar asta nu a fost suficient pentru el. Noi i-am luat tot ce conta – aşa cel puţin a văzut el lucrurile. Singurul mod în care ar fi putut să-l vadă. Noi trebuia să fim pedepsiţi. De data asta chiar a vrut să te omoare.

- Şi pe Darby la fel, numai pentru că era acolo. Pentru că era cu mine. Şi ar fi venit şi după tine dacă ar fi putut.

Ea nici nu clipi, dădu doar din cap, încuviinţând.

- Da, tu mai întâi, pe urmă eu. Pe urmă Emily, Lee, Dave, foarte posibil Charlene şi Joe fiindcă ei aveau acum casa pe care el o considera a lui. Se sprijini cu şoldul de birou. Sunt sigură că are o listă, fie scrisă, fie doar în

cap. O listă cu toţi cei pe care îi consideră responsabili pentru ce a pierdut. Lee ar trebui să verifice, să se asigure că a venit aici mai întâi. Cred că el ar fi venit aici întâi – desigur, tu ai fi primul pe listă –, dar Lee ar trebui să vadă în ce stare se află avocatul lui şi judecătorul care l-a condamnat.

- Dumnezeule! Spre deosebire de calmul ei admirabil, Zâne îşi trecu mâinile prin păr de câteva ori. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. Probabil că lui Lee i-a trecut prin cap.
- Eu mă mir că mai ştii cum te cheamă după ce dimineaţă ai avut. L-ai fi oprit, Zâne. Nu ştie ce fel de om ai devenit, nu te cunoaşte deloc.
- Darby l-a oprit. Şi nici pe ea nu o cunoaşte deloc.
- Darby, Dumnezeule! Britt îşi frecă uşor faţa cu palmele. Charlene e un medic bun. Dacă e să aibă ceva mai mult decât nişte vânătăi şi zgârieturi, o să-şi dea seama şi o s-o vindece. Vreau să o văd, dar, la naiba, nici măcar nu ştiu ce să-i spun.
- O să-ţi vină ţie ceva în minte. îşi dădu seama că putu să zâmbească, măcar puţin. Mereu îţi vine ceva în minte.

-Ar trebui să-mi anulez consultaţiile de azi. E posibil ca Emily să aibă nevoie de mine. Doar e vorba despre sora ei. Şi bunica, şi bunicul. Indiferent cum a fost, a fost fiica lor. O, Doamne ce-o să facem cu ei? Ce putem face pentru ei?

- O să ne gândim, spuse el, trăgând-o spre el şi îmbrăţişând-o. O să ne gândim, repetă. Noi am rezistat şi am reuşit să trecem peste toate, nu-i aşa? Tu şi cu mine? O să trecem şi peste asta şi la fel şi ei.
- Mă bucur aşa de tare că eşti aici. Mă

bucur că te-ai întors acasă. îl strânse cu putere şi se trase înapoi. M-am gândit la ceva. Am ceva ce s-ar putea să-i ajute pe Emily, pe bunica, pe bunicul. Ceva bun de tot.

- Şi mie mi-ar prinde bine.

- Dimineaţă am făcut pipi pe un băţ.

Uluit, el o privi pieziş.

- De ce naiba ai face pipi pe... Atunci îi pică fisa. Oooo. Pe bune?

-Absolut pe bune, da. Nici măcar lui Silas nu i-am spus fiindcă era... Ştii şi tu unde era. Nu voiam să-i spun nimănui în afară de el nimic pentru următoarele câteva săptămâni, dar, la naiba, dacă nu e ăsta cel mai potrivit moment pentru o veste bună, atunci care ar fi? Voiam ca diferenţa dintre copiii noştri să fie mică şi ne-am străduit în sensul acesta.

- E minunat. Britt, e absolut fantastic!

-Asta dovedeşte cine suntem. Noi, amândoi, suntem în stare să ne facem o viaţă, să ne trăim zilele aşa cum trebuie. Da, suntem bine. Nu au reuşit să ne ia asta, să ne ia cine suntem cu adevărat. Cine suntem cu adevărat în ciuda lor.

„În ciuda lor", se gândi Zâne. Şi, într-un fel, din cauza lor. Se înapoie spre camera de gardă şi, în timp ce aştepta, o sună pe Maureen.

Sigur auzise deja o mulţime de zvonuri, dar el îi dădu nişte amănunte, îi spuse că era bine şi că Darby era la medic. Şi o rugă să se ocupe de partea cu asigurarea şi să-i reprogrameze întâlnirile.

Se va duce la cabinet când va putea.

Darby, cu o mutră uşor enervată, ieşi însoţită de frumoasa graviduţă, doctoriţa Ledbecker.

- Tu eşti Zâne, înţeleg. Eu sunt Charlene. Deci doamna este responsabilitatea ta?

-Hei.

Zâne nu băgă în seamă tonul mânios al lui Darby.

-Da.

- Nu are nimic rupt, nici un muşchi întins, luxat sau lucruri de genul ăsta. Are nişte vânătăi, substanţiale, şi o va mai durea umărul câteva zile. Gheaţa însă şi nişte pastile cu ibuprofen ar trebui să o ajute. Şă nu ridice nimic care să cântărească mai mult de două kilograme jumate şi să nu sape timp de patruzeci şi opt de ore.

-Am înţeles.

-Acelaşi lucru e valabil şi pentru spate, şi pentru şold. Ii întinse lui Zâne o pungă de hârtie. Ai aici nişte mostre de medicamente pentru încheieturi şi o listă cu instrucţiuni. Ne vedem peste două zile.

- O să fie aici.

-Telefonul meu este pe lista cu instrucţiuni. Dacă apare orice altceva, să mă sunaţi.

- Mulţumesc. O să fiu OK.

- Să nu te-apuci să sapi! strigă Charlene în timp ce Darby îl ţâra pe Zâne afară din camera de gardă.

- Dumnezeule, ştiu că te ia pe toate părţile. Aproape că începusem să mă tem că o să scoată nişte lipitori să le pună pe mine. Ai fost la Britt?

- Da, suntem bine.

- Foarte bine. Mă duci pe mine şi pe urmă te duci la Emily.

-Asta e planul.

Nu era întregul plan, dar măcar era prima parte.

Când o duse acasă, o enervă din nou reluând toate restricţiile medicului pentru ea în faţa membrilor echipei care îl priveau cu groază,

furie şi fascinaţie. Cu menţiunea că, dacă nu au grijă să le respecte, el însuşi se va ocupa să tăbăcească nişte funduri.

Pe urmă se duse la Emily.

Stătea singură, pe terasa din spatele casei, privind în gol, dar sări în sus când dădu cu ochii de el.

-Ar fi trebuit să vin la tine. Ar fi tre...

-Opreşte-te! Sunt bine.

- Darby.

-Au văzut-o şi Dave, şi medicul. Şi ea o să fie bine.

Văzu că plânsese şi că şi în momentul acesta se străduia să nu lăcrimeze.

-Ai vorbit cu Lee.

- I-am spus să plece. Are atâtea de făcut, iar aici chiar nu putea face nimic. Trebuie să îi sun pe mama şi pe tata, dar...

- Asta poate să aştepte.

O luă în braţe.

- O, Doamne! Doamne, Dumnezeule, Zâne, să se întoarcă el aici după atât amar de ani. Să încerce din nou să-ţi facă rău. Şi mai groaznic de-atât. Cred că e şi mai groaznic de-atât. A omorât-o pe Eliza, ştii şi tu că sigur el a omorât-o pe Eliza.

- Ştiu.

O mângâie pe spate, încercând să o liniştească, să o facă să nu mai tremure şi în cele din urmă îşi lipi buzele de creştetul ei.

- Hai să mergem, să mergem!

Când o făcu, femeia cea mai puternică pe care o cunoştea se agăţă de el, lăsând să-i scape un torent de suspine. Iar el nu spuse nimic, o ţinu doar în braţe, mângâind-o şi legănând-o uşurel.

- Nu ştiu de ce reacţionez aşa. Tu eşti bine. Şi tu şi Lee mi-aţi spus că şi Darby va fi bine. Trebuie să o văd, dar... Iar nemernicul ăla e în arest. În spital, sub pază, mulţumită fetei acesteia minunate, dar va intra la puşcărie. Suntem în siguranţă. Cu toţii suntem în siguranţă. Familia mea e în siguranţă.

- Pentru că sora ta a murit.

- Of, Zâne. Se trase înapoi ştergându-şi lacrimile. Nici măcar nu-mi aduc aminte figura ei. Pur şi simplu, nu o pot vedea în minte.

- Stai jos! O să-ţi aduc nişte apă şi nişte şerveţele.

Ieşi din casă cu nişte apă pentru amândoi, apoi împinse cutia cu şerveţele în faţa ei. Femeia scoase câteva, îşi suflă nasul şi-şi şterse faţa.

- N-am fost niciodată apropiate, spuse ea în cele din urmă. Mereu am părut firi complet opuse. Sunt mulţi fraţi care nu se înţeleg la anumite vârste. Dumnezeule, şi Gabe, şi Brody au trecut prin nişte perioade în care nu erau mulţumiţi decât dacă se luau unul de altul sau se necăjeau reciproc. Dar există o relaţie între ei, o legătură. Eu şi Liza nu am avut niciodată una, niciodată.

-Sunteţi opuse, spuse Zâne. Nu aţi avut niciodată nimic în comun.

-Niciodată nu am iubit-o. Sau cel puţin nu-mi amintesc o vreme în care să o fi iubit. Şi nu îmi e ruşine de asta. Nu e vina mea.

-Nu, nu este. De ce ai fi vinovată pentru că nu ai iubit-o?

Emily oftă.

- Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Se întinse să mângâie câinele care stătea cuminte la

picioarele ei. Dar îmi pare rău că nu am iubit-o, că nu am putut-o iubi. îmi pare rău că a murit şi că probabil alegerile pe care le-a făcut în viaţă au condus la moartea ei... îmi pare rău pentru amărăciunea părinţilor mei, pentru că ei au iubit-o.

El o luă de mână.

-Vom fi alături de ei. Ceea ce e normal pentru noi.

- Da, şi ne vom face datoria. Cu Britt ai vorbit?

- Da, şi ea e bine. De fapt... probabil ar trebui să o las pe ea să-ţi spună, dar o să dau eu vestea cea mare. E însărcinată, vei mai avea un nepoţel!

-E... Lacrimi începură din nou să-i curgă, dar Emily clătină din cap, arătând spre ele. Sunt lacrimi de bucurie. Chiar de fericire. Nu numai că viaţa merge mai departe, Zâne, viaţa merge mai departe şi-ncă mult, mult mai bine de atât. Ea îşi duse mâna la obrazul lui. Şi exact asta vom face şi în continuare.

Zâne avea să meargă mai departe şi spera din suflet că îi va fi mult, mult mai bine de-atât. Dar mai întâi avea nişte chestii de care să se ocupe.

Când Zâne ajunse la spitalul din Asheville, Lee îl aştepta în faţa zonei de primiri urgenţe.

-M-am gândit că nu are nici un rost să-ţi spun să nu vii până aici.

-Nici un rost, încuviinţă Zâne.

- O să te las să vorbeşti cu el – după ce vorbesc eu. Acum îl duc într-un salon. Vor să rămână aici câteva ore înainte să-l transportăm înapoi în Raleigh.

- E suficient timp.
- Da, este, spuse Lee punând o mână pe umărul lui Zâne. Hai să facem câţiva paşi! E mult mai linişte aici, afară, decât înăuntru. Nu ştiu câtva fi dispus să spună.

Zâne îşi băgă o mână în buzunar şi o strânse în jurul mingii de baseball pe care şi-o luase la el.

- A solicitat un avocat?
- încă nu. Dar după ce am văzut cum i-au reparat mandibula ruptă, e clar că nu va vorbi prea mult. I-au reparat nasul, din câte mi s-a spus, i-au făcut radiografii şi aşa mai departe. Se pare că şi în zona genitală l-a strivit de-a dreptul.

-Trebuie să-i iau nişte flori. Un munte de flori.

Lee zâmbi, apoi oftă.

- Nu îmi poate părea rău că ea a apucat să-i facă mult mai mult rău decât i-a făcut el ei. Aşa că, în timp ce ne plimbăm puţin pe-aici, o să-ţi povestesc ce am reuşit să aflu până în momentul acesta.

-A omorât-o pe Eliza. Nu poate încăpea nici o îndoială.

- Nu te contrazic, doar că avem nevoie de rezultatele autopsiei. Pot să-ţi spun că avea o slujbă la un magazin de aparatură şi produse medicale şi a sunat să spună că e bolnav şi că stă acasă câteva zile. Declaraţiile vecinilor spun că l-au văzut intrând şi ieşind din casă sâmbătă, dar că pe ea nu au mai văzut-o de joia trecută. Vecina de alături a văzut-o ieşind în curtea din spate joi după-a- miază, înainte ca el să se întoarcă acasă. De atunci, nu.
- Deci a omorât-o joi noaptea.

-Aşa mă aştept şi eu, dar vom aştepta confirmarea. Am luat legătura cu detectivii din

Raleigh. Se pare că supraveghetorul lui nu l-a raportat când nu a apărut ieri la muncă, fiindcă sunase şi spusese că e bolnav. Duminica şi lunea sunt zilele lui libere.

Zâne dădu din cap.

-Aşa că probabil el a plecat sâmbătă, după muncă, a venit aici fără să se grăbească, folosind probabil şosele laterale, a plătit numerar pentru camerele pe unde a stat, pentru benzină şi aşa mai departe. Acum se fac cercetări, sunt pe urmele lui. La fel şi noi. Am aflat că a stat două nopţi la un motel pe Autostrada 40. Am confiscat un iPad şi nişte bani cash din cameră, plus un caiet. Am mai găsit bani şi în maşina pe care a parcat-o într-un loc mai dosit de dincolo de drumul care urcă spre casa ta.

Lee îşi scărpină bărbia.

- Am găsit multe chestii scrise în carneţel, începând cu o listă de nume.

Britt avusese perfectă dreptate.

- Lista cu cei pe care trebuia să se răzbune.

-Aşa aş zice şi eu. O mulţime de amănunte legate de ce avea împotriva tuturor celor de pe listă, ce ştia despre ei – unde locuiesc, ce fac. Idei despre cum să-i lovească.

- Pe mine probabil că voia să mă omoare în bătaie. Pe tine?

Lee continuă să meargă mai departe.

-Nu am de gând să le spun lui Emily sau băieţilor. Nu e nevoie să ştie. Principala alegere în sensul acesta era să ne dea foc la casă cu noi înăuntru.

- Dumnezeule mare, Lee. Şi-a pierdut minţile. Ridică o mână şi declamă argumente de avocat, de procuror. Indiferent cine va lua acest caz va încerca să recurgă la asta – la apărarea pe motive de lipsa sănătăţii mintale,

dar eu îţi spun că nu va ţine. Faptul că a sunat să spună că e bolnav ca să câştige timp, fereastra spartă ca să mă scoată din casă, banii cash, planul atent construit – fiindcă poţi fi sigur că a plănuit fiecare pas. Nu va sta în picioare scuza cu nebunia. Zâne făcu iute raţionamentul. A lăsat lucrurile la motel fiindcă nu terminase cu ele. Plănuia să se ducă înapoi, să predea camera, după ce se ocupa de mine, de Darby. În afară de cazul în care...

„Nu ar fi fost suficient”, se gândi Zâne, ignorând sunetul sirenelor care se auziră din ce în ce mai puternic când o ambulanţă se apropie şi intră.

Nu s-ar fi terminat.

- Mereu a fost un nemernic arogant, Lee. Ar fi încercat să îi atace pe Britt, Emily şi familia voastră. Dave şi ai lui – toată lumea din Lakeview care era pe lista lui. Cu toţii suntem vinovaţi pentru ceva, iar el ar fi vrut să ne termine pe toţi înainte să meargă mai departe cu viaţa lui.

-Nici aici nu te pot contrazice, dar acum nu va mai avea ocazia asta. Nebun sau sănătos, acum o să se întoarcă unde îi e locul şi nu va mai ieşi de acolo.

- Lasă-mă să fiu şi eu de faţă la discuţie. Nu voi spune nimic, continuă Zâne repede. Şi dacă obiectează la prezenţa mea acolo, plec. Nu cred că o va face. Vrei o mărturisire ca să pui capăt acestei istorii o dată pentru totdeauna? Lasă-mă să stau acolo.

Lee făcu nişte paşi înainte şi înapoi, pentru o clipă, luptându-se cu sine însuşi. în cele din urmă, spuse:

- Uite cum vom face. Tu intri, stai acolo, nu spui nimic până ce nu termin eu cu el. Dacă va vrea să ieşi, ieşi. Dacă intervii şi-mi strici

interogatoriul, tu şi cu mine vom avea o discuţie foarte lungă şi neplăcută.

-Nu va fi nevoie. Mulţumesc, Lee.

-Atunci, hai să mergem! Să vedem dacă doctorii spun că putem vorbi cu el – mă rog, în măsura în care e în stare.

De-a lungul timpului, fuseseră făcute nişte schimbări în unitatea de primiri urgenţe, şi de data asta Zâne intră teafăr, nevătămat şi liber. Dar amintirile îi reveniră, la fel ca şi durerea, şi teama. Braţul începu să-l doară, gâtul începu să-l ardă, uscat.

Nu spuse nimic în timp ce Lee făcu formalităţile şi nici în lift nu spuse nimic.

-Am un agent la uşă, îi spuse Lee, iar Silas e înăuntru cu el. Nu are nici o şansă.

Zâne dădu uşor din cap. Lee arătă insigna la biroul asistentelor şi merseră mai departe.

- Du-te să iei o mică pauză, Donny, îi spuse ofiţerului de la uşă. Te anunţ când terminăm.

-Sigur, şefu'.

Silas se ridică când intrară Lee şi Zâne şi puse deoparte revista pe care o frunzărise până atunci.

De data asta, Graham era culcat pe spate, încătuşat, şi cu faţa o simfonie întreagă de vânătăi şi bandaje. Monitorul care bipuia scoase un sunet ascuţit spunându-i lui Zâne că inima lui Graham ratase o bătaie când el îl privise în ochii vineţi şi umflaţi.

-Te rog să porneşti reportofonul, Silas, pentru ca eu şi domnul Bigelow să avem o discuţie.

Graham scrâşni printre dinţii încleştaţi.

- Doctor.

- Nu mai eşti doctor şi asta încă de destulă vreme. Poţi să te duci să-ţi iei o cafea, Silas.

Lee făcu un semn spre scaunul pe care îl

eliberase Silas. Zâne se aşează.

- Şeful poliţiei din Lakeview, şeriful Lee Keller, iniţiază interogatoriul lui Graham Bigelow după ce medicii au dat undă verde. Ţi s-au citit drepturile, domnule Bigelow? Asta e consemnat deja în procesul verbal, dar e bine să şi întrebăm, nu?

- îmi cunosc drepturile.

- Bun. De data asta eşti acuzat de încălcarea proprietăţii, intrare prin efracţie, atac şi lovire. Mai sunt şi chestii minore precum furtul unor plăcuţe de înmatriculare şi folosirea lor ilegală la vehiculul propriu. Ai încălcat termenii eliberării condiţionate în mai multe moduri, aşa că vei termina de ispăşit cei trei ani rămaşi din sentinţă, înainte de a fi închis pentru acuzaţiile pe care tocmai le-am menţionat. Lee se sprijini uşor cu şoldul de picioarele patului într-un gest ce ar fi putut fi greşit înţeles drept unul prietenos. Toate acestea nu sunt nici pe departe atât de grave cât următoarele, şi anume cele de crimă. Poliţia locală a găsit trupul Elizei, Bigelow. L-a găsit exact acolo unde l-ai lăsat tu, pe pat, cu capul pe pernă, învelit într-o pătură şi acoperit de un cearşaf. Şi cu semne vizibile de abuz fizic şi bătaie.

- Accident.

- Asta va fi depoziţia ta? Că în mod *accidental* ţi-ai omorât soţia în bătaie, ai lăsat-o acolo şi ai venit cu maşina până aici ca să îl omori şi pe Zâne în bătaie?

-A căzut. Eliza a căzut şi s-a lovit la cap. Hematom intracranian.

-A căzut mai întâi cu faţa în jos? Mi s-a trimis o poză. Lee îşi scoase telefonul şi continuă să vorbească în timp ce căuta pozele. A reuşit să cadă cu faţa în jos, după care să-şi spargă capul la ceafă? Foarte interesant! Răsuci

telefonul şi îl împinse înaintea lui Graham, unde putea să-l vadă. Ai lovit-o şi încă nu doar o dată, din câte s-a putut stabili deja, iar ea s-a lovit de blatul din bucătărie – am găsit sângele ei acolo.

-A căzut. Căzut. Hematom intracranian.

- Deci pur şi simplu ai lăsat-o să moară?

- Nu aveam ce face. Era prea târziu.

- Nu ai sunat după ajutor?

-Sunt medic, scrâşni Graham.

- Ba nu, nu eşti. Eşti un criminal violent care ai bă- tut-o pe femeia care, pentru motive pe care nu le voi înţelege niciodată, a rămas lângă tine şi şi-a trădat propriii copii pentru tine, până ai băgat-o în mormânt. Am găsit camera de motel, Graham. Am găsit şi maşina. Şi tableta. Două minute de cercetare pe iPadul acela au arătat că i-ai urmărit pe Zâne, Britt, Emily şi pe alţii.

Graham întoarse capul ca să se uite în ochii lui Zâne.

- La ce te holbezi? Crezi că tu contezi? Nu eşti decât un nimic. Şi aşa ai fost întotdeauna, un nimic, nimic, nimic.

în loc să răspundă sau să reacţioneze, Zâne îşi lăsă privirea să o sfredelească pe a lui Graham. în buzunar, degetele mângâiau cusătura mingii.

- A contat suficient pentru ca tu să-ţi laşi soţia moartă acolo şi să te întorci aici, să faci tot ce ai putut ca să intri în casa lui Zâne şi să ataci o femeie, spuse Lee.

-Nimic. Casa aia mare? Nimic. Avocatul lu' peşte prăjit? Un nimic. Stă acolo, prea fricos ca să spună ceva.

Zâne îl fixă la fel de intens şi zâmbi.

-Şterge-ţi mizeria aia de zâmbet de pe faţă! încercă să strige Graham şi se crispă în momentul în care i se mişcară sârmele ce îi ţineau falca la locul ei. Rahat cu ochi, slab şi inutil! Ar fi trebuit să te omor când erai în leagăn şi pe tine, şi pe târfa aia plângăcioasă de soră-ta. Mi-ai distrus viaţa. Ai distrus-o pe maică-ta.

Lee prinse privirea lui Zâne şi dădu uşor din cap spre el.

- Cum am făcut asta? spuse Zâne întrebător.
- Derbedeu lipsit de respect! N-am putut să fac un bărbat din tine. Eu ţi-am dat viaţă şi tu ai distrus-o pe a mea. Ar fi trebuit să te omor în noaptea aia, şi pe tine, şi pe târfuliţa aia de soră-ta mai mică. Eliza ar fi în continuare în viaţă. Am fi fericiţi acum.
- Tu nu ai fost în stare să nu o mai loveşti, nu-i aşa? Toţi anii ăia pe care i-a petrecut în închisoare, toţi anii ăia în care te-a aşteptat, degeaba, tot nu ai fost în stare să te opreşti.
- Nu mai era la fel. Se pierduse. Din vina ta.

-Aşa că, după ce ai lovit-o ultima oară şi ai privit-o murind, te-ai întors aici ca să mă faci să plătesc.

- Toţi trebuie să plătiţi pentru ce aţi făcut, toţi!

-Ai aruncat pietre în geamuri ca să mă faci să plec de acasă ca să poţi pătrunde acolo după bunul-plac, spuse Zâne de data asta pe un ton voit batjocoritor. Te-ai gândit, hei, acolo nu se mai află decât o femeie singură. Şi tu, care te pricepi atât de bine să baţi pe cineva mai slab, mai mic decât tine! Aşa puteai apoi să mă aştepţi, să mă faci să plătesc.

-Tu mi-ai răpit viaţa şi eu ţi-o răpesc pe a ta.

- Ai intrat în casa mea, ai atacat-o pe Darby intenţionând să aştepţi până mă întorc ca să mă poţi omorî.
- Eu ţi-am dat viaţă. Eu am dreptul să ţi-o iau. Am dreptul să te fac să suferi înainte de asta pentru fiecare minut al fiecărei zile pe care am petrecut-o închis ca un animal.

-Ţi-ai omorât soţia.

- Am terminat-o pe femeia golită de conţinut în care se transformase. Să-i iau viaţa unei simple păpuşi fără conţinut a fost un act de milă. Tu mi-ai furat-o. Tu ar trebui să fii mort acum.

Zâne se ridică, se apropie de pat.

- îmi pare rău că am ratat şansa să mă bat cu tine, unul la unul, bătrâne. Dar o femeie a făcut ce trebuia să fac eu şi te-a bătut de te-a rupt. Ceea ce trebuie că a fost o mare umilinţă pentru cineva ca tine, şi să ştiu asta mi se pare extraordinar de mulţumitor. Uite ceva la care să te gândeşti tot restul vieţii pe care ţi-o vei petrece în închisoare fără posibilitatea de ieşire condiţionată. O puştoaică foarte tare şi foarte deşteaptă ţi-a stricat planurile pe care le făcuseşi pentru mine acum aproape optsprezece ani. Şi o femeie tare şi foarte deşteaptă ţi le-a stricat din nou astăzi. Porni spre uşă, se opri şi privi înapoi pentru ultima oară. Dacă fie şi în cea mai mică măsură locul în care ai ajuns înainte şi unde te duci acum e din vina mea... pot spune că am încă un motiv de sărbătorit.

Silas se apropia când Zâne ieşea afară.

- Eşti bine, prietene?
- Da, foarte bine. Din experienţă pot spune că avem suficient pe înregistrarea aia pentru

ca procurorul să-l poată acuza de omucidere pe lângă toate celelalte. O să-şi ia un avocat, şi acesta va încerca să reducă totul la omor din culpă, dar nu are nici o şansă. E pierdut şi indiferent cât mai are de trăit pe lumea asta, va trebui să stea la închisoare.

- Ei bine, o merită cu vârf şi îndesat. Ascultă, dacă vrei să ieşim să bem o bere, sunt disponibil oricând.

- Ştiu. Spune-i lui Lee că vorbim mai încolo. Acum trebuie să mă duc acasă ca să mă asigur că Darby e cuminte.

Şi avea nevoie şi de nişte aer curat şi proaspăt.

Nu era de părere că Darby avea o floare preferată, aşa că se opri să cumpere tot ce era colorat şi vesel şi mirosea frumos. Pe urmă realiză că, cele două vaze pe care le avea în casă nu vor fi deloc de ajuns, aşa că, cu ajutorul încântat al vânzătoarei de la florărie, cumpără vaze mici, vaze mari, vaze pătrate, vaze înalte şi o găleată mare, galvanizată, ca să ţină toate florile până ce avea să ajungă acasă.

Dat fiind că ajunsese deja atât de departe, se gândi, la naiba, de ce nu, şi cumpără şi două sticle de şampanie.

Rareori cumpăra bijuterii şi nici nu intenţionase să o facă acum, dar o amuletă îi atrase atenţia, părând absolut predestinată. În loc de o brăţară pe care îşi închipui că nu o va purta, puse amuleta pe un lănţişor.

Când parcurse tot restul drumului spre casă, cu capota coborâtă şi cu briza care sufla spre el parfum de florf şi munţii verzi profilându-se pe albastrul clar al cerului, realiză că se schimbase ceva înăuntrul lui.

Cârligul pe care Graham şi Eliza îl înfipseseră în măruntaiele lui dispăruse. Era liber, se gândi el din nou, acum era chiar liber.

Trase pe dreapta lângă lac, ieşi din maşină doar ca să privească cerul şi dealurile reflectate în el. Poate că existau ape tulburi undeva şi curenţi ce mereu aveau să fie acolo, dar niciodată, niciodată nu îl vor mai trage în adâncurile lor.

Avea să continue să se ocupe de cabinetul de avocatură şi o va duce pe Darby cu barca. Poate că, la dracu', poate chiar va juca puţin baseball.

Şi va pune trecutul acolo unde îi era locul. În spatele gratiilor, împreună cu Graham.

Urcă încet aleea din faţă şi îşi văzu casa puternică, solidă – el o făcuse aşa – cu fermecătoarele noi platouri terasate şi copacii – Darby o făcuse aşa.

Se întrebă dacă, la fel ca el, şi ea începuse să vadă locul acesta, căminul lui, ca o contopire a lor, un amestec. Şi dacă era posibil ca ceea ce însemna pentru el să însemne şi pentru ea.

Pentru moment, parcă în faţă şi scoase totul dinăuntru. Se uită din uşă studiind felul în care Darby punea pietrele, cum ea şi Ralph se foloseau de linia de elevaţie din locul respectiv, în timp ce Gabe le aducea pietre.

El nu îşi putea da încă seama de viziunea lor, dar se gândi că ar fi fost un mare idiot să nu aibă încredere în ea. Şi un bărbat care era suficient de deştept să o aibă pe Darby McCray în viaţa lui nu era idiot deloc.

Deschise uşile larg, le lăsă aşa şi pătrunse în zona unde răsuna muzică rock and roii.

Ralph dădu cu ochii de el şi ridică o mână.

-Nu ridică nimic peste limită, şefu'. Avem noi grijă, stăm cu ochii pe ea.

- Mă bucur să aud asta. Unde sunt ceilalţi?

- Fac treburi de întreţinere, răspunse Darby ştergându-şi transpiraţia de pe faţă. Ai venit să mă verifici? Nu am destui care stau cu ochii pe mine?

- E puţin cam nervoasă, îi spuse Gabe.

- Cine nu ar fi, mormăi ea, arătând cu degetul în direcţia în care voia ca Gabe să pună o piatră ca să o poată aranja ea.

- Păi e şi normal, că se apropie ora la care trebuie să-şi ia medicamentele.

Darby îi aruncă lui Ralph o privire furioasă pe sub cozorocul şepcii.

- Ştiu ce oră e.

- E foarte cald, remarcă Zâne. Ce-ar fi să fac o carafă mare de limonadă rece?

Darby îşi mută privirea pătrunzătoare asupra lui Zâne.

- Ştii să faci limonadă?

-Sigur că ştiu. Scoţi cutia de concentrat din congelator, o deschizi, o goleşti într-o carafă, adaugi apă rece şi amesteci.

Reuşi însă să-i stârnească simţul umorului.

- Ciudat, asta e şi reţeta pe care am moştenit-o eu din familie.

- Hai că mă duc să o fac şi pe urmă puteţi cu toţii să luaţi o pauză, iar Darby poate să-şi ia pastilele.

Şi se gândi în timp ce intra înăuntru că va suna la cabinet după aceea şi va rămâne să lucreze acasă. Mai încolo va face un grătar, cu nişte cotlete şi porumb dulce şi nişte cartofi odată cu ei.

Pentru că, indiferent dacă ei îi convenea sau

nu, el avea de gând să aibă grijă de ea.

capitolul 20

Transpirată, cu dureri în toate oasele şi mulţumită, Darby făcu nişte poze ca să vadă cum progresa construcţia cascadei înainte să decidă că ziua de lucru s-a sfârşit. Ştia că Zâne stătea pe terasa din spate cu lap- topul, o cola şi una dintre mingile de baseball pe care le purta la el aproape tot timpul. Suportase cu stoicism prezenţa permanentă a lui Ralph pe urmele ei.

-Trebuie să stea cineva cu ochii pe tine, şefa.

La fel cum suportase cu stoicism şi ca un adolescent să îi aducă la fiecare oră o pungă cu gheaţă proaspătă şi să-i amintească să facă o pauză şi să-şi pună gheaţa pe umăr.

Nu era o idioată, îşi repetă Darby în minte, şi era perfect capabilă să-şi facă treaba *şi* să fie nervoasă în timp ce aprecia totuşi grija lor. Acum că se terminase tot ce avea de făcut pentru azi şi echipa plecase, se pregăti mental să suporte cu stoicism agitaţia lui Zâne în jurul ei.

Aşa că se duse la măsuţa lui, îi luă cola şi dădu pe gât ceva din ea.

- Ştii că nu era nevoie să stai acasă şi cu atât mai puţin să stai aici. Deja îi aveam pe Gabe şi Ralph în preajmă să mă bată la cap cu privire la instrucţiunile doctorului.

-Aha, murmură el terminându-şi ultimul e-mail. De fapt, am vrut să mă bucur de o după-amiază liniştită în care să lucrez acasă, afară, înconjurat de peisajul excepţional pe care doamna mea îl făcea pentru mine. O schimbare bine-venită în ceea ce mă priveşte. Ridică

bărbia arătând spre cascada ce începea să capete formă. Mi se pare că treaba merge foarte bine.

- Da, aşa e. Şi dacă o să şi pleci de acasă şi o să te duci la treabă tot restul săptămânii aşa cum ar fi normal, ar trebui să vezi produsul finit până sâmbătă seara. În speranţa ca nu vom avea întârzieri din cauza ploilor.

- Da? Excelent! Tocmai mă gândeam că dacă apuci să termini treaba – sau cel puţin cea mai mare parte – până la sfârşitul lunii, vreau să dau o petrecere grandioasă aici de 4 Iulie.

- Pe bune?

- De aici, de sus, vom avea o privelişte extraordinară a artificiilor de deasupra lacului.

- Hmmm.

Ea îşi coborî uşor ochelarii de soare pe nas şi-şi îngustă ochii studiindu-i faţa.

-Am impresia că ai figura unui tip binedispus.

- Aş zice că ai dreptate.

- Ceea ce e destul de puţin aşteptat.

-Sunt suficient de bine dispus să fac focul la grătar. Te interesează?

Nu avea de gând să se agite în jurul ei, concluzionă ea fără să ştie ce să înţeleagă din chestia asta sau cum să judece buna lui dispoziţie.

- S-ar putea. Doar că mă duc să fac un duş.

Ea intră în casă, pe urmă ieşi din nou vijelios, afară.

- Ai de gând să-ţi deschizi o florărie fix în bucătărie?

- Ce? Oh. Clătinând din cap, izbucni în râs şi se ridică în picioare. Am uitat. Sunt pentru tine!

- Pentru mine? Walker, trebuie că sunt mai

mult de o sută de flori acolo.

- Nu m-am putut decide ce să-ţi iau, aşa că am luat o grămadă, de mai multe feluri. Şi vazele aferente, adăugă intrând înapoi în casă alături de ea. M-am gândit să le pun în vaze, dar pe urmă am hotărât că sigur tu te pricepi mai bine ca mine.

-Ei bine..., începu ea căutând ce să spună şi nereuşind decât să exclame: Foarte tare!

- Nu ţi-am luat felicitare, fiindcă m-am gândit că nu există una care să acopere totul. Cum ar fi mulţumesc, îmi pare rău, însănătoşire grabnică, felicitări, poate. Şi, mai ales, că eşti foarte importantă pentru mine. Foarte importantă, Darby.

„Foarte tare" nu exprima nici pe departe, realiză ea, ce o făceau să simtă vorbele lui în momentul acela.

Cuvintele, felul în care se uită la ea, parfumul şi culorile minunate ce îi înconjurau.

- Sunt foarte murdară, dar asta e. Se apropie de el, se lipi de el şi speră că tot ce simţea în momentul acela va reuşi să-i transmită prin sărut. E ridicol şi nemaipomenit de frumos, Zâne. E nebunesc de-a dreptul şi atât de dulce... înainte să se tragă înapoi, îşi apăsă mâinile pe obrajii lui. O să mă simt în al nouălea cer aranjându-le pe toate.

- Putem bea şi o cupă de şampanie în timp ce faci asta.

Ea clipi.

-Şampanie.

-Am cumpărat două sticle, spuse el scoţând una din frigider şi apucându-se să o deschidă. Nu m-am gândit să te întreb dacă îţi place şampania.

-Aş fi nebună să nu-mi placă. Zâne, unde te-

ai dus când ai plecat de-aici, de dimineaţă?

- O să-ţi povestesc. Deschise sticla cu un pocnet vesel, între timp, deschide tu asta.

Îi întinse o cutiuţă mică, împachetată, apoi scoase cupele de şampanie.

Copleşită, chiar uşor temătoare, ea se uită la cutiuţă.

- Zâne, nu am decât câteva vânătăi. Pentru toate astea ar trebui să fiu în comă.
- Dacă ai fi, nu ai putea să bei şampanie. Deschide-o! Dacă nu îţi place, îl păstrez eu fiindcă atunci când l-am văzut m-am gândit la tine.

Teama nu îi ştersese curiozitatea, aşa că trase de panglică şi rupse ambalajul. Şi nu se putu abţine să nu zâmbească în momentul când deschise cutiuţa şi văzu o amuletă în formă de carte pe un lanţ pe care scria următorul citat:

„Deşi mică, aprigă e ea."

Ţinând-o în lumină să se legene uşor, ea îl privi în ochi.

- Am un metru şaptezeci. Asta nu înseamnă deloc „mică".
- E-adevărat, chiar şi aşa. Şi Dumnezeu ştie că „aprigă" ţi se potriveşte perfect.
- Ei bine, să ştii că îmi place foarte mult, aşa că să nu-ţi închipui că-l vei putea păstra pentru tine. Işi strecură lanţul în jurul gâtului. Acum aş putea să încerc să profit de pe urma fiecărei zgârieturi şi jolituri pe care le capăt la muncă, să văd cu ce mă pot alege.

El nu zâmbi.

- Asta a fost o chestie personală.
- OK. Ce-ar fi să mergem afară, să stăm jos şi să bem vinul ăsta scump, timp în care tu o să-mi povesteşti de ce ai plecat de aici atât de furios şi supărat şi pe urmă te-ai întors atât de

binedispus.

- Aşa vom face, ca să scap de chestia asta o dată pentru totdeauna. Pe urmă pornesc grătarul ăla, în timp ce tu te vei ocupa de flori. Ieşi afară cu ea, se aşezară, iar el porni să povestească fără un alt preambul, căci voia ca partea asta de seară să se deschidă şi să se închidă cât mai curând. M-am dus să vorbesc cu Britt, pe urmă cu Emily – şi voi reveni la chestia asta. Pe urmă m-am dus la Asheville să-l văd pe Graham.

- M-am gândit că o vei face.

-Arată ca şi cum a boxat zece runde cu un campion, ceea ce e adevărat. Ambii ochi vineţi, nasul spart. I-au prins mandibula în nişte sârme. Nu pot spune că i-am văzut boaşele, dar mi s-a spus că sunt praf. Să nu cumva să-ţi treacă prin minte să-ţi pară rău. În nici un caz!

- Eu nu am lovit niciodată pe nimeni, nu am rănit pe nimeni în halul ăsta. La antrenamente e altceva. Chiar şi atunci, demult, cu Trent, şi atunci a fost cu totul altfel.

Zâne se întinse şi trase în jos umărul tricoului ei ca să scoată la iveală vânătăile.

- Tu crezi că el s-ar fi oprit acolo?

- Nu. Ştiu că am făcut ceea ce a trebuit să fac.

- Lee mi-a dat voie să rămân acolo cât i-a luat prima declaraţie, în spital. I-au găsit camera de motel şi i-au găsit şi maşina. S-au găsit dovezi, o mulţime, cu privire la ce intenţiona să facă. Şi, în cele din urmă, exact cum am anticipat că se va întâmpla, nu a mai putut suporta să mă vadă acolo. Nu a putut să mai suporte să mă vadă acolo, uitându-mă la el, aşa că toată ura aceea, toată furia aceea, a răbufnit. Ii povesti totul, fără să îndulcească nici un amănunt, ca şi cum ar fi tăiat în carne

vie. A mărturisit.

Şocată, îngrozită, Darby îşi împreună mâinile pe sub masă.

-A mărturisit că şi-a omorât soţia, că a venit aici să încerce să te omoare pe tine.

-Aş vrea să spun că s-a schimbat de ultima oară de când l-am văzut, dar nu e adevărat. Ridică mingea, o studie, apoi începu să o răsucească în mână. Cred că închisoarea şi viaţa pe care a fost silit să o ducă după aceea au reuşit să îndepărteze orice poleială, orice aparenţă încercase să-şi construiască. Iar acum nu mai e în stare să se poleiască la loc, să se ascundă în spatele aparenţelor. Cum e aşa e şi aşa se vede.

Se simţea bine să stea aici, alături de ea, să miroasă flori, să îl bată briza călduţă în timp ce se elibera de toată încărcătura emoţională a zilei. Puse din nou mingea jos.

- Lee a primit acum o oră raportul preliminar privind moartea Elizei. Graham a ghicit cu precizie cauza morţii. Hematom intracranian, provocat de o lovitură la cap. Avea urme de lovituri proaspete şi avea şi urme de lovituri vechi. Bănuiesc că vor ajunge în final să-l acuze de omor din culpă înainte să se termine totul.

-Dar...

Zâne îşi flutură mâna în aer.

- Din cauza circumstanţelor, dovezilor, tiparului situaţional, va primi douăzeci de ani pentru asta. Dacă adăugăm atacul cu circumstanţe agravante şi loviturile pe care ţi le-a aplicat, violarea eliberării condiţionate şi aşa mai departe, pe lângă istoria sa trecută extrem de violentă, nu va mai ieşi de acolo. Va muri în închisoare.

Făcu o pauză, se uită lung spre ceea ce era al lui, spre ceea ce reuşise ea să facă din ce era al lui, la toate plantele şi mugurii, şi bobocii de flori ce se găseau acum unde lui nici nu-i trecuse prin cap să pună aşa ceva, copăceii tineri şi ghivecele dând pe dinafară de culoare.

- Eu nu am mai apucat niciodată să îl privesc în faţă şi să-i vorbesc după noaptea aceea. Atunci eu eram cel ce se afla în spital, eu eram cel care avea cătuşe. După, am depus mărturie la tribunal, dar nu ne-am confruntat faţă în faţă. Am făcut-o astăzi, pentru mine. Pentru Britt şi Emily. Pentru bunicii mei. Pentru tine. Şi am realizat când am plecat de acolo că s-a terminat – şi nu se terminase, fiindcă închisesem totul în mine atât amar de timp. Iar acum nu am mai făcut asta. Am smuls-o, ca pe o... plantă otrăvitoare, cu rădăcini şi cu tot restul. A dispărut.

- A fost nevoie de curaj să faci ceea ce ai făcut.

-Nu mă putea atinge.

-Nu fizic. Rănile emoţionale sunt mai adânci, ştim amândoi asta. A fost nevoie de curaj şi de creier. Mult, mult creier. Ai ştiut exact ce să faci doar ca să-l enervezi. Şi pun pariu că ai fost mai acuzator decât cel mai al naibii procuror.

- N-a fost prea rău, zâmbi el brusc. N-a fost rău deloc. Acum hai să punem capăt întregii poveşti pe pozitiv. Emily o să fie bine. Ii e destul de greu, la fel cum le este şi bunicilor mei, dar vom reuşi să trecem şi peste asta. Şi Britt, de asemenea, pentru că ei se vor concentra – noi toţi – ne vom concentra pe ceva bun şi pozitiv. Britt e gravidă.

-E... vai, dar e minunat! spuse Darby ţopăind literalmente pe scaun şi ridicându-şi paharul să-l ciocnească de al lui. Asta e cea mai bună veste. Când ar trebui să vină bebeluşul?

-Nu ştiu. Totul s-a întâmplat foarte recent. Nici nu voia să facă anunţul ăsta deocamdată, dar pe urmă s-a gândit că e mai bine să îl facă. Se pricepe la chestii de genul acesta, ca să echilibreze lucrurile.

- Da, de minune. Ar fi trebuit să-i duci ei flori.

-Ai dreptate. O s-o fac, mâine. Tu poţi să te ocupi de ale tale, să-ţi faci duşul şi să-ţi pui gheaţă pe umăr. Eu o să fac cina. Şi pe urmă putem să ne ameţim serios cu şampania aia.

- Sunt absolut de acord cu planul ăsta, răspunse ea întinzându-se să-l ia de mână. E-adevărat că ziua a început într-un fel cât se poate de nasol, dar o vom termina fericiţi, bine hrăniţi şi puţin beţi.

în timp ce rănile i se vindecau, Darby vorbi cu poliţia din Asheville, cu procurorul, răspunse întrebărilor reporterilor de la ziarul *Lakeview Weekly* şi celor din Asheville, Raleigh şi de la Associated Press.

Cazul original în care erau inculpaţi doctorul Graham Bigelow şi soţia sa generase atenţia considerabilă în media la momentul respectiv. Iar cazul curent scoase la iveală tot ce se întâmplase acum şi adăugase şi amănuntele proaspete.

Ştia că şi Zâne avea de-a face cu reporterii, la fel cum ştia că amândoi vor răsufla uşuraţi în momentul în care ştirile se vor îndrepta spre un alt scandal.

în timp ce luna iunie făcea încet loc lunii

iulie, termină treaba acasă la Zâne, se ocupă de partea de piatră la ultimul bungalow al lui Emily, strecurându-se între două rezervări, şi se apucă de ce-i ceruse familia Marsh pe lac.

Cu ajutorul echipei şi surprinsă că şi Zâne se pricepea la pistolul de împuşcat cuie, îşi termină şi şopronul pentru echipamente şi scule şi un mic chioşc în grădina proprie, amenajat cu tot ce îi trebuia, şi scheletul serei ridicat.

Poate că îşi neglijase deocamdată casa pe dinăuntru, dar îşi construise o afacere prosperă, încet, client după client.

Acum era o după-amiază frumoasă de sâmbătă şi lucra cu doi astfel de clienţi în timp ce băieţelul lor trăgea un pui de somn la umbră.

- Ştiţi ce se întâmplă atunci când tundeţi plantele? întrebă arătându-le lui Charlene şi Joe cum se face. Nu numai că împrospătaţi planta sau tufişul, ceea ce faceţi este să încurajaţi apariţia şi creşterea unor muguri noi. Iar la ierburile acelea aromatice de acolo, trebuie să le rupeţi floricelele.
- Dar sunt aşa frumoase, obiectă Charlene.
- Da, dar toată energia plantei va merge la floare în locul celorlalte părţi ale vegetaţiei şi, odată ce înfloresc, frunzele vor deveni amare. De asemenea, trebuie să rupeţi din când în când partea de sus a tulpinii ca să o încurajaţi să dea lăstari în părţi. Uite, aici, la punctul unde apare o rămurică, numeri câteva frunze, după care rupi tulpina. Pe astea le foloseşti la următoarea mâncare pe care o faci, iar busuiocul tău va fi în acelaşi timp stimulat. Va creşte la loc şi mai mare, şi mai puternic.

-Noi am mai copilit câteva frunze ici, colo, îi explică Joe.

- Da, văd.

Studie plantele prin ochelarii lui cu rame groase.

- Şi de asta par puţin mai viguroase ca restul?
- Da. încercaţi să faceţi asta cu toate şi, până veţi dori să le culegeţi, o să aveţi o mulţime.
- Dacă aşa va fi, o să fac nişte pesto pentru tine.

Darby înclină capul uşor spre Joe.

- De acord.

Se mişcă prin grădină, alături de ei, dându-le sfaturi, încântată că amândoi luau notiţe.

- Oh-oh. Hai că se trezeşte şeful. Mă duc eu, iubito, spuse Joe băgându-şi carneţelul în buzunar şi ducându-se spre băieţelul lui.
- Mulţumim mult pentru că ai venit aici ca să mai vorbim o dată despre toate aceste aspecte. Echipa ta ne ajută foarte mult.
- Doar pentru asta suntem aici.

-Ţi se vindecă vânătăile. Te supără umărul?

- Nu, deloc. E destul de urât, acum are nuanţa aceea de galben, poate c-aş putea spune că e un pic înţepenit dimineaţă la prima oră, dar nu chiar atât de rău. Şi pe urmă îşi dă drumul, destul de repede.
- Asta-i avantajul că eşti în formă şi foarte activă, sub- linie Charlene. Ne-am mirat când am primit invitaţia pentru 4 Iulie.
- De ce? Tu şi Britt sunteţi prietene. Iar în momentul acesta eşti şi medicul meu.
- Acum că am aflat întreaga poveste care s-a petrecut aici, în casa asta, am crezut că Britt şi familia ei vor dori să păstreze faţă distanţa de noi.
- Voi nu aţi avut nici o vină în ce s-a întâmplat. Şi nici casa.

- Când mă gândesc că ar fi putut intra aici în noaptea asta. Copilul... Copiii, spuse ea apăsându-şi protector mâna pe burtică.

-Nu te gândi. E din nou acolo unde trebuie să fie şi acolo va rămâne.

- Şi Joe îmi tot spune asta. Eu mă întreb – chiar într-o comunitate prietenoasă ca asta pot exista probleme. Mă întreb dacă ai vrea să predai nişte ore de autoapărare.

- O, dar nu am pregătirea necesară.

Charlene izbucni într-un râs vesel.

-Glumeşti? Mai gândeşte-te. Poate în timpul iernii când nu vei mai avea atâta treabă.

- Bine, o să mă gândesc la asta dacă tu şi cu Joe o să vă gândiţi să luaţi un aparat de făcut îngrăşământ.

-Ştiu că ar trebui, oftă Charlene. Doar că sună ca şi cum ne mai înhămăm la încă o treabă.

-O să fiţi uimiţi cât de util se va dovedi. Trebuie să plec spre Zâne şi mai am încă o oprire pe drum. Pregătirile pentru petrecere sunt în plină desfăşurare. Ne vedem pe 4.

- Sigur nu vom lipsi.

Aruncă o privire peste stradă înainte să se urce în camionetă. Chiar dacă ştia că nu are cum să se mai afle acolo un bărbat violent într-un Mercedes, nu se putu abţine. încă.

Trecu pe la familia Marsh ca să vadă ce făceau Roy şi Ralph acolo şi apoi petrecu o oră alături de ei ca să termine împreună noile trepte de piatră.

Din barca lor, cei doi Marsh strigau veseli spre ei.

- Sunt frumoase, ţipă Patsy. Absolut minunate!

- Şi sunt şi sigure! strigă Darby înapoi.

- Ce zici, vrei să faci o tură cu noi în jurul lacului?

Clătină din cap la oferta lui Bill.

- îmi pare rău, nu pot, trebuie să plec. Deja sunt în întârziere. Ne vedem pe 4.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Roy care coborâse până la capătul cheiului şi acum stătea jos, bălăngănindu-şi picioarele.

- Care-i treaba? îl întrebă ea pe Ralph.

Ralph mormăi ridicând din umeri ca de obicei.

- Probabil că e botos fiindcă munceşte sâmbăta.
- Ei, acum puteţi să vă spălaţi şi să-i daţi drumul de-aici. O să lucrăm la terasă luni.

Deşi îşi dădu ochii peste cap, Darby se duse şi ea până la capătul cheiului şi se aşeză lângă Roy.

- Ziua de muncă s-a terminat. Mi se pare o prostie să stai aşa botos aici din cauza asta.
- Nu sunt deloc botos. îmi place să mă uit la apă. Nu pot să merg cu barca, fiindcă am rău de mare, ceea ce e o mizerie.
- Da, chiar că e o mizerie.
- Dar îmi place să mă uit la apă. Şi îmi place să privesc înapoi de aici şi să văd treptele alea pe care le-am construit şi eu. Arată super!

Darby privi şi ea înapoi.

- Da, chiar că da.
- Stau aici şi mă uit la apă şi mă uit înapoi la treptele alea şi la naiba dacă nu văd în mintea mea ce ai de gând să ne pui să facem pe panta aia. Pot să văd. Dacă m-ai fi pus să-mi imaginez asta anul trecut, chiar acum câteva luni, aş fi zis că nu pot să văd acolo altceva decât o porcărie de pantă abruptă şi plină de buruieni. Dar acum văd fix tot în mintea mea. O lovi uşurel cu palma peste coapsă. Şi mai ştiu

şi cum o să procedezi, sau cel puţin în mare. Aşa că m-am pus aici, să mă bucur de apă şi de briza aceasta plăcută, şi brusc am avut o revelaţie. Se poate spune că în momentul ăsta am o meserie. Nu-i o chestie a dracului de neaşteptată?

- Ai spatele puternic, Roy. Ai şi mâini pricepute, şi ochi buni. Mâinile şi ochii ţi s-au îmbunătăţit şi erau de la început ca lumea. Iar dacă îţi trece prin cap să mă laşi şi să-ţi deschizi propria afacere o să te pocnesc de nu te vezi!

El îşi lăsă capul în jos şi zâmbi.

- Sunt sigur că eşti în stare. Nu, mă gândeam că am o slujbă ca lumea. Am o meserie. Sunt în stare să-mi câştig un trai decent, zi de zi. Şi mă gândeam, la naiba, ce-ar fi să o cer pe Adele de nevastă.

- Fir-ar să fie, Roy! strigă ea trăgându-i una în umăr, apoi înşfăcându-l să-l pupe şi făcându-l să-şi lase din nou capul în jos şi să izbucnească în râs. E minunată!

- Ştii ce e, de fapt, minunat? Nu a încercat niciodată să mă schimbe. Mă iubeşte aşa cum sunt. Şi presupun că m-am schimbat într-o oarecare măsură, şi m-ai schimbat şi tu, şi ea tot mă iubeşte aşa cum sunt.

-Ai face bine să faci ceva în privinţa asta, prietene, şi-ncă urgent.

-Aşa cred şi eu.

Ea îi mai trase un pumn în joacă şi se ridică grăbită.

-Am întârziat atât de rău!

O luă înapoi pe treptele cele noi, mulţumită de senzaţia pe care i-o dădeau, sub picioare, solide şi egale. Şi zâmbi tot drumul până acasă

la Zâne.

Îl găsi alături de Emily şi Britt, pe verandă.

- Scuze, scuze! Am avut treabă. Gata, acum am intrat complet în atmosfera de petrecere. Ce aveţi nevoie să fac eu?

- Pe mine vor să mă pună să întind luminiţe pe aici, se plânse Zâne. Şi au spus că mai am nevoie de încă două mese cu mâncare, pe care să le umplu cu platouri.

-Sigur putem rezolva asta.

El închise ochii, exasperat.

-Şi eu care mă gândeam că vei fi de partea mea.

-Am angajat o trupă din zonă să cânte, spuse Emily hotărâtă.

- O să avem muzică live? Foarte tare.

- Dar eu am boxe exterioare, le aminti Zâne. Şi mai am şi o listă nesfârşită de hituri în laptop.

- Nu e acelaşi lucru cu muzica live, spuse Britt, bă- tându-l pe mână. Şi o să facem nişte jocuri pentru copii. Cu mici premii.

-Mamă, ce-mi place. Am nişte pal vechi acasă. Putem face o gaură în mijloc, îl vopsim frumos şi punem un coşuleţ dedesubt, să arunce săculeţi de fasole. Pe urmă putem face un concurs de aruncat baloane cu apă, o mică vânătoare de comori şi aşa mai departe. Sunt o mulţime de chestii.

-Şi eu care mă gândeam că voi arunca nişte chestii pe grătar, voi cumpăra un camion cu băuturi şi o să comand garniturile.

Cele trei femei se holbau la el cu o expresie ce arăta milă şi amuzament simultan.

- Deci, continuă Darby, eu sunt în stare să fac o salată mare cu tot felul de verdeţuri, dar

dacă mă lăsaţi să nu mă ocup de partea cu gătitul real, pentru care toată lumea vă va fi recunoscătoare, o să am grijă de jocurile pentru copii şi de premii.

- S-a făcut, dar o să te ajut şi eu la astea, adăugă Britt. O să ne distrăm. Şi probabil că o să avem nevoie de tine pentru partea cu luminiţele.

- Eu o să plătesc trupa.

-Emily, nu o să plăteşti...

Ea îi reteză vorbele cu o simplă privire.

- Poate că e casa ta, Zâne, dar asta este o operaţie comună Walker-Keller-Norten-McCray. Acum, după cum spuneam mai devreme, oamenii vor aduce cu toţii mâncare, fiindcă aşa se face de obicei, dar noi ne vom termina totuşi lista de cumpărături la care ne gândeam şi pe urmă vom decide cine ce face.

Depăşit numeric şi cu siguranţă depăşit şi din punctul de vedere al armelor avute la dispoziţie, Zâne se retrase de pe câmpul de luptă.

După ce femeile din viaţa lui îl învinseră cu totul, Zâne se aşeză alături de Darby pe terasă. Îşi contemplă berea.

- Ce mama naibii am avut în cap?

- O petrecere să moară lumea, îi aminti Darby.

El o privi lung.

- Definiţia pe care o dau eu unei petreceri nu pare deloc în acelaşi univers cu opinia pe care o are restul lumii.

-O să fie foarte tare. Nu poţi avea o casă, un teren ca acesta, o privelişte ca aceasta şi să nu faci o petrecere uimitoare, zâmbi ea în timp ce el se încruntă, uşor gânditor. Ce-ar fi să fac

nişte macaroane cu brânză?

El o privi din nou, la fel de lung, dar de data aceasta mult mai puţin gânditor.

-Aşa, pur şi simplu, cu ce avem prin frigider acum? Ca data trecută?

- După cum arăţi, mi se pare că ai nevoie de ceva care să te facă să te simţi mai bine.

-Aşa este. De fapt..., continuă el bătând cu degetul în lista lui de sarcini. Am nevoie de mai multe chestii ca să mă simt mai bine. Cum ar fi un aperitiv.

- Aperitivele cu care nu dau eu niciodată greş sunt să deschid un borcan de măsline sau să pun pastă de brânză dintr-un tub pe nişte biscuiţi. Şi dacă e să devin chiar extravagantă, pot să pun o măslină pe un biscuit pe care am pus deja cremă de brânză.

- Putem face ceva mai bun de-atât, zise el ridicând-o în picioare.

În timp ce o împingea uşurel spre casă, zâmbetul ei se făcu şi mai mare.

-Al şaselea meu simţ îmi spune că nu la mâncare te gândeşti.

- Nu ştiu. Mi se pare că eşti foarte apetisantă.

- Asta e adevărat. Chiar sunt.

Dornică să o dovedească, îşi schimbă locul şi începu să-l împingă ea uşurel de la spate spre canapeaua din camera cea mare.

- Şi e bine că sunt, fiindcă vom mai întârzia cu cina.

El dădu să spună că uşile de la terasă erau larg deschise, dar se trezi pe spate, pe canapea, cu Darby călare pe el.

Şi atunci hotărî că aidoma vechilor cavaleri, făcea ce voia, când voia, în castelul lui.

- O să aflăm dacă sexul îţi măreşte foamea

sau ţi-o potoleşte, spuse ea scoţându-şi tricoul de muncă.

înainte să se lase în jos peste el, Zâne trecu cu degetele peste vânătăile pe cale să se vindece de tot de pe umărul ei.

- Te mai doare?
- Nu atât de tare cât să-l bag în seamă.

Dar cum privirea din ochii lui spunea clar că el n-are cum să nu-l bage în seamă, Darby îi prinse faţa în palme.

-Nu acolo, murmură ea. Vino aici!

îşi puse buzele pe buzele lui, apăsând, adânc şi mai adânc, prelungind şi intensificând sărutul cu fiecare clipă ce trecea.

„Doar noi", se gândi ea când mâna lui o mângâie. „Doar tu şi cu mine, în timp ce briza serii târzii alunecă peste pielea noastră poleind-o cu lumină."

Şi ceea ce intenţionase a fi o partidă scurtă, de distracţie, se transformă în ceva lent, în ceva nespus de tandru, alinându-i pe amândoi. Şi deşi respiraţia li se înfierbântă, nu se grăbiră, lăsară momentele să se scurgă între ei în timp ce atingeau, în timp ce gustau, în timp ce se bucurau unul de celălalt.

Ea îi descheie cămaşa, o deschise larg ca să îşi treacă mâinile peste pieptul lui. Apoi, ca să-şi apese mâna peste inima lui. Era o inimă bună, se gândi ea, generoasă şi deschisă, în ciuda tuturor chestiilor prin care fusese silită să treacă. Ori poate tocmai datorită lor. Voia să aibă grijă de inima aia, să o ajute, să facă astfel încât rănile adânci, din profunzime, să se vindece pe deplin.

Zâne se ridică spre ea, să o privească în ochi, în timp ce, încet, cu grijă, îi scoase sutienul. îşi trecu uşor buzele peste vânătăi. Şi el voia să

vindece.

Ea era puternică şi neînfricată, dar el îi înţelegea rănile ce ardeau înăuntrul ei. Trebuia să îi arate, mai presus de toate, că avea să o protejeze pentru totdeauna, că avea să o apere pentru totdeauna. Şi acum, în acest moment, că voia să îi ofere linişte şi plăcere în acelaşi timp.

îi prinse sânii în palme, trecându-şi uşor degetele mari peste ei până ce ochii aceia adânci ca două lacuri se închiseră. Trupul ei se mişcă peste al lui, încet, sinuos, în timp ce senzaţiile deveneau din ce în ce mai intense cu fiecare mângâiere a mâinilor, cu fiecare atingere a buzelor.

Se dădu la o parte, gemând, în timp ce el îi scoase toate hainele şi apoi se opri puţin înainte să se repeadă flămând asupra gurii ei. Şi i se tăie respiraţia când el intră în ea şi ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi apoi, din nou, gurile li se uniră.

Şi o umplu cu totul, trup şi suflet, şi inimă, atât de deplin, încât ea se întrebă dacă vreunul dintre ei putea rezista senzaţiei de sublim. Şi se mişcară împreună, încet, încet, ca nişte valuri gemene. Dăruind şi primind la fel, în egală măsură, în timp ce lumina îi poleia cu aur şi aerul se revărsa cald şi parfumat deasupra lor.

Şi ţinându-se strâns unul de altul, pierzându-se pur şi simplu unul în ochii celuilalt, explodară pur şi simplu simultan, într-un vârtej de senzaţii.

Ea îşi simţi ochii plini de lacrimi. Nu înţelese de ce, aşa că îşi plecă uşor capul pe umărul lui încercând să li se împotrivească. încercă să se

gândească la ceva amuzant, vreo replică ironică sau şmecheră, dar nu putu scoate nici o vorbă şi nici nu putu face altceva decât să rămână acolo, agăţată de el, în timp ce mâinile lui se mişcau uşor înainte şi înapoi peste spatele ei.

- E altfel, spuse el încet. E altfel ceea ce este acum între noi.

Şi când ea nu răspunse nimic, el îi atinse uşor cu degetul simbolul infinitului de pe ceafă, gândindu-se la motivul pe care îl avusese ea să şi-l facă.

- Asta te sperie?

- Poate. Intr-un fel. Da. Am făcut o greşeală atât de mare în trecut.

El se trase înapoi suficient încât ea să-i vadă fulgerul de mânie din ochi. Şi tonul i se potrivi întocmai.

-Asta nu e o greşeală. Iar eu nu sunt Trent.

- Zâne, tu nu semeni nici în cea mai mică măsură cu Trent. Eşti în bună măsură opusul lui. Iar asta, oricât de stupid ar suna, e unul dintre motivele pentru care sunt puţin speriată.

Ca să se simtă mai bine, şi el, şi ea, Darby îşi frecă uşurel obrazul de al lui.

- Cum am putut crede că-l iubesc, cum am putut să mă mărit cu el şi acum să simt ceea ce simt pentru tine? Dar asta am făcut, şi asta e situaţia acum.

- Mi-aş dori să spun că sună stupid, dar nu sună deloc astfel, sau cel puţin nu în cea mai mare măsură. Dar asta eşti tu de-acum. Asta sunt eu. Eu, care nu eram deloc în căutarea cuiva, în căutarea unei relaţii de genul acesta. Dar, iată-ne acum, Darby.

- Mie îmi place punctul în care am ajuns.

- Şi mie. Iar acesta este unul dintre motivele pentru care vreau să te rog să te muţi aici, cu mine.

- Oh. Se lipi de el, cu toată fiinţa ei, şi-şi strânse ochii cu putere. Nu-mi cere asta încă. Ştiu că e şi mai stupid. Şi-mi dau bine seama cât de stupid, dat fiind că sunt aici mai mult decât tine, practic. Doar că pentru moment am nevoie să am casa mea. Am plecat de acasă de la maică-mea în casa lui Trent – fiindcă locul acela nu a fost niciodată al meu – după care m-am mutat din nou la mama. Acum pur şi simplu am nevoie de ceva care să fie doar al meu.

- OK, să zicem că pot accepta asta, pentru moment. Dar ştii, când momentul ăsta se va termina, locul ăsta va fi tot al tău. La fel cum eu voi fi îndrăgostit de tine, indiferent dacă eşti sau nu pregătită pentru asta.

Iubirea pentru el o umplu din nou, atât de deplin, încât inima ei i se umflă, bătând cu putere, ameninţând să-i iasă din piept.

-Sunt în stare să spun atâtea prostii..., murmură ea. Poţi să-mi laşi ceva timp? Am nevoie să mă simt puternică, pe picioarele mele.

- Glumeşti? Sincer uluit, el se trase din nou înapoi. Nu în privinţa timpului, că timp avem destul, în privinţa finalului frazei. Să ştii că mie mi se pare că eşti cât se poate de puternică şi complet pe picioarele tale. Nu se poate mai mult de-atât.

- Ba nu, sunt mult mai puternică decât anul trecut. Iar anul trecut abia reuşeam să îmi duc traiul de la o zi la alta. Amândoi suntem pe cale să ne reinventăm, să ne refacem viaţa, şi se pare că ne pricepem de minune. Stai doar încă puţin să ajungem doar puţin mai departe.

- OK, cu asta pot fi de acord. Uşor, trecu un deget peste curbura spatelui ei. Mai ales că în curând te vei da bătută.
- Pe bune?
- Garantat. Eşti nebună după mine.

Ea izbucni în râs şi se trase într-o parte.

-Tu vorbeşti?

- Eşti nebună după mine, repetă el în timp ce ea se întindea să-şi ia hainele. Şi în plus, am tras lozul cel mare cu casa asta. O să te dai bătută.

Darby rămase acolo, cu hainele în mână, neavând nimic pe ea în afară de bocancii pe care el nu reuşise să-i scoată – şi colierul pe care i-l dăduse el. Şi îl făcu să o dorească din nou şi să dorească să o ia de la capăt, iar şi iar.

- Da, casa este fără îndoială un atu, de acord cu tine. Poate că tocmai acesta este motivul pentru care mă culc cu tine.

El zâmbi larg.

- Eşti nebună după mine.
- Da, da. Mă duc să fac un duş.

- Bună idee.

Privirea din ochii lui în momentul în care se ridică o făcu să se tragă înapoi în grabă.

-Trebuie să mă spăl. Vrei să mănânci în seara asta sau nu?

Privirea din ochii lui rămase exact la fel. Şi ea se trezi râzând fără să vrea în timp ce o lua la fugă. El o ajunse la jumătatea scărilor şi o ridică în braţe.

Cina avu loc foarte târziu în seara aceea.

capitolul 21

Darby reuşi să termine cea mai mare parte a treburilor pe care şi le propusese pentru ziua

aceea înainte ca furtuna să lovească năprasnic munţii. Ploaia însemna că trebuia să lase deoparte munca în aer liber, pentru clienţi, şi să-şi îndrepte atenţia asupra treburilor din interior, în propria casă. După un drum la magazinul de materiale ca să ia vopsea.

Alesese să dea strălucire şi veselie bucătăriei făcând pereţii galben-canar şi rafturile, şi dulăpioarele albastru intens. Şi fiindcă recunoscuse că nu era chiar cel mai priceput meseriaş la chestii dintr-astea, alesese unul local ca să înlocuiască hiaturile şi partea de deasupra lor atât de urâte, optând pentru un alb curat ca să scoată în evidenţă celelalte culori.

în cele din urmă, îşi promise ea, avea să înlocuiască şi podelele alea hidoase. Dar când intra în bucătărie şi închidea ploaia afară în urma ei, se putea uita în jur cu plăcere.

Găsise un mic set de bistro la o piaţă de vechituri în afara oraşului, îl vopsise în aceeaşi nuanţă de albastru ca şi dulăpioarele cu nişte margini galbene. Iar toate culorile astea după ploaia cenuşie o făceau să se simtă fericită.

îşi scoase hanoracul ud, şapca de muncă şi le agăţă pe amândouă de unul dintre cârligele în formă de floarea-soarelui pe care le înşurubase în perete, apoi îşi scoase bocancii. Ierburile ei – majoritatea păstrate pentru parfum şi înfăţişare mai degrabă decât pentru a servi drept condimente – stăteau în micile lor ghivece pe pervazul ferestrei de deasupra chiuvetei. După ce testă solul, le turnă tuturor puţină apă.

Dădu să-şi ia o cola din frigider şi se opri încrun- tându-se. Ar fi jurat că avusese patru sticle, numai că acum doar trei se aflau alături de sticla de lapte. Ridicând din umeri, îşi luă

telefonul şi adăugă şi cola pe lista de cumpărături.

După ce-şi băgă sticla în buzunarul pantalonilor până la genunchi, îşi luă vopseaua şi gletul în sufragerie. Sau ceea ce avea să fie o sufragerie într-o bună zi.

În momentul acesta servea drept magazie pentru vopsea şi alte provizii pentru zugrăvit, scule, nişte răsadniţe şi alte accesorii de grădinărit pe care le cumpărase la reduceri, toate organizate în funcţie de categorie.

Luă banda adezivă care îi trebuia, o prelată şi se opri brusc, buimacă.

De ce naiba să fi pus ea statueta cu zână – cea pe care o cumpărase cu gândul la grădiniţa cu zâne pe care avea să o planteze în primăvara următoare – peste vop- seluri? Şi ce căuta mecanismul acela de clopoţei pentru vânt, încă în cutia lui, peste scule?

Mai degrabă supărată pe ea însăşi decât deranjată, puse lucrurile la locul lor, apoi ridică prelata şi banda adezivă şi le duse sus.

Trebuia în continuare să se ocupe de holul cel scurt, dar dormitorul, la fel ca şi bucătăria, îi depăşise de mult limita de suportabilitate.

Alesese un albastru-deschis pentru dormitor cu o garnitură crem. încă nu avea un pat ca lumea, se gândi, dar pilota albă şi mulţimea de perne colorate transforma camera într-un loc prietenos în care îţi făcea plăcere să intri. Mai devreme sau mai târziu avea să vopsească toaleta aceea cumpărată de la piaţa de vechituri, dar măcar deocamdată o înfrumuseţase considerabil cu oglinda aceea mare pe care o montase deasupra ei, cu rama de fier forjat în formă de corzi de viţă de vie, împletite.

Probabil că avea nevoie şi de o mochetă şi urma să se ocupe şi de asta, dar îi plăcea mult pictura în acuarelă în cele trei culori – reprezentând lacul, munţii şi o grădină fabuloasă – pe care o atârnase pe perete.

Intră în baia micuţă. Când reuşise să ucidă şi să jupoaie de pe pereţi toţi peştii, dăduse de pereţi vopsiţi alb-murdar. Voia să folosească o nuanţă de vernil, cea mai pală nuanţă de vernil posibilă, cu care să văruiască şi pereţii, şi tavanul şi apoi să finiseze folosindu-se de aceeaşi culoare pentru garnitură ca în dormitor.

După ce puse bandă adezivă pe părţile pe care le voia bej, întinse prelata în încăpere. Ploaia răpăia nebuneşte deasupra şi din când în când câte un fulger brăzda cerul luminând totul în jur urmat de un zgomot teribil de tunete, doar că ea îşi căuta hainele pe care le folosea numai când zugrăvea.

Se schimbă – aruncându-şi hainele în coşul de rufe – şi se gândi dacă să dea drumul la muzica pe care o asculta mereu când văruia. Sau poate nişte rock clasic, sănătos, tare.

Deschise sertarul de sus al toaletei ca să-şi ia o banda- nă cu care să-şi acopere părul să nu i se umple de stropi de var.

Şi îngheţă.

- Ceva nu e în regulă, murmură ea respirând de câteva ori, încet. Nu, nu e în regulă.

Cu grijă, se dădu înapoi de lângă toaletă şi cu inima bătându-i nebuneşte în piept, cu trupul încordat, deschise dintr-o mişcare smucită uşa de la dulap.

Nu era nimic acolo în afară de haine, observă ea în timp ce sângele îi răsuna parcă în

timpane la fel de tare precum tunetele de afară.

Dar ceva nu era în regulă. Absolut, nu era în regulă.

Îşi căută cheile în buzunar, scăpă una care îi căzu printre degetele încleştate şi căută prin toată casa. Când termină, după ce se asigurase că era singură, scoase mobilul.

- Lee, Darby la telefon. Cred că a fost cineva în casa mea. Da, sunt chiar aici acum. Nu, am fost să caut peste tot. Nu e nimeni aici, dar... Mulţumesc. Da, mulţumesc.

Işi strecură telefonul la loc în buzunar şi, în timp ce aştepta poliţia, începu o cercetare şi mai amănunţită peste tot.

Lee sosi în câteva minute, dar ea deja îşi făcuse o listă în minte. II lăsă să intre prin faţă, cu ploaia răpăin- du-i în spate.

- Mulţumesc că ai venit şi încă atât de repede.
- Cu asta ne ocupăm. Există semne de intrare forţată?
- Nu am găsit nici unul.

-Stai să mă uit şi eu.

În picioare, pe covoraşul din interior, cu geaca neagră picurându-i apă pe jos, se uită în jur în sufragerie.

- Ce te face să crezi că a fost cineva aici?
- S-ar putea să ţi se pară o prostie ce-o să-ţi spun, dar... Bine, putem începe chiar de aici. Folosesc încăperea asta drept cameră de depozitare în momentul acesta. Am aici toate cele trebuincioase, organizate pe categorii.

-Da, se vede. Eşti foarte ordonată, nu, Darby? îţi vine natural, nu-i aşa?

- Da, plus că e vorba de economisirea timpului. Dacă ai lucrurile la locul lor nu mai pierzi vremea să le cauţi. Doar că unele dintre lucrurile de aici nu se aflau la locul lor. Am venit acasă hotărâtă să văruiesc baia de la etaj, aşa că m-am dus să iau prelata şi banda adezivă înainte să mă întorc după trafalet şi cancioc şi aşa mai departe. Şi am văzut că nişte chestii de grădinărit erau amestecate printre vopseluri. Nu-mi stă în obicei să le las aşa, aiurea. Pur şi simplu nu le pun niciodată aşa. Ştiu că ai putea spune că oricine o poate face din greşeală şi pe urmă să uite de asta, aşa că iniţial mi-am spus şi eu acelaşi lucru şi am plecat, dar...

Îşi dădea seama că emoţiile şi agitaţia îi răzbăteau în glas, aşa că se strădui să se liniştească.

- Când am coborât încă o dată să mă uit, mi-am dat seama că nişte scule se aflau în secţiunea pentru grădinărit. Şi cutia aia? Ştiu că nu am desfăcut-o încă – e vorba de perdeaua de duş şi toate accesoriile ce-or să-mi trebuiască după ce termin baia. Doar că eu nu am deschis-o şi cu toate astea e deschisă.
- Bine, drăguţo. Ai observat cumva dacă lipseşte ceva?
- O cutie de cola. Ştiu cum sună asta, dar ştiu la fel de bine că aveam patru cutii în bucătărie, dar când m-am dus să-mi iau una, erau numai trei acolo.
- Ai o cutie în buzunar, spuse el.
- Da, e una dintr-alea trei. O scoase din buzunar şi o desfăcu, apoi continuă să se joace cu cheiţa ca să-şi ţină mâinile ocupate. Lee, când rămân mai puţin de patru în frigider, le trec automat pe lista de cumpărături. Face

parte din rutina mea. Mă rog, nu am dat atenţie. Am ridicat din umeri, am zis c-am uitat, dar sus...

Îşi băgă cola înapoi în buzunar şi expiră zgomotos.

- Hai să-ţi arăt! în timp ce urcau scările, continuă: Am vrut o bandană pentru păr înainte să mă apuc de pereţi pentru că nu voiam să umplu de vopsea şapca pe care o am cu logoul firmei. Dar când am deschis sertarul... Făcu semn spre sertarul pe care îl lăsase deschis. Uite ce e. Eu îmi ţin lenjeria, şosetele şi bandanele în sertarul de sus.

El se apropie de sertar şi privi înăuntru.

- Da, văd.

-Am opt perechi de chiloţi, opt bustiere, două sutiene pentru rochii – unul alb, unul negru, opt perechi de şosete pentru muncă, opt perechi de şosete normale, opt bandane. Pun la spălat o dată pe săptămână şi îmi păstrez a opta pereche din orice pentru cazul în care nu apuc să spăl rufe în ziua în care trebuie. Am un schimb în camionetă, în caz de ceva. Mai am două schimburi, din fiecare, la Zâne. Mă rog, nu şi sutienele de rochii, fiindcă pe alea le folosesc doar rareori.

-OK, aşa, mai departe...

- Sunt îmbrăcată cu o pereche de chiloţi, o bustieră, cu şosete de muncă fix în momentul acesta. Ceea ce înseamnă că în sertar ar trebui să se găsească patru din fiecare astfel de obiect de îmbrăcăminte. în coşul de rufe nu e nimic în afară de pantalonii şi tricoul pe care le-am avut la muncă astăzi – nu am mai fost aici de câteva zile, în afară de nişte drumuri rapide, când am intrat, am luat ce am avut nevoie şi am plecat. După cum se vede aici

sunt numai trei perechi de chiloţi şi nici alea nu sunt împăturite cum trebuie.

El dădu din cap, cu ochii la ea.

- Altceva?
- în dulap. Am găsit totul, numai că lucrurile au fost mişcate, mutate, mototolite, ca şi cum a umblat cineva prin ele. Pe raft am o cutie. Nişte lucruşoare de-ale maică-mii. Nimic de valoare, doar amintiri, înţelegi? Cum ar fi ochelarii ei, mănuşile pe care le purta la muncă, colierul de mărgele pe care i l-am făcut eu când aveam vreo 12 ani, cărţile de vizită cu condoleanţe pe care le-am primit de la diverşi oameni. Totul e acolo, dar cineva a umblat prin ele.

Şi, Doamne sfinte, asta era ceea ce o supăra mai mult decât orice altceva. Lucrurile mamei ei fuseseră atinse de un străin.

- Bani cash ai în casă?
- Ce? Scuze, da. Am două sute de dolari în bancnote de cinci, zece şi douăzeci în sertarul noptierei de lângă pat. Acum sunt doar o sută acolo. De ce naiba ar lăsa o sută, de ce nu i-ar fi luat pe toţi?

-Sperau că nu vei observa, aş spune eu.

Un sentiment de uşurare profundă o cuprinse. O credea.

-Au umblat şi prin dulăpiorul de medicamente. E deasupra chiuvetei de la baie, dar şi acolo e schimbată poziţia medicamentelor.

- Casa era încuiată?
- Da. Mereu încui. Am intrat prin spate, prin bucătărie. Am folosit cheia.
- Când ai fost ultima oară aici?
- Ieri nu am fost deloc, dar alaltăieri am

trecut puţin pe aici după muncă. Am intrat şi am ieşit destul de repede. îmi mai trebuia o foaie de pal pentru jocurile cu aruncatul săculeţului de fasole pe care le construim la Zâne şi mai aveam şi o căsuţă cu dozator automat pentru mâncare de păsări pe care îl cumpărasem şi voiam să-l folosesc la un client – aşa că am venit să iau chestiile astea. Aş fi observat, cred că aş fi observat dacă ar fi fost ceva aiurea pe-aici.

- în regulă. O să mă uit puţin la uşile şi la ferestrele tale.

- Mulţumesc.

Coborî cu el, se uită în jur la ce făcea, în timp ce el deschise uşa din faţă şi o studie.

- Vezi zgârieturile astea mici?

-Acum, da. Cineva a umblat la încuietoare?

-Aş zice că se putea deschide şi dacă vârai înăuntru un colţ de cârd de credit. Nu e cine ştie ce de ea.

- Rahat! Rahat, *rahat!* O să iau unele mai bune. O sută de dolari şi o pereche de chiloţi? Am acolo scule care valorează mult mai mult de o sută şi ai văzut televizorul mic din bucătărie? Ai putea să ieşi de acolo cu el subbraţ.

- Poate au fost nişte puşti.

Ea simţi încă un val de uşurare care dispăru însă instantaneu.

- Nici tu nu crezi asta. Nişte puşti ar fi luat toţi banii şi nu ar fi avut atâta grijă.

Lee nu spuse nimic, se gândi doar puţin la asta.

- Mă duc afară să mă uit puţin pe-aici. Şi să văd dacă putem preleva ceva amprente de pe uşă şi de pe alte suprafeţe. Tu voiai să rămâi

aici în seara asta?

-Acum sigur nu. Cred că o să zugrăvesc baia altă dată.

- O să trimit patrule regulate pe-aici o zi sau două. Şi o să-mi şi întind antenele.

Nu erau amprente, se gândi mai târziu Darby în timp ce conducea prin ploaia deasă. Absolut nici o amprentă pe mânerele uşii şi pe sertarele în care se umblase. Nu avea nevoie de Lee să îi spună că intrusul purtase cel mai probabil mănuşi şi-şi mai luase încă o măsură suplimentară de siguranţă ştergând suprafeţele de tot.

Mult prea grijuliu pentru cineva care luase numai o sută de dolari şi o pereche de chiloţi. Şi mult prea înfricoşător din acelaşi raţionament.

Nu găsi însă în interiorul ei nici un fel de furie reală şi nici măcar o frică reală. Ceea ce simţi fu doar o dezamăgire crâncenă că acea comunitate pe care o acceptase în viaţa ei şi o plăcuse din toată inima putea adăposti un om care ar fi fost în stare să-i violeze intimitatea, să-i intre în casă.

Şi fără nici o mizã.

Dădu roată lacului, cenuşiu şi sumbru în spatele perdelei de ploaie. Cerul greu părea că sufocă munţii îndepărtând orice strălucire şi făcând orice culoare ternă, urâtă.

Exact ca starea ei de spirit.

Işi spuse să nu fie naivă. Fiecare comunitate avea partea ei negativă, partea ei urâtă şi tristă, micile ei secrete. La urma urmei, Lakeview, indiferent de farmecul său sudic absolut fenomenal, adăpostise la un moment dat o pereche de abuzatori oribili.

Curenţii din adâncuri, îşi aminti ea.

Şi totuşi, o pătrundere prin efracţie oricât de

înspăimântătoare era nu putea şi nici nu trebuia să prevaleze asupra tuturor celorlalte aspecte. Işi aminti să fie recunoscătoare că găsise un loc sigur în casa lui Zâne, că avea prieteni şi oameni în care se putea încrede.

Când intră pe drumul ce ducea spre casa lui Zâne, simţi o undă de optimism strecurându-i-se înapoi în suflet. Luminiţele de pe pereţii terasei sclipeau în ciuda întunericului sumbru, trimiţând raze de lumină prin el. Iar reflectoarele pe care le plasase în puncte-cheie pentru a pune în valoare cascada scânteiau neclintite.

Indiferent ce stătea la pândă sub suprafaţă, ea putea să-i facă faţă. Şi putea continua să construiască.

Mai bine acum, îşi scoase bocancii pe veranda acoperită, descuie uşa şi resetă alarma. După ce-şi duse bocancii în camera de serviciu, îşi scoase hanoracul şi se apucă de o treabă serioasă, şi anume să-şi toarne un pahar de vin.

Apoi, în casa goală şi liniştită, se aşeză la blatul din bucătărie cu laptopul ei să caute un lăcătuş local. Şi deşi partea optimistă din ea ura să facă asta, femeia practică nu se putu abţine să nu se uite şi la sistemele de securitate.

Ploaia care răpăia îndârjită mască sunetul maşinii lui Zâne apropiindu-se şi oprind lângă casă şi nici nu auzi uşa deschizându-se şi închizându-se, aşa că tresări violent când auzi zgomot de paşi şi se răsuci gata să sară de pe scaun.

- Dumnezeule, Dumnezeule! îşi duse mâna la inimă şi se aşeză încercând să se liniştească. Nu trebuia să fii aici.
- Păi aici locuiesc.

- Da şi se presupunea că în seara asta te duci să iei cina cu Micha şi Dave.

El se apropie de ea, o mângâie uşor pe cap şi o sărută.

-Şi tu se presupunea că eşti în camera aia cu peşti să o zugrăveşti. Se mai schimbă planurile, continuă masân- du-i uşurel umerii. Te simţi bine?

-Să înţeleg că a ajuns până la tine povestea cu hoţul de chiloţi?

Acum mâinile de pe umeri o clătinată uşor.

-Nu are nici un rost să te prefaci că nu eşti supărată.

-Sigur că sunt. Nimănui nu îi place să-şi imagineze pe cineva invadându-i casa şi umblându-i prin lucruri. Dar asta s-a întâmplat şi pe principiul tot păţitu-i priceput, am de gând să sun un lăcătuş mâine-dimineaţă şi să mă şi interesez cu privire la un sistem de siguranţă. Ea îl bătu uşurel pe una din mâinile de pe umerii ei sperând că aşa va mai diminua puţin privirea lui furioasă. Nu era nevoie să-ţi schimbi planurile.

- Ba da, era. Şi trebuie să mă întreb cum de ţi-a putut trece prin cap că eu aş fi în stare să stau să beau bere şi să trăncănesc după ce ţie ţi s-a spart casa.

Acum îi luă faţa în mâini, ferm.

-Nu face asta.

- Nu vreau să fiu genul ăla de femeie neajutorată.

El izbucni în râs şi se duse să-şi ia un pahar ca să îşi toarne şi el vin ca ea.

-Tu eşti cea mai puţin neajutorată persoană pe care o cunosc. De fapt, ai putea să te faci şi tu cât de cât neajutorată din când în când. Ţi-ar sta bine.

- De neajutorată ce sunt am ajuns să mă

mărit cu Trent.

El se aşează, gândindu-se la spusele ei.

- Aşa crezi?

-Aşa ştiu. Tata ne-a părăsit pe mine şi pe mama, iar eu voiam – aveam nevoie de – ajutorul unui bărbat, cineva care să mă iubească şi să fie alături de mine. La bine şi la greu. El a văzut chestia asta, a jucat totul pe moneda asta şi, ce să zic, nu a fost deloc bine pentru mine. Poate că am supracompensat, admise ea. Acum încerc să găsesc cât de cât un echilibru.

- Să vrei pe cineva care să te iubească şi să fie alături de tine în tot ce faci nu înseamnă că eşti neajutorat, înseamnă că eşti pur şi simplu om. Iar eu sunt aici, acum, stau lângă tine, sunt alături de tine.

- Ştiu asta.

Chiar ştia asta, şi acest fapt îi producea un nod teribil în gât.

- Şi sub toate replicile alea gen „n-a fost mare lucru", „sunt bine, mersi", mă bucur mult că eşti aici. Adică ce fel de pervers e în stare să fure nişte chiloţi obişnuiţi de bumbac? Nici măcar nu sunt sexy.

- Ba sunt, când îi porţi tu. Deci doar atât şi jumătate din banii pe care îi aveai în casă?

- Chiloţii, o sută de dolari şi o cutie de cola. Ceea ce bănuiesc că majoritatea oamenilor nici nu ar fi observat. Nici unul dintre amănuntele astea. Chiar şi banii, ai fi putut foarte uşor să te gândeşti că ai uitat ce-ai făcut cu ei, nu? Toată povestea asta e înfricoşătoare şi enervantă, dar la urma urmei nu s-a întâmplat nimic. Cel mai tare mă enervează faptul că nu m-am simţit prea confortabil să rămân acolo în seara asta şi să văruiesc baia.

- Lasă că o văruim mâine după muncă.

- Mâine e 2 iulie. Ar trebui să ne ocupăm de pregătiri.
- Baia aia nu are decât vreo doi pe trei metri. Cât ar putea să dureze? Şi după aia putem pregăti până picăm lăţi.

El o calmase, realiză ea, în momentul în care nici măcar nu-şi dăduse seama că avea nevoie de cineva să o calmeze.

- Putem începe acum, să ne uităm pe lista ta. Cum ar fi, ai apucat să închiriezi mesele şi scaunele de care avem nevoie în plus?

Mutra lui deveni din nou îmbufnată. Ceea ce ei i se păru adorabil.

-Am cumpărat porcăriile alea de mese şi scaune. Mă duc mâine cu Micha să le luăm. Gata, mâncăm pizza, decise el şi se ridică să se ducă la cuptor.

- Le-ai cumpărat?

-Nu mai face pe inocenta cu un avocat. Avocaţii ştiu. Tu şi celelalte femei aţi decis că extravaganţa asta se va repeta an de an, aşa că am cumpărat mesele şi scaunele pe care ştiu că va trebui să le bag şi să le scot din magazie în fiecare an.

Işi mai turnă nişte vin.

- împreună cu feţele alea de masă ridicole, roşu-alb-al- bastru pe care le-a cerut Britt împreună cu farfurii, şerveţele, platouri, pahare şi alte aiureli asortate în care se pune mâncare. Şi luminiţele alea stupide, felinarele, lampioanele şi cine ştie ce altceva, la naiba, inclusiv aranjamentele pentru o jumătate de milion de ham- burgeri, hotdogi, chifle, sute de litri de bere, vin, sucuri şi sacii ăia de gunoi uriaşi de care vom avea nevoie când se va termina totul.

Ea îşi sorbi vinul, în timp ce el scotea pizza din congelator.

- Nu ai cumpărat tu toate astea.
- Nu eu, personal, pe toate, dar am plătit pentru toate.
- Morocănosule!
- Un moment de slăbiciune şi mă trezesc că trebuie să fac o petrecere demnă de Gargantua de fiecare 4 Iulie pentru tot restul vieţii mele.
- Probabil că nu e acum momentul să-ţi spun că o să vrei să faci o petrecere demnă de Gargantua şi în preajma Crăciunului în fiecare an.

Zâne îşi îngustă privirea.

- Cine spune că voi vrea să fac aşa ceva?

Darby se ridică şi îl cuprinse în braţe.

- Să ştii că nu o să mă înmoi în felul acesta.

-Nu e vorba de asta – mai am şi alte modalităţi în care să te înmoi. E vorba că eşti aici pentru mine când eu, una, nici nu voiam să am nevoie să fii aici pentru mine.

- Obişnuieşte-te cu asta, murmură el şi îşi trecu buzele peste părul ei.
- Uite cum facem. Nu o să ne mai gândim la perverşi care fură chiloţi, nici la petreceri nebuneşti. O să mâncăm pizza, o să bem vin şi pe urmă băgăm o pungă de floricele la microunde, mai bem nişte vin, ne uităm la un film. Şi pe urmă o să facem sex sălbatic.
- Ce fel de sex sălbatic? S-ar putea să avem definiţii diferite pentru asta.
- Vom vedea.

însă el nu conteni să se gândească la perverşi şi la cât de izolată şi de vulnerabilă era casa ei. Iar Zâne se gândi suficient la asta încât să plece curând după Darby, dimineaţa următoare, ca să-l prindă pe Lee acasă.

-Ai venit să mănânci? îl întrebă Lee. Am

vrăjit-o pe Emily să ne facă nişte friganele.

-Nimeni nu poate să refuze friganelele lui Emily, spuse el şi o sărută pe obraz.

Ţ În cazul acesta, ai noroc.

Ii întoarse sărutul înainte de a se apleca să-l mângâie vijelios pe Rufus.

- Gabe a plecat deja, iar Brody e încă în pat. Văd că tu te-ai trezit devreme.

-Am impresia că devine o obişnuinţă. Darby se scoală cum se crapă de ziuă.

Se duse ca acasă la el să-şi ia o farfurie, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză lângă Lee.

- Bănuiesc că vrei să ştii ce-am aflat cu privire la spargerea din casa ei.

- M-aş mira să fi aflat ceva, date fiind toate informaţiile iniţiale.

-Şi ai avea dreptate să te miri. Nu ţi-ar trebui mult să-ţi dai seama că în unele nopţi nu doarme acasă şi că are nişte încuietori de toată jena.

Zâne îşi mai trase un picior în mintea lui, pentru că nici măcar nu îi trecuseră prin cap aspectele acestea înainte.

- Se ocupă de partea asta chiar astăzi şi o să vorbească cu Micha despre instalarea unui sistem de siguranţă.

- Mă bucur să aud asta, e important.

Emily aduse un platou plin cu friganele şi se aşeză alături de ei la masă. Acum că întreaga familie era acolo, Rufus se făcu ghem sub masă ca să stea lângă ei.

- Ea cum e? întrebă Emily.

-Nu suficient de enervată, dacă mă întrebi pe mine. E mai degrabă uimită, fiindcă toată chestia asta i se pare stupidă. Lee întinse nişte unt pe friganele şi turnă sirop deasupra. Iar eu aş fi de acord cu ea dacă nu ar fi chestia cu uşa şi cu sertarele care au fost şterse cu grijă. Nu

am găsit nici măcar o amprentă. Acum se poate să fie vorba despre vreun idiot de puşti mânat de instinct care a văzut suficiente filme ca să se gândească să nu lase urme, dar mă nedumereşte faptul că un astfel de puşti idiot nu a luat toţi banii. Gesticulă cu furculiţa în aer. Faptul că a luat doar o parte e o chestie deşteaptă. Majoritatea oamenilor ar fi spus, hei, aş fi putut să jur că am lăsat două sute aici, dar după aia s-ar fi gândit că probabil au uitat când au luat nişte cash pentru cine ştie ce. Şi eu, unul, nu cunosc pe nimeni care să ştie exact câte perechi de chiloţi are sau câte cutii de cola sunt în frigider şi aşa mai departe.

- Ea ar şti, spuse Zâne. Aşa e ea.

-Am înţeles asta aşa că m-am gândit mai departe la varianta cu puştiul idiot. Doar că am impresia că ceva nu se potriveşte. Aş vrea să-şi ia cât mai repede sistemul ăla de siguranţă. M-aş simţi mai bine cât de cât dacă aş şti că, în cazul în care cineva ar încerca să intre la ea în casă, ar avea o surpriză a dracului de mare.

- Problema e că ea doarme buştean, zici că e moartă. Pe bune.

Lee zâmbi uşor.

- Chiar aşa?

- Primele dăţi, de câteva ori, am verificat dacă mai respiră. Odată ce a adormit, e gata, e lemn. Iţi jur că ar putea să explodeze o bombă lângă ea, cum se spune, şi ea nici măcar nu s-ar clinti.

-Atunci trebuie să stea cu tine cel puţin până când Lee desluşeşte toată treaba şi ea îşi ia încuietori noi şi sistemul de siguranţă, spuse Emily având pe frunte cuta aceea care i se forma numai când era îngrijorată. Nu-mi place să o ştiu singură acolo după ce s-a întâmplat.

-Nici mie nu îmi place. Am rugat-o să se

mute cu mine înainte să se petreacă treaba asta. Mi-a zis că nu e pregătită încă.

-Ai..., începu Emily punându-şi jos furculiţa. E un pas mare, Zâne. Un pas mare în ceea ce te priveşte, dar din câte se pare tu te simţi pregătit.

- Da, mă mir şi eu, dar aşa este. Sunt.

-Atunci mai roag-o o dată.

El clătină din cap.

- Nu e pregătită. Cu siguranţă a fost mai afectată de ce i s-a întâmplat în trecut decât pare când te uiţi la ea.

Lee arătă cu degetul înspre el.

- Şi tu ce ai de gând să faci în privinţa asta?

- O să aştept până va fi pregătită. Şi o să încerc să o grăbesc cumva, pe cât pot. Oricum va rămâne cu mine până ce îşi pune la punct partea cu siguranţa. Poate să aibă singură grijă de ea însăşi, ştie foarte bine asta, dar nu e proastă. Şi oricum o să vrea să-şi ştie casa în siguranţă în momentul în care se va muta cu mine. O să vrea să-şi păstreze casa şi pământul.

- Tot pentru siguranţă, dar în altă privinţă, nu? întrebă Emily.

- Poate, în primă instanţă, dar motivul principal este că e a ei şi acolo poate să-şi păstreze echipamentele, poate să-şi organizeze întâlnirile cu clienţii şi poate să-şi facă experimentele cu plantele.

Emily se întinse spre el, îl apucă de mână şi i-o strânse uşor.

-Te-ai gândit ceva la toate astea...

- M-am gândit la ea. Mult. Ea este ceea ce-mi doresc în viaţa mea. Pot să o aştept puţin să fie şi ea sigură că eu sunt ceea ce-şi doreşte. Zâne ridică din umeri iute şi zâmbi larg, şi mai

iute. Pentru că sunt.

Odată ce Darby îşi puse echipa pe direcţie pentru lucrul din dimineaţa aceea, porni înspre casa ei ca să se întâlnească cu lăcătuşul şi să se consulte cu Micha.

Rochelle, lăcătuşul, se dovedi a fi verişoara de-a doua a lui Ralph, din partea mamei. Avea o coadă groasă, împletită la spate, de aceeaşi culoare ca şi ochelarii cu rame de oţel şi un ruj roşu aprins.

- Mama spune că sigur lui Ralph îi place să lucreze pentru tine. Pensia nu i-a priit absolut deloc.
- Mă bucur să aud asta. Am mare noroc să-l am alături.
- E un tip liniştit Ralph al nostru, aşa că atunci când spune că tu ai capul pe umeri şi nu te temi să te înhami la muncă grea, poţi să o iei ca literă de lege. Verişoara Lydia – adică mama lui Ralph – nu era sigură cum se va descurca Ralph să lucreze pentru cineva atât de tânăr şi femeie pe deasupra. Dar e mulţumit, nu-şi mai încape în piele de mulţumire.

-Asta e bine. Sper să apuc să îmbătrânesc aici, dar cel mai probabil am de gând să rămân femeie în continuare.

Rochelle chicoti înfundat şi-i trase lui Darby o palmă pe spinare, în glumă.

- Chestia asta o avem în comun. Deci să înţeleg că ai avut nişte probleme aici.
- Da, a intrat cineva. Nu mi-a luat multe chestii şi nici nu a provocat pagube, dar am nevoie de încuietori mai de soi.

-Ai cât se poate de multă dreptate, domnişoară McCray.

- Darby.

- Şi cu asta ai dreptate. Pot să mă ocup de asta pentru tine şi o voi face, dar trebuie să îţi spun ceva – dat fiind că eşti tânără, femeie, şi o şefă atât de bună pentru vărul Ralph... eu aş putea doborî uşa asta doar cu jumătate de şut.
- Mda, m-am gândit şi eu la chestia asta, spuse Darby umflându-şi obrajii. E posibil să schimb uşile – şi în faţă, şi în spate – la un moment dat, la iarnă, dar acum îmi trebuie nişte încuietori solide. Şi l-am chemat şi pe Micha Carter să vadă cum poate să instaleze un sistem de alarmă.

-Asta înseamnă să fii cu capul pe umeri. Puştiul ăla se pricepe la ce face, chiar dacă eu, una, nu înţeleg nici jumătate din ce spune. Eşti cam izolată aici, adăugă ea uitându-se în jur. Deşi am auzit că poţi avea singură grijă de tine. Am auzit că o să ţii un curs de autoapărare la centrul comunitar.

-Aăă... da... eu nu am...
- Eu mă înscriu. Nu sunt deloc ceea ce s-ar putea numi genul de floricică delicată, dar mi-ar plăcea să învăţ nişte mişcări de autoapărare. Nu se ştie unde ajung datorită meseriei mele. Şi fiică-mea, Reanne? Tocmai a obţinut licenţa de agent imobiliar şi şi-a început slujba la Charmaine. O ştii pe Charmaine.
- Da, o ştiu, ea m-a ajutat să-mi iau casa asta.
- Ei bine, Reanne a mea e micuţă ca un fulg şi frumuşică precum o brioşă cu căpşune. Nu mi-aş mai face atâtea griji din pricina ei dacă ar şti cum să se apere.

Când în cele din urmă Darby reuşi să o clintească pe Rochelle şi să o facă să se concentreze asupra motivului pentru care se aflau acolo, căzură de acord să pună yale şi în

spate, şi în faţă. Pe urmă sosi Micha dând naştere la altă rundă de conversaţie.

Cu gândul la câte mai avea de făcut azi, reuşi să-i facă vânt înăuntru, în timp ce Rochelle se apucă de dat găuri.

- OK, bine, părerea mea este că am nevoie de un sistem simplu de alarmă. Ceva care să sperie pe oricine ar încerca să intre.

-Aş putea face asta, începu Micha scărpinându-şi bărbuţa. Şi astfel l-aş invita cu siguranţă pe Zâne să-mi tăbăcească fundul. E destul de impacientat în privinţa asta, Darby, aşa că ar trebui să-l asculţi. Ridică ambele mâini înainte ca ea să aibă timp să obiecteze. Mai întâi nemernicul ăla de Bigelow te atacă şi acuma apare alt nenorocit care-ţi pătrunde în casă. Ştii cum e, Zâne are dreptul să-l asculţi.

- Poate.

- În cazul acesta o să fac un compromis, spuse el zâmbind larg. La urma urmei nu din compromisuri e făcută viaţa? Prietenului meu, Zâne, i-ar plăcea să îţi instalez întregul pachet cum ar fi supraveghere video, detector de mişcare...

- Hai, pe bune...

-Am înţeles, am înţeles... Tu vrei doar ca zgomotul să îi sperie pe cei care ar încerca să intre. Eu îţi zic c-am putea să ne întâlnim la jumătate de drum. Pot să-ţi asigur partea cu zgomotul – dacă cineva umblă la yale sau sparge un geam, sau încearcă să forţeze uşa, alarma începe să ţiuie ca naiba. Zâne spune că, dacă dormi, e posibil ca asta să nu te trezească.

-Nu dorm chiar aşa de adânc! Nu... rahat. Poate, poate că nu.

-Aşa că o să mai adaug câteva sonerii şi fluiere suplimentare. Pot face astfel încât

alarma să declanşeze luminile. Deci se aprinde lumina în toată casa. Şi alarma este semnalată instantaneu pe telefonul lui Lee.

- Nu vreau să-l deranjez pe Lee cu...

- Compromisuri. Există şanse să se ducă vestea că ai sistem de siguranţă – de fapt chiar o să se ducă vestea, dat fiind că voi avea eu, personal, grijă de asta. Nu îmi închipui că va mai încerca cineva din nou să intre aici. Aşa că e timpul să faci un compromis. Altfel, Zâne o să te bată la cap până când va trebui să cedezi ca să tacă odată. Ştii cum sunt avocaţii, sunt în stare să-ţi toarne argumente unul după altul, până te scot din minţi.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- Vreau o cola. Hai să luăm o cola!

Ea intră înapoi în bucătărie şi deschise frigiderul.

- Hei, arată bine aici. Frate, dacă nici culorile astea nu sunt în stare să te trezească dimineaţa, nu ştiu ce ar putea să o facă. îmi plac.

- Şi mie, spuse ea întinzându-i o cola.

Calculase în mare cât ar fi costat-o sistemul pe care îl dorea ea. Acum îl studie pe Micha în timp ce bea cola cu înghiţituri mari.

-Care ar fi devizul estimativ pentru compromisul ăsta?

Când el îi spuse cifra, ea oftă.

- Haide, Micha, ăsta e sub preţul pe care l-am gândit pentru pachetul de bază, la naiba! Nu se poate.

- Ba se poate, cu reducerea pentru prieteni şi familie. Aşa revine. Plus, am şi eu nevoie de un copac precum acela pe care i l-ai luat lui Zâne pentru birou. Mi se pare foarte tare. Iar Cassie o să-i facă un ghiveci ca lumea.

Ea răsuflă încă o dată, zgomotos.

- Din câte se pare, am încheiat o afacere.
- Absolut.

Bătu pumnul cu ea.

- Ştii ce altceva as mai face eu dacă as trăi aici?

-Ce?

- Te-ai gândit vreodată să-ţi iei un câine?

Ea îl împunse cu degetul în mijlocul pieptului.

- Da! Dar pe urmă m-am gândit că trebuie să-mi pun mai întâi afacerea pe picioare şi cum petrec foarte mult timp la Zâne...
- Noi aveam câine când eram eu mic. Cred că Zâne iubea câinele ăla mai mult decât mine, şi pot să-ţi spun că eram cu toţii nebuni după Betsy. Işi dorea şi el un câine, dar aşa ceva era absolut de neconceput în casa lui, aşa că venea la noi la fel de mult pentru Betsy pe cât venea să stea cu mine.
- Pe bune?
- După ce s-a întors, l-am auzit comentând de câteva ori cum că vrea să-şi ia un câine, dar cum era_ plecat toată ziua, nu i s-a părut corect. Iţi iei tu unul? Asta mi s-ar părea încă un compromis. întâmplarea face să am o prietenă care se ocupă de câini şi pisici abandonate.

Zâmbind larg încă o dată, Micha dădu pe gât cola.

Partea a patra

Adevăruri care vindecă

Vindecarea e o chestiune de timp, *dar uneori e şi o chestiune de şansă.*

HIPOCRATE

Şi mai *presus de toţi* şi *toate, faţă de tine însuţi să fii credincios.*

WILLIAM SHAKESPEARE

capitolul 22

Zâne conducea de-a lungul drumului şerpuit spre casă gândindu-se că merita un pahar mare de băutură, dată fiind nu numai ziua pe care o avusese, ci şi seara pe care trebuia s-o petreacă ocupându-se de pregătirile nebuneşti pentru petrecere.

Chiar când făcu ultimul viraj, lătratul sălbatic, răguşit, sfâşie liniştea din jur. Ceva ţâşni din spatele casei, o arătare lăţoasă cu alb şi negru care se năpusti înspre el. Şi cu dinţi, observă Zâne când arătarea rânji înspre el când parcă.

Se uită lung spre ea de la adăpostul de doi bani al maşinii decapotabile cu acoperişul coborât când Darby apăru în goană.

- Zod! Opreşte-te!

Şi bătu din palme de două ori.

Arătarea care era posibil să fie de fapt un câine încetă să mai latre şi se uită în urmă spre Darby cu o mutră de ziceai că fusese strâns de gât cu un laţ de sârmă ghimpată.

- Şezi! comandă ea, ceea ce câinele execută, dând din- tr-un ciot de coadă.

Iar când Darby se aplecă să îl mângâie, bulbucă nişte ochi imenşi, plini de adoraţie spre ea.

- Ala e un câine? întrebă Zâne în timp ce – încet, cu grijă – se dădu jos din maşină.

- Da. Nu muşcă. M-a anunţat doar că vine cineva. N-am vrut să fac asta, continuă ea iute. Iţi jur pe ce am mai sfânt că nu am vrut decât să mă duc să arunc o privire, pe urmă, dacă e cazul, să am o discuţie. Şi pe urmă a apărut el...

- Eşti sigură că e câine?

- Sigur că e câine. E Generalul Zod.
- Din benzile desenate *Phantom* Zone *by Way of Krypton?*

-Aşa i-au pus numele copiii lui Vicky.

-Vicky.

-Ai fost coleg de şcoală cu ea. Micha – adevărul e că numai el e de vină.

-OK.

Ghemuindu-se, Zâne se mai uită o dată la animal, cu atenţie. Faţa aia crâmpoţită era albă, în cea mai mare parte, ca şi ciotul de coadă pe care îl avea. Restul, aproximativ zece kilograme de muşchi compacţi susţinuţi de nişte picioare doar puţin mai lungi decât ciotul de coadă, era un amestec dungat de negru cu alb. Ochii bulbucaţi îi sclipeau precum două farfurioare pline cu petrol.

- Ce câine frumuşel!

-Ştiu, ştiu. M-am gândit să iau un câine care să latre, ca măsură suplimentară de siguranţă şi oricum îmi făcusem planul că-mi voi lua un câine când voi avea timp să îl dresez. Un puiuţ poate, pe care să-l dresez de mic să nu scormonească pământul şi nici să nu fugă dacă îl las liber. Şi pe urmă Micha a pomenit faza cu câinele şi cum că are o prietenă care se ocupă de animalele găsite. Aşa că m-am gândit să mă duc doar să văd care-i treaba.

- Zod.

Cu ochii la câine, Zâne bătu uşurel cu palma pe genunchi. Câinele se ridică fix pe genunchiul lui, lingân- du-i mâna cu o limbă lată şi udă.

- Măsură suplimentară de siguranţă?
- Ei bine, da. Adică, după cum ai constatat deja, latră ca nebunul – dar se opreşte când îi

spui să se oprească. Asta a fost un argument esenţial. Şi nu latră, şi îi plac copiii – Vicky are două perechi de gemeni.

Zâne îi scărpină urechile ascuţite, iar Zod scheună ca şi cum era disperat după senzaţia aceea nemaipomenit de plăcută pe care i-o provocau degetele lui. Ochii aceia sclipiră când îşi sprijini bărbia pe genunchiul lui Zâne.

-Vezi! Aşa face! Se uită la tine ca şi cum ai fi centrul universului lui. Iar Vicky mi-a spus că nu i-a scormonit deloc prin grădină, deci nu i-a scos nici o floare. E dresat, e bun cu alţi câini şi cu oamenii. încearcă într-un fel să-i adune la un loc, precum face un ciobănesc cu oile, dar e blând. îi place să meargă cu camioneta. Asta a fost altă cerinţă, fiindcă va trebui să meargă la treabă cu mine. S-a comportat foarte bine azi când l-am luat cu mine şi ştiu că ar fi trebuit să vorbesc cu tine mai întâi.

- Pe noi nu ne-a lăsat să avem un animal de casă când eram mici.
- Mi-a zis Micha.
- Nu mi-am putut lua câine cât am stat în Raleigh, din cauză că stăteam la bloc, într-un apartament şi eram oricum mai mult la muncă decât acasă. Mă gândeam că-mi voi lua unul într-o zi, poate un labrador ori un retriever. Ştii..., desfăcu el braţele ca să arate mărimea. Un câine.

După ce mai frecă de câteva ori cu nădejde trupuşorul ciudat de musculos al animalului, provocând alte scheu- nături de plăcere, Zâne se ridică.

-Auzi, Generalul Zod, murmură el făcându-l instantaneu pe Zod să dea din coadă ca nebunul.

- Vicky îl are cam de trei luni. Oamenii care

l-au avut înainte s-au hotărât că până la urmă nu le trebuie un câine. Avea cam un an aşa că l-au dus la hingheri. Era, ştii cum se spune, în drum spre execuţie, când Vicky l-a salvat. Cu asta se ocupă ea. O să am eu grijă de el, să-l scot afară şi să-i dau de mâncare şi aşa mai departe, cât stau aici.

Zod se trânti la pământ şi începu să se rostogolească pe iarbă.

- De ce să ai parte doar tu de toată distracţia?

-Nu te superi?

- De ce m-aş supăra? Dumnezeule, e urât ca Mu- ma-Pădurii şi Baba-Cloanţa la un loc, după cum ar spune bunică-mea. Dar nu ştiu cum se face că îmi place chestia asta. Se aplecă şi îl mângâie pe capul lătăreţ. Ingenuncheaţi în faţa lui Zod!

Izbucnind în râs, Darby îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Zâne făcându-l pe câine să încerce să se strecoare între ei, după care să-şi ridice capul şi să scoată un urlet lung.

-Ce mama dracului de rasă mai este şi ăsta?

- Mi-a zis că nu ştie sigur. E posibil să fie o corcitură de buldog cu beagle cu cine mai ştie ce altceva. Tocmai îi arătam împrejurimile şi încercam să-l obişnuiesc cu pădurea ca să-şi facă acolo nevoile.

- Bună idee! Hai să mergem să bem ceva şi pe urmă să scoatem câinele la plimbare!

- Are o ciudăţenie, îl avertiză ea în timp ce se îndreptau spre casă, cu Zod între ei.

Amuzat, Zâne privi cum câinele sălta cumva vesel pe picioarele alea ciudate ale lui.

- Iubito, el *este* o ciudăţenie.

- Fură articole de îmbrăcăminte pe care le găseşte aruncate pe jos. Nu le roade, doar le adună şi le bagă în coteţul lui sau, mă rog, în

culcuş. Ii place să doarmă cu o şosetă sau un tricou care miroase a om. E în stare şi să scoată ceva din coşul de rufe dacă ajunge la el. Şi dacă încerci să i-l iei până dimineaţă e în stare să urle până i-l dai înapoi.

- OK, sunt în stare să suport chestia asta. Aruncă o privire spre ea şi câinele dintre ei, şi priveliştea asta îi făcu bine. Altceva?

- Ei bine, să nu cumva să rosteşti cuvântul r-e-c-o-m-p- e-n-s-ă fără să ai ceva bun pentru el la îndemână, că asta îl face să o ia razna.

- Şi tu ai?

- Vicky mi-a dat o pungă. Am băgat câteva în buzunar în caz că e nevoie să îl ademenesc înspre pădure.

-Atunci, bine. Recompensă.

Pentru o clipă Zod încremeni – precum statuia celui mai credincios câine de casă –, apoi, spre încântarea teribilă a lui Zâne, sări în sus vreo jumătate de metru ca şi cum ar fi avut arcuri, cu ochii mari şi nebuni de bucurie. Iar când recompensa nu-şi făcu apariţia, el continuă să ţopăie mai departe, reuşind chiar să facă un salt complet pe spate, în aer.

- Câine circar. Dă-i-o!

Darby se conformă şi aruncă una. Zod se repezi înspre ea, o înşfăcă, alergă de câteva ori în cerc în jurul lor şi pe urmă se opri să o clefăie.

- E urât ca naiba, decise Zâne punându-şi braţul pe umerii lui Darby. Dar e supersimpatic.

Şi puştiul din bărbatul de acum băgă mâna în buzunarul lui Darby şi, zâmbind, strigă:

- Recompensă.

Chiar după ivirea zorilor, având înainte o zi plină de pregătiri pentru petrecere, Darby

plecă spre locul unde avea treabă. Câteva ore, îşi făcu ea calculul, aveau să fie suficiente pentru ceea ce-şi propusese să termine, cu mult înainte de data programată, să îi ofere însoţitorului ei canin o experienţă în plus la slujbă şi pe urmă avea să se întoarcă înapoi la Zâne cu destulă vreme să se ocupe de ce mai trebuia pentru sărbătoarea din seara aceea.

Zod stătea alături de ea în camionetă, cu urechile lui mici vibrându-i în aerul care sufla prin ferestrele deschise. În timp ce întorcea ca să se depărteze de oraş şi o apucă pe drumul liniştit de dincolo de lac ce ducea înspre dealuri, decise că ea şi Zod făceau o pereche foarte norocoasă.

Amândoi îşi găsiseră locul.

În spatele lor, soarele se ridică pe cer, scăldând în lumină totul, cu promisiunea unei zile de vară absolut perfecte.

- O să fie o mulţime de copii mai încolo, Zod, şi de câini. O să avem o sărbătoare fabuloasă anul ăsta de 4...

Apăsă brusc şi cu putere pe frână. Zod icni surprins şi se mişcă în momentul în care ea trase pe dreapta. Văzuse femeia cu faţa plină de vânătăi luând-o la fugă aşa cum putea, şchiopătat, înspre copaci, în momentul în care se apropiase camioneta.

-Stai puţin, strigă ea în aceeaşi măsură şi lui Zod, şi femeii şi sări din camionetă. Nu-ţi fac nici un rău! Ai nevoie de ajutor. Se vede că ai păţit ceva. Înăbuşindu-şi cu greu instinctul de a se repezi spre ea, Darby rămase lângă camionetă. Nu apucase decât să-i arunce o privire, dar văzuse frica din ochii aceia umflaţi şi vineţi. Lasă-mă să te ajut! Te duc oriunde vrei să mergi. Eu sunt Darby. Cineva m-a bătut

şi pe mine odată şi am avut nevoie de ajutor. Lasă-mă să te ajut!

Auzi foşnet de frunze şi se chinui să rămână nemişcată.

- Sau pot suna pe cineva pentru tine. Pot suna pe cine vrei tu şi pot rămâne aici până vine persoana aceea.

Mai aruncă o privire – faţa trasă, slabă, plină de zgârieturi, păr blond spălăcit.

- Nu pot merge unde mergi tu. S-ar putea să mă vadă.

-Atunci întoarcem şi o luăm în sens invers. Oriunde vrei tu. Uite, ce-ar fi să întorc camioneta chiar acum? O întorc, ca să pornim în direcţia în care trebuie. Eşti rănită. Nu te pot lăsa aici singură. O să întorc camioneta, bine?

Cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, se sui înapoi în camionetă.

„Nu fugi”, îşi spuse ea în gând, „te rog, nu fugi”, repetă în timp ce întorcea încet, cu atenţie.

- Nu te cunosc.

- Eu sunt Darby. Darby McCray. M-am mutat în Lakeview în februarie. Pot să sun pe cineva şi să stau aici să aştept cu tine dacă nu vrei să te duc eu undeva.

Femeia ieşi încetişor de la adăpostul copacilor, cu ochii aceia umflaţi mişcându-se de la Darby la câine.

- II cheamă Zod. E foarte drăguţ. Nu îţi face nimic.

Ca să se asigure că nu va începe să latre, Darby îl mângâie în timp ce privirea femeii se îndreptă din nou spre şosea. Apoi, cu acelaşi şchiopătat vizibil, se repezi spre camionetă şi se urcă.

- Poţi să mă duci departe de aici?

Cuvintele îi ieşiră ca un şuvoi de pe buzele tremurânde.

- Pur şi simplu departe de aici?

- Sigur.

Trebuia să o ia uşor, cu grijă, îşi spuse Darby. Să păstreze tonul neprecipitat, uşor şi cu grijă.

-Te duc la clinică, începu Darby după ce porni. Sau la poliţie sau...

-Nu, nu, nu.

-Bine, nu-ţi face griji. Nu mergem nicăieri dacă nu vrei. Ai familie?

- Nu mă pot duce la ai mei. O să mă găsească acolo.

- În regulă.

În timp ce Darby vorbea, cu vocea aceea cât se poate de calmă, Zod începu să-i lingă femeii una dintre mâinile alea care-i tremurau şi pe urmă îşi puse capul în poala ei. Femeia începu să plângă.

- Poţi să mergi cu mine acasă sau...

Femeia îşi băgă mâna tremurândă în buzunar şi scoase o carte de vizită mototolită.

- Poţi să mă duci acolo? La el?

Când aruncă o privire la cartea de vizită, Darby expiră zgomotos.

-Tu eşti Traci, Traci Draper? Nu-ţi fie frică, spuse repede când femeia apucă încuietoarea portierei ca şi cum ar fi vrutsă o deschidă dintr-o mişcare şi să se arunce din mers. 11 cunosc pe Zâne. E prietenul meu. Mi-a povestit că-şi face griji pentru tine şi de ce. Te pot duce la el. E...

„Cum naiba să spun asta?"

- Noi suntem împreună. N-o să lase să ţi se întâmple nimic.

Traci îl apucă pe Zod şi clătinându-se, părea

că se agaţă efectiv de câine ca să nu cadă.

- Nu ştiu ce să fac.

- Ba ştii. Chiar acum faci asta, chiar acum încerci să obţii ajutorul cuiva.

- Dacă mă găsesc... De ce întorci aici?!! Panica o făcu efectiv să ţipe. Nu e bine pe-aici!

-Aici locuieşte Zâne. în momentul acesta nu se află la biroul lui din oraş. E prea devreme şi e sărbătoare, aşa că e încă acasă. Eu tocmai de aici vin acum. Stai liniştită! Nu o să ţi se întâmple nimic. Nimeni nu-ţi face nimic.

„Linişteşte-o, fă-o să te înţeleagă, ia-o uşor", îşi spuse Darby în gând.

- Le-am cunoscut pe mama şi pe sora ta. Sunt foarte drăguţe.

- A spus că o să le omoare, că o să le omoare şi pe ele, şi pe mine dacă încerc să merg la ele. O să le omoare.

- Nu vom îngădui să se întâmple aşa ceva, Traci. O să-l oprim. Uite, aia e maşina lui Zâne! O să intrăm în casă şi poţi să-i povesteşti ce s-a întâmplat.

Strângând câinele şi mai tare, Traci se răsuci ca să se uite în urma camionetei.

- Clint o să încerce să-l omoare dacă află că am venit aici.

-Nu-ţi face griji! Nu ştie nimeni că eşti aici. Mergem înăuntru, spuse ea după ce parcă. Şi ne vom gândi la cea mai bună variantă de plan. Coborî, se repezi să ocolească pentru a o ajuta pe Traci să coboare. E posibil ca Zâne să nu se fi sculat încă, dar am cheia. Uneori stau aici.

Cu Zod înainte, deschizând drumul, cu ţopăitul lui caraghios, o conduse pe Traci la uşa de la intrare, descuie, formă codul de la alarmă.

- Ce rapidă ai fost! îmbrăcat doar în nişte

pantaloni scurţi şi cu o cană mare de cafea în mână, Zâne ieşi din bucătărie. Dumnezeule, Traci!

Se repezi înainte, dar încetini când Traci se crispă sprijinindu-se pe braţul ferm al lui Darby. îşi îndulci mult tonul.

-Stai liniştită! Nu se întâmplă nimic, totul e OK. Hai să intrăm aici, să îţi dau nişte apă! Poate şi nişte cafea dacă vrei.

Porni înaintea lor. Nu numai că supravieţuise bătăilor şi abuzurilor, dar se şi ocupase cu strângerea dovezilor pentru a-i acuza pe abuzatori şi audiase destule victime la viaţa lui. Era posibil ca femeia să nu vrea ca un bărbat să pună mâna pe ea şi nici măcar să se apropie prea tare.

Uşurat că Darby părea să înţeleagă totul, ieşi să ia nişte apă, să-şi tragă pe el în grabă un tricou din debara, în timp ce ea o conducea pe Traci spre canapeaua din camera de zi.

Zod, cu ochii plini de dragoste, îşi puse capul pe canapea, lângă piciorul lui Traci.

- E... e un câine drăguţ.
- Chiar că e. Vrei nişte cafea?
- Doar apă, te rog. Mulţumesc. Nu ştiu ce să fac.
- O să ne gândim împreună la asta, îi spuse Zâne adu- cându-i paharul cu apă şi oferindu-i-L Apoi îi dădu o pungă cu gheaţă. Mai ai alte răni, Traci?
- M-a lovit în stomac de multe ori şi, când am căzut, m-am lovit rău la genunchi. Mă doare rău şi mă doare şi braţul de unde m-a apucat azi-noapte. Era beat şi s-a înfuriat foarte tare. Nu i-a plăcut ce îi făcusem pentru cină, şi mama lui îi spusese că am muncit în grădină numai o oră. Stau tot timpul cu ochii pe mine. Chiar dacă luă paharul cu ambele

mâini, acesta tremură violent în timp ce îl duse la gură, sorbind înghiţituri mici. Mi-a zis că sunt puturoasă şi că nu-s bună de nimic şi a început să dea în mine. Şi am crezut că de data asta chiar mă va omorî. Şi m-a obligat să fac sex cu el şi m-a durut şi m-a durut absolut totul în mine şi pe urmă m-a lovit din nou şi m-a zis că a fost o partidă de sex de doi bani şi că oricum nu sunt altceva decât o târfă.

Lacrimi noi îi şiroiră pe obraji, şi Darby îşi puse braţul pe umerii ei.

-Şi m-am gândit că dacă nu mor pe loc, trebuie să plec de acolo.

- Acum e acasă?

Traci îşi ridică ochii vineţi spre Zâne şi clătină din cap.

- Nu aş fi putut pleca dacă era acasă. A plecat foarte devreme la vânătoare cu fraţii şi tăticul lui. Dacă nu apar în grădină la treabă într-o oră sau aşa ceva sau să agăţ rufele spălate pe frânghie, maică-sa sau cumnată-sa vor veni să mă caute. Stau cu ochii pe mine, mă urmăresc de acasă de la ei şi îi spun tot dacă cumva nu fac ce îmi zice el să fac sau dacă vorbesc cu cineva. Te-au văzut când ai venit, îi spuse lui Zâne şi începu din nou să plângă. Dar el nu s-a înfuriat prea rău, fiindcă am reuşit să te fac să pleci destul de repede. Nu mi-a tras decât câteva palme pentru asta.

- îmi pare atât de rău, Traci. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Noi o să te ajutăm. O să avem grijă să nu mai dea niciodată în tine, să nu-ţi mai facă nici un rău. Doar că sunt câteva chestii pe care trebuie să le faci mai întâi. Trebuie să depui plângere.

Ea îşi lăsă capul în jos şi umerii părură să i se prăbuşească.

-A zis că mă omoară dacă încerc să fac asta

şi oricum nimeni nu va crede o târfă mincinoasă. Şi că, dacă mă vor crede, oricum o s-o omoare pe mama şi pe soră-mea.

- Nu vom îngădui să se întâmple aşa ceva. Trebuie să te vadă un doctor, Traci.

-Nu pot. Nu pot! O să înnebunească dacă aude, cum a făcut când am căzut pe scări şi am pierdut copilul. M-a lovit şi am căzut pe scări şi am pierdut copilul. Şi a înnebunit pur şi simplu când a văzut că am nevoie de doctor.

Darby şi Zâne schimbară o privire rapidă.

- Atunci ce zici să vină un medic aici? întrebă Darby încet, ţinându-şi în continuare braţul pe umerii ei, liniştitor. E vorba de o femeie medic. E prietena noastră. Şi îl ştii pe şeful poliţiei, Keller, nu, Traci? E un om cum-secade. Vrea să te ajute. Şi te va ajuta dacă îi povesteşti ce s-a întâmplat azi-noapte şi când ai pierdut copilul.

- Dar l-am minţit deja. A trebuit să-l mint!

-Asta nu mai contează acum, îi spuse Zâne.

- Pur şi simplu, trebuie să plec. Dacă voi pleca suficient de departe nu va putea să mă găsească.

„Şi să mergi unde?", îşi spuse Darby în gând. „Să faci ce?"

- Eu am fost măritată cu un bărbat care m-a bătut de m-a adus în halul în care eşti tu acum, făcu o pauză Darby când Traci întoarse capul să o privească în ochi. Dacă nu aş fi avut parte de ajutor, dacă nu ar fi fost oameni care să mă ajute atunci când am avut nevoie, mi-ar fi făcut şi mai mult rău decât îmi făcuse deja. Eram îngrozitor de speriată. Dar au fost oameni acolo care m-au ajutat. Şi poliţia l-a închis ca să nu mai poată să-mi facă rău.

- Ce ai făcut ca să-l faci să dea în tine?

-Nimic. Exact cum nici tu nu ai făcut nimic.

Oamenii de felul acesta te rănesc din cauza unor probleme, din cauză că e ceva în neregulă cu ei, nu cu tine, nu că ai fi făcut tu ceva.

- De ce ai venit la mine, Traci?

La întrebarea lui Zâne, ea îşi plecă din nou capul, şi mâinile i se încleştară pe poalele lungi ale rochiei de stofă pe care o purta.

- Clint zicea că era o minciună că tatăl tău te bă- tea atât de rău când erai copil, dar mama a spus că era adevărat. Şi mama nu minte. Clint minte. Poţi să mă ajuţi să divorţez de el, dar oricum trebuie să plec departe de-aici.

- Există locuri unde să fii în siguranţă fără a trebui să pleci departe de aici. Sora mea lucrează cu oameni care au nevoie de ajutor, de locuri sigure. Te putem duce la un adăpost. Pot să obţin pentru tine un ordin de restricţie în ceea ce-l priveşte şi te pot ajuta să ajungi într-un loc sigur. Şi te pot ajuta şi să obţii divorţul.

- Nu am bani să te plătesc. Poate mama...

-Nu e nevoie să plăteşti. E nevoie însă să vorbeşti cu şeriful, să îi spui ce s-a întâmplat. Să îi spui ce s-a mai întâmplat şi înainte. Ce s-a întâmplat când erai însărcinată.

- Mi-a zis că mă omoară şi pe mine şi întreaga mea familie, dacă fac asta.

-Asta îi vei spune şerifului Keller. Ii povesteşti tot, şi eu voi fi acolo, lângă tine, în calitate de avocat al tău, bine? O laşi pe doctoriţă să te examineze ca să îi poată spune şerifului cum te-a rănit, bine?

- Dacă fac asta poţi să ai grijă ca familia mea să nu păţească ceva?

- O să ne asigurăm că nu se va întâmpla nimic cu ei.

- Pot să o sun pe doctoriţă, Traci, şi pe

mama ta. Pot veni amândouă încoace.

Ea încremeni, şi mâinile îi rămaseră inerte în poală.

- Mama poate să vină aici? Poate să meargă cu mine în locul acela sigur?

- O să vedem cum facem, spuse Zâne ridicându-se. Vreau să-mi spui dacă e în regulă să-l sun pe şeriful Kel- ler. Şi lui Darby să-i zici dacă e în regulă să le sune pe doctoriţă şi pe mama ta. Nu vom face nimic dacă nu eşti tu de acord.

- îmi e foarte frică! Sunt atât de obosită! Işi lăsă capul pe spătarul canapelei şi închise ochii. Azi-noapte aproape că am sperat că o să mă omoare pur şi simplu ca să scap. Nu mai pot trăi aşa. Nu vreau să mai trăiesc, dacă asta e viaţă. Dacă sunaţi, se va schimba totul. Am nevoie de schimbarea asta, aşa că puteţi să sunaţi. Dar, vă rog, chemaţi-o pe mama! O vreau pe mama mea.

Işi puse faţa în mâini şi suspină.

Pe Darby povestea asta o şocă până în măduva oaselor, căci îi aduse aminte totul, făcând-o să retrăiască de parcă se întâmplase ieri groaza, şocul, sentimentul teribil de neajutorate pe care îl simţise când luase bătaie de la bărbatul ce jurase să o iubească şi să o preţuiască.

Mai mult decât atacul lui Graham Bigelow, realiză ea, faptul că fusese martoră la chinul lui Traci, la sentimentele de pustiire, disperare şi teroare pură ce o copleşiseră, o transportase într-o clipă înapoi în trecut, la clipele când simţise şi ea aceleaşi lucruri.

Şi avu şi ea aceeaşi senzaţie acută de nevoie

disperată, viscerală de alinarea propriei mame.

Lee ajunse primul, aşa că Darby îşi făcu de lucru ca să pregătească nişte cafea în timp ce bărbatul vorbi încet cu Traci şi Zâne în camera de zi.

Voci blânde, se gândi ea, şi la fel de blând intră să le ducă cafeaua, după care se retrase ca să aştepte pe cine mai trebuia să vină. Şi să îi lase puţină intimitate lui Traci.

Şi îşi aminti propria ei declaraţie de la poliţie, cât de calmi fuseseră cei de acolo şi, da, cât de blânzi. Răbdători, realiză ea, o ajutaseră să-şi croiască drum înapoi în coşmarul prin care trecuse ca să poată să le ofere toate informaţiile de care aveau nevoie.

Ce-şi dorise cel mai mult atunci? Să fie mama ei acolo.

Urmări cu privirea maşina apropiindu-se pe şoseaua abruptă, coborî să îi iasă înainte mamei lui Traci şi, observă ea, şi surorii ei care coborî şi ea din maşină.

Văzu că mama lui Traci era încălţată în papuci de casă. îşi simţi ochii pârjoliţi de lacrimi fierbinţi – din cauza propriilor amintiri, din cauza propriului sentiment de uşurare pe care îl simţise. Se luptă să le înăbuşe şi întinse mâna să o apuce pe cea a lui Lucy Abbott.

- E înăuntru, cu şeriful Keller şi cu Zâne. Nu vrea să meargă la clinică, dar doctoriţa Ledbecker e în drum spre noi.
- Cât de rău este... Trebuie să...

-A lovit-o, doamnă Abbott. Nu a fost prima oară, dar putem să ne asigurăm că a fost ultima.

- Du-te la ea, mamă! Eu am nevoie de o clipă aici. Poate să intre? întrebă Allie.

-Desigur! Drept înainte, doamnă Abbott..., spuse Darby ezitând, apoi adăugă urmându-şi instinctul. O să aibă nevoie pur şi simplu să o ţineţi în braţe un timp. Nu îi trebuie nimic altceva.

Dând din cap, Lucy se repezi spre casă şi intră.

- OK, spuse Allie cu maxilarele aproape încleştate. Unde e nemernicul ăla?

-Traci zicea că a plecat dimineaţă devreme să meargă la vânătoare. Atunci a reuşit să fugă.

- La dracu', era şi vremea. Scuze... mamei nu îi place să vorbesc aşa, dar pur şi simplu nu mă pot abţine câteodată. Cum a ajuns până aici?

- Aveam o treabă pe care voiam să o termin la un client pe Highpoint Road şi am întâlnit-o pe drum, am văzut că e rănită şi am convins-o să urce în camionetă. A vrut să vină aici. Avea cartea de vizită a lui Zâne la ea.

- Măcar în cele din urmă a dovedit puţină raţiune. Ochii lui Allie se umplură de lacrimi şi clipi de câteva ori să le alunge, după care o îmbrăţişă pe Darby. Să fii binecuvântată.

-Nu, eu nu...

- Să fii binecuvântată, repetă Allie. Lasă-mă să îţi mulţumesc. Am fost nebună de îngrijorare şi de furie din cauza lui Traci foarte mult timp, aşa că lasă-mă să-ţi mulţumesc şi să mă adun un pic înainte de a intra.

-Te-a ameninţat. Şi pe tine, şi pe mama ta.

Allie se trase brusc înapoi.

- A zis că, dacă pleacă sau dacă pomeneşte cuiva despre bătăi, o să vă facă rău. L-a crezut, aşa că poate nu e cazul să fii atât de furioasă pe ea.

Cu buzele subţiate de încordare, Allie se uită lung înspre lac, înspre dealuri.

-Uite ce e, îţi spun ceva cât se poate de limpede, eu şi Jim al meu putem să avem grijă de noi şi de copilaşii noştri. De mama şi de Traci şi să fie ai dracului Clint Draper şi cu toţi ai lui! Soră-mea vine acasă şi cu asta, basta, chiar dacă va trebui să o târăsc eu însămi de data asta.

-Nu ar trebui încă să meargă acasă.

Fierbinţeala furiei uscă instantaneu lacrimile lui Allie care se răsuci înspre Darby.

- Dacă zici că să se întoarcă la nemernicul ăla îţi trag una în gură chiar acum.

-Nu, nu asta zic. Zâne a sunat-o pe Britt, iar Britt chiar în momentul acesta se ocupă de aranjamentele necesare ca Traci să meargă la un adăpost în Asheville. Mama voastră poate merge cu ea, dacă asta vrea. Ii va fi mai bine într-un adăpost pentru moment, până când Lee apucă să îl bage pe Clint în spatele gratiilor^şi până când se va simţi şi ea cât de cât în siguranţă. Acolo va avea parte de un program de consiliere, va putea să vorbească cu alte femei care au trecut prin ce a trecut ea şi aşa mai departe.

- Foarte bine, oricât de mult mi-aş dori să o văd acasă, poate că şi asta e o decizie de bun-simţ. Mereu a fost atât de deşteaptă şi de drăguţă surioara mea cea mică. îmi vreau sora înapoi.

- O spionau, Allie. Familia Draper – stăteau cu ochii pe ea ca să fie siguri că nu depăşeşte limitele impuse. Iar el i-a ameninţat familia în caz că depăşeşte limitele alea. I-a trebuit mult curaj să fugă.

- Ai dreptate.

Expirând o gură bună de aer, ca şi cum ar fi vrut să se cureţe de negreala pe care o simţise, Allie îşi împinse spre spate părul blond-închis.

- OK, ai dreptate şi eu va trebui să găsesc un mod prin care să scap de furia asta. O să intru acum.

- Iar eu o să stau aici ca să o aştept pe doctoriţă.

-Nu voi uita niciodată ce ai făcut astăzi. Şi nimeni din Lakeview nu va uita ce ai făcut, repetă Allie strângându-i mâna. Dar nici familia Draper, aşa că ai grijă, Darby!

Când sosi Charlene, Darby o duse înăuntru. În timp ce Zâne le pofti pe Traci – cu mama de care se lipise toată – şi pe Charlene într-o cameră de oaspeţi, Darby luă o cola şi-l scoase pe Zod afară la plimbare.

- Ai stat tot timpul cu ea, nu-i aşa? îi murmură câinelui. Ai inimă bună.

Se duse agale spre copaci unde Zod mirosi de câteva ori, ţopăi pe picioarele alea scurte ale lui şi în cele din urmă îşi făcu nevoile.

- Da, aşa se face şi aici este locul unde trebuie să faci asta. Nu ai voie să-ţi faci nevoile pe gazonul meu frumos sau în grădiniţele de flori minunate pe care le-am creat.

Când se întoarse din nou, dădu cu ochii de Zâne care stătea la una dintre mese, notându-şi ceva într-un blocnotes.

- lată-te, exclamă el ridicându-se în picioare şi apropi- indu-se de ea în timp ce Zod ţopăia în jurul lor, o strânse în braţe. Nu fi tristă! E o zi frumoasă. Nu fi tristă!

- Ştii, povestea asta m-a dus înapoi în timp. Nu a fost ca atunci când am avut de-a face cu Bigelow – atunci a prevalat instinctul de supravieţuire, trebuia să fug sau să mă lupt, şi

chiar şi aşa mi-am amintit cum mă simţisem când nu ştiam cum să mă lupt cu Trent. Ce s-a întâmplat azi m-a dus înapoi în timp la tot ce s-a petrecut după aceea. A fost cea mai terifiantă noapte din viaţa mea. De câte nopţi dintr-astea îngrozitoare o fi avut parte Traci?

- Toate se termină chiar acum. O să avem grijă să fie bine. Lee deja a obţinut un mandat. A sunat doi agenţi şi acum au plecat deja spre familia Draper.

-Nu vor fi acolo dacă au plecat la vânătoare.

-Asta-i altă poveste, spuse Zâne mângâind-o uşor pe braţe şi făcând apoi un pas în spate. în momentul acesta nu e sezon de vânătoare la nimic, aşa că Lee o să-i înhaţe şi pentru chestia asta. La un moment dat, oricum Clint o să se întoarcă acasă. între timp, Britt vine încoace. Emily a făcut un pachet cu nişte provizii gen săpun şi pastă de dinţi şi dintr-astea de baie, aşa că va trece pe la ea să le ia şi pe urmă o să o ia pe Traci de aici şi merge să o ducă la adăpost unde va sta cu ea până se instalează. Asta în cazul în care Charlene zice că e în regulă să plece. Dacă nu, Britt o va duce mai întâi la spitalul din Asheville.

- Ai fost atât de calm cu ea, murmură Darby. Atât de calm şi de bun. Ai ştiut exact ce să spui, cum să spui.

- Face parte din meseria mea.

- Ba nu. Nu, nu. Agitată, făcu câţiva paşi îndepărtân- du-se în timp ce vorbea. Nu are legătură cu meseria ta. Pur şi simplu aşa eşti tu. Şi indiferent ce i-ai spus când te-ai dus să o vezi, când i-ai dat cartea de vizită, sigur a fost exact ce trebuia şi în felul în care trebuia, altfel nu ar fi păstrat-o şi nici nu ar fi vrut să vină la tine.

-Am fost şi eu în locul ei odată.

-Mai rău. Mai rău. Şi uită-te la tine acum, spuse ea întorcându-se. Ai fi putut să devii cinic, ai fi putut să devii rău şi meschin, sau ai fi putut de atâta bătaie pur şi simplu să nu mai ai pic de voinţă, să devii o cârpă. Dar nu a fost aşa. Eşti bun şi blând, şi iubitor, şi ţi-ai construit o viaţă care să aibă un scop. La dracu'. Pe-a mea, însă, chiar mi-ai dat-o peste cap.

El izbucni în râs ridicând nedumerit din sprâncene.

- Cum aşa?

-Am venit aici fiindcă locul acesta corespundea listei mele de cerinţe. Ar fi putut fi oricare din zece alte locuri, dar dintr-un motiv sau altul am ajuns aici. Mama spunea mereu că toate se întâmplă cu un scop în viaţa asta. Şi cred că aşa este. Lakeview era departe – ăsta a fost primul criteriu. Pe urmă sezonul cald care ţinea mai mult, mărimea comunităţii, topografia şi aşa mai departe. Toate astea se potriveau.

- Mi-ar fi greu să dau peste cap sezonul de grădinărit. Mai ai ceva cola în aia?

Ea îi împinse cutia.

- Nu e vorba de asta. Aveam şi nişte ţeluri cât se poate de clare. Dacă, după ce stăteam aici câteva săptămâni, mi se părea că mi-e bine, atunci trebuia să-mi lansez afacerea. Asta era prima chestie pe listă. Pe urmă, a doua, la mică distanţă, ştii? Să-mi găsesc un loc al meu, să cumpăr o casă şi nişte pământ, să îl transform într-un cămin. Să îmi fac relaţii în cadrul comunităţii, să mă integrez cum trebuie, să-mi fac prieteni.

- Din câte se pare ai reuşit în bună măsură să faci toate astea. Nu văd unde ţi-am dat eu toate astea peste cap.

- Nu? Ei bine, nu am terminat încă. îmi place sexul.

- Şi pentru chestia asta sunt recunoscător.

Agitată, ea îşi vârî mâinile în buzunare, apoi le scoase iar.

- La naiba, nu e nimic rău să găsesc un tip – care să nu aibă obligaţii, să fie de încredere, să fie un tip interesant şi să mă atragă – şi cu care să fac sex. Dacă e şi superarătos, amuzant şi deştept... cu-atât mai bine pentru mine!

Zâne se sprijini cu un şold de masă mângâind câinele fericit cu piciorul în timp ce turna nişte cola pe gât.

- Tot nu văd unde e partea cu viaţa dată peste cap.

Ea îşi scoase şapca şi începu să se lovească peste coapsă cu ea.

- Ai auzit cumva cuvântul relaţie în tot ce am îndrugat eu până acum? Ai auzit pe lista cu cerinţele mele să fi inclus cuvintele „relaţie serioasă”? Nu, nu ai auzit. Genul de relaţie în care ajung practic să trăiesc cu el şi nu apuc să-mi transform propria casă într-un cămin.

-Am dat jos tapetul ăla înfricoşător şi am şi văruit.

-Asta o face cât de cât locuibilă, dar nu o face un cămin. Iar acum, chiar acum, ce fac? Mă duc cu Zod între copacii ăia din spate şi îl felicit că nu a făcut caca pe gazonul meu ori în grădina *mea.* Nu a lui Zâne, a mea. Pronumele ăsta personal e numai din cauză că mi-ai dat viaţa peste cap şi pentru că aici e căminul meu.

-Uită-te la el, spuse Zâne desfăcându-şi braţele. Tu ai transformat locul ăsta într-un cămin. Eu nu ţi-am dat peste cap absolut nimic.

- Dar tu m-ai lăsat, spuse ea, deşi îşi dădea

seama cât de slab era argumentul acesta. Şi pe urmă te-am văzut cu Micha, un prieten pe care îl ai aproape de când eraţi mici. Te văd cu familia ta şi cu toţii sunt al naibii de extraordinari şi te văd cu orice persoană pe lumea asta şi îmi dau seama că eşti un om în adevăratul sens al cuvântului.

- Om sunt. Asta nu pot nega.

- Of, nu mai face atâta pe deşteptul. Nu vezi că sunt nervoasă? Şi agitată? Mă uit la tine şi văd cât de bun şi de iubitor eşti pentru că în esenţă eşti un om de onoare.

- Ei... s-ar putea cam acum să începi să exagerezi.

-Văd că ai onoare, se răsti ea la el. Văd asta, simt asta, aud asta. Şi nu înţeleg de ce dracului nu te-am cunoscut abia peste câţiva ani de acum înainte, după ce-mi voi fi terminat tot ce-mi pusesem pe lista mea atât de înţelept alcătuită.

Acum el zâmbi.

-Soarta? Nici eu nu căutam toate astea. Nu te căutam, dar, iată-mă, te iubesc, Darby.

- Ştiu, exclamă ea îmbufnată. Şi dacă asta nu înseamnă să am viaţa complet dată peste cap, să ştii că şi eu te iubesc.

- Ştiu. Dar îmi place să te aud spunând-o. Puse jos cutia de cola. Hai să mergem acasă, Darby! Vino acasă!

Ea era deja acolo, se gândi oftând resemnată.

- îmi păstrez casa.

- De ce n-ai face-o? O să o faci absolut spectaculoasă, o să construieşti acolo sera de care vorbeai, îţi ţii acolo echipamentele şi sculele şi Dumnezeu ştie ce altă maşinărie complicată o să-ţi treacă prin minte să mai iei.

Casa ta e un element esenţial firmei High Country Landscaping.

Ea îi făcu cu degetul arătător un semn amenințător.

-Vezi, mă înţelegi tot timpul. Ăsta-i încă un mod în care...

- îţi dau totul peste cap? termină el propoziţia.

- Da, răspunse ea pur şi simplu predându-se şi prin- zându-i faţa în palme. Cred că pur şi simplu va trebui să trăiesc cu asta. Şi cu tine.

capitolul 23

Zâne aşteptă cu sora lui cât timp Charlene termină să se ocupe de rănile lui Traci.

- Pot să merg cu tine, începu el. Să te ajut să le duci pe ea şi pe mama ei să se mute în adăpostul ăla.

-Nu, ai deja o grămadă de treburi de făcut aici, plus că aşa îmi dai nişte timp să vorbesc cu Traci. Pasul pe care e pe cale să-l facă e unul mare şi înfricoşător.

- Să-mi trimiţi mesaj după ce o instalezi acolo, bine? spuse el uitându-se la ceas. Speram ca până acum să primesc veşti de la Lee.

- Lasă-l pe Lee să se ocupe de chestii poliţieneşti. Eu mă ocup de partea mea, de psiholog, iar tu te ocupi de partea ta, avocăţească. Şi de aia foarte importantă de gazdă la petrecerea aia uriaşă. Se uită şi ea la ceas. Vin şi eu peste câteva ore ca să dau o mână de ajutor – şi la fel şi Silas, după ce termină cu chestiile poliţieneşti. Vine şi Emily –

cu Audra cu tot. Rezolvăm noi cumva totul.

- Ştii, mă gândesc la ziua de azi ca la Ziua Independenţei lui Traci.

- E un gând bun.

Dar Zâne îşi cunoştea sora.

- Ţi-e teamă că va renunţa.

-Are oameni care o sprijină, dar are şi un drum dificil de parcurs înainte. Să sperăm.

Iar el îşi repetă speranţa asta în timp ce o ajută pe Traci să urce în maşina lui Britt, amintindu-i să îl sune la orice oră, oricând, dacă avea nevoie de el. După ce îi mulţumi lui Charlene şi se asigură că Allie ştia ce să facă în continuare, rămase acolo, o clipă, pe dealul lui. Care acum era liniştit, unde acum nu se mai auzea nimic, doar lacul de dedesubt sclipea în soare.

Era o zi perfectă de vară, se gândi, ca un ecou al vorbelor de mai devreme ale lui Darby. Genul de zi în care să te plimbi cu barca, să mănânci o salată de cartofi şi să bei o bere la umbră. Genul de zi în care aveai impresia că nu există nimic greu sau rău pe lumea asta.

Doar că exista şi mereu avea să existe. Viaţa însemna că trebuia să treci iar şi iar precum o corabie şi prin valuri rele şi prin valuri grele şi să rămâi la suprafaţă, să le învingi.

Ceea ce avea de gând să facă şi el.

După ce se folosi de mandat ca să intre în casa lui Traci şi vorbi cu mama lui Clint cea cu privirea aia rea şi tăioasă acasă la ea şi cu soţia cea şleampătă – cuvântul îi veni instantaneu în minte – a fratelui lui acasă la aceasta, Lee deduse că se prinseseră deja că ceva nu e în regulă.

Acasă la Jed Draper, trei copilaşi – doi în

scutece care trebuiau schimbate şi un al treilea cu o privire obraznică şi nişte genunchi plini de julituri – urlară, se schimonosiră şi se certară între ei până ce Lee simţi că îi plesneşte capul.

Dar Sally Draper nu se abătu deloc de la povestea ei, una care se potrivea cu cea spusă de soacra ei, aproape cuvânt cu cuvânt.

Nu ştia unde plecaseră bărbaţii – cu siguranţă nu la vânătoare! Era mai degrabă posibil să fi mers la pescuit, să fi mers cu cortul, într-o drumeţie o zi sau două. Şi dacă nerecunoscătoarea aia de Traci spunea că fratele ei o atinsese măcar cu o floare era o mare mincinoasă pe lângă faptul că era o târfă leneşă.

Bea Draper, mama familiei, îi zisese cam acelaşi lucru şi mai adăugase nişte înfloriturі. Cum că Traci avea o fire îngrozitoare, că arunca mereu cu lucruri în bietul ei fiu care muncea din greu toată ziua. Că era împiedicată ca un catâr în două picioare, că mereu se împiedica de lucruri – pe care ea însăşi le lăsa aiurea – şi se prăvălea la pământ din te miri ce.

Lee observă oglinzile aşezate în ambele case pe pervazul ferestrelor ca să dea înspre curtea din spate a lui Traci. Se gândi la toate astea în timp ce se înapoia în casa unde trăise Traci şi la ce găsise – sau mai degrabă nu găsise – acolo.

Femeia fugise în zori doar cu hainele de pe ea şi cartea de vizită a lui Zâne în buzunar. Totuşi, înăuntru găsi doar două rochii făcute de mână, ambele din bumbac, fără nici o formă, la fel ca aceea pe care o avusese pe ea. Nici o bijuterie, nici un fel de farduri – nici măcar un ruj – două cămăşi de noapte din bumbac cu care nu s-ar fi îmbrăcat nici măcar bunică-sa şi nici măcar o singură pereche de pantofi.

El crescuse alături de mama şi sora lui, avea o soţie şi locuise cu o copilă pe care o considerase practic ca fiind a lui de pe vremea când era adolescentă, aşa că îşi închipuia că ştie ceva despre nimicurile femeieşti aşa cum le spunea el.

în casa aceea nimic, absolut nimic nu era firesc.

Şi ura faptul că nu avusese nici o putere şi nici o autoritate să facă ceva în privinţa asta. Cel puţin până acum.

Se duse spre casa familiei McConnell şi îi găsi pe amândoi afară, în grădină. Apăsându-se pe şale, Sam se îndreptă şi dădu din cap în semn de salut.

- Bună ziua, domnule şerif!

-Ce roşii frumoase aveţi, Sam.

- Da, chiar că avem şi încă foarte multe. Putem să-ţi dăm şi ţie să iei acasă.

Lee se scărpină în bărbie.

-Nu ştiu dacă vă vine să credeţi, am fost convinşi de cineva anul ăsta să ne plantăm şi noi câteva. Nu multe, doar câteva fire, dar le merge tare bine. Aş vrea să stau puţin de vorbă cu voi dacă se poate.

- Da, ne-am gândit că o să treci pe aici, zise Mary Lou potrivindu-şi ochelarii pe nas. Am făcut nişte limonadă proaspătă azi-dimineaţă. Hai să mergem să ne aşezăm la umbră!

- Foarte bine.

- Mai târziu aşteptăm copiii să facem un grătar înainte să mergem cu toţii la lac să vedem spectacolul, spuse Sam în timp ce se îndreptau spre verandă.

- Da, ar trebui să fie frumos.

Mary Lou se duse după limonadă, iar Lee se aşeză cu Sam pe şezlongurile de pe verandă, oftând uşurat când se puse jos.

-Voiam să vă întreb dacă aţi văzut sau aţi auzit ceva azi-noapte dinspre casa lui Clint Draper.

- Nu prea. Aveam aerul condiţionat pornit şi ferestrele închise, spuse Sam oftând şi el. A bătut-o din nou pe fetiţa aia, nu?

- Da, şi ea a reuşit să fugă dimineaţă devreme, bătută ruptă. Nu aţi văzut-o, nu-i aşa? Nici pe ea, nici pe Clint când a plecat?

- îmi pare rău că nu. Nu am văzut-o niciodată la volan, deci îmi închipui că a plecat pe jos. Am fi ajutat-o noi dacă am fi văzut-o.

-Ştiu.

Mary Lou ieşi cu o tavă cu pahare, şi Lee exclamă zâmbind:

- Mamă ce bine arată, Mary Lou!

- A fugit, draga mea, îi spuse Sam. A plecat azi-di- mineaţă, l-a părăsit.

Mary Lou puse jos tava brusc, făcând paharele să zăngănească.

-Slavă Domnului! Ne-am făcut griji când v-am văzut pe tine şi pe ceilalţi agenţi că de data asta a omorât-o. Dar e teafără?

- Va fi. Din informaţiile mele, Clint a plecat cu tatăl şi cu fratele lui dimineaţă devreme. La vânătoare, din câte ştiu eu, la pescuit după câte susţine bătrâna Draper.

- Eu sunt mai degrabă sigură că e vorba de vânătoare şi am şi auzit nişte împuşcături când am ieşit afară, spuse Mary Lou dându-le fiecăruia câte un pahar şi aşezân- du-se şi ea. Ca întotdeauna, fac ce vor şi când vor.

- Nu ştiţi din întâmplare pe unde la place să colinde?

Acum Sam clătină din cap.

- Ştiu că pun capcane pentru căprioare chiar la marginea proprietăţii, între noi, câteva.

Şi ca să spun adevărul, domnule şerif, eu, unul, nu m-aş duce să îi caut în pădure când ştiu că au puşti asupra lor şi posibilitatea de a se ascunde. Dacă puneţi piciorul pe pământul lor sunt în stare să golească încărcătoarele în voi şi să susţină că e dreptul lor.

- Cu siguranţă Bea Draper le-a spus că aţi fost la ei. Au aparate de emisie-recepţie, adăugă Mary Lou. Era în jur de nouă, cred – după ce am auzit noi împuşcăturile alea – şi am văzut-o ducându-se la casa de alături şi intrând înăuntru ca şi cum ar fi fost la ea acasă. Când a ieşit nu părea prea fericită. Bănuiesc că a văzut că Traci nu mai e acolo.

-Atunci cu siguranţă a dat alarma şi le-a spus bărbaţilor chestia asta, continuă Sam. După asta aţi apărut voi. Probabil că le-a transmis să stea departe de aici, cel puţin până plecaţi.

- Bun, spuse Lee bând nişte limonadă. N-o să rămână acolo, în pădure. Iar noi o să plecăm, dar cineva va rămâne să supravegheze zona. V-aş rămâne recunoscător dacă puteţi face acelaşi lucru şi să mă sunaţi imediat ce daţi cu ochii de unul dintre ei.

- Sigur că da, spuse Mary Lou bătându-l uşurel pe soţul ei pe mână. Dar te rugăm să nu ne pomeneşti numele în toată afacerea asta. Sunt nişte oameni foarte răzbunători.

-Nici o problemă. Mă sunaţi pe mobilul meu, da?

-Ai grijă de tine, adăugă Sam. Nu se vor purta prea frumos în momentul în care vii să îl bagi la puşcărie pe unul de-al lor.

- Fix asta intenţionez să fac.

Lee stabili ture de agenţi – câte doi – care să supravegheze proprietatea familiei Draper. El

însuşi avea să intre în următoarea tură, dar decise să dea o fugă până acasă ca să-şi anunţe familia despre cum stăteau lucrurile.

Găsi mesele deja acoperite cu feţe de masă colorate, luminiţele atârnate şi pe fiii lui agăţând în continuare altele. Şi pe fetiţa care îi spunea Bunu jucându-se cu cel mai urât căţel din lume. Audra se ridică şi păşi încetişor spre el, clătinându-se pe picioruşele ei grăsuţe absolut adorabile, zâmbind şi gângurind cu braţele deschise să-l întâmpine.

El o ridică în braţe şi o învârti făcând-o să ţipe de plăcere. Câinele cel urât se repezi să sară pe Molly şi începu să se bată în joacă cu ea în timp ce Rufus al lui moţăia la umbră. Mirosea a limonadă şi a mâncăruri delicioase şi auzi râsul delicios al soţiei lui prin uşile deschise.

Normalitate, se gândi el. Se simţea bine acum că revenise, măcar pentru scurtă vreme, la normalitate.

Audra se zbătu să o dea jos, apoi se îndreptă spre Darby care – alte ţipete de plăcere – o ridică pe fetiţă pe umeri înainte să continue să se ocupe de beculeţe.

Intră şi o văzu pe Emily verificând dacă se fierseseră cartofii pentru salată şi pe Zâne care se lupta cu zecile de ouă fierte pe care le avea de curăţat.

-Ar trebui să existe o sculă pentru chestia asta, se plânse el.

- Chiar există. Le numim mâini. Se întoarse, iar Lee văzu scânteia de uşurare din ochii ei când îi întâlni pe ai lui. Şi, poftim, au mai venit două mâini disponibile să te ajute, spuse ea veselă.

- Unde e Silas?

- Lam lăsat pe el şi pe Ginny să supravegheze locul pentru moment. Mă duc să-l schimb peste puţin timp.
- În regulă, stai jos aici, lângă Zâne. Vrei nişte cafea cu gheaţă?
- Iubito, m-aş fi însurat cu tine numai pentru cafeaua asta cu gheaţă. A primit cineva veşti de la Britt?
- E la adăpost cu Traci şi mama ei, spuse Zâne. Curând porneşte înapoi spre casă. Să înţeleg că nu i-ai găsit pe bărbaţii Draper.
- Da, aşa e, dar o să vină ei. Femeile au aparate de emisie-recepţie, aşa că ştiu că îi aşteptăm.

Se duse la chiuvetă – i se spusese asta de mai multe ori până îi intrase în obicei – şi se spălă pe mâini, după care se aşeză şi puse mâna pe un ou.

- Femeile ne aşteptau şi aveau poveştile pregătite. Mary Lou McConnell mi-a spus că Bea Draper a fost acasă la Clint în jur de 9 dimineaţă. Probabil a văzut că Traci nu e acolo, aşa că s-au pregătit să ne toarne nişte minciuni. Descoji un ou – şi la chestia asta fusese şcolit – şi se întinse să ia altul. Pot să vă spun sigur ceva, fata aia a avut viaţă grea acolo. Amândouă femeile aveau binoclu la fereastră fixat drept spre curtea din spate a lui Traci. Nu minţea când a zis că o urmăresc. Şi copiii ăia – copiii lui Jed Draper, ştii cum sunt? Casa e împuţită şi ăia doi nu erau îmbrăcaţi cu altceva decât nişte scutece murdare şi cel mare avea o mutră de parcă ar fi fost gata să-i sufoce în somn dacă ar fi putut să scape nepedepsit.
- Of, Lee!
- Ştii, Em, există un anumit gen de privire. El e mic, dar totuşi privirea aia pe care o au bărbaţii o are şi el. Şi pe urmă am venit acasă,

continuă el în timp ce des- cojea al treilea ou. Am văzut băieţii noştri lucrând împreună. Şi fetiţa aia dulce aleargă spre mine, mirosind a iarbă proaspăt cosită şi a şampon şi îmbrăcată cu minunăţia aia de costumaş... sau ce-o fi...

- Salopetă, murmură Emily, aşezând cafeaua lângă el şi trecând în spatele lui să-i maseze umerii încordaţi.

- Ei bine, îi vine de minune salopeta aia şi acum e în spinarea lui Darby, ţopăie acolo fericită ca un căţeluş jucăuş. Asta m-a făcut să mă gândesc la copilaşii ăia – nu e vina lor –, dar copilaşii ăia peste cincisprezece-douăzeci de ani o să fie băgaţi în spatele gratiilor de cei care se vor ocupa cu ce mă ocup eu acum, ştiţi? Sigur vor ajunge la închisoare. Nici nu au cum altfel, nu au nici o şansă.

- Unii găsesc şanse, totuşi, spuse Zâne.

- Da, e adevărat. Şi cel mai bine e să ne amintim asta. Aplecându-se, Emily îl sărută pe obraz.

- Hai, du-te să te joci cu nepoată-ta! Eu şi Zâne putem termina aici.

- Ba nu, e OK. Mă relaxează să descojesc ouă. Şi am nevoie de ceva relaxare, spuse întinzându-se să o mângâie pe mână pe Emily şi uitându-se spre Zâne. Zâne, eşti un om bun. Voiam să-ţi zic asta în caz ca nu ţi-am mai zis-o de curând. Nu te pricepi deloc să descojeşti ouă, asta fără îndoială, dar eşti un om bun. Acum, dacă aş fi în locul tău, aş lăsa chestia asta în seama mea şi m-aş duce afară la femeia aia cu picioare lungi să o ajut să agate luminiţele şi să mai încerc o dată să o vrăjesc ca să se mute aici cu tine.

- Nu e nevoie. Se mută mâine.

Emily scoase o exclamaţie fericită, foarte asemănătoare cu ţipetele de bucurie de mai

devreme ale Audrei şi pe urmă îl luă pe Zâne de gât ca şi cum ar fi vrut să-l stranguleze.

- Eu sunt aici de mai bine de o oră şi tu abia acum îmi spui chestia asta?

- M-am concentrat din greu să reuşesc să descojesc ouăle astea.

-Tu... Acum îi înclină uşor capul într-o parte. Ieşi afară! Du-te să pui luminiţele alea şi pe urmă ai grijă ca verişorii tăi să termine de pus toate mesele pe care le au de pus.

- Da, doamnă.

Ieşi în fugă.

- La naiba, cartofii mei, îşi aminti ea şi se repezi spre oala de pe aragaz.

- A fost o dimineaţă grea, începu Lee.

Serioasă, Emily turnă cartofii fierţi cu apă cu tot în strecurătoare să se scurgă.

-Ştiu.

- Dar pe de altă parte... chestia asta... cu siguranţă e o veste care poate compensa greutatea asta.

Ea se uită prin aburii care se ridicau din strecurătoare, peste chiuvetă, pe fereastră, unde Zâne o ridica pe Audra de pe umerii lui Darby şi şi-o punea pe ai lui.

- Băiatul nostru e fericit, Lee. Pentru el mi-am făcut mai multe griji decât pentru Britt. A purtat o povară foarte grea şi pentru atâta vreme... Dar acum e fericit. Iar fata aia...? I se potriveşte de minune. Iar faptul că sunt atât de bine unul cu altul mă face să mă simt şi eu împăcată. 11 văd pe Gabe care aruncă o minge câinilor să i-o aducă şi îl văd şi pe Brody clătinând din cap spre el, râzând. Şi toate astea mă fac să mă simt împăcată, să mă simt bine.

-Am făcut o treabă bună, Em.

Ea se uită spre el zâmbind.

-Nu am deloc senzaţia că ne-am terminat-o, dar e adevărat, am făcut treabă bună!

Câteva ore mai târziu, Zâne se gândi că ar fi preferat mai degrabă să tragă un pui de somn decât să fie gazda unei petreceri. Cărase mese şi scaune, se căţărase pe scări şi coborâse de zeci de ori, trăsese nenumărate cărucioare cu lăzi frigorifice pline de limonadă, ceai cu gheaţă, frapiere gata de umplut cu gheaţă şi bere, şi vin.

De fiecare dată când îşi zicea că poate lua o pauză să bea o bere, să facă un duş, cineva – de obicei de sex feminin – îi mai dădea o sarcină.

înainte să-şi dea seama ce se petrece, sosi trupa pe care Emily insistase să o angajeze şi se apucă să-şi instaleze echipamentele pe platforma pe care o construiseră Lee şi băieţii lui.

- Zâne, trebuie să duci afară coşurile alea de gunoi noi, îi strigă Britt care umplea nişte vase colorate cu nimicuri vesele pentru copii, înainte să apuce să se furişeze de-acolo. Cu tot cu pungile din interior! Brody, tu ai terminat afişele?

-Aproape!

Brody, singurul dintre ei care avea cât de cât talent la desen, stătea jos şi desena un afiş cu nişte cutii şi sticle şi alte afişe cu cifre care să indice grupa de vârstă potrivită pentru premii.

El scoase noile coşuri de gunoi, mai băgă câteva pungi pe fundul lor, de rezervă, aşa cum îl învăţase Emily şi deschise două ca să căptuşească coşurile. Hotărât să-şi ia berea şi să facă duşul ăla înainte să îi găsească cineva

altceva de făcut, porni spre uşile de la bucătărie.

Şi-atunci ieşi Darby.

Era îmbrăcată cu o rochie de vară de genul celor care îi făceau pe bărbaţi să aştepte cu înfrigurare, hm, zilele călduroase şi însorite. El nici măcar nu era sigur că femeia avea vreo rochie, darămite una galben aprins cu nişte breteluţe înguste care îi dezveleau umerii puternici şi o fustă cloş care îi plutea în jurul picioarelor lungi şi goale.

Purta lănţişorul cu pandantiv pe care i-l dăduse el şi cercei micuţi, rotunzi în urechi. Şi se machiase puţin – mai ales la ochi, aşa că acum păreau alungiţi şi sexy şi aproape violeţi.

-Mamă.... uită-te la tine!

- Păi ai face bine să te uiţi că am pierdut ceva timp ca să mă pregătesc pentru picnicul ăsta.
- Ar trebui să facem unul în fiecare seară.

Şi-atunci ea făcu ceva şi mai tare – îi întinse o bere rece.

- Poţi pleca, eşti scuzat. Du-te să te pregăteşti!

-Slavă Domnului! Dar mai întâi o luă uşor de gât şi o trase spre el să-i dea un sărut. Indiferent cât a durat, să ştii că a meritat. Trebuie să te duc aşa la o cină elegantă în Asheville.

- Ce-ar fi să te duc eu?
- Mie îmi convine.

De vreme ce trebuia să treacă pe lângă Emily şi Britt – care puneau mâncarea pe platouri sporovăind vesele despre asta – se mişcă iute şi fără zgomot.

Nu îi trebui mult – făcu un duş rapid, îşi puse

un tricou curat şi o pereche de blugi negri. Când deschise uşa de la balcon auzi cântec de chitară şi îşi auzi familia, aşa că ieşi pentru o clipă afară.

Verişorul lui cel mic cânta la chitara pe care, amabil, i-o împrumutase un băiat din trupă. Iar Brody păru nemaivăzut de fericit în clipa în care ceilalţi îşi luară instrumentele şi porniră să-l acompanieze. Toţi cei trei câini, obosiţi după zbenguiala de după masă, dormeau la umbră. Audra, cu salopeta ei roşu cu alb şi cu panglica albastră din păr, bătea din palme în ritmul muzicii.

În ciuda faptului că avusese atâta de comentat cu privire la dimensiunile şi amploarea petrecerii, realiză că totul arăta perfect. Absolut perfect, cu mesele acelea acoperite cu feţe de masă roşu-alb-albastru şi umbreluţele albe, teancurile de farfurii asortate cu paharele şi şerveţelele.

Era prea devreme să aprindă luminiţele, se gândi el, dar şi ele aveau să arate perfect.

Scândurelele colorate pe care le aşezase iscusit Darby pe gazon formând un fel de podium pentru diferite jocuri, ca şi cele mai mari care împrejmuiau un teren pe care să se joace copiii mai mari arătau toate perfect.

Muzica se auzea veselă, soarele strălucea, iar iubita lui era îmbrăcată cu o rochie galbenă.

Da, îşi spuse el, totul era perfect.

Mirosea bine, se auzea bine, se simţea bine în timp ce se ocupa de grătarul care fumega şi zeci de oameni roiau în curtea şi în casa lui.

Căţeii, acum vioi din nou, se plimbau de colo-colo, sperând să se lipească de ceva bunătăţi. Săculeţii cu boabe de fasole loveau vesel

podiumul pentru pici. Avusese parte de o mulţime de îmbrăţişări, bătăi pe spate, sărutări pe obraji în timp ce făcuse, unele după altele, platouri întregi cu burgeri şi hotdogi. Simţi miros de pui prăjit şi speră că nu va ajunge prea târziu să apuce şi el câteva bucăţi.

- Superpetrecere! apăru Silas lângă el. Vine Dave să te înlocuiască într-o clipă.

Prinse privirea din ochii cumnatului lui şi se întoarse.

- Mă ocup eu, îi spuse Dave întinzându-i o bere.

- Hai să ne plimbăm puţin, spuse Silas sorbind din paharul de ceai cu gheaţă, căci se considera în continuare în timpul serviciului, conducându-l după casă, cât mai departe de mulţime.

- Ce s-a întâmplat?

-Tocmai am vorbit cu Lee. Bărbaţii Draper s-au întors – fără Clint. O ţin una şi bună că el a plecat cu nişte prieteni la pescuit încă de ieri. Plus rahatul obişnuit cum că Traci e o mincinoasă şi probabil s-a lovit singură ca să îl scoată pe Clint vinovat.

- Ce prieteni?

-Asta-i altă chestie. De unde dracului să ştie ei? E bărbat în toată firea, poate să plece şi să vină când vrea. Ne gândim că a aflat de toată istoria şi şi-a chemat un beţivan de prieten de-al lui să se întâlnească cu el, iar acum se ascunde pe undeva. Silas se uită în urmă să se asigure că nu îi auzea nimeni. Lee a zis că aveau la ei puşti şi nici o undiţă. Pretind că au lăsat undiţele şi restul echipamentului lângă pârâu într-un adăpost, ceea ce e o minciună, şi aveau puştile la ei să se apere.

- L-au supărat rău pe Lee şi au fost şi foarte

obraznici, dar îl ştii pe şerif, e în stare să se descurce. Ne vom roti din nou ca să ţinem casa sub supraveghere, dar e clar, Clint va sta ascuns o vreme.

- Nu poate sta ascuns pentru totdeauna, iar Traci e în siguranţă.

Asta, îşi spuse Zâne, trebuia să fie suficient pentru moment.

- Eu mâine îi fac actele pentru a înainta divorţul, mă duc să o văd, i le las să le studieze şi îi explic ce trebuie să ştie acum că a avut puţin timp să-şi revină.

- La naiba! Sper că nu va da înapoi din nou. Mă rog. Ar trebui să mănânci şi tu ceva, prietene. Bucură-te de petrecerea ta!

-Asta şi vreau. Să mă ţii la curent. Cu cât mai reped e închis Draper, cu atât mai bine.

Ii va fi frică, se gândi Zâne în timp ce înconjurau casa pe partea cealaltă. Lui Traci îi va fi frică atât timp cât el era în libertate. Iar frica, după cum ştia foarte bine din proprie experienţă, te făcea fie să ripostezi, fie să cedezi.

Totuşi, trebuia să lase la o parte gândurile astea pentru moment. Avea acolo mai bine de o sută de oameni care mâncau, discutau, se jucau. Reuşi să şterpelească un copan pe care îl băgă în gură înainte de a trece pe la toate mesele pline de mâncare şi-şi umplu cu vârf farfuria.

- încearcă salata aia cu tortellini, îi spuse Ashley apărând de nicăieri lângă el. A făcut-o Nathan, n-o să-ţi pară rău.

- Nu ştiam că eşti aici.

Se aplecă spre ea să o sărute pe obraz.

-Nici nu sunt de prea multă vreme. Şi cum am apărut, ai mei mi-au şi confiscat copiii. Ai o

casă extraordinară, Zâne, şi curtea e... uau! Trebuie să mă împrietenesc cu Darby.

-Păi se pricepe! îşi face prieteni cu multă uşurinţă, probabil de asta nu am văzut-o de ceva vreme.

- E acolo, se ocupă de copii, conduce jocul.

El aruncă o privire în jur băgând în gură o furculiţă cu tortellini şi o văzu pe Darby exclamând veselă lângă o fetiţă care tocmai aruncase o minge de burete la coş.

Ashley îşi înclină capul spre umărul lui.

- Nu e femeie pe lumea asta care să nu-şi dorească pe cineva care să o privească în felul în care o priveşti tu pe Darby. Ştie că eşti îndrăgostit de ea?

- Da. Se vede, nu?

-Şi-ncă cum! Mă bucur mult pentru tine, Zâne. Acum o să mă duc să-l caut pe Nate să văd dacă pot să-l fac să se uite la mine în felul ăla.

El se strecură la o masă alături de Micha şi Cass şi lăsă muzica şi zgomotul petrecerii să-l inunde, spălându-i gândurile în timp ce mânca.

-Tu chiar îi cunoşti pe toţi oamenii ăştia?

Zâne se uită în jur şi ridică din umeri băgând în gură furculiţă după furculiţă cu tortellini – Ashley nu îl îndrumase aiurea.

-Mai degrabă ar trebui să zic că Emily îi cunoaşte pe toţi oamenii ăştia. Şi mai vin şi alţii, nu-i aşa?

- Păi ai muzică bună şi mâncare bună. Cine n-ar veni? spuse Cassie gesticulând cu furculiţa spre el. Şi dacă mai faci petreceri de genul ăsta o să vină şi mai mulţi. Ştii cum e, se duce vestea! Şi o să vină să se dea pe lângă tine să îi inviţi. Apoi se aplecă spre el şi coborî glasul:

Nu vreau să-ţi stric cheful, dar ai idee dacă Traci e bine? Mama mea şi a ei sunt prietene de mult timp.

- E cu mama ei şi sunt în siguranţă.
- îmi ajunge să ştiu asta. Mă duc să îi spun maică-mii.

Se ridică, apoi îl bătu pe umăr pe Zâne înainte să se îndepărteze.

-Ai făcut o faptă bună.

-Ştii, cred că nu ţi-am spus că am avut o mică... altercaţie cu Clint Draper acum câteva săptămâni.

Zâne se opri din mâncat şi se uită la Micha.

- Ce înseamnă altercaţie?
- Ne-am ciondănit ca să zic aşa. Vezi tu, eu mergeam pe stradă, trebuia să mă întâlnesc cu Cass la Grandy's să mâncăm ceva. Şi în timp ce treceam pe lângă Clipper's Bar, ce să vezi? Iese Draper şi mă izbeşte cu umărul puternic, înţelegi. Aşa că îi spun ceva de genul: „Hei, uită-te pe unde mergi, amice", şi merg mai departe, dar el se ia după mine şi începe să mă facă în toate felurile, îţi dai seama că era slobod la gură! Beat mort!

Cum nu încercase tortellini la prima rundă de mâncare pe care tocmai o terminase, Micha făcu o pauză ca să bage furculiţa în cei din farfuria lui Zâne.

-Nu era nici măcar şapte seara, şi el era beat mort când ieşea din Clipper's, aşa că era cu capsa pusă şi căuta ceartă. îl dăduseră afară de acolo.

- Şi iată-te pe tine, fix acolo, la îndemână.
- O, da. Eu voiam doar să mănânc ceva cu iubita mea. Oricum n-aş fi vrut să mă cert cu un tip beat, aşa că nu fac altceva decât să-i spun să se calmeze, doar că el nu vrea să se calmeze. Mă împinge de câteva ori. Mă

gândesc că poate pot să scap de el dacă o iau la goană, dar, frate, mă ştii cum mă mişc. Aşa că mă gândesc că până la urmă o să trebuiască să mă bat cu beţivul ăsta şi probabil că o să mi-o iau, asta e. Dar atunci apare Cyrus. II mai ştii pe Cyrus, nu? Un tip ca lumea, a fost însurat cu Emily pe vremuri, vreo câteva zile sau ceva.

- Da, îl ştiu.

De fapt, Zâne chiar îl zări şi acum în mulţime fiind uşor de văzut datorită părului roşu – acum uşor încărunţit.

- Da, deci apare el, şi *el se* ia de Draper şi îi spune să o şteargă de acolo şi să se suie în maşină să plece, că altfel o să sune la poliţie că e beat mort şi aşa mai departe. Draper pleacă înjurând ca şi cum ne-ar păsa nouă de înjurăturile lui. Eu mă ofer să-i fac cinste lui Cy cu un pahar, dar el zice să o lăsăm pe altă dată că era în drum spre casă. Şi mă gândesc că gata, cu asta s-a terminat.

- Doar că nu s-a terminat?

-A doua zi dimineaţă când vreau să plec la muncă îmi găsesc cauciucurile tăiate, la dracu', toate patru.

- Nemernicul dracului, murmură Zâne. Şi i-ai spus lui Lee?

- Da, dar ce rost are? N-am cum să dovedesc că a fost Draper. Şi mai bine taie cauciucurile decât să mă taie pe mine, frate! Iţi spun toate astea fiindcă sigur va încerca să-ţi facă şi ţie ceva dată fiind, cum spune Cass, fapta ta bună.

- Lasă-l să încerce!

- Când o va face, vin eu. Să-mi pui numărul pe apelare rapidă. Pe bune. Acum gata cu asta, hai să petrecem! Cum spune Cass, muzica e

super. Mă duc să o caut să le arătăm oamenilor ăstora ce înseamnă să dansezi.

Mai degrabă ce înseamnă să nu dansezi, se gândi Zâne. Micha nu avea nici un pic de ureche muzicală şi nici ritm, dar cu siguranţă se distra de minune ţopăind pe ringul de dans. Zâne spera să aibă ocazia să facă şi el acelaşi lucru cu Darby, dar cunoscându-şi îndatoririle, se înapoie să îl schimbe pe Dave le grătar. Şi descoperi că îl schimbase deja Lee.

- Hei, du-te să-ţi iei o bere şi o farfurie, îi spuse Zâne. Mă ocup eu.

-Nu, am nevoie de puţin timp să mă relaxez şi am senzaţia că să faci grătar pentru mase întregi de oameni este tocmai ce-mi trebuie. Vorbim mâne despre restul chestiilor.

înţelegător, Zâne dădu înapoi.

- Când eşti gata, dă un semnal.
- Absolut. Du-te să-ţi găseşti iubita!

-Aşa am de gând.

îşi făcu loc prin mulţime, oprindu-se să vorbească ici, colo, până ce reuşi să se apropie de Darby, care se ocupa în continuare de locul de joacă cu mingi moi. îl văzu pe Roy şi un grup de adolescenţi, inclusiv Gabe.

Auzi ultimele vorbe dintr-o provocare în timp ce Darby îl măsură din priviri pe Gabe şi aruncă uşor una din mingi în aer.

- Dacă reuşesc să nimeresc de trei ori, preiei tu aici.
- De la o distanţă de opt metri, adăugă Gabe. Arunci direct, nu pe deasupra mâinii sau cine ştie cum.
- Desigur.
- De acord. Dacă ratezi, îmi cumperi un sendviş mare la prânz. Sâmbătă.

- De acord.
- Lăsaţi-mi suficient loc, spuse ea şi, în rochia aceea frumoasă de vară, se dădu înapoi ca să ajungă la linia de opt metri.

îşi roti umerii, înclină capul şi-şi luă poziţia. Se ridică pe vârfuri şi trimise mingea fix prin gaura din panoul de pal, în coşul din spate.

Zâne ridică din sprâncene când ea exclamă:

-Unu.

Ştia deja că avea un braţ priceput, iar acum era în mare formă.

Trimise următoarea minge la fel, cu un vâjâit uşor, pe urmă o luă pe a treia. Clipi din gene spre Gabe în timp ce el îşi dădea ochii peste cap. Şi lovi fix la ţintă.

îşi lustrui demonstrativ unghiile pe braţ şi îi zâmbi lui Gabe.

- Eşti salvarea mea. O, uite, mai avem un concurent.

Şi chiar dacă Zâne clătină din cap, ea îl luă de mână şi îl trase spre linie.

-Sunt ruginit rău, spuse el.

- Ei na, adică nu poţi să nimereşti trei la rând prin gaura aia?
- Eu căutam un dans, nu un premiu.
- Un dans cu mine? Asta e premiul tău, leneşule. Hai, sus!

îi aruncă o minge moale. Prefera mărimea şi asprimea mingii de baseball, dar fără să-şi dea seama cum, ceva vibră în el, ceva îl făcu să-i revină instinctele.

La dracu', îşi spuse, era doar un joc de copii la o petrecere la iarbă verde.

Aruncă prima minge prin gaură şi simţi un fior tre- cându-i prin vene. Mai aruncă o minge

şi o dădu cu putere ca să intre în plasă cu zgomot. Şi se simţi al naibii de bine.

Pe a treia o dădu cu şi mai multă viteză, astfel că plasa coşului se dădu peste cap.

- Scuze!

- Nu ţi-ai pierdut deloc îndemânarea, spuse Roy când Gabe alergă să facă la loc plasa. Absolut deloc. Asta mă face să mă gândesc la trecut.

- Da, şi pe mine.

Darby îl mângâie pe braţ.

- Dacă nu te apuci să joci pentru echipa din Lakeview de la anul, e crimă împotriva umanităţii.

- Mi se pare puţin cam mult să-i spui crimă împotriva umanităţii.

- Baseballul e umanitatea.

îl luă de mână.

- Hai să dansăm, Walker!

capitolul 24

în timp ce Zâne se uita la focurile de artificii ce împânzeau cerul cu milioane de steluţe colorate, Clint Draper tocmai împrumuta camioneta bunului său prieten, Stu. Desigur, după ce Stu picase mort de beat pe canapeaua din beciul putorii de bunică-sa, Clint nici n-ar fi putut să îi ceară permisiunea să o ia.

îi era dator lui Stu, nu numai pentru că îi oferise un loc unde să stea, ci şi pentru că îşi luase de la gură ceva din preţioasa lui rezervă de alcool şi pastile ca să-l facă să-şi revină cât de cât.

Şi totuşi, era îngrozitor de nervos.

Urma să-i dea o lecţie bună lui Traci, cu vârf

şi îndesat, atunci când avea să se întoarcă în genunchi la el. Dar deocamdată mai erau alţii cărora trebuia să le dea răsplata binemeritată. După cum îl învăţase tăticul lui – şi simţise lecţiile astea de multe ori pe propria piele –, când cineva se lua de tine, trebuia să te iei şi tu de el. Ba chiar, la dublu.

Acum aflase întreaga istorie, ştia de cine trebuia să se ia. Şi nu avea nici un rost să mai zăbovească.

Peste câteva zile, urma să iasă din ascunzătoare, iar bunul şi bătrânul Stu avea să jure pe Biblia bunicii lui că în tot timpul ăsta Clint fusese cu el, pescuind şi făcând drumeţii pe dealuri.

Nimeni nu avea cum să dovedească contrariul.

Făcu un raid prin provizia de vopsea a lui Stu. Când Stu muncea, se ocupa de zugrăvit şi mereu lua tot ce mai rămânea de la fiecare lucrare, pretinzând că folosise totul până la ultima picătură.

Avea un dulap plin de cutii de vopsea, pensule vechi, role şi tot felul de trafalete. După ce încărcă nişte cutii în camionetă plus câteva pensule, Clint porni spre oraş.

îi plăcea să se îmbete, considera că după ce dădea pe gât câteva pahare gândea mai limpede, vedea mai limpede, se făcea mai puternic, ba chiar mai isteţ. Nu îi păsa că îşi simţea capul învârtindu-i-se de câteva ori. Asta îl trezea doar.

Când viră spre cabinetul lui Zâne, roata din faţă stânga lovi o bordură, pe urmă trecu peste ea. La ora aceasta din noapte, Lakeview dormea dus, aşa că nimeni nu-l auzi fluierând

uşurel printre dinţi în timp ce se apuca de treabă.

Poate că sări şi pe el nişte vopsea când deschise o cutie la întâmplare şi mai curse puţină şi pe trotuar în timp ce-l traversă. Băgă o pensulă înăuntrul cutiei pe care scria Moulin Rouge şi îşi scrise cu litere de-o şchioapă mesajul. Şi fiindcă le voia aşa, mari, trebui să mai deschidă o cutie. Blooming Orchid se potrivea de minune cu Moulin Rouge.

Abandonase şcoala la 16 ani şi oricum nici până atunci nu prea se dusese pe acolo. Nu ştia sigur dacă scria cum trebuie, dar ce voia să spună şi ura teribilă pe care o simţea se văzură limpede în literele neglijent înşirate printre picăturile mari de vopsea împrăştiată.

SĂ MIO SUGI BOU-LE!

Se dădu înapoi să-şi admire munca mândru şi se uită cum picăturile de vopsea scurgându-se lăsau urme lungi pe albul imaculat al clădirii.

Mulţumit, mai folosi puţină vopsea de culoarea orhi- deei să mâzgălească POPONARE pe uşa principală înainte de a arunca tot ce mai rămăsese în cutie pe verandă.

Prea beat şi prea idiot ca să se gândească la amprente, la urme de ADN sau la orice fel de chestie de bun-simţ, lăsă cutiile goale pe verandă înainte de a-şi descheia fermoarul ca să-şi golească vezica pe pragul de la intrare.

În plus, îl considera pe Stu un alibi beton.

Se sui înapoi în camionetă ştergându-se de vopseaua de pe mâini pe volan. Virând şi mişcându-se haotic, ieşi din oraş şi urcă şoseaua până la casa lui Darby.

Târfa îşi băgase nasul în treburile lui personale? Târfa trebuia să plătească.

Se gândi dacă să dea foc la casă, dar nu îi trecuse prin cap să aducă o canistră de benzină. Data viitoare, îşi jură în barbă şi se mulţumi să umple casa cu un curcubeu de Cerulean Blue, Daffodil Yellow, Mountain Mist, mâzgălind cuvinte oribile pe lemn.

STÂRFĂ PAMARAMĂ ŞI LESBIANĂ

încercă să deseneze o scenă de viol în grup şi consideră, privind cu ochii înceţoşaţi, că făcuse o adevărată operă de artă. Folosindu-se de opera lui ca suport vizual, se masturbă, urlând de plăcere când ejaculă pe covoraşul de la intrare.

Departe de a fi terminat, se înapoie împleticindu-se la camionetă.

Acum era timpul să bage în luptă artileria grea. La propriu.

Cocoşat peste volan, o luă spre casa lui Zâne, mult prea beat şi mult prea concentrat asupra drumului să ajungă acolo unde voia să se ducă încât să observe luminile farurilor din oglinda retrovizoare care păstrau o distanţă constantă de vreo cinci sute de metri în urma lui. Chiar aşa mort de beat, îşi aminti de sistemul de siguranţă al lui Zâne. Toată lumea ştia despre el, mai ales de când Bigelow fusese rupt cu bătaia de târfa aia lesbiană. Ceea ce dovedea, în opinia lui Clint, că Bigelow era o mămăligă şi încă o mămăligă mult prea mare să fi fost în stare să-şi pună la punct nevasta şi copiii pe vremuri.

Astea erau doar nişte aiureli. Dar, la dracu', dacă se punea problema, un lucru era sigur: Clint Draper nu era o mămăligă.

închise luminile când intră pe aleea abruptă şi opri cam pe la jumătatea aleii. „Ei rahat sistem de securitate”, îşi spuse. Avea să se strecoare înăuntru, să facă ceea ce venise să facă, şi pe urmă să se strecoare înapoi. îşi luă puşca de pe scaunul de alături – trecuse vremea vopsitului – şi intră în pădure.

Avea o lună frumoasă, strălucitoare pe cer, să-l ghideze.

Dacă era un lucru la care să se priceapă Clint, se pricepea să vâneze şi să profite pe deplin de orice cartuş. Trecu târşâindu-şi picioarele printre arbuşti şi tufişuri fără să se teamă că va speria vânatul, căci de data asta vânatul pe care şi-l dorea dormea liniştit în casa aia mare.

Nu se gândea să-i omoare – încă –, dar la dracu’ dacă nu avea să-i sperie să facă pe ei!

- E timpul să vă treziţi, rahaţilor! O să vă culeg de pe jos cu pantalonii plini!

Şi poate, doar poate, unul dintre ei avea să arunce o privire, să deschidă o uşă sau un geam. Şi dacă se întâmpla asta, avea să le tragă un glonţ. Nici nu conta, la dracu’, în care nimerea.

- Crezi că-mi puteţi lua nevasta? Că o puteţi întoarce pe târfa aia proastă împotriva mea? Să vă ia dracul în coarne! Vedeţi voi!

Se împiedică de câteva ori, îşi juli rău braţele în mărăcini – şi lăsă o grămadă de fibre şi de bucăţi de piele în urmă. Işi dori să se fi gândit să-şi ia o bere din rezerva lui Stu ca să-şi potolească setea aceea teribilă.

Noaptea caldă, umedă şi toată munca pe care o făcuse îl lăsaseră ud leoarcă. Şi chiar şi

aşa, beat cum era, îşi dădea seama că puţea al naibii.

Nici o grijă. Avea să se spele la Stu, să dea pe gât berea aia, poate şi un somnifer de-al babei. Să doarmă ca un bebeluş după ce-şi termina o noapte grea de muncă.

Luna se vedea printre copaci scăldând casa în lumină. Clint nici c-ar fi putut să-şi dorească ceva mai mult de-atât. Se văzu strecurându-se înăuntru şi afară, printre umbre, tăcut precum o stafie, chiar dacă acum tropăia, împleticindu-se, zdrobind crengi sub picioare.

Dar umbra din spatele lui se mişcă neauzită şi îşi luă avans.

Rămase în picioare, mă rog, cât se putea, la marginea copacilor, studiind casa. Auzise că aveau un dormitor mare şi luxos în faţă, cu o uşă mare de sticlă pentru ca mămăliga aia de Walker să poată sta acolo, pe terasă, ca un moşier care-şi contempla domeniul.

Puse pe umăr puşca şi se uită prin cătate drept spre uşi. Se gândi că poate avea noroc şi-l dobora măcar pe unul dintre ei. Oricum ar fi fost, se gândi el, nu aveau cum să mai doarmă liniştiţi după noaptea asta.

Trase de două ori, nimeri sticla, se uită cum se face ţăndări, pe urmă mai trase o rundă prin fereastra spartă, lovi pervazurile şi întreaga casă.

Rânjind, cu inima bătându-i nebuneşte, îşi păstră ţinta, imaginându-şi cum o să tragă dacă nemernicul ăla de Walker avea tupeul să vină la uşă.

Umbra se mişcă în spatele lui. Simţi o durere îngrozitoare, şocantă, când bolovanul îi zdrobi ţeasta. Puşca lovi pământul înaintea lui.

Acum umbra zâmbi şi îşi spuse: „Interesant”.

Când îţi pică în mână o asemenea ocazie trebuie să fii prost să nu profiţi de ea. Cât se poate de calm, luă puşca şi îl ridică pe Clint pe un umăr.

Trebuia să-şi ia ocazia şi să o ducă momentan undeva, într-o locaţie mai privată.

împuşcăturile îl făcură pe Zâne să tresară din somn. Instinctiv se rostogoli peste Darby, o acoperi cu trupul lui şi îşi continuă mişcarea până aterizară pe podea.

-Stai aici, îi spuse în timp ce câinele începu să urle. -Ce...

- Stai la pământ! Cineva trage în casă.

-Nu. Poate sunt alte artificii.

- Artificiile nu ar fi putut face asta.

Arătă spre cioburi şi ridică glasul să se poată auzi peste alarma care se declanşase.

Zod se băgă între ei, lingându-le feţele, umerii, mâinile, în timp ce Zâne alunecă de pe ea şi pipăi cu mâna pe noptieră să-şi ia telefonul care deja vibra.

- Da, am o problemă. E cineva afară, trage în casa mea. Sunaţi la poliţie! Chiar acum!! Stai la pământ, strigă el spre Darby. Vreau să încerci să te târăşti pe jos şi să intri într-una din camerele goale să te ascunzi. Dacă îl auzi intrând în casă, sari pe fereastră. Şi nu te uita în urmă.

Ea rămase pe duşumea, strângând câinele în braţe, tremurând din toate încheieturile.

- Asta o să faci şi tu?
- Fă ce-ţi zic.

Se mişcă uşor, fără să se ridice, până ajunse la debara şi o deschise. Ieşi cu bâta Louisville Slugger pe care i-o făcuse cadou Emily când împlinise 12 ani. Şi văzu că în loc să se ducă să se ascundă, Darby scosese din priză o veioză

de pe noptieră şi acum o ţinea strâns la fel cum îşi ţinea el bâta.

- Două arme sunt mai bune decât una singură, începu ea.

- Linişte! ridică el mâna. Se aude un motor pornind.

Mişcându-se cu iuţeală, se repezi spre uşile sparte de la terasă înainte ca ea să apuce să obiecteze – şi reuşi să vadă doar dâra de faruri din spatele unei maşini.

- Nemernicul dracului! Mă duc după el.

- E înarmat! Tu ai ceva?

Fără să o bage în seamă, el îşi înşfăcă nişte pantaloni şi înjură când se tăie într-un ciob.

- Stai aici.

Ei îi trebui doar o secundă să se gândească: Pe dra- cu'! Când el ieşi în goană din cameră, ea era fix pe urmele lui.

-Aşteaptă! Gândeşte-te! Ştiu că eşti furios. Şi eu la fel. Dar s-ar putea să fie mai mulţi, nu doar unul, cu puşti, pentru numele lui Dumnezeu, Zâne. S-ar putea să încerce să te ademenească afară, pur şi simplu.

Deşi o secă faptul că trebuia să facă asta, recurse la încă o armă – singura despre care considera că va funcţiona asupra unui mascul furios.

-Te rog, nu mă lăsa singură aici.

Asta îl opri.

- La dracu', Darby! Nu poate merge mai repede decât un Porsche. Ascunde-te în cămară până vine poliţia.

O secă din nou, şi mai tare decât adineauri. Dar decise că mândria ei nu conta deloc faţă de pericolul ce-l pândea pe el, se lipi de el şi se încolăci pur şi simplu în jurul lui.

-Nu mă lăsa singură.

-Bine. Bine. Fie.

Aşa că rămase cu ea în holul de sus, ţinând-o în braţe.

- E în regulă, iubito. Sunt aici. Nu s-a întâmplat nimic. E în regulă.

Uşurată până în măduva oaselor, ea îşi spori strânsoarea.

- Sigur a fost Clint Draper, n-are cum să nu fie el. Şi n-are cum să scape, Zâne.

- Nu, nu are. Uite ce e... nu plec nicăieri. Vreau să iei câinele şi să te duci în camera de acolo – stai departe de geamuri. Eu o să cobor să-l aştept pe Lee.

- Ba mergem cu toţii jos. Dumnezeule, îţi curge sânge.

- Am călcat pe un ciob sau ceva.

- La baie, se răsti ea. Ne ocupăm de rană, pe urmă o să apară Lee, sau Silas, sau cineva.

Asta îi dădea un ţel, ceva asupra căruia să se concentreze, aşa că mâinile nu îi mai tremurară când se apucă să examineze şi să cureţe rana – era mai rea decât ar fi vrut, dar nici pe departe atât de rea pe cât se temuse că e.

-Nu a încercat să intre în casă.

-Sigur ştia despre sistemul de siguranţă. Toată lumea ştie. Probabil că e prea prost să-şi dea seama că dacă sparge geamurile se declanşează instantaneu alarma.

Câteva secunde înainte să audă sirenele, Zod începu să urle din nou.

- Gata, vin! Iubito? Eşti goală.

- Da. Mă duc să pun ceva pe mine şi cobor imediat.

El se ridică, cu grijă să nu se lase pe piciorul rănit.

- Nu îţi era frică să rămâi singură.

- Ba frică îmi era, spuse ea simplu şi se duse să se îmbrace.

Câinele coborî în goană scările lătrând ca nebunul, cu Zâne pe urmele lui.

în continuare goală, Darby se aşeză pe marginea patului îngăduindu-şi să se lase din nou cuprinsă de tremurici. Cioburile de pe jos, urmele de picioare însângerate, cearşafurile mototolite. Şi văzu acum şi urmele pe care le făcuseră gloanţele muşcând din pereţi la doar un metru şi ceva de locul unde dormiseră ei.

Dacă atacatorul ar fi aşteptat? Dacă ar fi aşteptat până dimineaţă când Zâne ieşea afară pe terasă aşa cum făcea în fiecare zi. Până când s-ar fi aşezat amândoi la masa de pe terasa din spatele casei să mănânce cereale şi să-şi bea cafeaua?

Ar fi fost complet descoperiţi. Fără apărare.

Sau dacă ar fi venit mai devreme, să se folosească de zgomotul asurzitor al artificiilor şi să tragă când erau încă o mulţime de copii aici zbenguindu-se pe pajişte în timp ce toată lumea se uita spre cer. îşi strânse braţele în jurul trupului, legănându-se.

- Revino-ţi, murmură ea. Hai, gata, revino-ţi! Propoziţiile astea care încep cu „dacă" nu contează. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Şi o să-l găsească. O să-l găsească.

Se înapoie la baie, îşi aruncă nişte apă pe faţă şi aşteptă ca valul neaşteptat de greaţă teribilă să treacă. Când reuşi în sfârşit să-şi ia ceva pe ea, Zâne apăru pe scări, spre dormitor.

-Am vrut să văd dacă te-ai îmbrăcat. Lee trebuie să urce aici.

-Sigur.

Se apropie de ea şi îşi puse mâna pe obrazul ei.

- Eşti foarte palidă.

- O să mă simt mai bine după ce beau nişte cafea. Mă duc să fac. Se uită în jos, spre

capătul scărilor, unde aştepta Lee. Mă bucur mult să te văd, domnule şerif! exclamă coborând. Eu nici măcar nu am auzit împuşcăturile, nici geamurile spărgându-se. M-am trezit când Zâne s-a rostogolit peste mine şi apoi am ajuns amândoi pe podea.

-Nu-ţi face griji, draga mea. Rezolvăm noi. îţi promit! Ea încuviinţă din cap şi se duse la bucătărie să facă cafea.

Rămase pe scaun, aşteptând, sorbind alene din ceaşcă până când Lee şi Zâne coborâtă din nou. Darby se considera destul de pricepută în a citi expresia cuiva, iar mutrele lor erau chiar şi mai lungi decât fuseseră mai devreme.

- Dumnezeule, doar nu a împuşcat pe nimeni, nu? Clătinând din cap, Lee se aşează lângă ea.

-A sunat Silas. Cabinetul lui Zâne a fost din nou van- dalizat. Sunt pictate obscenităţi pe toată faţada clădirii. Vopseaua e încă proaspătă. Am trimis doi agenţi la tine acasă să verifice.

- OK. Se poate să fie Draper cel care a intrat acolo înainte ca Micha să instaleze sistemul de alarmă.

- Se poate. O să aşteptăm să se facă ziuă să vedem unde se afla în momentul în care s-a tras asupra uşilor de la balcon. Şi o să mergem şi la el, şi la familia lui să vedem ce se întâmplă acolo, înainte de asta.

-Bine.

Lee o bătu uşurel pe mână.

- Eşti o femeie puternică, Darby.

-Nu chiar, dar am încredere în sistem. Sistemul ăsta m-a apărat când am avut nevoie. Ştiu că îl veţi prinde. Unde poate să plece? Şi o să-l băgaţi la închisoare. în afară de cazul în

care...

- în afară de cazul în care.

Privirea ei se îndreptă spre Zâne.

- Ar fi o coincidenţă nemaipomenită dacă nu e vorba de Clint Draper, dat fiind momentul. Dar, Zâne, tu ai fost procuror. Nu ar fi imposibil ca vreunul pe care l-ai băgat în spatele gratiilor să fi ieşit şi să-şi dorească să se răzbune. Şi după faţa ta am impresia că te-ai gândit şi tu la asta.

-A trebuit, recunoscu el. Dar e Draper. Faptul că s-a dus la cabinetul meu e o porcărie de doi bani care i se potriveşte mănuşă. Şi pun pariu că oricare inculpat pe care l-aş fi acuzat eu şi care ar fi avut suficientă minte ca să mă urmărească şi să mă găsească aici ştie să pună cratima corect.

Lee se ridică să răspundă la telefon, se îndepărtă câţiva paşi şi se întoarse apoi când termină de vorbit.

-Şi la tine acasă e dezastru. îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, Darby. Vopsea peste tot, vorbe oribile. Şi... a lăsat şi nişte urme de ADN. Le trimitem la analize. Deja avem dosarul lui Clint. Totuşi, va dura ceva. Nu şi în ceea ce priveşte amprentele, iar pe astea cu siguranţă le vom putea preleva.

-Ar trebui să mă duc să văd...

- Ba nu te duci să vezi nimic, spuse Lee înainte să apuce Zâne să o facă. în momentul ăsta se consideră că este scena comiterii unei infracţiuni şi vei sta departe de ea. Dacă ai nevoie de ceva de acolo, îmi zici şi ţi se va aduce.

Ea îl privi pe Lee drept în ochi.

-Cefei de ADN?

- Lasă chestiile astea pe seama noastră. O

bătu din nou pe mână. Aş aprecia dacă aţi rămâne amândoi aici pentru moment. O să mergem să avem o discuţie cu familia Draper. Şi lăsaţi dormitorul aşa cum este. Unul dintre oamenii mei o să vină să facă poze. Se aplecă şi îşi lipi buzele scurt de creştetul lui Darby. Nimeni nu face asta cuiva din familia mea. Poţi să-ţi pariezi viaţa că va fi pedepsit.

-Te conduc.

Darby rămase unde era, aşteptând până se întoarse Zâne.

- Ce fel de ADN? Ţie ţi-a spus, nu-i aşa? Am dreptul să ştiu şi eu.
- La mine la birou a urinat pe verandă. La tine, a ejaculat pe covoraşul de la intrare.

Ea răsuflă zgomotos.

- Mda. Mă bucur că nu am dat prea mult pe el.
- L-aş umple de sânge dacă aş putea fie şi numai pentru asta şi ţi-o spun ca un om care ar prefera mai degrabă să se bată cu vorbele, decât cu pumnii. Dar pentru chestia asta l-aş umple de sânge. Darby, îmi…

Umerii ei se întăriră, şi spatele i se îndreptă brusc.

- Să nu cumva să îndrăzneşti să spui că îţi pare rău. Eu am cules-o de pe marginea drumului. Eu am adus-o la tine să o ajuţi. Suntem amândoi băgaţi în chestia asta. Şi deşi lacrimile îi apăruseră în ochi înceţoşându-i privirea, vocea îi răsună tare şi fermă: Să nu cumva să îndrăzneşti să-ţi ceri iertare pentru ceva din toate astea. Işi şterse cu podul palmelor lacrimile ce i se prelinseseră pe obraji. Zod trebuie dus afară.

Şi cum câinele aproape că ţopăia până la clanţă în faţa uşii, Zâne trebui să fie de acord.

- îl duc eu – cu lesa. Crezi că există vreo posibilitate să faci nişte ouă prăjite?
- Pot. Doar că nu îţi garantez cât de bune vor ieşi.
- Mai rele ca ale mele nu au cum.

Luă lesa şi o prinse de zgarda câinelui încântat.

- Dacă ai fi fost singură, la tine acasă...
- M-am gândit şi eu la mai multe dintr-astea cu „dacă" înainte să-mi amintesc că propoziţiile condiţionale nu contează. Ai face bine să-ţi faci o foame de lup dacă ai de gând să înghiţi ouăle făcute de mine.

Scăldat de lumina de la becurile de siguranţă, Zâne plimbă câinele şi se folosi de asta ca să se îndrepte fix înspre locul de unde calculase că trăsese atacatorul. Examinase destule locuri de genul acesta în cariera lui şi citise nenumărate rapoarte poliţieneşti.

Şi de vreme ce o făcuse, îl ţinu pe Zod strâns, aproape de el. Ceea ce se dovedi înţelept, decise, când câinele începu să adulmece în aer şi să tragă de el, să-l facă să se mişte.

- încet, încet. Dacă stricăm ceva, Lee îmi tăbăceşte fundul. De fapt, mi-l tăbăcesc singur.

Mişcându-se cu grijă, nu trebui să se bazeze prea mult pe instinctul lui Zod. Putea să şi le urmeze pe-ale lui. Doar că acum, mai precaut, ridică câinele în braţe, chiar dacă acesta se zbătu uşor şi începu să-l lingă pe faţă în timp ce studie pământul deja deranjat.

Şi sângele, încă proaspăt.

- Ia te uită, de asta ce zici? murmură el. Stai puţin.

Ghemuindu-se, îl ţinu ferm de zgardă pe Zod, în timp ce-şi băgă cealaltă mână în buzunar

după telefon. Făcu nişte poze, pe urmă se dădu cu paşi mari înapoi până ce se află la suficientă distanţă ca să îi dea drumul din nou, în lesă.

Trebui să tragă de câine ca să se îndepărteze şi apoi să-l conducă într-un loc în care Zod putea face ce avea de făcut fără să compromită probele.

în timp ce câinele îşi făcea treaba, Zâne îl sună pe Lee.

-Am găsit ceva... şi înainte să sari în sus, îţi garantez că nu am compromis probele. îţi trimit nişte poze. Ar trebui să trimiţi pe cineva aici. Sigur au fost doi, Lee, şi unul dintre ei sângerează.

Trimise imaginile şi se întoarse cu Zod cugetând în continuare la toate astea, aşteptându-şi în acelaşi timp şi micul dejun foarte timpuriu.

Darby era în picioare lângă aragaz strâmbându-se la tigaie.

- Mai întâi erau prea moi şi acum, o secundă mai târziu, sunt prea făcute, au gălbenuşul tare. Dar măcar nu le-am ars, aşa că... Se întoarse în timp ce vorbea şi îi văzu faţa. Ce e? Ce s-a întâmplat?

-Stai liniştită. Au plecat. Nu-ţi face griji!

-Au plecat?

El dădu din cap şi se aplecă să desprindă lesa de la gâtul lui Zod.

- Câinele a mirosit zona în care stătuseră. Ce câine deştept, bravo!

II mângâie de câteva ori, pe urmă îi turnă nişte boabe în bol. Zod se aruncă asupra lor ca un leu asupra prăzii.

- Am găsit sânge.

-Sânge? Dar...

- Nu sunt detectiv, dar am lucrat cu nişte detectivi la viaţa mea. Cea mai simplă variantă după părerea mea ştii care e? Au fost doi şi unul i-a tras una în cap celuilalt cu un bolovan. Am găsit sânge pe jos, nişte crengi zdrobite, scurte urme de târâre. Ridică din umeri. O să mai găsească şi alte chestii după ce răsare soarele, dar cea mai simplă variantă care-mi vine în minte, repet, e că au fost doi, şi unul dintre ei l-a ridicat pe celălalt în spate şi l-a dus de acolo după ce i-a zdrobit scăfârlia.

Ea rămase pe loc cu ochii la el în timp ce el luă două furculiţe.

- Şi eşti al naibii de calm în privinţa asta.

- Ei bine, în momentul acesta ne aflăm în plin mister, ceea ce mi se pare interesant. Plus că suntem pe punctul de a lua micul dejun cu ouă şi cafea.

O mângâie pe braţ iute, cam la fel cum făcuse cu câinele mai devreme – cu afecţiune calmă.

- Mă enervează în continuare toată istoria asta, dar acum avem şi altceva de aflat sau descifrat. E clar că primul care-ţi vine în minte e Clint Draper; aproape sigur a fost el şi ştim şi de ce. Dar, iubito, de ce l-a lovit Clint pe cineva cu un pietroi când avea puşca în mâini? Sau de ce l-a lovit altcineva pe el?

- Ca să ne apere? Mda, nu are sens, recunoscu ea în timp ce punea cu lingura bucăţi de ou mult prea făcut pe farfurii.

- De ce ar fi cineva în pădure la miezul

nopţii? De ce l-ar fi luat pe celălalt în spate să-l ducă de acolo fără să anunţe pe cineva?

-Vezi? Ridică un deget în sus şi apoi se aşează la masă. Te-am făcut să te gândeşti. Poate că e vorba de unul dintre tovarăşii lui, mă rog, cel la care se ascund. Poate s-au certat acolo pentru cine ştie ce, şi unul l-a trosnit pe celălalt.

- Hmm, spuse ea gustând din ouă.

Poate mai trebuia puţină sare.

-Şi pe urmă să-şi fi zis „o, la dracu', ar trebui să ne cărăm de-aici". Dar mi se pare cam stupid să fi fost aşa.

El mai puse nişte piper.

- Iubito, vorbim – cel mai probabil – despre Clint Draper. Nu prea există cineva mai stupid de-atât.

- Cel mai probabil, repetă şi ea. E cel mai probabil, dar te rog să verifici totuşi ce şi cum despre oamenii pe care i-ai băgat la puşcărie şi care ar putea dori să-ţi facă rău.

- Am dosarele lor. O să mă uit, dar e foarte probabil ca Lee să-l găsească iute pe Clint, să-l ducă în arest, pe urmă să iasă probele de ADN plus amprentele şi gata, caz închis.

Şi fiindcă nu erau mai rele decât i-ar fi ieşit lui dacă ar fi gătit, mai mâncă câteva guri de ou.

- E furios. Lee.

- Asta am văzut şi eu.

- Oricum îşi va face treaba, dar de ce e atât de furios? O să pună mâna pe Clint Draper foarte repede. Şi chiar şi aşa vreau să-ţi spun că...

- Că mai sunt şi alţi membri ai clanului Draper, termină ea propoziţia. Şi – cum ţi se pare că sună accentul meu sudist? – nu se vor

purta cu mănuşi cu cineva care se ia de unul de-al lor.

- Nu sună rău pentru o yankee, şi da, aşa e, nu se vor purta cu mănuşi. Aşa că va trebui să ai grijă. Va trebui să avem grijă, se corectă el înainte să apuce ea. Plus că avem câinele ăsta feroce care să ne păzească.

Darby aruncă o privire spre Zod. Acesta îşi terminase micul dejun şi acum zăcea cu burta în sus, cu picioarele lui mici în aer, cu limba aia lată a lui atârnându-i din gură.

Zâmbind, ea îşi ridică medalionul pe care îl avea la gât.

- Plus încă ceva.

- Şi vom avea grijă unul de celălalt amândoi. îşi închise mâna pe deasupra mâinii ei. Toţi trei.

Ca şi cum fusese înţepat de un ac, Zod sări în sus şi lătrând ca apucatul se repezi ca vântul spre partea din faţă a casei.

-Se întorc poliţiştii, spuse Zâne. Un lucru e sigur, nimeni nu se va putea strecura în casa asta cât timp Generalul e aici, la datorie. Se ridică, îşi luă farfuria şi pe a ei şi le duse la chiuvetă. Mă ocup eu de asta, îi spuse. Tu du-te să iei fiara.

Ea se ridică şi expiră zgomotos.

- Te iubesc, Walker.

Când el se întoarse şi îi zâmbi, ea ridică din umeri.

- Mi s-a părut, nu ştiu de ce, momentul potrivit să spun asta.

- Oricând e momentul potrivit. Şi eu te iubesc.

Şi ştiind că era adevărul adevărat, ea se duse să-şi strige câinele care nu contenea din lătrat

şi să deschidă uşa poliţiştilor.

capitolul 25

Toate astea îi reînviară amintiri, faptul că acum erau poliţişti peste tot, felul în care se mişcau, felul în care vorbeau. O aduseră înapoi la momentul în care poliţiştii roiau în jurul ei, la felul în care acţionau, la felul în care vorbeau. O aduseră pe Darby la momentul atacului lui Bigelow, dar, în mod ciudat, întâlnirea aceea extrem de violentă se estompă în mintea ei. Tot ce se întâmplase atât de repede, atât de rău.

Dar jargonul poliţienesc, munca lor de rutină, toate o aduseră brusc la dimineaţa în care îşi pierduse mama. Şi revăzu clar şi limpede ca lumina zilei figura ei copleşită de şoc şi neîncredere, figura ei interzisă în momentul în care nişte poliţişti cu feţe sumbre îi apăruseră la uşă şi revărsaseră asupra ei şi prin ea vorbele acelea teribile. Acum, la fel ca şi atunci, nu avea nimic de făcut, nu avea cum să acţioneze.

Doar să stea şi să aştepte, să aştepte, să aştepte.

Deja îi luaseră declaraţia, nu mai avea nimic de adăugat. Cel puţin pentru moment, ordinele lui Lee rămâneau ferme.

Trebuia să stea acolo. Văzuse destule filme poliţiste şi citise destule cărţi să-şi facă o idee despre ce se petrecea în jurul ei. Aveau să se facă fotografii oficiale ale locului pe care îl găsise Zâne la marginea pădurii, aveau să se ia probe de sânge şi să se ridice bolovanul acela.

Alţi poliţişti aveau să facă fotografii în

dormitor, să scoată cumva gloanţele din pereţi.

Gloanţe, se gândi ea din nou, trecând din bucătărie în camera de zi. Să aştepte, să aştepte, să aştepte. I se părea totul absolut ireal.

Simţi o strângere de inimă, de jenă involuntară – şi absolut ridicolă – când intră Emily. Doar că Emily se apropie iute de ea şi o îmbrăţişă strângând-o cu putere, fără să-i mai dea drumul. Strângerea de inimă se transformă într-o uşurare nemaipomenită.

- Nu mă lasă să ies, începu ea. Nu lasă nici câinele să iasă, aşa că trebuie să stau aici cu el. Zâne e acolo, dar e casa lui şi de-asta...

-Nu e numai din cauza asta. Emily o mai strânse o dată în braţe şi se trase înapoţ. A fost procuror. Ştie lucrurile astea. Hai, draga mea! Iţi fac un ceai.

- în clipa asta aş prefera un pahar de votcă. Dublu.

- Nici asta n-ar strica.

Acum ea fu cea care oftă adânc. Era suficient cât îşi plânsese de milă, dat fiind că se simţea şi mai rău zăbovind în starea aia decât nefăcând nimic.

- O cola e în regulă. Tu vrei ceva?

-Acum, nu.

- Vreau să mă duc acasă la mine să văd ce-i acolo, ce stricăciuni a făcut.

- O să te duci, spuse Emily liniştitor în timp ce Darby scotea o cola din frigider. Şi când Lee ne dă undă verde, o să te ajutăm cu toţii să repari ce e de reparat. Eşti sigură că nu mai poţi să dormi puţin? Abia a răsărit soarele.

Darby făcu un gest cu cola din mână.

- Socoteşte asta pe lângă trei ceşti de cafea. Sunt cât se poate de trează. A trebuit să-l sun pe Roy să îi spun ce s-a întâmplat fiindcă nu voi

putea merge la muncă în dimineaţa asta. Se ocupă el de tot.

- Faptul că a început să lucreze pentru tine l-a adunat de pe drumuri pe băiatul ăla. Foarte tare! La ce lucraţi acum?

- încerci să-mi abaţi atenţia, nu?

- Dacă îţi dai seama atât de uşor de asta înseamnă că nu funcţionează.

Darby se apropie de uşile de la bucătărie – bine închise – şi privi afară la peisajul pe care ea îl proiectase şi construise, la cascada pe care o făcuse.

- îmi place aici. Casa asta, priveliştea pe care o văd când mă uit afară. îl iubesc pe Zâne, chiar dacă partea asta mă face în continuare să am emoţii şi tot felul de gânduri.

- Şi acum a mai şi trebuit să faci faţă unor acte de violenţă – de două ori în casa asta!

- Da. Tu crezi că unii oameni au pur şi simplu o soartă aiurea? Ştiu... ştiu, ştiu că sună stupid. Dar pur şi simplu, dacă unii oameni sunt sortiţi să aibă parte de violenţă în vieţile lor? Iar şi iar, mereu?

- Nu cred asta în ruptul capului.

- Nici eu nu vreau să cred, dar m-am tot fâţâit pe aici de câteva ore, aşteptând şi am început să mă gândesc la cum s-a schimbat viaţa mea cu o sută optzeci de grade când l-am cunoscut pe Trent. Până atunci, chiar dacă tata a plecat şi ne-a părăsit, am avut o copilărie liniştită, bună, o existenţă calmă. Eu şi mama, şcoala, vecinii, prietenii, munca, băieţii. Totul a mers fără probleme de nici un fel. Inspiră şi expiră adânc, după care se aşează. Şi pe urmă a apărut Trent. M-am măritat cu el prea devreme, prea repede, dar, la dracu', Emily, nu am

fost prima care să facă aşa ceva. Sigur că ţine sau nu ţine. Doar că la mine nu numai că nu a ţinut, dar m-a şi băgat în spital.

Emily prinse faţa lui Darby în palme şi o mişcă blând într-o parte şi-n cealaltă.

- El te-a băgat în spital. Nimic altceva.

-M-ar mai fi băgat o dată acolo, dacă ar fi reuşit. Niciodată nu am avut de-a face cu cineva care să vrea să-mi facă rău înainte. Nu în halul acela. Pe urmă ce s-a întâmplat cu mama, şi felul în care am pierdut-o. Pe urmă am venit aici, am zis să o iau de la început, nu? Şi pe urmă a apărut Bigelow şi am dat de Traci şi pe urmă asta... Toate se rostogolesc, una după alta...

Ca şi cum ar fi sesizat nevoia, Zod îşi lăsă capul în poala lui Darby privind-o cu adoraţie în ochi. Iar Emily se aşeză lângă ei.

- Eşti o femeie deşteaptă, Darby, şi cu mult bun-simţ. Şi de cele mai multe ori eşti optimistă şi ai o atitudine absolut pozitivă. Nu te pot învinovăţi pentru faptul că în dimineaţa asta nu reuşeşti să găseşti partea asta pozitivă din tine. Dar ceea ce-mi spui acum e o mare prostie. Nu îl cunosc pe Trent, continuă ea, dar ştiu ce gen de om este, fiindcă am avut de-a face cu Graham şi cu soră-mea ani buni. Sunt oameni răi, violenţi, cruzi şi urâţi care poartă o mască atât de uşor, atât de firesc. Am crescut împreună cu Eliza, am interacţionat de multe ori cu Graham, dar nu mi-am dat niciodată seama de măştile alea, nu până la capăt. Şi asta nu a avut nimic de-a face cu soarta. A avut de-a face cu talentul lor oribil pentru aşa ceva.

- Chiar este, nu-i aşa? murmură Darby. E un talent oribil.

- Ce s-a întâmplat cu mama ta s-a întâmplat

pentru că cineva a fost nesimţit, neglijent, egoist. Şi sper din tot sufletul meu să trebuiască să trăiască cu sentimentul acela de vinovăţie teribilă pentru tot restul vieţii lor. Işi puse braţul pe umerii lui Darby şi o trase mai aproape. Şi să ştii că, e-adevărat, e oribil, dar ai fost în stare să te lupţi cu Graham numai datorită celor întâmplate cu Trent. Asta mi se pare atât de remarcabil, atât de admirabil – motiv pentru care o să încep din nou să te bat la cap data viitoare – faptul că ai fi în stare să ţii cursul acela de autoapărare. Cât despre Traci, compasiunea şi sufletul tău bun au ajutat la salvarea ei, aşa că să nu te gândeşti la altceva, nici măcar o secundă. Şi asta... Oftă adânc. Ce s-a întâmplat aici în dimineaţa asta a fost încercarea stupidă, violentă şi prostească a unui om oribil să arate că are muşchi, când nu e altceva decât un dobitoc fără puţă. Lee al meu o să aibă grijă să intre unde îi e locul înainte de apusul soarelui. Poţi conta pe asta.

- Mulţumesc. Cu adevărat, îţi mulţumesc mult, aveam nevoie de asta.

- Cred că ce ai tu nevoie e să ieşi de aici şi să treci la treabă. Să-ţi iei câinele ăsta drăguţ şi să te duci să faci ceva productiv. Deci. Mă duc să vorbesc cu Lee să te lase să faci asta. Unde te duci să lucrezi azi?

-Aveam ceva de terminat pe Highpoint Road – aşa am ajuns să dau peste Traci, dar mă duc acolo mai târziu. Am trimis echipa la casa familiei Marsh, lângă lac.

- Foarte bine, atunci.

O bătu uşurel cu palma pe genunchi, apoi se ridică. Dar înainte ca Emily să apuce să o ia spre exterior, se auziră paşi iuţi alergând pe treptele de la intrare. Şi zgomotul uşii

trântindu-se.

- Până aici a fost, sări Darby în picioare şi luă lesa. Nu mai stau aici nici o secundă în plus.

Alături de câinele încântat de noua activitate şi cu Emily lângă ea, Darby ieşi cu paşi mari din casă fix la timp să vadă două maşini de poliţie demarând în trombă.

- Probabil că l-au găsit, spuse Darby luând-o spre Zâne care se îndrepta şi el cu paşi mari spre ele. Sau a mai făcut ceva. Dar... L-au găsit? strigă ea.

Zâne se apropia în continuare.

- Da, l-au găsit. Clint Draper.

„Ceva nu e în regulă", se gândi Darby, şi după felul în care Emily o apucă de mână, îşi dădu seama că şi Emily văzuse asta.

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

- L-au găsit... plutind pe lac. E mort, Dumnezeule! îşi frecă faţa cu mâinile. Gabe a sunat.

-Gabe! Doamne sfinte! Trebuie să...

-Nu. Zâne îşi schimbă direcţia ca să împiedice saltul înainte al lui Emily. Trebuie să stai aici. Se ocupă Lee. Deja a vorbit cu Gabe. Ei lucrau. Echipa ta, Darby. Şi din câte am înţeles, Hallie a văzut trupul. Roy a sărit în apă ca să încerce să-l ajute. A fost prea târziu, însă, aşa că a strigat să sune cineva la urgenţă. Iar Gabe l-a sunat pe taică-său. Luă zgarda lui Zod. Hai să mergem să stăm jos! Trebuie să nu-l lăsăm pe Zod să ajungă la locul faptei. Au terminat, sau, mă rog, aşa ceva, dar deocamdată ar trebui să nu ne băgăm în zona aia.

-Trebuie să vorbesc cu fiul meu, insistă Emily.

- Du-te şi sună-l, atunci! Tu şi cu mine,

Darby, hai să ne punem capetele la contribuţie să vedem dacă reuşim să facem nişte ceai!

- Fac eu, le făcu semn Emily să stea acolo. Mă duc şi pun de ceai, pe urmă îl sun pe Gabe. Pe urmă îl sun şi pe Brody ca să mă asigur că stă departe de zona aia de lac pentru moment.

Dând din cap, Zâne o împinse uşor pe Darby pe un şezlong de pe verandă şi îşi trecu lesa peste încheietura mâinii când Zod se tolăni sub masă să tragă un pui de somn.

- Cineva l-a ucis, începu Darby.

-Sau a căzut, sau s-a sinucis. Asta e treaba poliţiei şi a MEA să aflăm.

- Sângele de acolo, piatra, urmele de târâre. Pune totul cap la cap, Zâne, şi q să-ţi fie limpede că cineva l-a ucis şi l-a aruncat în lac. întrebarea e cine şi de ce.

- Se duc să vorbească cu un amic de-al lui. Au găsit o camionetă puţin înainte să sune Gabe. Era plină de pete de vopsea, de cutii şi de sânge. Din câte se pare, Stu Hubble a fost alături de Clint în nebunia asta, pe urmă cine ştie de ce s-au luat la harţă. Stu l-a lovit cu piatra aia. Probabil nu a vrut să-l omoare, dar aşa s-a întâmplat, prin urmare a intrat în panică, l-a luat de acolo şi a scăpat de el. Dar lucrurile nu sunt mereu cum par, şi asta nu explică de ce Stu şi-a lăsat camioneta pe marginea drumului spre lac. Deci va trebui să aşteptăm faptele.

-Trebuie să vorbesc cu oamenii mei.

- Ştiu, spuse el punându-şi mâna pe mâna ei. Imediat.

Umbra se transformase în bărbat, şi bărbatul stătea afară, într-un loc de unde vedea de minune tot ce se întâmpla pe lac. Urmărise cum mocofanul ăla sărise în lac şi înotase până

la cadavrul plutitor.

Asta îl făcuse să chicotească vesel între două înghiţituri de cafea.

Rămăsese chiar acolo să se uite cum poliţiştii ăia de doi bani descoperiseră camioneta pe care o lăsase el într-un loc unde şi un orb ar fi dat peste ea.

Prin urmare bănuia că un tip pe nume Stuart Hubble – potrivit talonului de înmatriculare – urma să aibă o zi foarte proastă.

Dar cadavrul plutitor şi salvamarul care ajunsese prea târziu, întreaga scenă ce întruchipa haosul pur se dovedi cireaşa de pe tort. Apăruseră poliţişti ţipând – frate, ce mai spectacol! Nu se distrase aşa de tare de săptămâni bune. Cel puţin de când o bătuse pe târfa aia proastă pe care o agăţase de undeva de prin Dickwad, Virginia.

De la depărtare cea mai tare chestie pe care o făcuse, se gândi urmărind spectacolul, fusese să-şi urmeze instinctele şi să-l urmărească pe dobitocul ăla cu vopseaua. Fusese un fel de intervenţie divină, la dracu'.

Sperase că dacă îl omoară pe idiot îi va crea nişte probleme lui Walker. Şi nici acum nu era timpul trecut. Poate că aşa va fi. Dobitocul vandalizase biroul nemernicului, vandalizase casa putorii căreia i-o trăgea...

Trebui să se oprească la gândul acesta, să tragă aer în piept şi să-şi descleştеze pumnii.

Şi pe urmă ce face beţivanul? Ce să facă? Se chinuie să se strecoare neauzit până acasă la Walker şi trage nişte gloanţe în geamuri.

Idiotul ăla mort putea să se gândească în felul acesta: dacă nu ar fi fost el acolo să-i facă serviciul acesta zdro- bindu-i ţeasta cu creieri

cu tot, ar fi trebuit să petreacă o grămadă de timp la puşcărie. Mai bine mort.

- Cu plăcere!

Râzând batjocoritor, intră la loc ca să mai ia o cafea, un croasant, nişte gem de casă fabricat local. Le aduse afară pe verandă şi se aşeză pe scaunul solid. Şi se desfătă în continuare mâncându-şi micul dejun continental şi urmărind spectacolul.

După ce Emily ieşi cu ceaiul, se apropie de Zâne şi îi masă uşor umerii.

- O să fac o salată mare de paste, ca să ne mai liniştim puţin.

- Dar nu e nevoie, începu Darby.

- Lee le-a dat drumul oamenilor tăi şi cu toţii vor să vină aici să vă vadă. Aşa că o să încropesc ceva de mâncare din ce găsesc în cămara aia a voastră destul de sărăcăcioasă de altfel. Şi dacă tot mă apuc, o să fac o tură şi prin grădina de zarzavat.

Zâne întinse o mână în spate să i-o strângă uşor pe a ei.

- înseamnă că salata aia cu paste va fi super. Gabe e bine?

- Aşa pare. Vreau să mă conving singură. L-am pus pe Ralph să se ducă după Brody. Vreau ca amândoi băieţii mei să fie undeva unde să-i pot vedea. Şi pe urmă o să profitaţi şi voi de prezenţa tuturor aici să daţi jos umbreluţele astea şi să urcaţi în pod ce-a mai rămas din scaune şi mese pe gazon. Se uită în jur. Nici nu-mi vine să cred că ieri ne-am întâlnit cu toţii aici să sărbătorim.

îşi coborî capul ca să-l sărute pe creştet pe Zâne.

- Lee mai întârzie. Are multe chestii de care

să se ocupe.

- Zâne. Darby se întinse spre el când Emily intră înapoi în casă. Trebuie să-i spună cineva lui Traci.

-Vreau să o fac eu, personal. Şi imediat, adăugă el. Eşti OK dacă rămâi aici în timp ce eu trag o fugă până în Asheville?

- Sigur că da. Nu vrei să merg cu tine?

- Stai aici mai bine, ocupă-te de oamenii tăi. Eu o să vorbesc cu Lee, să îi las pe ai lui să meargă mai departe. Oricum el are sarcina cea mai grea. Va trebui să îi anunţe pe restul membrilor familiei Draper.

Ceea ce s-ar fi şi întâmplat, doar că Stu Hubble era prioritatea numărul unu. Lee îl găsi sforăind pe canapeaua din magherniţa lui înconjurat de o mulţime de sticle goale de bere, pastile împrăştiate pe jos care probabil nu apucaseră să fie consumate încă, scrumiere pline de chiştoace, tutun şi „iarbă" şi ceva ce reprezenta probabil rămăşiţele unui festin cu pizza cu multă carne şi câteva pungi goale de Doritos.

Lee îl scutură zdravăn, ceea ce îi provocă bărbatului o flatulenţă teribilă, urmată de un şir de râgâieli cel puţin la fel de urât mirositoare.

- Du-te dracu', murmură Stu şi încercă să se întoarcă pe partea cealaltă.

De data asta Lee îşi folosi piciorul şi îl ajută pe Stu să ajungă pe duşumea.

-Nemernicu' dracu'! Ce mama mă-sii... Se întrerupse brusc când ochii lui injectaţi de vinişoare roşii reuşiră să se concentreze asupra lui Lee. Cine dracu' te-a lăsat să intri aici? E casa mea! Nu ai nici un drept să...

- E casa bunicii tale. Haide, adună-te de pe jos, imediat! Eşti arestat!
- Ba nu sunt! N-am făcut nimic.

Lee îşi îngustă privirea, studiindu-1.

- Unde e Clint Draper?
- De unde mama dracului să şt...

Stu clipi nedumerit, reuşind în cele din urmă să se ridice în picioare. Era un tip voluminos, cu o burtă imensă. Avea nişte ochi mici şi dinţii stricaţi.

- Pe-aici pe undeva, poate la budă. Am fost împreună. Am vrut să mergem să facem o drumeţie, dar s-a făcut prea cald, aşa că ne-am întors ieri... am stat pe-aici. Nimic ilegal.
- încălcarea şi vandalizarea proprietăţii private sunt cât se poate de ilegale. Şi ai mai şi fost suficient de prost să-ţi foloseşti propria camionetă când te-ai dus să pictezi obscenităţi pe pereţii cabinetului lui Zâne Walker şi pe casa lui Darby McCray.
- Io n-am făcut aşa ceva. Am fost chiar aici. Poţi s-o întrebi pe bunica.
- în camioneta ta sunt încă o mulţime de cutii de vopsea. Plus că volanul e mânjit tot.

Doar că, observă Lee, nici o picătură nu se vedea pe Stu care, în mod cât se poate de evident, nu se spălase de zile bune.

- Pensulele tale, Stu. Şi cutiile de vopsea, şi camioneta ta.
- Nu se poate. Doar dacă l-a furat cineva. întrebaţi-o pe bunica, întrebaţi-l pe Clint.

-Am întrebat-o deja pe bunică-ta care e surdă ca o ciubotă şi nu a mai coborât pe treptele astea de şase luni sau mai bine. Pe Clint Draper nu-l pot întreba.

- De ce dracu' nu poţi?

- Pentru că l-am pescuit de dimineaţă din lac, la distanţă de nici măcar jumătate de kilometru de unde am descoperit camioneta ta. E mort.

- Ba nu e. Stu se apucă să dea din mâini să verifice dacă vreuna dintre sticlele goale mai avea măcar puţin lichid pe fund. E la budă, n-are unde să fie în altă parte. Aici am stat de o vreme încoace că e prea cald pentru drumeţii.

Lee îşi scoase telefonul, căută poza de la faţa locului unde Clint Draper fusese scos din lac şi zăcea cu ochii larg deschişi şi faţa pământie. Şi i-o vârî sub nas.

Şe trase însă instantaneu la o parte, cu tot cu telefon, când Stu se aplecă şi vomită violent pe propriii pantofi. Putoarea, îi trecu prin minte lui Lee, ar fi trezit şi un cadavru în stare de descompunere.

- V-aţi certat, Stu, acolo, acasă la Zâne unde aţi tras ca nebunii?

- Nu e Clint ăla, n-are cum. Vrei să mă-nşeli.

- L-am pescuit azi-dimineaţă din lac. Are o gaură cât un pumn în craniu, la ceafă. Bănuiesc că era mort dinainte să îl arunci în lac.

- Io n-am făcut aşa ceva. Stu începu să tremure, dân- du-se înapoi, nesigur, până căzu ca o grămadă de carne pe canapea. Io n-am omorât pe nimeni în viaţa mea. Clint e prietenul meu. Io n-am omorât pe nimeni.

- Scoală-ţi fundul de pe canapea şi mişcă-te, altfel te iau pe sus. Chiar acum mergi la secţie şi ai face bine să începi să spui adevărul, altfel o să am grijă să înfunzi puşcăria. Vezi că deja eşti în rahat până la gât şi cu fiecare minciună te afunzi şi mai tare.

- Io n-am omorât niciodată pe nimeni! Jur, pe viaţa mea! urlă Stu cu lacrimile deja

şiroindu-i pe obraji. Clint doar a venit ieri – n-am fost în nici o drumeţie, doar m-a rugat să spun aşa. A venit pe-aici după ce a auzit că a fugit Traci şi tu îl cauţi. Io am vrut doar să-mi ajut un prieten, asta a fost tot şi oricine ar fi făcut exact la fel.

-Adică vrei să spui că oricine ar ascunde şi ar minţi pentru un bărbat care şi-a bătut nevasta de a snopit-o?

- Io nu ştiu nimic despre asta. Clint, el a fost aici, asta e tot ce ştiu. Am băut nişte bere şi chestii de-astea şi cred c-am adormit la un moment dat. Nu ştiu nimic despre vopsea şi despre nimic. Dumnezeule, e mort? Pe bune?

Un dobitoc, se gândi Lee, un ticălos violent, beţiv şi leneş, dar foarte puţin probabil să fie şi ucigaş.

- Scoală-te! Vii la secţie să ne povesteşti totul, cu amănunte. Dacă nu vrei să-ţi pun cătuşele chiar acum, ridi- că-te_de-acolo. Mai ai vreo pereche de pantofi?

-Aăă... da...

- Bun, schimbă-i. N-o să te las să intri cu voma aia în secţie. Şi ia-ţi şi altă cămaşă şi nişte pantaloni curaţi. Astea de pe tine le iau drept probe. Dacă găsesc vreo picătură de vopsea sau de sânge al lui Clint, te-ai dus pe copcă.

- Io n-am făcut altceva decât să-mi acopăr un prieten, ca oricine altcineva. Io n-am făcut nimic. Io n-am omorât pe nimeni.

Lee îl credea, îi era cât se poate de clar că aşa stăteau lucrurile. Dar asta nu însemna că nu avea să-l strângă cu uşa înainte de a-i da drumul. Dacă Stu ştia ceva, orice, la dracu' dacă n-avea să-l strângă cu uşa până scotea totul de la el, picătură cu picătură.

Până când echipa sosi aducându-l şi pe Brody, Emily deja făcuse şi pusese salata de paste la frigider şi încă o carafă de ceai cu gheaţă. Darby se duse drept la Roy.

- Sunt încă ud, exclamă el, dar ea îl îmbrăţişă strâns.

Şi după o fracţiune de secundă de ezitare, o strânse şi el în braţe, cu putere.

- Doamne sfinte! Doamne Sfinte! N iciodată n-am văzut... niciodată n-o să pot să-mi şterg imaginea asta din faţa ochilor. Când am... când am ajuns la el şi am pus mâna pe el şi s-a întors... Faţa lui...

- Hai, vino, să stăm jos!

-Am... am nişte haine uscate în camionetă. Pot să mă duc undeva să mă schimb?

- Sigur.

Aşteptă până se duse după ele, apoi îl conduse la demisol, pe lângă sala de sport a lui Zâne, camera pe care o transformase în home cinema şi îl duse în baia în toată regula de acolo.

- Fă un duş fierbinte, nu te grăbi, îi spuse Darby, apoi îi luă mâna. Roy, eşti un erou.

- Dar nu am făcut nimic.

- Ai intrat în lacul ăla, ai încercat, ai sperat că vei salva pe cineva. Şi când ai văzut că nu mai putea fi salvat, totuşi l-ai luat de acolo şi l-ai adus pe mal. Eşti un erou.

Ochii lui se umeziră şi clătină din cap.

-Mie niciodată nu mi-a plăcut nemernicul ăla, ăsta e adevărul adevărat. Şi cu-atât mai puţin l-am putut suferi după ce s-a auzit că o loveşte pe Traci. Dar...

-Asta înseamnă cu atât mai mult că eşti un adevărat erou. Nu te grăbi.

Urcă şi-şi găsi întreaga echipă în jurul mesei,

uniţi din pricina şocului. Iar Brody era aşezat atât de aproape de Gabe că ai fi putut să juri că sunt siamezi.

-Se simte bine? întrebă Hallie frângându-şi mâinile, apoi dându-le drumul, apoi frângându-şi-le din nou. Aproape nu a spus nici o vorbă de când... de când l-a scos pe Clint Draper din lac.

-Are nevoie de puţin timp, asta-i tot.

- Puteţi să ne spuneţi ce se petrece? întrebă Ralph. La naiba, aş vrea să ştiu şi eu ce se petrece.

- Şi eu aş vrea, dar deocamdată o să vă spun ce ştiu. Nu se aşează. Cineva – va trebui să presupunem că e vorba despre Clint Draper – a tras în uşile de la terasă şi le-a făcut praf, sus la dormitorul mare.

-Nemernicul dracului!

Ralph izbi cu pumnul în masă, făcând-o pe Hallie să sară în sus şi aproape pierzându-şi ochelarii care îi alunecară de pe nas.

-Nemernicul dracului! Nu trebuie să vorbeşti rău despre morţi, dar la naiba!

- Unde e Zâne? întrebă Brody. S-a întâmplat ceva cu el?

- Nu, nu. S-a dus să o ia pe sora lui Traci. Vor să meargă la Asheville să îi spună. înainte să vină aici, Clint a pictat o grămadă de porcării pe pereţii cabinetului de avocatură al lui Zâne şi acasă la mine.

- Familia Draper nu e sănătoasă, murmură Hallie. Nu au fost niciodată normali şi nici nu vor fi vreodată. Te ajutăm noi să o faci la loc, Darby, să nu-ţi faci griji pentru asta.

- Mă bag şi eu, spuse Brody. O vom face la loc. Dar... cum a ajuns în lac?

Darby expiră zgomotos.

-Au găsit – mă rog, Zâne şi Zod au găsit locul de unde a tras şi... se vede, e chiar acolo, unde

e panglica aceea galbenă, a poliţiei. Au găsit şi nişte sânge acolo. Sigur a fost acolo cu altcineva, şi în mod evident acest altcineva l-a lovit cu o piatră, pe urmă l-a târât de acolo, l-a suit în maşină şi l-a aruncat în lac.

-Mie nu mi se pare că ar avea vreun pic de sens, murmură Ralph.

-Nu, chiar nu are sens.

- Ba, mie mi se pare că da, interveni Brody. S-ar putea să fie două variante în care să se lege.

Intrigată, Darby trase un scaun şi se uită cu atenţie în ochii verzi, specifici familiei Walker, ai lui Brody.

- Care două variante?

- Probabil că era beat – sigur se vor face analize şi se va stabili. Dar toată lumea ştie că nemernicul devine şi mai rău, şi mai idiot când bea. Tata a trebuit să-l bage la arest de câteva ori pentru tulburarea liniştii publice în timp ce se afla în stare de ebrietate.

Emily mai turnă nişte ceai.

-Şi tu de unde ştii asta, mă rog?

-Am şi eu urechi, mamă, spuse el dându-şi ochii peste cap, în felul acela atât de tipic adolescenţilor. Mă rog, persoana care a fost suficient de rea şi de idioată ca să se afle cu el acolo când a început să tragă înspre casă e foarte probabil să fi fost tot beată, nu? E posibil deci să fi vrut şi ăla să tragă o rundă şi au început să se lupte pe armă şi poc. Probabil nu a vrut să îl omoare, dar s-a întâmplat, şi pe urmă ce era să facă, nu? Să scape de cadavru. Ar fi trebuit să-l lase acolo şi să plece, dar era beat, rău şi idiot.

- Dacă e să ne gândim aşa, spuse Gabe

cugetând cu voce tare, mi se pare că are sens. Şi care-i celălalt raţionament, Sherlock?

Brody zâmbi, apoi ridică din umeri.

- OK, deci omul se duce la cabinetul lui Zâne, apoi la casa lui Darby. îl vede cineva. Poate cineva la fel de rău precum Clint Draper, care îl urmăreşte până aici.

-Şi de ce să-l omoare? întrebă Darby.

-Uneori răutatea extremă nu are nevoie de motiv, doar de o ocazie. L-am auzit odată pe tata spunând asta. Oricum ar fi, tata, Silas şi restul vor desluşi toată istoria. Doar cu asta se ocupă.

- Asta e adevărat, spuse Emily în spatele fiului ei, strângându-i uşor umerii. Cu asta se ocupă.

-Dacă e vorba de a doua variantă de raţionament..., ezită Gabe desenând ceva pe aburul condensat de pe paharul de ceai. Omul despre care vorbim este şi mai nemernic, şi mai rău decât familia Draper. Eu nu cunosc pe nimeni în halul ăsta. în afară de cazul în care... tata e sigur că tat... că Graham Bigelow e încă după gratii?

- A fost primul lucru pe care l-a verificat.

Acum Emily îşi puse o mână pe umărul lui Gabe.

- E în spatele gratiilor şi acolo va rămâne, nu-ţi face tu griji pentru asta.

Dar grija cât se poate de reală a tuturor, oare, nu era în momentul acesta faptul că în Lakeview se afla cineva care era mai nemernic şi mai rău decât cei din familia Draper?

Care era şi ucigaş pe deasupra.

După ce luă hainele lui Stu drept dovezi, Lee îl lăsă cu un agent şi ordinul să facă un duş, să

se schimbe şi să aştepte în arest. în nici un caz nu era dispus să-l audieze pe idiot cât puţea de trăsnea a transpiraţie, bere trezită şi vomă.

Oricum, trebuia să anunţe familia celui decedat, şi oare nu reprezenta asta o adevărată încercare?

Ştiind cu cine avea de-a face în cazul familiei Draper, îi luă cu el şi pe Silas, şi pe Ginny.

Horace Draper răspunse la bătaia lui în uşă cu un rânjet batjocoritor, cu părul lui cărunt şi rar lipit de scalp şi o ţigară făcută manual în colţul gurii.

Aerul dinăuntru, abia mişcat puţin de vreo două ventilatoare înalte, mirosea încă a prăjeală de la micul dejun.

- Dacă ai venit iar să mă întrebi de băiatu' meu, o să-ţi spun iar că e plecat în drumeţie. Nu pui picioru' aci fără mandat.

- L-am găsit pe Clint, domnule Draper.

Ceva se mişcă în ochii bătrânului.

- Foarte bine, în căzu' ăsta ştiţi bine că nu a fost deloc pe lângă târfa aia mincinoasă cu care s-a însurat şi care zice c-a bătut-o. N-a bătut-o pe puturoasa aia în viaţa lui. Se prea poate să fi trebuit însă. Arătă cu un deget pătat de nicotină acuzator spre Lee. Dacă l-ai închis pe băiatu' meu, de data asta o să te coste insigna.

Lee ignoră degetul şi ignoră ameninţarea.

- Domnule Draper, regret să te informez că fiul dumi- tale, Clint, e mort. Condoleanţe!

- Asta-i o minciună împuţită!

-Trupul lui a fost recuperat mai devreme în dimineaţa asta din lacul Reflection.

Din spatele lui Horace, Bea Draper începu să bocească.

- Nu băiatul meu! Nu băiatul meu! Nu

băiatul meu!

-Taci, femeie! Minte!

Lee îşi scoase telefonul şi îl deschise la poza de la locul faptei.

-Acesta este fiul dumneavoastră, Clint, domnule Draper?

Atunci văzu şi el realitatea, iar durerea ce îl izbi odată cu ea îi anihilă băţoşenia. Draper se clătină, ieşi pe uşă şi căzu pe unul din scaunele de pe veranda de răchită.

- Băiatu' meu nu mai e?
- Da, îmi pare rău.

Durerea se transformă brusc într-o furie oarbă care îl făcu să ţâşnească imediat în picioare, ca un arc.

-Tu ai făcut-o!

înainte să se poată arunca asupra lui Lee, Silas îi prinse braţele la spate. Bătrânul era mare şi musculos, şi furia îl făcea şi mai puternic. Ginny trebui să intervină şi ea ca să-l ţină pe loc.

- Nu vrem să vă punem la pământ, domnule Draper, spuse ea. Nu vrem să vă punem cătuşe.
- Noi nu l-am găsit în viaţă, spuse Lee calm. Moartea lui nu a fost cauzată de Departamentul de poliţie Lakeview.

-Atunci cine a făcut-o? Băiatu' meu ştie să înoate ca un rechin. Nu a căzut în lacul ăla blestemat să se înece pur şi simplu! Cine-a făcut-o?

-Acum investigăm.

-Investigaţi pe dracu'! Poliţia e coruptă, toată, până sus la FBI. Nu daţi doi bani găuriţi pe mine şi pe neamu' meu. Nu aţi dat niciodată.

- Eu îmi voi face meseria. Mai bine ia loc şi încearcă să te controlezi. Nu va face nici un bine familiei dumita- le să trebuiască să te arestez pentru ultraj.

-Vă spun io cine-a făcut-o. Puştiul ăla enervant, Bigelow, care zice că-l cheamă Walker. Ala care i-a furat femeia lu' băiatu' meu, care a pus-o să zică minciuni despre el. Ai face bine să-l bagi imediat la zdup, m-auzi? înainte să dau io' de el! Sau ai mei!

-Ai grijă pe cine ameninţi. Acum stai jos până nu te pun eu jos!

Lee îi făcu semn din cap lui Ginny să intre în casa unde Bea Draper continua să bocească cu vorbe.

- Zâne nu i-a făcut nici un rău băiatului tău.
- Asta zici tu.

-Asta ştiu eu foarte bine. Când băiatul tău a fost ucis, Zâne era ocupat să o apere pe Darby McCray şi pe sine însuşi de gloanţele pe care Clint le trăgea din afară prin ferestrele dormitorului lui, şi să sune la poliţie.

- Ei, rahat! Băiatu' meu nu a făcut aşa ceva. Porcul ăla de Bigelow e priceput la minciuni, te îmbrobodeşte de ajungi să crezi orice.

-Am găsit puşca lui Clint, cu urme de folosire recentă, în camioneta pe care a luat-o de la Stu Hubble, şi am scos gloanţe din pereţii dormitorului lui Zâne. Sigur se potrivesc. Am găsit amprentele lui Clint pe volanul mânjit de vopseaua pe care a folosit-o să vandalizeze cabinetul lui Zâne şi casa lui Darby puţin înainte să tragă cu puşca aia. Vopseaua era încă proaspătă. Dat fiind că Zâne avea o jumătate de duzină de poliţişti în casă cam în acelaşi timp când Clint era aruncat în lac, aş zice că are un alibi al dracului de solid.

- Ba minţi, şi toţi poliţiştii te acoperă. Toţi până la unul, din poliţia aia bună de nimic.

-Ştii că asta-i o aiureală. Până şi tu ştii. Avem momentul în care s-a telefonat la poliţie înregistrat. Acum l-am reţinut pe Stu Hubble şi din câte arăta locul în care l-am găsit, acasă la el, de unde l-am ridicat, el şi Clint au băut pe săturate, au fumat nişte iarbă şi au băgat în ei şi nişte pastile până ce Stu a adormit şi lui Clint i-a venit geniala idee să ia nişte vopseluri de-ale lui şi să-şi ia puşca după care să se ducă să se răzbune. Se ghemui şi privi drept în ochii lui Draper. Gândeşte-te la asta! Dacă tu şi ai tăi nu m-aţi fi minţit ieri, băiatul tău ar fi în viaţă acum. Ar fi fost acuzat într-un proces. Poate ar fi mers şi la puşcărie o vreme, dar ar fi în viaţă.

- Du-te dracului!

- Da, zise Lee îndreptându-şi spatele. Exact ce credeam şi eu.

Văzu pumnul venind spre el, avu o fracţiune de secundă să calculeze. II lăsă să-şi atingă ţinta, încasă pumnul într-unul din pomeţi.

- Perfect. Eşti arestat pentru ultraj împotriva unui ofiţer de poliţie.

Cu ajutorul lui Silas, îl priponi la pământ pe Draper care se zbătea şi îi puse cătuşele, în timp ce Ginny trebui să-şi abandoneze rolul de a alina o mamă suferindă şi să-l înlocuiască cu acela de paznic al unei femei înnebunite de furie.

capitolul 26

După o oră foarte grea cu Traci, Zâne o luă înapoi spre Lakeview. De vreme ce nişte mesaje schimbate rapid cu Darby îi spuseseră că i se îngăduise să se ducă acasă la ea – cu

întreaga ei echipă, după cum fu foarte uşurat să afle, mulţumit, o luă spre oraş ca să evalueze propriile stricăciuni.

Parcă, coborî din maşină şi rămase pe trotuar studiind urâţenia din spatele benzii galbene puse de poliţie. Era mai rău, se gândi el, mai rău decât un geam spart – şi avea să necesite mult mai mult timp şi efort să repare lucrurile. Mai mulţi oameni se opriră, oferindu-i sprijin şi o sănătoasă indignare cetăţenească.

Ridică ochii auzindu-şi numele strigat şi aşteptă o clipă până Britt ajunse lângă el. Sora lui îşi deschise pur şi simplu braţele şi-l cuprinse într-o îmbrăţişare.

-Am vorbit cu Emily şi cu Silas. Ştiu totul. îmi pare atât de rău! Se trase înapoi, dar îşi ţinu braţele în jurul lui. Mai întâi îi mulţumesc lui Dumnezeu că tu şi Darby nu aţi păţit nimic. în afară de asta sunt cât se poate de furioasă pentru ce s-a întâmplat.

- Hai că am trecut noi şi prin chestii mai rele. E doar nişte vopsea.

Ea îşi ridică sprâncenele.

- Spune-mi ce simţi cu adevărat.

- îmi pare rău că e mort. în parte, îmi pare rău că e mort pentru că nu am avut şansa să-l bat de să-l ascult cu urechea. Dacă ar fi ţintit şaptezeci de centimetri mai jos, nu ştiu ce să zic. Dar ştiu că Darby doarme mai aproape de uşile de sticlă.

- Ea unde este? Să mă duc la ea? Pot să-mi amân programările.

- E acasă la ea, cu întreaga ei echipă şi cu Brody. S-a oferit să ajute.

- E un puşti de treabă. O să ajutăm cu toţii,

Zâne. Ai grijă să ştie şi ea că suntem alături de ea.

-Asta sigur. Uite ce e, dacă mai stăm aici o să se strângă o mulţime de lume aici şi, deşi sunt recunoscător pentru simpatie şi pentru sprijin, nu prea am chef să aud lucrurile astea acum.

-Am înţeles. II îmbrăţişă încă o dată şi se dădu înapoi ca să mai arunce o ultimă privire spre clădire. Săra- cu', nici nu ştia să scrie!

Ceea ce îl făcu să izbucnească în râs înainte să se ducă să cumpere o grămadă de vopsea albă.

După ce rezolvă treaba asta, trecu pe la secţia de poliţie. II găsi pe Lee în birou, întocmind un raport. Inclinându-şi capul, studie vânătaia de pe obrazul lui Lee.

- Pun pariu că nu ai intrat într-o uşă, nu?
- Bătrânul Draper se răcoreşte de nervi într-o celulă. Stai jos, vrei cafea?
- N-aş mai suporta în clipa asta, la câtă am băgat în mine, dar mulţumesc. încep eu, zise trăgându-şi un scaun. Traci e destul de marcată de veste, dar mama şi sora ei sunt acolo cu ea. Va mai rămâne în adăpostul acela încă vreo câteva zile. Chiar mai mult dacă o să consideri tu necesar.
- Vom vedea, spuse Lee lăsându-se pe spate pe scaun şi făcându-l să scârţâie familiar. Noi avem amprentele lui Clint pe puşcă, pe camioneta lui Stu, pe cutiile de vopsea, pe pensule, chiar şi ici, colo, pe zidurile cabinetului tău şi pe casa lui Darby. Mereu a fost un mare idiot.

-Nu te pot contrazice.

- Va dura ceva mai mult analiza ADN-ului lăsat la biroul tău şi acasă la Darby. N-ar trebui însă să dureze prea mult analizele de sânge,

cele toxicologice şi aşa mai departe. Şi am deja o cronologie cât de cât credibilă a evenimentelor de la Stu Hubble.

- Să înţeleg că nu este suspect.

- Nu, nu are cum. A picat mort de somn în hainele în care l-am găsit eu când l-am reţinut. Vom duce hainele astea la analize, dar cu ochiul liber nu se vede nici urmă de vopsea sau de sânge. Pe bolovan n-am găsit nici o amprentă, dar sânge din belşug. El e un idiot de fix calibrul lui Clint şi nici nu i-ar fi trecut prin minte să şteargă arma crimei – plus că nu se vede nici urmă de aşa ceva. Clint a ajuns acasă la el la prânz, ieri, continuă Lee. Pe jos. Bunica lui Stu confirmă asta. Stu spune că nu au ieşit din pivniţa lui unde au mâncat, au băut, s-au uitat la TV, au jucat nişte jocuri, pe urmă s-au uitat la nişte filme porno. Crede că era două şi ceva când a picat lat.

- Deci Clint s-a servit din vopselele lui şi aşa mai departe pe care le-a dus la camioneta lui Stu.

-Aşa se pare.

- Nu au mai avut vreun prieten care să treacă pe la ei şi să rămână la un pahar?

- Nu, din câte spune Stu, şi deja când am ajuns aici era prea înspăimântat ca să mintă.

- Poate s-a întâlnit cu cineva, speculă Zâne. Sau poate e vorba de cineva care îi purta pică – şi n-ar fi puţini deloc –, care l-a văzut şi a decis să stea să vadă ce pune la cale. Faptul că l-a omorât pare...

- Cam tras de păr, termină Lee propoziţia. Sunt multe posibilităţi. Ameninţă pe cineva cu arma şi se alege cu capul spart. E cu cineva, se împiedică şi cade cu ceafa de bolovanul ăla,

persoana cu care este intră în panică, îl ia de acolo şi-l aruncă în lac. Sau e cineva care decide că e momentul să se răzbune pentru cine ştie ce şi profită de ocazie. O să rezolv misterul ăsta, Zâne.

Zâne îşi aminti cum Lee stătuse alături de el în celula aia îngustă, în Buncombe, după ce avusese parte de cea mai nenorocită noapte din viaţa lui.

- Contez pe asta.

-Vreau să fii atent, înţelegi. Lui Draper i-a intrat în cap că tu l-ai omorât pe Clint.

- Cum naiba am reuşit să fac asta în timp ce eram acasă, la etaj, încercând să nu fiu împuşcat – şi sunând la poliţie? Şi cam după cinci minute primindu-i în casă pe poliţişti?

- Faptele, dovezile, logica – toate astea nu contează pentru eL Pentru nici unul dintre ei, de fapt. O să iasă pe cauţiune, aşa că ai grijă de tine.

- Lasă-mă să vorbesc cu el!

- Zâne.

- Are avocat?

Lee izbucni uşor în râs.

-Nu crede în chestii de-astea – până va crede totuşi. În momentul de faţă, ar spânzura toţi avocaţii dacă ar fi după el, inclusiv pe tine.

- Lasă-mă să vorbesc cu el! Poţi fi de faţă şi tu. Dacă într-adevăr crede că e vina mea, Lee, Darby ar putea avea de suferit. Aproape că i s-a întâmplat deja, fără să fi făcut nimic.

- Bine, bine, te duc în spate.

Lee îl conduse în partea din spate a secţiei şi descuie uşa de oţel ce făcea legătura cu cele trei celule. Stu, cu spatele spre uşi, sforăia ca un tren de marfă pe şine pe patul din celula cea mai îndepărtată din dreapta. Draper stătea

pe patul din celula din stânga şi sări în sus în clipa în care dădu cu ochii de Zâne.

-Nemernicu' dracu', strigă scoţându-şi braţul printre zăbrele şi încercând să pună mâna pe Zâne. Te omor când pun mâna pe tine!

- Proferarea de ameninţări credibile în prezenţa unui ofiţer de poliţie te va ţine departe de posibilitatea de a ieşi pe cauţiune.

- Du-te dracului cu tot cu cauţiune! Mai am şi alţi fii.

- Da, mai ai, încuviinţă Zâne, cu privirea fermă. Poate că ţi-ar plăcea să nu-ţi vezi toată familia în închisoare, ce zici? Uite ce este... Eu am avut oameni la mine acasă, o mulţime, pe unii din ei chiar până la miezul nopţii. Eram cu Darby McCray...

-Târfa aia te-a ajutat să-l omori pe băiatul meu?

Anii petrecuţi în calitate de procuror îl ajutară să nu bage în seamă remarca asta.

-Aş zice că în sfârşit am mers la culcare pe la ora unu dimineaţa. În jur de patru şi opt minute, aşa cum am văzut în momentul în care m-am rostogolit peste Darby punând-o la pământ – am fost trezit de zgomotul împuşcăturilor şi al geamurilor ce se spărgeau. Uşile exterioare de la terasa în care dă dormitorul meu erau ţăndări.

-Aşa le-ai făcut singur. încercând să pui pe seama băiatului meu.

Calm, relatând imperturbabil faptele, Zâne continuă:

- I-am spus lui Darby să stea jos, m-am dus până la dressing, mi-am luat bâta de baseball în caz că persoana care trăsese încerca să intre şi în casă. Am sunat la politie. La cât s-a înregistrat apelul, domnule şerif?

-’La 4.11.

- Da, cam aşa. Am pus piciorul pe nişte cioburi. Bănuiesc că există poze de la faţa locului cu urmele mele însângerate. Eram furios, voiam să ies afară cu bâtă cu tot, dar Darby m-a convins să nu o fac. Mi-a curăţat rana, şi pe urmă au venit poliţiştii. Ora sosirii, domnule şerif?

-4.16. ’

-Stai puţin şi gândeşte-te! Cum dracu’ am ajuns la Clint şi i-am luat puşca? De ce dracu’ l-aş fi adus acasă la mine, în pădurea mea şi i-aş fi zdrobit capul cu o piatră dacă *aveam* puşca lui şi îi pusesem gând rău? Şi cum naiba am reuşit să-l duc până la lac din moment ce casa îmi era plină de poliţişti?

- îl voiai mort!

-Nu, îl voiam silit să apară în faţa unui judecător, silit să răspundă pentru faptele sale, să fie judecat de un juriu. Şi cineva mi-a răpit şansa de a face astfel încât să se întâmple asta. Şi vreau să ştiu cine a făcut-o!

- Probabil că ţi-o trăgeai cu târfa aia de doi bani cu care s-a însurat el.

- Pentru numele lui Dumnezeu, *când?* Tu şi familia ta stăteaţi cu ochii pe ea practic douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Eu am femeia mea. Şi îţi fac o promisiune aici şi acum. Dacă i se întâmplă ceva, pe tine te caut.

- Zâne.

El se scutură.

- E singurul limbaj pe care îl înţelege. Traci este clienta mea, nimic mai mult, nimic mai puţin de-atât. Voi face tot ce îmi stă în putinţă să o ajut. Dar când vine vorba de femeia mea,

sunt în stare de nici nu-ţi închipui ce. Stai departe de mine şi de ai mei, domnule Draper şi foloseşte-ţi creierul! Indiferent ce crezi despre mine, eşti suficient de isteţ să-ţi dai seama că nu am cum să fiu în două locuri în acelaşi timp.

Ieşi şi aşteptă până ce Lee încuie uşa de oţel.

- Probabil nu l-ai convins.

Lee îşi umflă obrajii, exasperat.

- Măcar acum se gândeşte la asta, ceea ce e mai mult oricum decât ce făcuse înainte. E destul de greu să încerce raţional să te vâre pe tine în istoria asta şi începe să-şi dea seama şi el de asta. S-ar putea să nu conteze. Oricum în capul lui faci parte din motivele ce au dus la deznodământul acesta. Aşa că, ai grijă!

- Şi tu la fel, domnule şerif. Din acelaşi motiv.

- La mine e parte din slujbă. Hai, du-te acasă, spuse Lee dându-i o palmă uşoară pe spate. Bagă nişte mâncare în tine!

El o luă într-adevăr spre casă, gândindu-se că trebuia să bată nişte scânduri peste uşile de la dormitor, să sune la compania de asigurări şi pe urmă la firmă să vadă când puteau veni să i le înlocuiască.

Să bată scânduri însemna că trebuia să ia nişte panouri de pal, de fapt, ceea ce însemna că avea nevoie să împrumute o camionetă. Poate că trebuia să cumpere o camionetă. Oricum în timpul iernii nu avea să conducă Porsche-ul.

Acesta mai era încă un aspect la care să se gândească.

Făcu un ocol pe la Darby pe-acasă, încercă să nu intre în panică atunci când nu o văzu, cum nu văzu nici echipa şi camionetele. Nu

văzu altceva decât obscenităţile mâzgălite pe pereţi.

Poliţiştii, presupuse el, ridicaseră covoraşul de la intrare murdărit. în sfârşit, un lucru bun. Scoase telefonul şi tastă:

„Unde eşti?”

„La treabă. Acasă la familia Marsh. Lee ne-a lăsat să lucrăm. Tu unde eşti?”

„Acasă la tine. Hei, singurul cuvânt scris aici cum trebuie este LESBIANA. Dacă ai avut asemenea experienţe în facultate, după cum se întâmplă cu multe fete, mi-ar plăcea mult să aud detalii.”

„N-a fost decât un sărut lung şi stângaci, mi-e teamă că te dezamăgesc, unul pe care a trebuit să îl dau din cauza unui pariu. Am câştigat douăzeci de dolari.”

El zâmbi, mulţumit că încercarea lui jalnică de a însufleţi atmosfera şi de a o înveseli căzuse pe teren fertil.

„Felicitări. Pot să-ţi iau camioneta?”

„Sigur.”

„Trebuie să cumpăr nişte pal să pun în locul uşilor. S-ar putea să dureze ceva timp înlocuirea reală cu uşi făcute pe comandă.”

„Am pus noi pal în locul uşilor înainte de a pleca. Ai nevoie de vopsea. Am trecut pe la cabinetul tău înainte de a veni aici. Acolo nu a scris nimic cum trebuie. Roy ţi-ar vărui totul chiar acum, dar i-am dat de lucru. îţi trimit numele şi numărul de telefon al unor ţipi despre care mi-a spus că sunt în stare să se ocupe de asta foarte repede, dacă nu te pricepi tu. Aceiaşi care au mai zugrăvit pentru tine şi altă dată.”

„Am înţeles. La tine cum faci?”

„Curând. Eu nu sunt pe Main Street. Du-te acasă, mănâncă nişte salată cu paste, dă telefoane."

„Eşti bine?"

„Sunt mai bine. Ar trebui să ajung acasă în jur de 6. Am început târziu azi."

„Voi fi acolo. Te iubesc."

„Uau, prima dată când îmi trimiţi vorbele astea într-un mesaj. Ciudat, dar şi eu la fel. Pa-pa."

El băgă telefonul în buzunar şi se uită în jur. Işi dori să poată face ceva pentru ea. Şi atunci îi veni ideea şi totul îi păru incredibil de simplu. De potrivit. Se duse acasă, se ocupă de chestia asta. Dădu telefoanele, mâncă ceva paste. Când ajunse şi ea acasă, chiar după ora şase, pusese masa de afară şi cu o vază cu flori pe care spera că îi era îngăduit să le taie. Şi cu vinul pregătit.

- Mamă, ce tare!

Darby studie masa în timp ce Zod alergă la Zâne de parcă fuseseră despărţiţi de ani întregi.

- M-am gândit că amândoi meritäm asta.

Ochii ei se ridicară spre ai lui.

- Cu vârf şi îndesat.

- Am făcut o salată de cruditäţi.

-Nu cred aşa ceva.

El arătă cu degetul acuzator spre ea.

- Ba da. M-am gândit că va fi un bun aperitiv pentru masa noastră cu trei feluri.

- OK. Care sunt celelalte feluri?

- Pizza şi Ring Dings. Salata de cruditäţi e o confirmare a statutului nostru de adulţi.

- Cred că m-am îndrăgostit.

El îi prinse faţa în mâini ferm şi o sărută.

-Aşa ar fi bine.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi oftă.

- Stai să mă duc sus, să fac un duş şi să mă schimb, ca să pot fi demnă de această masă uimitoare.

- Am organizat totul în camera de oaspeţi, cea care dă înspre partea din faţă a casei, cu bancheta aceea de lângă geam.

Ea îşi dădu capul uşor pe spate să se uite la el şi atunci ochii i se umplură de lacrimi şi îi coborî înapoi, să şi-i ascundă în umărul lui.

- M-am gândit că şi asta meritäm.

Pentru că nu credea că nu îi va tremura vocea, ea nu răspunse nimic, doar încercă să dea din cap şi apoi îşi spori strânsoarea.

-Stai puţin aşa, reuşi să spună în cele din urmă.

Iar el făcu asta, rămase acolo, cu ea în braţe, în aerul liniştit al serii şi cu ciudăţenia aia de câine amuşinân- du-le încălţările.

- Eşti extraordinar, Zâne. Te pricepi atât de bine la tot. Eu îmi spusesem să-mi revin, asta e, nu contează. Nici uşile din pal, nici urmele de gloanţe din pereţi. Nu e vorba de cameră, e vorba de bărbatul cu care eşti. E o cameră frumoasă.

-Va fi o cameră frumoasă din nou. Dar, deocamdată, mai avem şi altele.

Acum mai stăpână pe ea, Darcy se dădu înapoi şi îi zâmbi.

- Acum te-am umplut şi pe tine de transpiraţie şi probabil şi de praf de piatră. Ar trebui să faci duş cu mine.

-Ai cele mai bune idei din lume. Lasă-mă doar o clipă să dau de mâncare la câine. a

- Am mâncat pe unde am fost. II luă pe Zâne de mână şi o luă înspre casă. Mai târziu îi poţi da ştii-tu-ce în timp ce eu gust salata ta de cruditäţi.

La duş, Darby reuşi să scape de transpiraţia

şi de murdăria de după o zi de muncă. Şi prin împreunarea trupurilor lor goale, ude, alunecoase, reuşi să scape şi de stresul care o ţinuse atât de încordată întreaga zi.

Simţi cum se relaxează, simţi cum acesta iese pur şi simplu din ea şi se scurge precum apa prin gaura din bazinul de la duş. Şi deşi ştia că va veni înapoi, poate chiar pentru că ştia asta, se putu redresa alături de el, prin ceea ce îşi oferiră amândoi, unul celuilalt.

Sub apa care pulsa, cu pielea plină de săpun şi mâinile lacome şi alunecoase, se descotorosiră de toată urâţenia şi primiră din nou bucuria în sufletele lor. Ţinură uşa închisă înspre locul unde se afla realitatea crudă şi îl trimiseră pe Zod în al nouălea cer cu un Milk Bone. Şi aprinzând lumânările, turnând vin în pahare, vorbiră despre orice altceva în afară de ceea ce se petrecuse şi le răpise liniştea în orele întunecate ale nopţii trecute.

Când lumina deveni şi mai joasă, iar câinele începu să moţăie sub masă, Zâne mai turnă nişte vin.

- Eşti gata?

Darby mai luă o înghiţitură şi dădu din cap.

- Da. Tu?

-Da.

- Povesteşte-mi întâi cum a primit Traci vestea.

- Mă bucur că era acolo mama ei şi mă bucur chiar şi mai tare că am luat-o şi pe soră-sa. A avut nevoie de amândouă să poată trece cumva de etapa „a fost vina mea”.

-A fost bătută şi anihilată pur şi simplu atâta vreme, şi fizic, şi emoţional, că e o reacţie absolut reflexă. în grupul de sprijin cu care am făcut eu terapie erau femei care automat îşi asumau vina pentru orice. Copilul meu a luat

notă mică la o lucrare – sigur e vina mea, sunt o mamă groaznică. A plouat ieri, când nu se aştepta nimeni, aşa că sigur am făcut eu ceva greşit.

- Da, am văzut şi eu atitudinea asta la victimele abuzurilor când lucram în Raleigh.

-Tocmai din motivul acesta prezenţa ta acolo a ajutat-o şi pe ea.

-Sper. Oricum, va mai rămâne în Asheville ceva timp. îi este frică de familia Draper şi are şi de ce.

- Crezi că vor încerca să se răzbune, să îi facă ei ceva?

Nu avea nici un rost, se gândi el, să încerce să îndulcească adevărul.

- Pentru unii oameni răzbunarea e un fel de religie. Darby, trebuie să afli că, cel puţin pentru moment, au întors toată povestea cu susul în jos şi consideră că eu am înscenat totul şi l-am omorât pe Clint.

-Asta nu are nici un sens, pe nici o planetă.

-Nici nu trebuie să aibă. Cred că Horace Draper începe să vadă cum stau lucrurile cu adevărat, dar asta

nu înseamnă că nu vor încerca să riposteze. Şi tu faci parte din povestea asta. Nu numai pentru că erai aici, ori pentru că eşti cu mine, ci pentru că şi Clint a fost la tine acasă.

- Mi-am dat şi eu seama de asta. Poate că a avut ceva probleme cu mine dinainte. Poate că el a fost cel care a intrat în casa mea atunci.

Incruntându-se, Zâne îşi studie vinul.

-Nu mi se pare a fi stilul lui. Nu faptul că ar fi pătruns în casă, ci mai degrabă faptul că nu a fost luat nimic de valoare, că nimic nu a fost distrus. Totuşi... Ai putea face legătura dintre faptul că a făcut labă pe covoraşul de la intrare cu faptul că ţi s-a furat lenjeria. Deja era furios pe mine, se gândi Zâne, fiindcă nu am fost dispus să-l accept de client. Aşa că... poate. Se întinse spre ea şi o apucă de mână. Oricum ar fi, trebuie să ai grijă.

-Amândoi trebuie să avem grijă. ~

-Amândoi trebuie să avem grijă. Intre timp, Lee deja a descoperit amprentele lui acasă la tine, la cabinetul meu, pe camionetă şi pe cutiile de vopsea şi aşa mai departe. Idiotul la care stătea Clint i-a oferit lui Lee o cronologie credibilă, până la momentul când idiotul pomenit a adormit buştean. Camioneta lui, vopseaua lui. Vor primi în curând cauza morţii, balistica, rezultatele toxicologice. Partea cu ADN-ul va mai dura, dar se ştie deja ce a făcut Clint.

Se gândise şi ea la toate astea în timpul zilei lungi de muncă fizică pe care tocmai o sfârşise.

- Dar nimic din toate astea nu va indica exact cine l-a ucis.

-Nu.

Citindu-i expresia de pe chip, ea îl bătu uşurel pe mână.

-Ai nişte teorii, domnule procuror, nu?

- Poate.

Ea îi făcu semn să continue.

- Dă-i drumul!

- Bine, Clint nu era ceea ce s-ar putea numi un tip popular, cel puţin, nu în afara familiei lui şi a câtorva idioţi precum Stu Hubble. A enervat o mulţime de oameni. Având obiceiul de a se îmbăta ca porcul, luându-se la bătaie sau cine ştie, luându-se de soţia, prietena sau sora cuiva. A hărţuit oameni precum familia McConnell, a făcut braconaj pe pământuri care nu erau ale lui. E un tip care locuieşte undeva mai sus, pe dealurile alea, care a susţinut anul trecut că al nostru Clint şi fratele lui Jed i-au otrăvit câinii de vânătoare.

- Doamne, Dumnezeule! exclamă Darby mângâindu-i piciorul lui Zod care sforăia.

-Nu a putut dovedi asta, dar – Lee mi-a dat dosarul lui Clint să-l citesc – sigur el a fost vinovatul. Aşa că o mulţime de oameni nu se gândeau la Clint în termeni prea buni, ca să zic aşa.

- Şi teoria ta este că unul dintre ei l-a văzut furişân- du-se aici, l-a urmărit şi a profitat de ocazie ca să se răzbune pe el.

- Asta e o teorie.

- Mai ai una care te îngrijorează şi mai tare.

- Da. Graham Bigelow.

- E în puşcărie, se precipită Darby. A verificat Lee. Emily a zis că...

- Graham e în puşcărie, confirmă Zâne, dar asta nu înseamnă că nu are cum să fie parte din toată istoria. A petrecut aproape douăzeci de ani în puşcărie. Ştie cum funcţionează viaţa de acolo. Există posibilitatea să fi făcut o

înţelegere cu un alt deţinut care a fost eliberat sau cu cineva de afară. Cineva care să vină aici, să urmărească modul nostru de viaţă, să aştepte un moment favorabil – poate – şi să intre în casa ta fără a lăsa amprente şi fără a deranja prea mult lucrurile.

Ideea asta, chiar şi ca simplă teorie, îi trimitea fiori de gheaţă pe şira spinării.

- Dar... dar de ce să-l omoare pe Clint?

- Aici ducem teoria puţin mai departe. Să-l omoare ca să provoace necazuri, să facă vâlvă. Pentru că a fost nevoie de ceva creier, dacă e să ne referim strict la ideea răufăcătorului comun, să nu ia arma crimei, să nu lase amprente, să nu intre în casă să ne atace pe noi. Cineva cu creier ar fi ştiut că poliţia va fi aici în câteva minute. Cineva cu creier încearcă să câştige timp, aşteaptă următoarea ocazie. Dacă ni s-ar întâmpla ceva oricăruia dintre noi acum, unde s-ar îndrepta mai întâi şi mai întâi cercetările lui Lee?

- La familia Draper.

- Exact. Şi în timp ce Lee face asta, adevăratul făptaş fuge. În momentul ăsta aş merge mai degrabă pe prima teorie, dar nu o putem elimina pe a doua.

- A doua este mai apropiată de una din teoriile lui Brody.

Surprins, Zâne se opri puţin din turnatul vinului care mai rămăsese în sticlă.

- Brody are o teorie?

- Două, de fapt, şi ambele se apropie în bună măsură de cele două ale tale. Uneori răutatea extremă nu are nevoie de motiv, doar de o ocazie, spune el.

-Şi nu-i ăsta adevărul gol-goluţ?

Ea privi spre dealurile vestice, unde soarele ce cobora spre apus scălda totul în lumina lui.

- Iubesc locul acesta. Ştiu că nu am locuit aici prea mult, dar îl iubesc, pur şi simplu. Ii iubesc înfăţişarea, oamenii, modul în care mă simt aici. îmi dau seama că există şi rău aici, pentru că nu există locuri unde să nu fie şi rău. Dar tocmai acest rău este motivul pentru care cei din familia Draper sunt atât de renegaţi aici, continuă uitându-se din nou spre Zâne şi ridicând paharul. O să fim bine, Walker. O să punem vopsea nouă peste tot ce e rău. Ştim că există acolo, dar nu-i vom permite să învingă. Şi ca să o dovedesc, îmi voi vopsi casa precum mandarinele, nuanţa Tangerine Dream.

Zâne deschise gura, o închise la loc, şi-şi drese glasul.

- Asta nu e portocaliu?

- Ba da, şi ştii cum o să fac uşa şi finisajele? Tango În Teal. Adică mov-închis. îndrăzneţe, vesele, genul de culori care transmit un mesaj de putere şi sfidare. Tu cum îţi faci cabinetul?

- Eu am cumpărat alb. Mult alb.

- Haide! făcu ea un gest din mână ca şi cum albul trebuia scos din discuţie. Poţi ceva mai bine de-atât.

- E cabinetul unui avocat, iubito!

Ea se întinse spre el.

-Şi legea e cumva plictisitoare?

- în nici un caz nu-l zugrăvesc Tangerine Dream.

- Eu mă gândeam mai degrabă la ceva bleumarin, ceva gen Nautical Navy, cu Mystic Gray, gri pal, pentru finisaje şi verandă. îţi arăt culorile pe evantaiul meu de culori.

-Am cumpărat alb.

- Şi pun pariu că ţi-l primesc înapoi şi ţi-l înlocuiesc cu altceva tocmai pentru că e alb. Profită de ocazia pe care ţi-a oferit-o răul, Walker, transformă asta într-o poziţie de forţă. îţi arăt eu cum, spuse ea din nou. După ce terminăm vinul ăsta şi plimbăm câinele.
- Albul e clasic şi are şi clasă, insistă el când se ridicară, iar Zod sări în picioare ca şi cum sunase alarma.
- Casc deja.
- Zugravii încep mâine.
- Pun pariu că ar fi de acord cu mine, asta dacă au un pic de gust.

îi luă mâna în mâna ei.

Iar el avu sentimentul că îl conducea spre un ţel mai important decât plimbarea câinelui.

Mai târziu, când îi arătă evantaiul de culori, după cum îl ameninţase, se văzu în stare să schimbe nenorocita aia de vopsea a doua zi dimineaţă.

în timp ce ei plimbau câinele, bărbatul care venise în Lakeview şi comisese o crimă ieşi şi el la o plimbare. Iar când trecu pe lângă cabinetul de avocatură al lui Zâne, se opri intenţionat la poartă.

- Ce îngrozitor! spuse el.

După cum speră, o fetişcană gură-cască se opri să vorbească cu el.

- Absolut oribil! repetă accentuându-şi şocul din voce.
- Sunteţi în vizită pe-aici?
- Eu, da.
- Familia mea locuieşte în Lakeview. Şi pot să vă spun că nu se întâmplă aşa ceva în mod obişnuit.

- Sper din inimă că nu.
- Sigur, sigur.

îi zâmbi. Era o fetişcană frumuşică. Poate că era cazul să se înfrupte dintr-o fetişcană frumuşică. Poate că după aceea putea şi să o omoare. Existau atâtea posibilităţi.

- De fapt, eu lucrez aici. E un cabinet de avocatură. Iar eu sunt stagiară. Gretchen Filbert, spuse ea prietenoasă ca un căţeluş.
- Drake Bingley. Mă bucur să te cunosc. Dar...

Se uită înapoi la urmele de vopsea şi calculă cât va mai dura până va apune soarele de tot şi pe de altă parte cât îi va lua să o ademenească pe fetişcana frumuşică în bârlog.

- Nu eşti îngrijorată?

-Ba cred că aş fi, dar bărbatul care a făcut asta... O văzu cum se opreşte înainte de a spune: Nu se mai întoarce. E un oraş frumos, domnule Bingley. Sper să vă simţiţi bine aici.

- O, dar deja mă simt bine. Spune-mi, mă întrebam dacă îmi poţi recomanda un loc unde să mănânc o friptură bună şi să beau un pahar de vin bun. Am chef de aşa ceva.
- O, desigur.

îi zâmbi privindu-l drept în ochii albaştri şi liniştiţi din spatele ochelarilor cu rame subţiri.

Ştia că seamănă cu un profesor, unul care îşi luase câteva săptămâni de vacanţă ca să lucreze la romanul lui. Petrecuse un timp considerabil construindu-şi înfăţişarea asta – lăsându-şi părul să-i crească, adăugând bărbuţa academică (după părerea lui).

Era îmbrăcat cu blugi prespălaţi, tenişi Birkenstocks, şi un tricou vechi cu logoul Grateful Dead pe care îl luase dintr-o piaţă de

vechituri. Avea chiar şi o borse- tă în care băgase un exemplar uzat din Fructele *mâniei* (normal) plus portofelul, actul de identitate fals, o ban- dană şi un Glock calibrul 9 mm pe care îl şterpelise din colecţia cumnatului lui.

-Nu puteţi da greş cu Grandy's Grill – e la câteva cvartale mai încolo, peste stradă.

-Sună bine. Spune-mi..., începu el doar pentru a se întrerupe brusc în momentul în care o altă fetişcană frumuşică alergă spre ei.

- Gretch! îmi pare rău că am întârziat. Luke tocmai mi-a trimis mesaj. El şi Jim sunt deja la Ricardo's, au găsit un separeu. Scuze!

Ca şi Gretchen, îi zâmbi deschis.

-Vă întrerup?

-Nu, tocmai îi spuneam domnului Bingley cum să ajungă la Grandy's.

- Intr-o bună zi o să trebuiască să-l pun pe Luke să mă ducă acolo pentru ceva mai mult de o bere şi nişte nachos. Trebuie să facem rezervare.

- Poftă bună la friptură! strigă Fetişcana Frumuşică Numărul Unu luând-o din loc grăbită cu Fetişcana Frumuşică Numărul Doi.

Ocazie ratată, se gândi el. Pentru moment. Poate data viitoare.

Işi continuă plimbarea şi decise să se ducă până la urmă să mănânce friptura aia. Poate reuşea să mai pornească o conversaţie cu cineva şi să găsească o altă fetişcană frumuşică.

La urma urmei nici nu trebuia neapărat să fie foarte tânără.

capitolul 27

Deşi nu era sută la sută convins, Zâne

schimbă vopseaua. Lucră toată dimineaţa în timp ce oamenii din echipa de zugravi acoperiră cu glet porcăriile scrise de Clint. Trebui să treacă prin întreaga istorie – versiunea abreviată – cu fiecare client, să le asculte tuturor manifestările de indignare, înainte să se apuce de treburile pentru care veniseră la el.

Ridică ochii din notiţe când intră Maureen.

-Am venit să-ţi aduc aminte că trebuie să pleci fiindcă ai întâlnire cu Mildred Fissle.

- Da, şi pisicile ei. Acum mă pregăteam pentru asta şi pentru modificările pe care vrea să şi le facă astăzi la testament.

-Nepoata ei din Charlotte i-a trimis flori pentru ziua ei. Aşa că intră din nou în rândul moştenitorilor. Ai două ore, clar. După care să te duci să mănânci şi să te odihneşti un pic.

- Poate.

-Sună-i pe Micha ori pe Dave, vezi dacă pot veni să mănânce cu tine.

El îşi înclină capul.

- Iţi faci griji pentru mine?

-Te iubesc, Zâne, aproape la fel de mult cum îmi iubesc pantofii cei noi pe care i-am cumpărat la reducerile de Ziua Independenţei. Ştii, Horace Draper a ieşit pe cauţiune.

- Nu o să vină în The Sunshine Diner cu arma scoasă ca să mă caute, Maureen.

-Oricum, fă ce-ţi spun.

- Bine. Hotărât lucru, femeile îmi conduc viaţa în toate privinţele.

-Ne şi pricepem. Şi că veni vorba, ar trebui să te gândeşti să o antamezi pe Gretchen şi pentru vara viitoare. E tocmai bună pentru afacerea ta, iar când va lua examenul de barou,

îţi va deveni o asociată excelentă.

- M-am gândit şi eu la asta, aşa că nu te mai făli atâta închipuindu-ţi că a fost ideea ta.

Ea zâmbi doar cu superioritate.

- Le-am dus lui Cubby şi Mike ceva rece de băut acum un timp. Cubby mi-a arătat cu ce vor zugrăvi. Mă gândeam că vei rămâne la alb.

-Aşa ar fi trebuit, nu?

-Numai dacă ai fi vrut să fii obişnuit şi plictisitor, ceea ce evident voiai de vreme ce Milly de la magazin mi-a spus că ai cumpărat albul pe care l-ai dus apoi înapoi dis-de-dimineaţă când au deschis şi l-ai înlocuit cu albastrul acela puternic şi griul drăguţ.

- Doamna ştie-tot! spuse el începând să-şi pună dosarele în servietă.

- Darby te-a convins să faci asta?

- Poate.

- Bine, sunt de acord că e meritul tău, spuse ea aşteptând o clipă pentru ca apoi să continue: Pentru că ai avut bunul-simţ să te combini cu o femeie care are gust şi viziune.

- Mulţumesc. Acum, treci înapoi la treabă! Nu te plătesc ca să-l baţi la cap pe şefu'.

Amuzată, ea se apropie de el, îl sărută pe un obraz, apoi pe celălalt.

-Te rog să îl suni pe Micha sau pe Dave – sau chiar pe amândoi. Faci asta pentru mine, da, drăguţule?

- Da, da.

Ieşi prin spate ca să nu dea nas în nas cu zugravii şi le trimise mesaje lui Micha – şi, la naiba, de ce nu, şi lui Dave – în timp ce ocolea casa ca să-şi ia maşina.

După ce avu de-a face cu Mildred Fissle, pisicile ei şi testamentul care nu mai conţinea din evoluţie, îi veni să ia ceva tare de băut în loc de prânz. Dar se abţinu.

De vreme ce şi Dave, şi Micha erau disponibili – îşi imagină că Maureen îi avertizase ca nu cumva să nu fie – decise să mănânce un prânz bărbătesc – o bucată zdravănă de friptură – sub luminile strălucitoare şi pereţii portocalii – Tangerine Dream? – ai restaurantului.

- Friptură, ha? cugetă Micha studiind meniul laminat în timp ce dădea pe gât câteva înghiţituri mari de limo- nadă cu apă minerală. Cassie tot îmi spune că ar trebui să devin şi eu vegetarian. Ceea ce nu se va întâmpla. Deci două porţii.

-Să fii tânăr şi capabil să mănânci o friptură întreagă la prânz. La dracu'. Trei porţii, Bonnie.

- Sigur că da. A ta e din partea casei astăzi, Zâne. În semn de sprijin.

-Nu e nevoie să...

- Deja s-a făcut.

II bătu uşurel cu degetul ascuţit pe umăr şi îi lăsă să plaseze comanda.

- Hai că ies şi nişte lucruri bune dintr-o hazna de rahat, spuse Micha.

- Şi mă scuteşte să îţi cumpăr prânzul după cum ţi-am promis, nu?

- Hei, Micha dădu din mână. Nu mă ignora. Şi ca să terminăm partea cu haznaua de rahat înainte să mâncăm... Se spune că şi ceilalţi băieţi Draper vin pentru, ştii tu, înmormântare. Unul primeşte o învoire de o zi, sub pază, după care se întoarce la puşcărie. Cel care face parte din puşcaşii marini a primit permisie pentru deces în familie sau cum se spune.

-Minunat!

- Iar Stu Hubble a apărut la clinică azi-noapte cu faţa praf şi un braţ rupt. A spus că a

căzut pe scări, dar nu e adevărat. Ştiţi bine că Jed Draper i-a tras o mamă de bătaie.

Dave clătină din cap, fără să pară mirat.

-Să-l învinovăţească pe Stu Hubble este un comportament ilogic şi ignorant, atât de tipic pentru familia Draper. Putem spera că prin asta Jed Draper s-a răcorit măcar.

- Doar că tu nu crezi asta, îi spuse Zâne lui Dave.

- E genul care în permanenţă dă vina pe altcineva. Mai devreme sau mai târziu o să sfârşească în spatele gratiilor. Sper că se va întâmpla mai devreme.

- Dar, frate, trebuie să-şi dea seama că nu a fost vina ta.

- Da, trebuie să-şi dea seama.

Doar că nu avuseseră cum să nu-şi dea seama că nu fusese nici vina lui Stu Hubble, se gândi Zâne. Pe de altă parte, lui Jed Draper i-ar fi fost mult mai greu să-i tragă lui o mamă de bătaie în comparaţie cu ce se întâmplase cu Stu Hubble.

Nu îi plăcu faptul că parte din el de-abia aştepta încercarea lui.

La prima rafală de ploaie şi zgomot de tunete, Darby şi oamenii ei îşi luară uneltele şi porniră spre camionete. Patsy Marsh ieşi pe uşa din spate şi le făcu semn.

- Veniţi cu toţii aici să staţi jos, pe verandă. Bem un pahar de ceai şi mâncăm o felie de chec.

-Nu trebuie să te deranjezi, începu Darby, după care se răzgândi brusc. Ai spus chec?

- Reţeta secretă a mamei mele. Hai, veniţi, staţi jos niţel, să vă odihniţi! Ploaia asta nu va

dura.

- E un loc frumos de unde să urmăreşti o furtună în desfăşurare, spuse Ralph. Mulţumim frumos.

- Oricum în felul acesta îl împiedicaţi pe Bill al meu să mănânce mai multă prăjitură decât ar trebui.

- Pot să vă ajut, doamnă Marsh? întrebă Hallie ştergându-se pe pantofi pe covoraşul de la intrare.

- Sigur că da. Ce mai fac mama şi bunica ta? întrebă Patsy intrând în casă.

Darby se lăsă pe balansoar, fiindcă Ralph avea dreptate. Era într-adevăr locul ideal să urmăreşti o furtună în desfăşurare. Ploaia biciuia copacii şi vălurea lacul care se lumină la primele fulgere. Şi odată cu ea, şi aerul se răcori devenind mai respirabil.

Ralph se aşeză pe scaunul tapiţat, iar Darby îi făcu semn lui Roy să se aşeze lângă ea.

- Eşti bine?

- Da, răspunse el, răsuflând totuşi greoi cu ochii spre lac. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc. îmi doresc din toată inima să îl prindă pe cel care a făcut asta.

-Uite ce cred eu, spuse Ralph aplecându-se înainte pe scaunul său. Cred că Clint i-a luat pe unul dintre idioţii lui de prieteni, poate chiar pe fratele lui, şi s-a dus să facă porcăria aia acasă la Zâne. De beţi şi idioţi s-au apucat să se certe din te miri ce. Un dobitoc a apucat o piatră şi i-a dat în cap celuilalt. Nu a vrut să-l omoare, dar s-a întâmplat, aşa că a făcut tot restul lucrurilor ca să-şi acopere urmele. Şi altceva? Indiferent cine a făcut asta a fost, se pare, suficient de stupid ca să-şi închipuie că

poliţiştii se vor gândi că Clint a căzut în apă şi s-a înecat.

Pentru o clipă, Darby nu spuse nimic. Calculă că Ralph folosise mai multe cuvinte într-un singur minut decât făcea în mod normal într-o săptămână întreagă.

-Asta crede Adele, interveni Roy, că a fost mai degrabă un accident decât o chestie deliberată. Beţi şi idioţi.

Şi pentru că, deşi ea nu era de acord, ideea părea să îl facă pe Roy să se simtă mai bine, Darby nu spuse nimic.

-Deci, ştii, mă rog...

Roy mai scoase o răsuflare adâncă în timp ce ploaia începu să toarne chiar cu găleata făcând acoperişul să zăngănească precum tobele de război.

- M-am logodit.

-Cum?! exclamă Darby ciupindu-l de braţ. Când?

- Am cerut-o aseară.

- Şi ai aşteptat toată ziua asta ca să ne spui?

-Nici eu nu m-am obişnuit încă cu ideea, spuse el iute, dar zâmbind involuntar cu gura până la urechi. Nu am vrut să o cer până când am inel. Ştiam că femeile ţin mult la povestea asta cu inelul, şi eu nu am avut timp să iau inel. Dar ieri, după... după tot ce s-a întâmplat, mi-am spus că viaţa e a naibii de imprevizibilă şi că trebuie să fac o mişcare. Aşa că m-am dus şi am cumpărat un inel. Pare să îi placă, aşa că bănuiesc că m-am descurcat. Am întrebat-o dacă vrea să se mărite cu mine şi a zis da.

- Ce-mi aud urechile? spuse Patsy ieşind cu o carafă generoasă plină ochi cu un lichid de culoarea chihlimbarului, cu Hallie pe urmele ei

cu o tavă. Roy Dawson, am auzit cumva că ai avut în sfârşit bunul-simţ să o ceri pe fata aia drăguţă de nevastă?

- Da, doamnă. Aşa am făcut.

- Ce veste bună! exclamă ea punând jos carafa şi începând să toarne ceai în paharele de pe tava lui Hallie. Pun pariu că mama ta e încântată.

- Chiar că e.

- Aţi fixat o dată?

- Ei bine, Adele vrea să fie primăvara, când e suficient de cald să o facem afară. Ea şi mama mea şi mama ei se ocupă deja de chestia asta, aşa că o să las data pe seama lor. Doar că s-ar putea să lipsesc câteva zile atunci, spuse spre Darby, cu nunta şi luna de miere, cum se spune.

- Nu-ţi face nici cea mai mică grijă!

- Prima felie pentru ginerică, spuse Patsy pompos şi îi întinse lui Roy o farfurioară cu o felie generoasă de chec. Vestea asta bună, fericită, este tocmai ce avem nevoie cu toţii.

Cu ochii uşor înceţoşaţi de lacrimi, continuă să servească prăjitura.

- Cei tineri, Ralph, ei nu ştiu cât de repede trece viaţa asta şi cum trebuie să profiţi la maximum, să te agăţi de fiecare bucăţică, bună ori rea, să-ţi poţi construi lucrurile pe care vrei să le laşi în urmă.

-Trebuie să accepţi şi furtunile pe lângă soare, aşa obişnuia să spună mama.

- Şi nu e adevărat? Mie îmi place o furtună bună, spuse ea încet. Spală atmosfera de căldură şi de tot ce e mai rău, cel puţin pentru o vreme.

Şi, se gândi Darby, oare parte din răul acela nu era, de exemplu, să păşeşti afară pe veranda ei atât de frumoasă, să se uite înspre

lacul pe care îl iubea şi să-şi amintească de trupul care fusese scos de acolo?

Ca şi cum i-ar fi auzit gândul, Patsy se întoarse şi zâmbi strălucitor.

-Ceea ce aţi reuşit să faceţi voi unui teren care era o adevărată pacoste pentru mine şi atât de urât ochiului pe panta aia abruptă e cea mai tare fază... de la checul mamei mele încoace.

-Şi chiar e un chec bun, doamnă, spuse Gabe vârându-şi în gură ultima îmbucătură. Foarte bun.

-Trece furtuna, spuse Hallie. Haideţi că duc eu farfuriile astea înăuntru înainte să ne întoarcem la treabă.

-Nu-ţi bate tu capul cu ele, drăguţă. O să mai stau şi eu puţin aici, afară, să mă bucur de răcoare şi să mă uit la voi cum lucraţi.

Darby se gândi la furtuni şi la faptul că trebuia să te agăţi de orice bucăţică de viaţă, pe lângă simplul gest de bunătate şi amabilitate de a le oferi prăjitura aia, în timp ce săpa următoarea groapă. Soarele se eliberase de după nori şi acum strălucea puternic deasupra apei transformând în aburi aerul umed de după furtună.

Bărci prinseră să alunece din nou pe lac, şi nişte copii începură sară în lac de pe o plută, umplând aerul cu râsete şi ţipete vesele.

Moartea nu oprea viaţa, sau cel puţin nu pentru prea mult timp.

La viaţă se gândi ea în timp ce planta un trio de ghiocei de feluri diferite pe care le alesese pentru că numele suna frumos – ca şi pentru faptul că se potrivea de minune aici, în sud.

Aveau să înflorească devreme, se gândi ea,

aveau să-şi scoată frunzuliţele din zăpadă în miezul iernii, ca să înflorească, cu florile acelea atât de dulci şi delicate, la prima boare de primăvară.

-Te preocupă ceva, şefa? se întrebă Hallie cu voce tare.

- Mă gândeam doar că e cam târziu acum pentru astea, dar că la anul vor face un adevărat spectacol.

- Şi acum e foarte frumos aici.

- Da, este şi aş spune că am terminat pentru ziua de azi aici. Dar primăvara următoare şi vara de după ea, până la sfârşitul toamnei, Doamne, ce o să se mai mire lumea de ce minunăţie am făcut aici!

Făcu un pas în spate ca să-şi verifice poziţia şi, mulţumită, scoase telefonul ca să facă nişte poze. Coborî până la pietrele de râu pe care le aduseseră Ralph şi Roy pe un platou şi mai făcu nişte poze din alt unghi, înainte să arunce o privire spre apă gândindu-se cum arăta de acolo.

Văzu mica ambarcaţiune trecând pe lângă mal, condusă de un bărbat singuratic. Părul lunguţ, decolorat de la soare, îi ieşea din pălăria de paie; soarele i se reflecta în ochelarii de soare. Când ridică mâna într-un fel de salut, ea simţi brusc un fior de frig prin căldura umedă. Dar ridică şi ea mâna ca răspuns înainte să se întoarcă cu spatele.

- Ei bine, prieteni...

În mod ciudat, se simţea încordată. Işi scoase sticla cu apă din suport şi bău puţină.

- E timpul să încheiem aici. Hai să facem curăţenie!

Se trezi aruncând o privire înapoi, dar mica ambarcaţiune se îndepărtase.

Hohotele de râs aproape că-l făcură pe Bingley să se răstoarne cu barcă cu tot.

Auzr, să se uite fix la el şi să-i facă cu mâna! Dacă ar fi avut Glockul la el, ar fi putut s-o împuşte exact unde se afla – pe ea şi pe toţi ceilalţi alături de ea.

Poate că idioţii ăia de adolescenţi care săreau ţipând de pe pluta aia stupidă erau tocmai ce trebuia ca să acopere zgomotul. Poate că să o împuşte în cap nu era neapărat planul lui, dar îi făcea o mare plăcere să ştie că putea face asta.

„A venit clipa, târfă", se gândi el, dar cu mult umor având în vedere momentul. „Ţi-a sosit momentul şi ţie, şi dobitocului ăluia de avocat!"

Şi oricui i-ar fi stat în cale.

Dacă aflase ceva de când intrase şi apoi ieşise din închisoare, acel lucru era faptul că avea un apetit puternic pentru sânge. Pentru vărsare de sânge.

Iulie continuă cu ale sale călduri tropicale şi furtuni cu ploi torenţiale la fel de tropicale. Turiştii se înghesuită în Lakeview ca să stea la soare pe mal şi să facă drumeţii, ca parte a vacanţelor lor. Oamenii veniră şi plecară din oraş fără ca întâmplarea cu acea crimă să provoace prea mare preocupare în activităţile lor obişnuite ori în vânătoarea de suvenire.

Gletul acoperi iute urâţeniile mâzgălite la biroul lui Zâne, aşa că oamenii continuată să treacă indiferenţi pe lângă el, chiar dacă nu după multă vreme culorile îndrăzneţe şi noi începură să îl scoată din nou în evidenţă.

În timp ce aştepta să se mai întâmple ceva, căci ştia că se va întâmpla, Zâne încerca în acelaşi timp să-şi vadă de viaţă.

Nu îl miră să-l vadă pe Lee apărând pe aleea

din faţa casei lui în timp ce stătea pe veranda din faţă, uitându-se după SUV-uri pe tabletă. O puse deoparte când Lee se dădu jos din maşină.

- Bună dimineaţa, domnule şerif.

- Zâne, îi răspunse acesta la salut, ridicând ochii spre uşile acoperite de pal. Nu ai primit încă uşile de sticlă?

-Vin săptămâna viitoare, şi zugravii mei de încredere vor termina treaba de la birou, şi vin să repare găurile din pereţii dormitorului. Vrei ceva rece de băut?

Lee se uită la paharul înalt al lui Zâne.

- Aia e cafea cu gheaţă?

- Da. Hai încoace! Iţi aduc eu una şi ţie.

- Nu spun nu. Darby e pe aici?

-Are câteva consultaţii în dimineaţa asta. Ar trebui să se întoarcă destul de repede dacă vrei să vorbeşti cu ea.

- Fetele mereu au ceva de făcut, comentă Lee când Zâne o luă înainte, intrând în casă.

- Ea sigur are. Poate de asta doarme ca şi cum ar fi moartă. Deci eşti de serviciu, şerifule?

-Vara de obicei e nevoie de noi toţi, tot timpul. Mai ales în vara asta.

- Mda, încuviinţă Zâne umplând încă un pahar înalt cu gheaţă. Deci ce mai faci?

-Avem un nimeni pe post de victimă, dar avem şi familia lui şi câţiva alţi idioţi care îl plăceau pe nemernicul beţiv şi drogat care a ajuns pe proprietatea ta în căutarea răzbunării, dar s-a ales cu o gaură în craniu înainte de a fi aruncat, deja mort, în lac.

După ce luă o carafă de cafea la temperatura camerei pe care o făcuse deja, Zâne aruncă o privire spre el.

- îmi trebuie un avocat?

- Mie mi-ar face munca mai uşoară dacă ai avea unul.

Zâne turnă cafea peste gheaţă şi după ce adăugă lapte din frigider, i-o întinse.

- Dacă aş fi ieşit după el, poate aş fi văzut ceva sau pe cineva.

-Şi ai fi fost împuşcat.

- Există şi aspectul acesta. Ce zici să ieşim pe verandă?

- N-aş spune nu nici la propunerea asta. Faci o cafea a naibii de bună, Zâne, fie ea fierbinte sau rece!

- Dacă nu funcţionează chestia cu legea, aş putea încerca o carieră de barista.

Se înapoiară pe verandă şi se aşeză. Zâne ridică mingea de baseball pe care o adusese cu el şi îi frecă uşurel cusăturile.

- Am auzit că familia Draper îl înmormântează mâine pe Clint.

- La Casa de pompe funebre Dexter. Nici unul dintre Draperi nu merge la biserică, ceea ce simplifică lucrurile. Şi îl îngroapă undeva departe, pe propriul pământ.

- E o practică legală încă, sigur, cu respectarea anumitor considerente, în statul acesta.

- Da, aşa este, ceea ce în cazul de faţă simplifică din nou lucrurile. Am vorbit cu toată lumea care a avut vreodată un dinte împotriva lui Clint ori a familiei Draper în general.

-Şi primeşti ore libere pe chestia asta?

Lee izbucni în râs, după care mai bău din cafea.

- Pot să-ţi spun că a durat mult mai mult decât să discut cu cei care se înhăitaseră cu el.

Dar, în ambele privinţe, pistele nu au dus nicăieri. Din câte se pare, Clint a avut un schimb mai dur de cuvinte cu Richie Fields acum câteva săptămâni, iar Fields este genul care ar zdrobi scăfârlia cuiva. M-am gândit că am dat de un fir, doar că la momentul despre care e vorba, omul era găzduit la secţia districtului după ce fusese tras pe dreapta la ieşirea din Hickory pentru depăşirea vitezei legale, manevre periculoase şi conducere sub influenţa alcoolului – la care se mai adăugaseră probleme suplimentare şi pentru faptul că ripostase în faţa poliţiştilor comunitari.

- Ei bine, un alibi mai solid de-atât nici că e posibil.

- Mda, nu e posibil, încuviinţă Lee şi mai bău nişte cafea, privind spre dealuri. Dată fiind munca ta din Ra- leigh, ai fi putut primi nişte ameninţări.

- Da, e un risc asumat, Lee, la fel cum e şi în cazul meseriei tale.

-Aşa este. Vreau să începi să te gândeşti dacă există cineva care ar fi avut mijloacele financiare şi ar fi fost în stare de aşa ceva, cineva care ar fi putut trimite aici un ucigaş care să-ţi facă necazuri.

- M-am gândit la asta, spuse Zâne studiind mingea şi trecându-şi degetul mare peste cusături. S-ar putea să am câteva nume.

- Vreau numele alea, fiule.

- Da, zise Zâne învârtind mingea în mână. M-am gândit să fac o călătorie până la Raleigh şi să am o discuţie cu Graham.

- Şi la faza asta suntem pe aceeaşi frecvenţă. Deja am vorbit eu cu un gardian. Graham a avut câţiva colegi de celulă cât a stat

la puşcărie şi s-a şi împrietenit cu alţi câţiva. Unii sunt afară acum. Trebuie să vedem unde duce şi pista asta.

- Adevărul e, Lee, că deşi nu pare a fi ceva la care s-ar gândi el – îi place să fie el cel care provoacă durerea – dacă totul este cauzat de el eu îmi fac mai multe griji pentru Darby. Nu ar trece niciodată peste ruşinea de a fi fost pus la pământ de o femeie.
- Ce-ar fi să fac nişte aranjamente să mergem să vorbim amândoi cu el?
- Foarte bine. Să mă anunţi ce şi cum şi îmi organizez programul în funcţie de asta.

-Te anunţ. Intre timp, chiar ai de gând să-l reprezinţi pe idiotul acela de Cal Muldoon pentru că l-a pocnit pe Larry Easterday după ce el şi Easterday s-au certat din cauza accidentului aceluia minor?

-Ce pot spune, domnule şerif? Oricine are dreptul la apărare.

- Avocaţii ăştia, oftă Lee. Cafeaua asta e a naibii de bună.
- Mai am, să ştii.

Lee clătină din cap şi puse jos paharul gol.

-Trebuie să plec. Ştii, adăugă el ridicându-se, cabinetul tău din oraş arată excelent. Primarul a început să mă bată la cap cum că poate ar trebui să încurajăm şi ceilalţi proprietari ai clădirilor de pe Main să se gândească să şi le vopsească.

- Mereu vezi partea plină a paharului.

Sprâncenele lui Lee dispărură sub cozorocul şepcii.

- Darby, zâmbi Zâne, ridicând din umeri. încerc să îi fac pe plac.

-Succes! Ne auzim.

-Transmite-i lui Emily toată dragostea mea.

- Normal.

Zâne se aşeză, frecând mingea de baseball.

Avea să-i trimită lui Lee numele celor care îl ameninţaseră în trecut şi datele lor, dar... Lucrurile astea nu erau atât de problematice în opinia lui. Era mai degrabă preocupat de cei pe care îi vârâse la puşcărie şi care nu proferaseră ameninţări. Care fuseseră suficient de deştepţi şi de grijulii să nu spună nimic, dar care stătuseră în spatele gratiilor gândindu-se tot timpul la nimic altceva decât la cum să se răzbune pe el.

Dacă Lee considera că eliminase toate posibilităţile locale, era timpul să se gândească mai serios la trecut, era timpul să sape prin dosare.

Intră în casă şi înlocui tableta cu laptopul. Avea suficiente date pe el ca să înceapă ceea ce avea să fie un lung proces.

Spera că Darby va mai întârzia o oră şi ceva şi nu numai pentru că îi promisese (îl ameninţase) că îl va învăţa să se ocupe de grădină la întoarcere. Voia să facă ceva progrese, să elimine şi/sau să listeze posibilităţile viabile înainte de venirea ei.

Nu voia să înnegureze seara cu... nici un fel de curent din adâncuri, decise el.

Cam peste vreo douăzeci de minute, auzi o maşină urcând pe alee, automat închise documentul pe care îl făcuse după ce îl salvă. Şi ca acoperire deschise din nou unul dintre contractele pe care le întocmise mai devreme.

Doar că nu era o camionetă, nu era Darby.

Instinctul îl făcu să strângă mai tare mingea pe care o avea în mână în momentul în care maşina bej, compactă, se opri lângă decapotabila lui.

Nu îl recunoscu pe bărbatul care coborî, cel

puţin, nu la început, dar văzu dintr-o privire că avea de-a face cu un om înalt, bine făcut, îngrijit îmbrăcat în pantaloni de vară şi un tricou polo, tuns scurt, cu maxilare puternice, probabil aproape de 40 de ani.

Atunci vizitatorul îşi scoase ochelarii de soare de pilot şi porni spre el.

Era militar, se gândi Zâne, judecând după postură şi după felul în care călca.

- Zâne Bigelow – scuze, se corectă el. Walker.

- Exact, reuşi în sfârşit Zâne să pună totul cap la cap şi se ridică în picioare. Eşti Bo Draper, nu-i aşa? Sergent major Draper acum.

- Da. îmi cer scuze că vin la tine acasă aşa, nepoftit, dar speram să stau de vorbă puţin cu tine.

-Vino sus! Vrei nişte cafea cu gheaţă?

-Eu... Mulţumesc, dar nu e nevoie. Locul ăsta e fantastic. E nou, nu îl ştiu, e de dinainte să plec eu din Lakeview.

-Are cam opt ani. Tu ai fost plecat ceva timp.

- Deja de mai bine de douăzeci de ani. Am intrat în armată la 18 ani. Nu m-am mai întors de atunci, dar...

- E o încercare grea să pierzi un frate.

- Chiar şi pe unul pe care nu poţi spune că-l cunoşti. Cred că avea opt sau nouă ani când am plecat.

- Stai jos, domnule sergent major.

- Nu e nevoie, repetă el. Nu te ţin mult. Aruncă o privire la mingea de baseball pe care Zâne o avea încă în mână. Pe vremuri am fost la unele dintre meciurile tale. Mai joci?

-Nu, nu.

Zâne puse jos mingea.

-Păcat! Domnule Walker...

- Zâne.
- Zâne, am ascultat ce a avut de spus familia mea. Am ascultat ce a avut de spus şeful poliţiei. Nu pot vorbi cu văduva lui Clint pentru că e... plecată. Voi pleca imediat după înmormântare, dar înainte aş vrea să ascult şi ce ai tu de spus.

-Văduva fratelui tău este clienta mea. Pot să-ţi spun doar că se află într-un loc sigur. A fost necesar să căutăm un astfel de loc sigur pentru ea, un adăpost, dat fiind faptul că, potrivit spuselor ei, pe deplin credibile, fratele tău o bătea. Nu numai în noaptea de 3 iulie, ci în mod regulat. A venit la mine căutând ajutor. Am ajutat-o.

- E sora mai mică a lui Allie Abbott, nu? O ştiam pe Allie cât de cât când locuiam aici.
- Exact.

-Ai mei mi-au spus mai întâi că niciodată Clint nu a atins-o, după care i-am auzit zicând că niciodată nu a atins-o fără să merite. Bo strânse din dinţi. Eu sunt căsătorit şi am două fete. Nu aş fi deloc îngăduitor cu cineva care ar ridica mâna la ele. Eu nu semăn cu fraţii mei, nu semăn cu părinţii mei.

-Nici eu nu semăn cu părinţii mei.

Bo încuviinţă din cap.

- Am auzit ceva despre asta. Ai mei spun că tu aveai o aventură cu văduva lui Clint.

-Am întâlnit-o pe Traci de două ori de când m-am întors în Lakeview. O dată când Clint a adus-o cu el la mine la cabinet sperând să mă convingă să demarez un proces complet neîntemeiat şi rău-intenţionat împotriva vecinilor săi.

- Familia McConnell?
- Exact. Nu a fost deloc mulţumit când am

refuzat să-i accept cazul. Am mai întâlnit-o o dată când m-am dus la ei acasă fiindcă văzusem semnele abuzului. Ea n-a vrut să stea de vorbă cu mine, dar i-am lăsat cartea mea de vizită. Traci este clienta mea, nimic mai mult.

- Femeia cu care ai o relaţie – Darby McCray –, era aici în noaptea aia?

-Da.

- Clint i-a vandalizat casa, la fel cum a făcut şi cu biroul tău. Şi ferestrele de la etaj – uşile, adică, se corectă el, cele care sunt acum acoperite cu placaj. El a tras în ele.

- Există dovezi clare care arată că a făcut toate aceste lucruri. Nu ştiu cine l-a ucis pe fratele tău, domnule sergent major, dacă era prieten sau duşman, dacă a fost un act deliberat ori un simplu accident. Ştiu însă că s-a întâmplat aici, pe proprietatea mea, fix acolo, lângă casa mea, când eu şi femeia pe care o iubesc ne-am trezit cu gloanţele provenite din puşca lui Clint lovind pereţii la mai puţin de un metru de capul ei.

- Era un fel de scursură de pe oală, cum spunea bunicul meu. Şi îi trăgea o mamă de bătaie de fiecare dată când avea chef, fără nici un motiv. Asta nu e o scuză pentru ce a făcut el – şi să ştii că te cred în tot ce spui. Dar a fost crescut foarte rău.

- Şi tu ai crescut în aceeaşi casă.

- Eu am plecat, spuse Bo simplu. Ştii, armata pe mine nu numai că m-a format, Zâne, pur şi simplu m-a salvat. Şi tu ai fost crescut cu bătaie şi mi se pare că ai făcut cu totul alte alegeri în viaţă decât cei trei fraţi ai mei.

- Pe mine m-a salvat familia mea. Sora mea, mătuşa mea,~ bărbatul cu care s-a măritat,

bunicii mei.

- Ii mai ţin minte pe bunicii tăi, murmură Bo, sunt oameni de treabă. Despre ai mei nu pot spune că sunt oameni de treabă, dar voi fi alături de ei cât îl vom îngropa pe frate-meu mai mic. La fel cum voi sta aici, acum, să te privesc în ochi şi să-ţi cer iertare pentru ce a făcut frate-meu.

- Nu e nevoie.

- Pentru mine este. Poate că, dacă aş mai fi stat, aş fi putut să îl ajut să vadă că mai există şi un altfel de existenţă. Dar eu m-am salvat pe mine însumi şi nu pot regreta asta. Am un frate în închisoare şi altul care seamănă atât de bine cu tata că aproape nici nu ştii care e unul şi care-i celălalt. Acum văd că unul intră în pământ înainte să împlinească 30 de ani.

- îmi pare rău. Nu voiam să spun asta, pentru că nu o simţeam. Dar acum pot să o spun. îmi pare rău, Bo!

- îţi mulţumesc pentru asta. Aş vrea să plătesc eu stricăciunile pe care fratele meu le-a făcut aici, acasă la tine, la cabinet şi acasă la domnişoara McCray.

- în nici un caz.

- Dacă nu accepţi, vreau să mă laşi să te plătesc pentru cheltuielile pe care le implică demersurile legale ale lui Traci.

-Sunt *pro bono.*

Bo oftă, strângându-şi uşor partea de sus a nasului.

- Mie şi familiei mele cu siguranţă nu ne datorezi absolut nimic, dar vreau să te rog totuşi ceva. Trebuie să existe o anumită dreptate. Vreau răzbunare pentru Clint, vreau să cred că, indiferent cine a fost cel care l-a

ucis, va fi prins, judecat şi pedepsit. Dar trebuie să existe o modalitate prin care pot face şi eu dreptate în sensul răscumpărării faptelor rele pe care le-a făcut Clint, altfel nu mă voi putea linişti.

- Dacă-mi laşi numărul şi adresa ta, peste câteva zile îţi voi trimite numele adăpostului pentru femei. Poţi face o donaţie să îi ajuţi.

Bo închise ochii scurt, apoi dădu din cap.

-Asta pot să-ţi promit că voi face, spuse scoţându-şi portofelul şi oferindu-i o carte de vizită. Mă poţi suna când consideri potrivit. Eu o să merg să-mi fac datoria faţă de familia mea şi apoi voi pleca, mă întorc la soţia mea, la fiicele mele, la viaţa mea. Nu mă mai întorc aici.

întinse mâna şi i-o strânse cu putere.

- îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să discuţi cu mine.

-Voi spune şi eu acelaşi lucru şi, în acelaşi timp, îţi mulţumesc pentru activitatea ta în serviciul patriei, domnule sergent major Draper.

Bo o luă înapoi spre maşină, se opri, apoi se uită înapoi.

-Probabil că nu aveai mai mult de 13-14 ani când am plecat.

- Cam aşa ceva.
- Erai foarte talentat la baseball!

Zâne îl privi coborând panta aleii, apoi se aşeză şi-şi luă din nou în mână mingea.

Poate că armata îl transformase, îl construise şi îl salvase pe Bo Draper cu adevărat. Dar, în mintea lui, Zâne ştiu că ar fi fost absolut imposibil să se întâmple aşa ceva dacă el însuşi nu ar fi ales să le permită să o

facă.

-Nu contează numai familia în care te naşti, murmură el frecând uşurel mingea. E mai important ceea ce faci tu.

Puse jos mingea, ridică laptopul din nou, şi se îna- poie la ceea ce avea el de făcut pentru a proteja ceea ce conta.

capitolul 28

Emily trase în faţa bungalow-ului, cu fiul ei mai mic pe bancheta din spate, chiar după ora nouă dimineaţă, împreună, ea şi Brody scoaseră cearşafurile şi prosoapele curate, săpunurile, loţiunile şi pungile de cumpărături pe care le comandase oaspetele.

Departe de a fi genul de persoană care se trezeşte uşor dimineaţă, Brody bombăni şi se strâmbă tot drumul până duseră înăuntru proviziile.

- Când o să preiau eu afacerea, nu mă voi ocupa eu de curăţatul băilor.

Emily izbucni în râs pufnind.

- Pe bune? Să mă anunţi şi pe mine cum îţi merge, prietene.

Cum prin ferestrele deschise se auzea televizorul mergând şi observă că nu era atârnat semnul cu *Nu deranjaţi* pe uşa de la intrare, îşi mută lucrurile pe braţul din dreapta şi ciocăni.

Avea zâmbetul pregătit pentru momentul în care se deschise uşa.

- Bună dimineaţa, domnule Bingley. E un moment bun acum pentru menaj?

El îi zâmbi la fel de larg.

- întotdeauna este un moment bun dacă nu trebuie să-l fac eu. O aşteptam pe Janey.

- Mama lui Janey s-a împiedicat, şi-a rupt glezna în dimineaţa asta, aşa că ne ocupăm noi de ceea ce trebuie făcut.

- îmi pare rău să aud asta. Cum merge, voinicule?

Brody abia rezistă să nu se strâmbe la el şi reuşi să-şi scoată la iveală vocea cea politicoasă.

- Foarte bine, domnule.

Se duse cu pungile de produse spre bucătărie.

- Doriţi să verificaţi, domnule, să vă asiguraţi că totul e în regulă?

- Sunt sigur că este exact ce am comandat.

- Brody, haide, pune-le în dulap şi ai grijă să pui factura cu un bold în panoul de acolo.

Tonul lui politicos coborî ca un bolovan într-o fântână.

-Ştiu, mama.

Ca şi cum ar mai fi făcut asta de miliarde de dăţi înainte.

- Bun, atunci poţi să începi să scoţi gunoiul. Eu încep în dormitor, domnule Bingley, dacă nu vă încurc.

-Ştiţi care e cel mai convenabil aspect la scris? Faptul că poţi să scrii oriunde. Eu o să mă duc pe verandă cu laptopul, să nu vă încurc eu pe dumneavoastră. O să văd dacă priveliştea mă inspiră să îmi fac porţia de pagini în dimineaţa asta.

„Nu arăta prea rău pentru o muiere bătrână”, se gândi el scoţându-şi laptopul din priză. în mod clar avea un fund frumos, dar probabil că sânii îi atârnau de vreme ce avea doi copii. Plus că era măritată cu poliţistul local, aşa că era mai bine să nu se bage.

Mucosul ei nu părea deloc fericit cu ce avea

de făcut. Nu-l putea învinovăţi pentru asta. Cumpărături, menaj – muncă de femei.

-Sunt sigur că ai prefera mai degrabă să fii cu prietenii tăi decât să faci curat prin case, nu?

Brody ridică din umeri.

- Aşa se întâmplă când familia ta are o afacere.

Puse în frigider sticla de lapte, sticla de suc de mango şi aruncă o privire spre cartea de pe masa din bucătărie. Atunci se simţi ceva mai însufleţit datorită autorului.

- Ştiu că asta a câştigat premiul Pulitzer şi aşa mai departe, dar mie îmi place mai mult *Strada* Surdinelor.

-Ce?

-Aia e un eşec total, după părerea mea. Mamei îi place cel mai mult *La răsărit de Eden* şi e destul de bună şi aia. Dar pentru mine tot *Strada Sardinelor este* cea mai bună.

El se uită la băiat cu o privire goală.

- Bravo ţie!

Brody îl privi lung pe Bingley.

- Vărul meu mi-a adus *Virgil Flowers* şi mi se pare foarte, foarte tare. Şi o să mă ocup de întreaga serie a lui Sandford în vara asta.

- Eu nu prea mă uit la televizor, spuse Bingley ieşind cu laptopul pe veranda din faţă şi punând capăt oricărei conversaţii.

Gândindu-se la toate acestea, Brody puse deoparte restul cumpărăturilor pe care bănuia că Bingley era prea leneş să şi le ia singur de la magazin.

Ştiind ce avea de făcut – la fel cum o ştia şi pe maică-sa – încărcă maşina de spălat cu farfuriile de la micul dejun pe care Bingley nu avusese chef să le bage acolo din start. Apoi, urmându-şi mişcările de rutină, goli gunoiul din

bucătărie în sacul de plastic înainte să observe că Bingley nu separase produsele reciclabile ca să le pună în a doua cutie.

Uitându-se dezaprobator spre uşa de la intrare, Brody se ocupă de asta înainte să ducă punga în dormitor. Mama lui deja scosese lenjeria de pe pat şi băgase aşternuturile şi prosoapele de la baie în punga de rufe.

Brody dădu să spună ceva, după care se gândi la ferestrele deschise şi îşi păstră comentariile pe mai târziu.

întinse cearşafurile curate pe pat – era ceva ce oricând prefera să facă în loc să cureţe baia altcuiva. Ceea ce era absolut scârbos, frate.

Ştia că nu trebuia să facă asta, dar deschise uşurel sertarul noptierei, doar puţin. Prezervative. Apoi îl deschise şi pe cel de la cealaltă noptieră. Nimic.

îşi făcu treaba, golind şi celelalte coşuri de gunoi, ştergând de praf mobila, punând paharul şi farfuria de lângă pat în maşina de spălat vase. Mătură ambele dormitoare, deşi nu părea că tipul pusese piciorul măcar în al doilea dormitor, lăsă a doua baie mamei lui să o cureţe, apoi mătură şi şterse praful în living.

Păstrându-şi ritmul susţinut, se duse să mătură veranda din spate, verifică apa din ghivece în timp ce mama lui se ocupa de bucătărie.

în mai puţin de o oră, încărcată aşternuturile murdare, gunoiul şi tot ce putea fi reciclat. Iar Brody observă că în loc să scrie ceva, Bingley se jucase Candy Crush înainte să închidă repede screen saver-ul.

-Gata. O zi bună!

- Mulţumesc, la fel, îi spuse Bingley lui Emily. Chiar că aici e un loc liniştit. Adică voiam să spun că peisajul, grădina este

minunată. Probabil vă pricepeţi foarte bine la grădinărit.

- Mi-ar plăcea mie. Pentru asta însă meritul este doar al lui Darby McCray şi al echipei ei de la High Country Landscaping. V-am lăsat o altă listă cu produse din care vă puteţi alege împreună cu factura pentru comanda de astăzi. Să ne anunţaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

-Aşa fac. Dacă reuşesc să-mi scriu paginile pe ziua de azi, poate încerc să ies diseară cu caiacul.

- Dacă vă hotărâţi să o faceţi, nu uitaţi cuponul de reducere pentru închiriere. îl găsiţi în foîderul de bun venit. Spor la scris!

Brody aşteptă până ce urcară în camionetă, şi mama lui porni motorul.

- Ei pe dracu', scris!
- Brody Michael Keller!
- Pe bune, mamă. Se juca Candy Crush pe laptop.
- Ei bine, Brody, înseamnă că lua o pauză ori încerca să-şi găsească ceva de făcut cât făceam noi curat.

Dar Brody nu se lăsă.

- Dacă e scriitor, cum de crede că *Virgil Flowers* e un serial la televizor?
- Eu... nu toată lumea citeşte romanele la modă, nici măcar toţi scriitorii.

Brody clătină din cap în timp ce Emily conducea spre următorul bungalow de pe lista lor.

- Exclus, mamă. E imposibil. Se presupune că e profesor de engleză, nu? Şi încă la colegiu. Dar când am zis ceva despre *Strada Sardinelor* şi *La răsărit de Eden* – pentru că avea Fructele *mâniei* pe masă – nici habar nu a avut despre ce vorbesc.
- Ba sigur a avut habar.

- Ha, ha.

Când Emily parcă în faţa următorului bungalow, Brody se întoarse pe scaun cu o expresie concentrată pe faţă, chiar revoltată.

- Nu avea habar de nimic. Şi dacă este profesor de engleză şi scriitor, cum se face că nu are decât o singură carte în întreaga cabană?

- Probabil foloseşte un reader electronic. Probabil are un Kindle.

-N-am văzut nici un Kindle. Şi s-a uitat... s-a uitat la fundul tău când ai plecat spre dormitor să te apuci să cureţi acolo.

- O, Doamne! Atunci ar fi bine să-l sunăm pe taică-tău să îl aresteze.

- Nu mi-a plăcut felul în care s-a uitat, murmură Brody, deloc amuzat. Nu mi-a plăcut de el.

- Brody, nu e nevoie să ne placă fiecare oaspete pe care îl avem. Noi trebuie doar să le oferim servicii corespunzătoare. Şi asta vom face pentru familia Campbell chiar acum. Patru oameni, inclusiv doi copii sub zece ani în cabana asta. Deci aşteaptă-te la şi mai multă muncă.

El mai avea chestii de zis, dar cum mama lui nu părea să priceapă deloc, poate că tatăl lui avea să o facă.

Curăţă trei bungalow-uri cu mama lui – în mod clar cel al familiei Campbell fiind cel mai rău –, apoi se sui pe bicicletă şi se duse în oraş. Trecu pe lângă secţia de poliţie, apoi ezită.

Tatăl lui avea să-l asculte, ştia asta. Şi cel mai probabil avea să îi spună mamei. Atunci Brody urma să asculte o întreagă prelegere.

Poate că nu tatăl lui în cazul ăsta – cel puţin

nu încă dar trebuia să fie cineva din familie şi cineva care să înţeleagă care era treaba cu nemernicii şi mincinoşii. Parte din familie, un adult, un avocat. Unul care la un moment dat băgase nemernicii la puşcărie.

Işi întoarse bicicleta şi o luă spre cabinetul lui Zâne.

Clădirea arăta minunat, se gândi el. Nu văzuse porcăriile pe care le făcuse Clint Draper acolo, nu personal, dar unul din prietenii lui făcuse o poză şi i-o trimisese. Se gândi că acest Clint Draper era unul dintre nemernicii cu care aveau de-a face tatăl lui şi Silas, şi Zâne. Dar acum era mort, aşa că nu mai trebuiau să aibă de-a face cu el.

Işi lăsă bicicleta în faţă şi intră în casă. Doamna Carter ridică ochii din computer – sigur ea nu se juca rahatul ăla de Candy Crush.

- Hei, bună, Brody.
- Bună, doamnă Carter.

-Ai probleme legale?

El zâmbi pentru că sigur asta aştepta femeia.

- Nu cred, dar poate aş putea vorbi puţin cu Zâne despre nişte chestii.

-Ai noroc. Mai are jumătate de oră înainte de următoarea programare. Intră liniştit.

Gretchen, pe care o considera foarte frumoasă – deşi nici nu-i trecea prin minte să se uite la fundul ei aşa cum rahatul ăla de Bingley se uitase la maică-sa –, apăru de acolo cu un dosar gros.

- Bună, Brody.
- Bună. Mă duc în spate să îl văd pe Zâne.

-Minunat. Poţi să-i spui că am făcut copiile alea pe care le voia?

-OK.

Merse mai departe, oprindu-se în faţa

biroului lui Zâne, unde acesta stătea jos, încruntându-se la ecranul computerului. Nici el nu se uita la un joc, spuse Brody.

Ciocăni uşor pe tocul uşii.

- Hei, Zâne?
- Hei, Brody!

Fără nici o ezitare, observă Brody când Zâne se răsuci din faţa ecranului. Unii adulţi se prefăceau că sunt atenţi, dar se gândeau în continuare la alte chestii de-ale lor. Chiar şi părinţii lui făceau asta uneori, în afară de cazul în care îi făceai să realizeze că e ceva important.

- Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.
- Sigur, stai jos. Ai nevoie de ceva?
- Nu. Nu ştiu. Nu chiar. Ştii, mama nu mă ascultă. Deci... mama lui Janey şi-a rupt glezna.

-Am auzit. Adică a auzit Maureen, deci am auzit şi eu.

- Mă rog, ştii cum e, ce păcat şi aşa mai departe, dar a trebuit să o ajut pe mama să facă curat în unele dintre bungalow-uri, pentru ca Janey să o ajute pe maică-sa. Nu mă deranjează asta atât de mult, dar când voi conduce eu afacerea, mă gândesc că voi angaja mai mult personal pentru menaj. În sfârşit, ne-am apucat să facem curat la un tip care se presupune că e profesor de engleză la colegiu şi care a venit să stea acolo ca să scrie o carte.

-Se presupune că e?

Da, Zâne ştia să asculte.

- Da, se presupune. Dacă tu ai avea Fructele *mâniei* pe masă şi eu ţi-aş spune că îmi place mai mult *Strada Sardinelor,* tu ce ai zice?

-N-aş avea cum să nu fiu de acord, chiar dacă aceea e considerată capodopera lui. Deşi,

mie, personal, îmi place mult Cartierul Tortilla.

- Eu n-am citit-o pe asta – dar vezi? Tu ai şti, ai spune ceva despre cărţi. Nu ai rămâne, cum să spun, aşa, uitân- du-te în gol. Iar dacă ai fi cu adevărat profesor de engleză, ar trebui să ai o grămadă de chestii pe care să le spui.

-Sunt de acord cu tine, din nou, dar poate că nu voia să vorbească. Poate că a fost surprins că un adolescent poate avea opinii despre Steinbeck. Nu toată lumea e prietenoasă.

- Dar el încerca să fie prietenos, ştii? „Hei, salut voini- cule", imită Brody dându-şi ochii peste cap. Urăsc chestia asta. Nu sunt deloc voinic, ceea ce mi se pare că sună foarte rău, a desconsiderare.

-OK...

Puştiului îi plăceau puzzle-urile, se gândi Zâne. Şi de vreme ce îl intriga faptul că Brody considera că găsise unul, Zâne se lăsă pe spate şi se răsuci uşor cu scaunul, într-o parte şi alta.

- Clar te-a enervat de moarte. Ce altceva ai mai remarcat?

- Bine, mai întâi, înainte de faza cu cartea, s-a uitat la fundul mamei.

-Trebuie să joc rolul avocatului diavolului, aici, prietene. Şi eu m-am uitat la câteva funduri de femei pe vremea mea. Şi mă gândesc că o să mă mai uit.

- Dar nu în felul acela. A fost...

în continuare simplul gând îl făcea să nu se simtă în largul lui şi pe deasupra îl făcea să simtă curenţi fierbinţi de enervare pe ceafă.

-Nu a fost deloc drăguţ. A fost... ştii... m-a făcut să mă gândesc: „Slavă Domnului că mama nu e acolo singură cu el".

Amuzamentul iniţial din expresia lui Zâne se duse.

- în regulă. Dacă ai simţit ceva aiurea legat de privirea lui, ne vom asigura că mama ta nu va merge acolo singură.

Căldura şi jena se duseră, iar băiatul răsuflă uşurat.

- Mă crezi.

- Cred că ai avut un sentiment aiurea, şi asta îmi e de ajuns.

- OK, OK, în regulă. Mai sunt nişte treburi. Deci am început să îmi pun întrebări când s-a purtat ca şi cum nu auzise niciodată de *Strada Sardinelor, ce* zici de asta? Eu i-am spus că vărul meu – tu adică – mi-ai adus *Virgil Flowers* şi că vreau să termin toată seria Sandford în vara asta.

- Cât de tare e *Flowers!* Super!

-Da, chiar super. Şi ce-mi spune el la faza asta? Că nu prea se uită la televizor – chiar dacă televizorul ăla blestemat e deschis chiar atunci.

- Ha. Ce să zic, îl compătimesc pentru lipsa lui de gusturi în ceea ce priveşte ficţiunea, dar...

-Nu are nici o carte, Zâne! Din ce în ce mai impacientat, Brody ridică mâinile. Nu are nici o carte în afară de cea de care ţi-am spus. M-am uitat eu în timp ce făceam curat. Şi să nu-mi spui că are e-reader, pentru că nu are. M-am uitat. Te rog să nu îi spui mamei sau tatei – mă rog, nu partea asta –, dar m-am uitat în sertarele lui.

- Consider că ceea ce îmi povesteşti face parte din relaţia confidenţială avocat-client, dar ştii că nu trebuie să faci aşa ceva, Brody.

Pentru că ştia şi poate că merita prelegerea în privinţa asta – dar mai târziu –, el continuă grăbit:

-Nu scria nimic, se juca Candy Crush pe laptop. Cred că minte când spune că e profesor de engleză şi că e aici ca să scrie o carte. Cum naiba să minţi despre aşa ceva?

- Nu avem de unde să fim siguri că minte, dar oricum oamenii mint pentru tot felul de motive. De cât timp e aici?

- Nu ştiu. Nu am putut să verific, fiindcă mama s-a dus înapoi la birou. Are o sticlă foarte scumpă de whisky în dulap. Gen cea pe care bunicul i-a dăruit-o tatei Crăciunul trecut. Am văzut-o când am pus cumpărăturile acolo. Şi bocancii de drumeţie aproape că nu sunt deloc purtaţi. Şi nici nu a separat deşeurile reciclabile, deşi coşul e chiar acolo. Cum naiba se face că un tip care conduce un Prius nu reciclează deşeuri? Minte, Zâne, insistă Brody. Oamenii care se ascund mint. Infractorii mint, infractorii care se ascund sunt cei care mint cel mai mult. Poate el este acela care l-a ucis pe Clint Draper şi l-a aruncat în lac.

- Ho-ho, stai să nu ne grăbim! Multe din argumentele tale sunt foarte puternice şi cât se poate de întemeiate. Dar nu o lua pe câmpie. Cum îl cheamă?

- Bingley. Nu îi ştiu prenumele, la dracu'. Dacă mama pleacă de la birou pot să intru în computerul de acolo să găsesc chestii.

Dumnezeule, se gândi Zâne, puştiul era deja pe cai mari.

-Stai puţin, acum. Nu are nici un rost să intri în bucluc din pricina asta. Gânditor, Zâne ridică mingea de baseball şi o învârti în mână. Ai venit la mine şi o să respect asta. O să respect faptul că ai motive să simţi ceea ce simţi. Aşa că o să fac nişte cercetări. Dacă totul despre el se verifică, cu atât mai bine. Dacă

sunt chestii care nu, mă duc la tatăl tău.

- Promiţi?

Zâne îşi trecu un deget peste piept, în dreptul inimii.

- S-ar putea să-mi ia câteva zile, dar mă voi interesa. Te rog, în schimb, să-mi faci şi tu favoarea de a sta departe de cabana aceea.

-OK.

- Promiţi?

Ezitarea îi spuse lui Zâne că acel „OK" fusese numai aşa, dar promisiunea nu avea cum să fie încălcată. Brody îşi trecu şi el degetul peste piept în dreptul inimii. Ca să oficializeze totul, Zâne scoase un blocnotes.

- Bun, hai să scriem ce ştim! Bingley, profesor de colegiu – cine ştie unde.

- Undeva în nord, dar Priusul e închiriat. Are vârsta apropiată de a ta, cred. Nu e la fel de înalt ca tine. în jur de 1,82 şi poate în jur de... 70 kilograme. Are părul blond, destul de lung, o bărbuţă gen cioc sau cum se zice, ochii albaştri şi poartă ochelari.

Puştiul fusese atent, se gândi Zâne în timp ce nota totul. Mai puse câteva întrebări ca să se lămurească în măsura în care se putea.

- Pot porni de aici.

Mulţumit, Zâne se ridică.

- Hai să mergem să bem ceva rece înainte să-mi vină următorul client.

Se duse la Brody şi îi întinse mâna ştiind că gestul avea să pecetluiască înţelegerea de ambele părţi.

Odată ce trimise băiatul de acolo, Zâne se aşeză din nou la birou şi mai notă câteva amănunte desprinse din discuţia lor.

Ştia că Brody e un puşti isteţ, şi asta nu numai în sensul că era bun la şcoală. De

asemenea, ştia că e şi foarte prietenos din fire. Sigur exista la Bingley ceva care îl făcuse să reacţioneze astfel. Şi deşi nu vedea cum un tip care închiriase un bungalow pe Reflection Lake i-ar fi zdrobit craniul lui Clint Draper, avea să-şi ţină promisiunea făcută.

Aşa că avea nevoie de un nume complet, de locul unde se presupunea că predă, poate şi de adresa lui.

Simplu – dacă ar fi putut să o întrebe pe Emily ori să vorbească cu Lee. Dar făcuse o promisiune şi trebuia să şi-o ţină.

Lăsă misiunea aceasta la o parte când veni următorul client şi nu se mai putu întoarce la ea înainte de terminarea zilei de muncă. Dar avea un plan.

Ieşi în timp ce Maureen şi Gretchen închideau cabinetul.

- Mâine ar trebui să ajung în jur de 11, le spuse ca şi când ambele nu ştiau deja asta. Nu mă aştept să dureze mai mult de o oră la tribunal.

- Oricum ar fi, prima întâlnire o ai programată la 13.30, spuse Maureen scoţându-şi poşeta din sertarul de jos. Ar trebui să mănânci ceva înainte.

- Ce ziceţi să aduc ceva de mâncare şi să facem un mic picnic toţi trei pe terasa din spate?

- De acord. Doar să nu fie pizza.

- Eşti o femeie foarte dură, Maureen. Fii atentă, pun pariu că ştiu ceva ce tu nu ştii.

Ea îl privi pieziş şi superior.

- Pregăteşte-te să pierzi!

-Avem un Hemingway pe cale de afirmare într-unul dintre bungalow-urile Walker. Acum

îşi scrie acolo capodopera.

Maureen îşi flutură degetele în aer.

- Ca şi cum asta ar fi o noutate pentru mine. Profesor de la un colegiu din nord, care îşi petrece o bucată bună din vară aici, pentru liniştea şi inspiraţia pe care i-o oferă locurile astea. Cam de vârsta ta, bănuiesc. Necăsătorit, de vreme ce e aici singur şi nici nu poartă verighetă.

- Oh, eu l-am cunoscut, spuse Gretchen închizându-şi computerul şi scoţându-şi şi ea poşeta. Domnul Bingley – sau, mă rog, profesorul Bingley.

-Jphn Bingley?

-Ăăă..., făcu o pauză Gretchen, încruntându-se uşor scormonind în memorie. Nu, era... Blake, Drake, Deke? Ceva de genul ăsta. Nu John. De ce?

- Atunci nu e cineva pe care să-l cunosc, spuse Zâne firesc. Tu cum l-ai cunoscut?

- O, era în trecere pe stradă, acum câteva zile sau ceva de genul ăsta. Se uita la clădire – la fel cum se uita toată lumea înainte să fie zugrăvită. Eu am spus ceva, a spus şi el ceva. Voia să ştie unde ar putea găsi o friptură bună şi nişte vin. I-am spus că la Grandy's.

- O alegere foarte bună.

Aruncă o privire în urmă şi se gândi dacă să nu se ducă la Grandy's chiar atunci să întrebe una, alta. Dar decise să înceapă cu Blake, Drake ori Deke.

îi trimise mesaj lui Darby în timp ce mergea spre maşină.

„Minele de sare s-au închis. Vin acasă."

„Şi eu! Acum sunt la coadă să comand sendvişuri cu carne de porc, salată de varză şi cartofi prăjiţi. În seara asta avem parte de-un festin."

„Te aştept cu o bere rece.”

„Douăzeci de minute.”

Bună afacere, se gândi el. Superbună afacere.

Conduse spre casă, fără să se oprească nicăieri, aşteptând cu nerăbdare să împărtăşească povestea lui Brody cu Darby – dat fiind că Brody nu o indusese şi pe ea în rândul celor cărora nu trebuia să le pomenească despre asta. Plus că voia şi opinia ei despre toate astea.

Căci care era treaba cu un tip care conducea un Prius, dar nu folosea coşul de gunoi marcat clar pentru reciclare? Sau un profesor de engleză căruia nu îi făcea plăcere să discute despre Steinbeck cu un puşti adolescent?

„Un puzzle”, se gândi el, „un mister” – şi încă unul în care de-abia aştepta să se cufunde. „Asta mă face să mă simt din nou”, realiză el, „ca pe vremea când lucram cu detectivii, când reuşeam să rezolv cazuri alături de ei şi să-i înfund pe nemernici”.

Vită să intre pe strada lui şi-şi luă avânt. După care apăsă brusc şi puternic pe frână. Camioneta era pusă de-a latul şoselei, blocându-i trecerea. Iar Jed Draper era deja afară, lângă ea.

Şi Zâne speră din suflet că nu era pe punctul de a fi împuşcat la mai puţin de jumătate de kilometru de propria casă.

Nu văzu nici o armă când coborî – dar asta nu însemna că Jed nu avea una la îndemână.

Totuşi, era mai înalt decât Jed câţiva centimetri buni şi, deşi Jed avea statura aceea solidă a familiei Draper, Zâne se gândi că se putea descurca dacă era să se pornească o bătaie cu pumnii.

-Vezi că blochezi drumul, Jed!

- Frate-meu e în pământ.
- Ştiu. Nu eu l-am băgat acolo.

Jed se apropie, cu pumnii strânşi şi trupul încordat ca un arc.

- Mama crede că tu ai fost.
- îmi pare rău că mama ta şi-a pierdut un copil. Nu cred că e ceva mai rău pe lumea asta. Nu l-am omorât eu.
- Dacă ai făcut-o, oricum întregul oraş te-ar apăra şi acoperi. Tot oraşul ăsta nenorocit ţi-ar lua apărarea împotriva unui Draper, spuse scuipând a scârbă. Aşa că vom rezolva cazul acum şi aici.

-Şi ce va schimba asta? Tu mă loveşti pe mine, eu te lovesc pe tine? Clint tot mort va fi, şi eu tot nu voi fi vinovat pentru asta.

- Nu ar fi mort dacă nu i-ai fi luat tu nevasta. Indiferent dacă tu ai fost cel care l-a aruncat în lac sau nu, ar fi încă în viaţă dacă nu ai fi fost tu.

„La dracu'", se gândi Zâne. Clar nu avea cum să scape de aici fără nici un fel de vărsare de sânge şi lovituri.

-Ar fi în viaţă dacă nu ar fi venit aici să tragă cu puşca în uşile de la terasa mea.

- Ai primit ce-ai meritat pentru că ţi-ai băgat nasul în treburile noastre, în treburile familiei noastre. Te crezi mai bun decât el? Mai bun decât mine?

Zâne îşi calculă centrul de greutate şi se pregăti pentru lovitură, căci era clar pe punctul să vină.

- Da. Ştiu că sunt mai bun.

Bloca primul pumn pivotând şi lăsându-l să-i treacă pe lângă umăr. Apoi, modificându-şi din nou centrul de greutate, îi trase un pumn cu putere lui Jed în plex. Ceea ce-l dădu înapoi pe

acesta, dar nu îl opri. Zâne simţi durerea încheieturilor goale lovindu-se de bărbia lui şi o folosi ca să-şi alimenteze propriile lovituri. Pumnul pe care îl trase drept în faţa lui Jed îi sparse acestuia buza.

Jed, cu dinţii rânjiţi plini de sânge, se repezi spre el precum un taur care a văzut roşu.

Ceea ce era o greşeală, se gândi Zâne, şi se feri graţios din calea lui în timp ce cu pumnul stâng execută un upercut în falca lui Jed.

- Nu are nici un rost să facem asta, începu Zâne, tră- gându-se la o parte în timp ce Jed îşi scutura capul ca să-şi revină.

Şi era greşeala lui că nu asculta de vorbele astea. Jed se repezi spre el şi în acelaşi timp îi trecură prin cap vorbele lui Dave pentru un puşti care avea nevoie să înveţe să se bată.

în afara ringului, nu există noţiunea de luptă corectă.

Cu gustul propriului sânge în gură, Zâne se năpusti spre agresor.

Cântând alături de Lady Gaga care se auzea la radio şi cu Zod dând din coadă în timp ce intrau pe drumul spre casă, Darby decise că avusese o zi perfectă şi abia aştepta încununarea ei cu o seară la fel de perfectă.

Atunci puse piciorul brusc pe frână şi avu o clipă de şoc profund când Zod icni ca protest.

Sări din camionetă scoţându-şi telefonul din buzunar şi alergă pe după maşina lui Zâne spre locul unde un bărbat cu faţa însângerată se pregătea să-i tragă un pumn lui Zâne.

Zâne mârâi spre ea:

- Fără poliţişti!

Fracţiunea aceea de secundă în care se

concentră asupra ei făcu să fie suficient ca pumnul să-şi atingă ţinta. Iar ea aproape că simţi fizic lovitura. Degetele îi înţepeniră pe telefon, şi câinele începu să urle acompaniind sunetul teribil al încheieturilor degetelor care se izbeau de carne şi de oase.

Se forţă să respire – să inspire şi să expire – rezistând imboldului de a forma numărul de urgenţă, căci, din câte vedea ea, cel puţin pentru moment, Zâne era în avantaj. Era în formă, îşi spuse ea, şi, Dumnezeule, ce priceput era să încaseze un pumn. Dar dacă nu se termina curând, avea să sune.

Sfârşit, cu unul din ochi deja umflat, Jed se mişca în cerc, slăbit.

- După ce termin cu tine, o să-i trag o bătaie bună şi târfei tale.

Zâne o auzi pe sora lui ţipând, îşi văzu tatăl trăgând-o de păr. Cu imaginea asta în faţa ochilor, se năpusti spre adversar, însufleţit de o furie rece. Dacă mai primi lovituri, nici nu le simţi, concentrat aşa cum era asupra acelei imagini, împingându-l pe Jed înapoi, împingându-l şi mai înapoi.

Acum Jed începu să dea sălbatic din braţe, în cerc, căci începuse să se împleticească. Şi totuşi, încercă să atace mai departe, să avanseze, până ce îi cedară genunchii.

Şi când căzu la pământ, o parte din Zâne simţi o nevoie nebună să sară pe el şi să-l lovească şi să-l tot lovească până ce se ducea toată furia din el, până se răcorea. Dar el nu era tatăl lui. Niciodată nu avea să fie tatăl lui.

Aşa că îşi puse piciorul pe pieptul lui Jed să-l împiedice să se mai ridice.

-Stai jos! Stai jos, pentru numele Domnului,

şi foloseşte-ţi ce rahat de creieri mai ai. Sunt mai bun decât tine la chestia asta şi sunt sigur că ştii la fel de bine că sunt mai bun şi decât era Clint. Nu aş fi avut nevoie de o piatră să-l opresc. Se ghemui la pământ şi se uită în ochii aceia vineţi şi umflaţi. Şi dacă aş fi genul care e gata să se folosească de aşa ceva, ai fi la fel de mort ca fratele tău. Ştii că nu a fost vina mea.

-Atunci a cui?

-Nu ştiu. Dar nu mă voi opri până nu voi afla. Indiferent despre cine e vorba, crima a fost făcută pe pământul meu şi o văd ca pe o ameninţare pentru femeia pe care o iubesc, femeia cu care vreau să-mi construiesc o familie. Deci nu mă voi opri până când nu voi afla. Se îndreptă de spate şi privi în jos spre Jed cu un amestec de repulsie şi de milă. Nu eu am făcut asta şi nu eu am fost cauza a ceea ce s-a întâmplat. Dacă mai vii o dată după mine, va fi şi mai rău pentru tine. Dacă îndrăzneşti doar să te uiţi la femeia mea sau la familia mea, va fi şi mai rău pentru tine. Dacă te iei în cea mai mică privinţă de Traci sau de familia ei, va fi şi mai rău pentru tine. Mă auzi?

- Frate-miu a murit.
- Asta e un fapt. Dacă ţie îţi tăbăcesc fundul şi te bag la închisoare – ceea ce se va întâmpla fără îndoială –, în nici un caz nu se va schimba acest fapt. Acum şterge-o de pe pământul meu. Şi nu cumva să te întorci.

Fără să spună nimic, Darby se sui înapoi în camionetă şi o trase pe dreapta, după care se dădu din nou jos să aştepte până ce Jed reuşi să se ridice în picioare.

Nici măcar nu aruncă o privire spre ea când demară şi trecu pe lângă ea.

Zâne îşi şterse cu dosul palmei sângele de pe faţă şi încercă să zâmbească.

- Deci cum a fost ziua ta?

capitolul 29

Odată intraţi în casă, Darby îl puse pe Zâne să se aşeze jos la blatul din bucătărie şi îi scoase o pungă de gheaţă şi o bere.

- Eşti cea mai bună iubită, spuse Zâne hotărât, dar se crispă când sorbi prima gură de bere.

- Mă duc să aduc ceva să te curăţ. Dumnezeule, Walker, eşti într-un hal fără de hal.

- Hei, pe celălalt tip l-ai văzut?

- Da. O să vorbim despre asta. Stai jos!

Îşi luă şi ea o bere şi se duse să aducă ce-i trebuia.

Zâne aruncă o privire spre câinele care se uita în sus la el cu toată dragostea şi grija din lume în priviri.

- N-a fost prea rău, nu? Dar, când îşi schimbă poziţia pungii de gheaţă pe ochiul stâng, sâsâi de durere. Am uitat cât de tare doare. Rahat! Rahat! Trebuie să mă duc mâine la tribunal. O, nu s-a întâmplat nimic, onorată instanţă! Doar m-am bătut cu fratele tipului ucis pe pământul meu. Nu e mare lucru.

„Mama mă-sii”, se gândi el şi mai luă o înghiţitură de bere.

-Am proces dimineaţă, îi spuse lui Darby când aceasta reveni.

Ea puse jos trusa de prim ajutor şi se apropie de chiuvetă ca să ude o cârpă.

-Vrei adevărul sau o minciună? întrebă ea.

- Sunt avocat, pot să le fac pe ambele în acelaşi timp. Nu e atât de rău, nu?
- O să ai ochiul vânăt – în stânga. N-a apucat să te lovească în cel drept. Pot să doftoricesc tăietura de deasupra ochiului rănit. Ai falca vânătă şi zgâriată, pe aceeaşi parte – trebuie să lucrezi la felul în care te aperi pe stânga. Tot în stânga, pe pomet, eşti destul de zgâriat. Pot să te doftoricesc şi aici, dar e posibil să ai nevoie de o radiografie.
- Nu s-a rupt nimic. Ştiu ce înseamnă să ai ceva rupt în zona aia.

Şi fiindcă şi ea ştia, dădu din cap.

- Ceva greaţă, tulburări de vedere?

-Nu.

Cu o expresie impasibilă, se întoarse.

- Scoate-ţi cămaşa. Vreau să văd şi restul.

El dădu să şi-o scoată, după care sâsâi din nou de durere.

-O... K... M-a nimerit de câteva ori.

- De mai mult decât de câteva. La început e clar că tu nu prea l-ai lovit.

O lăsă să-i scoată ea cămaşa.

- Fratele lui e mort.

-Şi dacă tu te abţii să ripostezi nu schimbă cu nimic asta. A, ce să zic, ai primit destule lovituri în coaste.

Zâne îi luă mâna înainte să-l poată pipăi să vadă dacă are ceva rupt.

- Eşti supărată pe mine?
- Nu, de ce aş fi?

El îi trecu uşor degetul peste obraz.

- Pari supărată.
- Chiar sunt supărată, dar nu pe tine. Sunt supărată pentru că tu a trebuit să vii acasă şi

să dai peste aşa ceva, că eu a trebuit să fac acelaşi lucru şi că tu a trebuit să te baţi cu un idiot pe care eu nu-l văzusem în viaţa mea. Ţine-ţi gheaţa pe coaste, în timp ce eu îi dau câinelui să mănânce. Ii turnă lui Zod mâncare în bolul lui, asupra căruia acesta se şi aruncă, şi îi deschise uşile la bucătărie ca să poată ieşi când voia. N-ai vrut să-l sun pe Lee pentru că nu ai vrut ca ăla – cum naiba îl cheamă, Jed sau ceva... Nu ai vrut să trebuiască să suporte consecinţe legale pentru asta. Nu ai terminat mai repede bătaia, deşi ai fi putut, pentru că ai vrut să îl laşi să încaseze ceva. Şi nici nu ai încetat să te abţii în a-l lovi prea tare până a spus porcăria aia despre mine.

- Nu te înşeli, aşa e.

Ea se întoarse spre el, cu figura plină de îngrijorare şi amărăciune.

- N-a fost vina noastră, Zâne.

-Iubito, ştiu asta. Nici măcar nu cred că îl plăcea prea tare pe Clint, dar sângele apă nu se face. Nu a venit aici înarmat. Bănuiesc că a sperat să mă bată până mărturisesc, dar în schimb trebuie să sper şi eu că a plecat de aici ştiind foarte bine că nu l-am omorât eu pe fratele lui.

- Dacă se mai întâmplă vreodată, te rog să nu te mai abţii.

- Probabil că nu se va mai întâmpla, spuse mişcân- du-şi uşurel maxilarul. Mai ales dacă voi avea audiere la tribunal în dimineaţa următoare.

O enerva la culme faptul că nu se putea abţine să nu admire modul în care el gestionase situaţia. Băgă cârpa udă într-un bol şi o stoarse.

- Lasă-mă să mă ocup de faţa aia a ta.

Avea mână uşoară, se gândi el, cu mişcări blânde, dar fără să fie ezitante. Şi nici nu se făcu albă la faţă şi nici nu se văzu nimic în expresia ei în momentul când stoarse din nou cârpa de data asta plină de sânge. îi privi ochii în timp ce îl curăţa, ochii albaştri şi profunzi. Mirosea a pământ, a iarbă şi a viaţă.

- Cred că am uitat să-mi folosesc filtrul raţiunii, începu el, când am spus lucrurile alea despre restul vieţii mele şi despre clădirea unei familii şi aşa mai departe.

- Mmm. O să te usture, îl avertiză ea punând mâna pe substanţa antiseptică.

El mormăi o mulţime de înjurături înfundate în timp ce ea aplica substanţa pe diferite zgârieturi şi tăieturi.

- De ce e tratamentul aproape la fel de dureros ca şi cauza?

- Poate ca să ne reamintească să nu luăm la bătaie pe nimeni. Asta e termenul legal?

Cu grijă, fixă bandajul astfel încât să ţină închisă tăietura de deasupra ochiului stâng.

- Filtrul raţiunii? Asta e termenul legal sau ce?

- Plănuiam – mă rog, e un fel de-a spune că plănu- iam – să-ţi mai dau ceva timp înainte de a face referiri la nişte angajamente pe viaţă, cum ar fi căsătorie sau copii. Să punem asta pe seama inflamării de moment, de-asta mi-a scăpat.

Când ea luă un alt pansament, el îi apucă din nou uşor mâna.

-Tu vrei să ai copii la un moment dat, Darby? Să te căsătoreşti, să îţi construieşti o viaţă alături de mine?

Ea nu făcu altceva decât să-şi lipească

fruntea de fruntea lui.

- Ideea de căsătorie îmi pune încă un nod în gât, dar vreau copii şi am sentimentul că deja am început să ne clădim o viaţă unul alături de celălalt.

- Căsătoria e un simplu contract.

Ea se trase uşor înapoi ca să-l privească în ochi.

-Ba nu, nu e.

- Ba nu, nu e. Pot pune filtrul raţiunii înapoi până ce vei fi pregătită.

- Suntem în regulă, chiar şi având acest dezacord?

- Suntem mai mult decât în regulă, din punctul meu de vedere.

Darby se aplecă înainte şi îşi lipi buzele uşor de tăieturile şi vânătăile de pe faţa lui.

- Mă întrebam dacă o să ajungi la chestia asta.

-A trebuit să îmi treacă furia mai întâi. Nu în ceea ce te priveşte. Când ai fost la facultate ai boxat?

- Da, puţin. M-a încurcat problema cu cotul.

Ea se duse să arunce apa sângerie.

- Pot să-ţi arăt nişte mişcări să te ajut să compensezi problema asta.

- Ce tare! E bine să te aibă omul la îndemână.

- Din toate punctele de vedere. Zâne, trebuie să îi spui lui Lee. Nu spun să depui plângere neapărat sau să-l trimiţi să dea ochii cu tipul ăsta, dar trebuie să ştie.

- Mda, ştiu.

Deja se gândea la o modalitate de a aborda problema asta.

- Nu e nevoie să-mi şi convină, dar de ştiut, ştiu.

- Oricum, oricine îţi va vedea faţa va şti că ai fost implicat într-o bătaie. Ii aduse trei pastile de ibuprofen şi un pahar de apă. Deci, spune-i şi termină cu asta. După aia o să mâncăm sendvişurile alea minunate cu porc şi încă o bere.

- Ştii că nu îmi dai de ales să fiu altfel decât nebun după tine.

- Adevărul este că sunt o partidă a naibii de bună. Tu sună-l şi povesteşte-i totul. Eu mă duc să încălzesc mâncarea.

Să îl sune pe Lee – şi ar fi trebuit să ştie asta – nu însemna altceva decât că acesta va insista să vină să-l vadă pe Zâne cu propriii ochi. Ceea ce însemnă că veniră şi Emily, şi copiii.

Apoi, pentru că Emily nu se lăsase până nu-i spusese lui Britt, asta îi aduse şi pe ceilalţi. Măcar Silas şi Britt mai luară ceva sendvişuri cu porc plus salată şi cartofi.

Astfel, o confruntare violentă se transformă într-o reuniune de familie intempestivă. Darby o privi pe Aubra pupând „bubiţele" lui Zâne „să-i treacă" şi ghemuindu-se la pieptul lui ca să-i confere alinare.

Se gândi că ea nu avusese parte de reuniuni mari de familie, chiar şi intempestive, fiind singurul copil al unui părinte singur. Decise însă că, dat fiind că acum putea face parte din toate astea, avea încă un avantaj de pe urma locuitului cu Zâne.

Apoi Britt se folosi de scuza de a-i pune nişte întrebări despre grădinărit ca să o ademenească departe de ceilalţi şi în faţa casei.

- Voiam să te întreb cum te simţi, dacă eşti bine.

- Zâne e cel care a primit nişte pumni.
- Eu îţi cunosc povestea şi ştiu că ai avut parte de trei experienţe violente în ultimele câteva luni. Dacă simţi nevoia să vorbeşti – ca prietene, doar ca prietene – să ştii că sunt aici.

-Atunci voi fi sinceră cu tine. Parte din mine s-a panicat şi am început să tremur când am intrat pe drumul spre Zâne şi am dat de cea mai recentă problemă provocată de un Draper. A trebuit să îmi înăbuş sentimentul ăsta, fiindcă nu ajuta la nimic. Dar restul? Restul din mine a fost absolut impresionat pentru că Zâne, în ciuda felului în care arată acum, a deţinut tot timpul controlul situaţiei. Se uită în jos spre lacul care părea că îşi schimbă consistenţa în lumina liniştitoare. Eu ştiu să am grijă de mine, şi asta e foarte important în mintea mea. Acum ştiu că Zâne poate avea grijă de el însuşi şi de mine, dacă e cazul.

-Aşa este, spuse Britt. Am crescut într-un loc groaznic, dar întotdeauna am ştiut că el mă va apăra. Aşa că ştiu exact ce vrei să spui. Dar dacă se clatină ceva, dacă apare undeva nesiguranţa, să mă suni.

- Eu chiar sper că am ajuns la sfârşitul acestui ciclu de nebunii, spuse ducându-şi mâna la tatuajul de pe ceafă. Chiar este timpul ca lucrurile calme şi uşoare, şi fireşti să echilibreze totul.

în timp ce Darby vorbea cu Britt în faţa casei, Zâne îi făcu semn lui Brody şi se strecură cu el şi cu câinele ca acoperire înspre pădure.

- Hai repede, vreau să-ţi cer permisiunea să îi povestesc ce mi-ai spus tu azi mie lui Darby.

-O, hei, eu nu...

-Ascultă-mă până la capăt. Să zicem că ai dreptate şi avem de-a face cu un răufăcător. Şi ea locuieşte aici. Şi, mai mult decât atât, vreau

să aud şi opinia ei în privinţa asta. Iar dacă îi spun să nu vorbească despre asta cu nimeni altcineva, nici nu o va face.

-Trebuie să jure.

-Absolut.

- În regulă. Dar nimănui altcuiva.

-Nimănui altcuiva. Deja am indicii despre numele lui complet – asta fără a spune nimănui altcuiva.

- Pe bune?

Admiraţia ce se citi instantaneu în vocea puştiului îl făcu pe Zâne să-i crească inima.

- Da şi o să verific după ce toată lumea pleacă acasă. Nu pot să-ţi promit nimic, Brody, dar am de unde să încep. Acum, gândeşte-te la asta: dacă găsesc ceva ilegal sau peste măsură de ciudat, trebuie să îi spunem tatălui tău.

Brody încuviinţă din cap, ferm.

- Dacă găseşti o dovadă de ceva, vorbim cu tata.

-Bun.

Bătură palma şi apoi pumnul închis.

- Poţi să-mi arăţi unde a fost ucis Clint Draper?

-Nu.

- Of, frate! exclamă Brody trăgând un şut în aer. Atunci poţi să-mi arăţi unde i-ai tăbăcit fundul lu' frate-său şi l-ai făcut să se potolească?

Zâne se prefăcu că-i trage una, după care îl prinse pe Brody de gât.

- Bine, ne întoarcem.

Aproape că se gândi să amâne relatarea pe care voia să i-o facă lui Darby, căci ai lui nu plecară înainte de ora nouă. Dar cum voia să-şi înceapă cercetările, se gândi că e mai bine să

asculte şi părerea ei. O mângâie pe părul scurt şi rămaseră încă o clipă în lumina blândă răspândită de becurile din grădină.

- Am un client care mi-a acordat permisiunea de a împărtăşi nişte informaţii cu tine cu condiţia să o iei ca pe un privilegiu şi să tratezi aceste informaţii ca fiind complet confidenţiale.

- De ce ar vrea un client de-al... Se întrerupse când el o privi cu expresia aceea de „fă-mi pe plac, bine?" în ochi. Bine. Stai liniştit, sunt în stare să-mi ţin gura.

- Clientul meu cere să juri că o vei face.

- Clientul tău – oricine ar fi el – are cuvântul meu solemn că îmi voi ţine gura în privinţa acestui fapt. Care-i treaba?

- Iţi povestesc, dar hai să ne plimbăm puţin! O să înţepenesc dacă mai stau jos.

- O să înţepeneşti la noapte în pat, dar hai, este o idee bună.

Luna, puţin mai mare decât un degetar, îşi contura secera subţire pe cerul senin, plin de stele. Câinele ţopăia uşurel alături de ei, oprindu-se ocazional ca să se ferească de licurici. Iasomia pe care o plantase Darby şi o pusese în valoare cu un mic reflector îşi deschidea florile noaptea, iar acum umpluse aerul de parfum. Şi în acea atmosferă relaxată a frumoasei nopţi de vară, Zâne aduse misterul, ciudata lui poveste.

Ea îl întrerupse de câteva ori ca să pună întrebări, să lămurească diferite aspecte.

Când el termină, ocoliră casa şi se aşezară jos, pe şezlongurile de pe veranda din faţă, uitându-se la luna argintie care înota în lac.

-Aş spune că puştiul ăsta are o intuiţie

fantastică, concluzionă Darby. Fiindcă sunt mai multe aspecte aici care nu au sens. O singură carte? în nici un caz, dată fiind profesia pe care pretinde că o are şi ceea ce pretinde că a venit aici să facă. Doar că poate există un e-reader, dar nu l-a văzut Brody.

- Posibil, încuviinţă Zâne.

- Ori ar putea citi de pe laptop, dar e greu de crezut că un profesor de engleză, la colegiu, şi-ar aduce o singură amărâtă de carte pentru o şedere atât de lungă.

- De acord.

- De asemenea, e posibil să fie pur şi simplu un imbecil în privinţa reciclării şi a luat Priusul la cine ştie ce ofertă de închiriere. Mereu lucrurile par altfel dacă modifici perspectiva din care le priveşti, nu-i aşa?

-Nu numai că aşa e, răspunse Zâne, dar unii dintre noi trăim din chestia asta.

-Totuşi... Eşti profesor de engleză, deci ţi-ai petrecut o bună bucată de viaţă studiind şi predând literatură. E absolut imposibil să rămâi impasibil când vine vorba de John Steinbeck. Ce? Că e ficţiune digerabilă de masele largi? Poate că e un snob în privinţa cărţilor, dar de ce să nu întrebe pur şi simplu „Ce e Virgil Flo- wers?" Şi când pui toate chestiile astea la un loc, încheie Darby, e clar că ceva nu e în regulă. Ce intenţionezi să faci în continuare?

- Din câte se pare, Gretchen a dat peste el pe stradă. În modul meu isteţ de avocat, pe care îl cunoşti, am reuşit să fac rost de un nume. Sau, mă rog, nişte nume. Crede că îl cheamă ceva de genul Blake, Drake ori Deke Bingley. Aşa că, de vreme ce nu ştiu la ce colegiu sau universitate din nord zice că e

profesor, voi începe cu asta.

-Asta îţi va lua o viaţă. Stai puţin. Scoase telefonul şi ridică un deget să-l oprească înainte ca el să poată obiecta. Salut, Emily, scuze. Am uitat dat fiind meciul de box al lui Zâne că voiam să trimit pe cineva din echipa mea să se ocupe puţin de nişte lucrări de întreţinere la bungalow-uri. Mă gândeam să începem cu cinci, pe urmă să mergem mai departe. E cineva în cinci?

Darby scoase nişte onomatopee de încuviinţare.

- O să avem grijă să începem pe la 10 în cazul acesta, în afară de situaţia în care are de gând să plece curând. Nu? O, chiar? Alt yankeu? De unde e? îi zâmbi încrezută lui Zâne. New York City. Bun, atunci vom avea grijă să nu-l deranjăm. Da, mă asigur că-şi mai pune gheaţă înainte să ne culcăm. Pe mâine atunci, pa.

închise telefonul.

- I-a spus domnul Bingley şi ar fi părut ciudat dacă aş fi întrebat şi mai cum. Dar mi-a spus că lucrează la un roman şi că vine din New York City.

- Mă ajută asta. Te pricepi

-O să trimit echipa acolo – şi o să mă duc şi eu pe la recepţie să îi mai arăt o dată care-s buruienile din grădina de piatră, dar asta face parte din serviciul de întreţinere. Se ridică şi-i întinse mâna. Haide să-ţi mai pun o altă pungă de gheaţă şi poţi să te apuci. Iar eu pot în sfârşit să am parte de duşul acela îndelung amânat şi să mă ocup de nişte hârţoage.

Şi el avea nevoie de un duş, dar din nefericire nu de unul de distracţie.

Până când termină el, iar Darby lucră la documentele de care trebuia să se ocupe în alt

dormitor, simţi nevoia de gheaţă şi de alte pastile de ibuprofen. Şi de opţiunea de a lucra pe laptop în pat.

Ea veni să arunce o privire o oră mai încolo – fără îndoială, se gândi el, ca să verifice dacă e bine.

- Cum merge?

- încet, zise el trecându-şi mâna prin păr. Sunt peste o sută de colegii şi universităţi în New York.

- Mda, trebuia să-ţi închipui.

-Chiar dacă elimin profiluri precum dansul, medicina, moda, dreptul şi aşa mai departe, tot sunt o mulţime. Şi, de asemenea, considerând că e posibil să-şi fi umflat titlul didactic şi să nu fie chiar profesor universitar, cel mai bine e să verific toţi angajaţii. Până acum nu am găsit nici un Blake, Drake ori Deke Bingley. Dar mai am destule de verificat. Simţea că înţepeneşte, aşa că se ridică – şi simţi asta până în măduva oaselor –, apoi încercă să meargă să şi le întindă. Ar merge mult mai repede dacă aş putea pune pe cineva, gen detectiv sau chiar un asistent de la cabinetul de avocatură, să verifice.

- Eu nu sunt nici una, nici alta, dar pot să mă ocup. Am terminat ce aveam de făcut. Şi mi-ar şi plăcea să te ajut. Aş cam dori să dovedesc că puştiul are dreptate. Ceea ce e ciudat.

- Chiar este ciudat. Şi ce e mai ciudat e că şi eu vreau la fel. Dar trebuie să te trezeşti peste… şase ore jumătate.

- Oricum o să mă scol atunci. Deci, încă o jumătate de oră. E valabil şi pentru tine, Walker, zise netezindu-i părul pe care şi-l ciufulise. Eşti mai obosit decât crezi.

- Da, cred că sunt destul de obosit,

recunoscu el. O jumătate de oră, deci.

La sfârşitul celor treizeci de minute, Darby dădu stingerea, fiindcă el chiar arăta istovit. Şi Zâne se oferi să mai scoată o ultimă oară afară câinele, fiindcă avea nevoie să se mişte. Când se înapoiară, şi Zod îşi luă cea mai nouă şosetă în culcuşul lui, ea deja era adormită.

Zâne se urcă în pat lângă ea, respiră de câteva ori ca să înlăture senzaţia neplăcută de junghiuri şi durerile de muşchi. Pe urmă îi luă mâna şi şi-o apăsă pe obraz.

- Nu mă face să aştept prea mult să îndepărtez filtrul raţiunii, iubito.

în timp ce Zâne cădea într-un somn adânc, bărbatul care trecea drept Bingley îşi sorbea whisky-ul patrulând încoace şi încolo prin bungalow-ul în care se găsea.

Nu îi plăcuse felul în care se uitase la el mucosul ăla. Şi asta îl sâcâise întreaga zi, suficient de mult încât să treacă cu maşina pe lângă casa în care ştia că locuia mizerabilul ăla mic, sperând să-l prindă afară.

Să-l ademenească să se urce în maşina lui şi să-i facă felul. Dar nu îl văzuse – ceea ce, recunoscu el acum, fusese de fapt mult mai bine. Un alt trup în lac? Nu ar fi fost bine deloc. Chiar simpla dispariţie a unui puşti ar fi atras atenţia.

Deja rămăsese aici prea mult, acum îşi dădea seama de asta. îngăduise plăcerii de a construi totul pentru a ajunge încet la punctul culminant al îndeplinirii ţelului lui suprem să-l reţină atâta vreme în orăşelul ăsta pierdut în lume. La naiba, nici măcar în orăşelul ăsta pierdut în lume.

Locuia în pădure de fapt.

„Gata, destul”, se gândi el, se uită la ceas.

Odată ce termina ceea ce venise să facă, avea să se suie în maşina aia ridicolă potrivită pentru persoane amorezate de natură şi să se îndepărteze la sute de kilometri distanţă înainte să poată vedea cineva diferenţa.

Urma să abandoneze maşina în parcarea pe termen lung a aeroportului, unde îşi parcase maşina *lui.* Să aştepte până se întuneca, să plece spre casă, să-şi tundă părul şi să-şi radă barba.

Gata cu totul şi cu totul.

Doar că acum avea treabă. Voia să şteargă cu grijă fiecare centimetru din bungalow, pur şi simplu, în caz de ceva. După aceea, avea să poarte mănuşi.

Darby se trezi fix la şase, se strecură din pat şi, aşa cum avea obiceiul, se îmbrăcă în baie ca Zâne să mai poată dormi ceva timp.

- Nu-ţi face griji, mormăi el. Sunt treaz.

-Ai dureri?

- întotdeauna e mai rău a doua zi.

Ii simţi mâna mângâindu-l pe păr în timp ce încerca să se ridice în capul oaselor – au! – ca să aprindă lumina.

- Gheaţă şi nişte calmante. Iţi aduc acum.
- Stai liniştită, oricum trebuie să mă mişc.
- Ia-o încet. Te ajut eu să te dai jos.

Ieşi din baie iute – pe el deja nu-l mai surprindea degajarea cu care femeia umbla prin casă dezbrăcată, iar el îşi coborî picioarele la podea.

-Am fost şi mai rău. Mult mai rău, zise el ridicân- du-se în picioare şi expirând zgomotos. Dar eram mai tânăr.

Se aşează din nou.

Şi se gândi dacă să solicite o amânare pentru tribunal, punând în balanţă argumentele pro şi contra prezentării la proces cu un ochi vânăt. O modalitate de distragere a atenţiei... poate şi compătimirea judecătorului. Poate că da, poate că nu.

- Nu fi un papă-lapte. Poţi să te descurci să ajungi cu maşina până în Asheville şi după aia să petreci o oră la tribunal.

înainte să se ridice din nou, Darby reveni cu gheaţă şi pastila de Advil, după care îl studie.

- Adevărul e că şi arată mai rău a doua zi.
- Mulţumesc.
- Oricum o să vezi şi singur asta.

îi puse punga de gheaţă pe partea stângă a feţei, apoi îi întinse pastilele şi apa.

- La urma urmei, uite, am parte de o asistentă supersexy.
- Cea mai sexy. Uite ce e, pot să-l sun pe Roy, să-i dau indicaţii despre echipă şi ce trebuie să facă fiecare, ca să mai pot sta aici cu tine să te drăgălesc.
- Nu, trebuie doar să încep să mă mişc.
- De dormit ai dormit?

-Aşa şi aşa. într-una dintre reprizele de nesomn am mai parcurs o bucată din lista de New York, aşa că măcar am făcut ceva util. Tot nu am dat de vreun Bingley.

-Se va dovedi că Brody are dreptate. Sunt absolut sigură.

- Poate. între timp, tot într-una dintre reprizele de nesomn mi-a mai trăsnit ceva prin cap. Conduce maşina, deci sigur are permis. Eu am nişte amici la poliţia din Raleigh. De vreme ce nu pot să-l întreb pe Lee, pot să îl rog pe

unul dintre ei să facă nişte verificări.

- Păi e legal?

- Eh..., făcu el un gest cu mâna în aer. Mai întâi voi plăti taxa, apoi îl dau în căutare – cu toate cele trei nume – ca şi cum ar fi nevoie de el pentru un proces, ceea ce este absolut legal.

- Hai să mă îmbrac, să te ajut să cobori şi să fac nişte cafea. Cum arată? întrebă ea scoţând o pereche de ber- mude cu buzunare.

- Din descrierea lui Brody, e un bărbat cu părul blond, destul de lung, cu cioc şi ochelari. în jurul vârstei mele, nu la fel de înalt după părerea lui, mai slab.

Ea se opri puţin înainte să tragă pe ea o bustieră sport.

- Ştii, am văzut pe cineva care se potriveşte descrierii pe o bărcuţă pe lac acum câteva zile. Şi, nu ştiu de ce, am avut un sentiment straniu când l-am văzut. Mi s-a făcut frică sau ceva.

Zâne îşi îngustă privirea.

- A făcut ceva?

-Nu, nu, răspunse ea, trăgându-şi un tricou peste cap. Oricum nu l-am văzut prea bine. Pur şi simplu a trecut pe lângă locul unde ne aflam în timp ce încheiam treaba la familia Marsh. Mi-a făcut cu mâna, asta-i tot. Dar, am avut o senzaţie foarte aiurea. Poate ar trebui să-mi iau liber în dimineaţa asta ca să te ajut să dai de capătul istoriei.

- Mă descurc. Dar cafeaua aia mi-ar prinde bine. Sunt bine, iubito. Nu trebuie să fiu la tribunal înainte de 9, aşa că o să-mi pun nişte pantaloni pe mine şi cobor.

-Bine. Hai, Zod!

Câinele sări, cât se poate de bucuros şi dornic să coboare. Ea se opri puţin la uşă.

- E frumoasă camera asta, dar o să mă

bucur când ne întoarcem în a noastră.

-Şi eu. Mai durează doar câteva zile.

„Spusese *a noastră", se* gândi el în timp ce-şi trăgea pe el nişte pantaloni de trening.

Poate că nu mai trebuia să recurgă la filtrul acela prea mult.

Când ajunse jos, unde ea îşi bea cafeaua şi mânca nişte Cheerios cu căpşune proaspete, reuşise să scape în bună măsură de înţepeneală.

- Arăt mult mai rău decât mă simt, îi spuse el.

- Mă bucur să aud asta. Să te opreşti undeva pe drum să-ţi iei un gel cu arnică. Nu m-am gândit mai devreme că-s cam dusă. Poate să te ajute să se vindece loviturile.

El îşi notă în minte să nu uite şi-şi luă cafea.

-Azi unde lucrezi?

- Dat fiind că Bingley e posibil să fie, într-adevăr, un tip dubios, o să-i trimit pe Roy şi Ralph mai târziu în cursul dimineţii să se ocupe de lucrările de întreţinere. Eu o să trec pe la Emily la un moment dat, dar trebuie să încep undeva în nordul lacului. îl ştii pe George Parkison?

-Sigur. Are acolo câteva căsuţe de închiriat, locuieşte în Asheville, dar are şi aici o casă.

- Da, despre asta e vorba, spuse ea în timp ce se apucă şi el de mâncat. Din câte se pare, compania pe care o angajase să se ocupe de întreţinerea proprietăţii lui s-a dovedit complet incapabilă, aşa că ne-a angajat pe noi. Trebuie să tundem iarba, să plivim buruienile, să tundem arbuştii şi aşa mai departe. Are patru căsuţe, aşa că e un client nou superbun. îi zâmbi cu cereale în gură. Mai ales dacă putem să-l vrăjim ca să ne angajeze şi pentru propria

casă.

- Sunt sigur.

- Dat fiind halul în care arată căsuţele şi trimiţându-i pe Roy şi Ralph dincolo ca acoperire, ne va lua două zile cel puţin. Pe urmă sper ca Cherylee Fogel, care face parte din clubul de lectură al lui Patsy Marsh, să muşte propunerea pe care i-am făcut-o ieri. Din câte se pare a divorţat recent de al doilea soţ şi acum stă cât se poate de bine dată, fiind înţelegerea şi alocaţia pe care o primeşte de la el; în condiţiile astea, vrea – după spusele ei – „să-şi reinventeze căsuţa de pe malul lacului pe dinăuntru şi pe dinafară, de sus în jos şi de jos în sus".

- Cred că poţi să îi dai lui Maureen o cotă parte din câştiguri, dat fiind că ştie tot apropo de cine e cineva în Lakeview.

-Oamenii îmi spun lucruri. Cum ar fi faptul că al doilea soţ al lui Cherylee a fost chirurg estetician – şi pot atesta, dat fiind că am văzut-o de aproape pe Cherylee că se pricepe de minune la ce face. Au locuit în Greens- boro în timpul mariajului lor de patru ani, au avut o căsuţă de vacanţă/weekend, care e de fapt e o minunată casă cu un hol înalt imens şi o bucătărie de vară care dă spre lac. A venit aici şi a transformat-o în locuinţă permanentă cu aproape un an în urmă, în timpul divorţului şi a primit casa asta şi un acord de alocaţie sănătoasă, dat fiind faptul că fostul avea nu una, ci chiar două amante. Una dintre amante a aflat despre cealaltă, explică Darby mâncând. Aşa că s-au întâlnit, s-au înţeles şi s-au dus la Cherylee. Datorită solidarităţii feminine, medicul cel fustangiu a rămas acum fără casa

de lângă lac şi tot ce conţine ea, două BMW-uri, mai multe obiecte de artă şi antichităţi, plus înţelegerea bănească de 3,3 milioane dolari. Asta ca să nu mai menţionez un procentaj separat rezultat din acţiuni şi dividende.

Zâne asculta fascinat.

- Te rog să mă prezinţi şi pe mine doamnei, că dacă se mai măritǎ o datǎ şi mai şi divorţează o datǎ aş vrea să o reprezint eu.

Darby zâmbi.

- Zice că s-a săturat de măritiş şi intenţionează să aibă doar aventuri sexuale din când în când, fără obligaţii, până la vârsta de cel puţin 90 de ani.

-Nu inventezi toate astea, nu-i aşa?

- Nici nu am nevoie să o fac. Are 58 de ani, arată de 40 – după cum am spus, doctorul face o treabă excelentă. Nu a avut niciodată copii, dar are o mulţime de nepoţi şi nepoate şi şi-a făcut un cerc de prieteni din lumea bună în Lakeview. După ce a văzut ce am făcut la familia Marsh, mi-a căutat site-ul pe net şi a văzut cascada pe care am făcut-o la tine.

Darby luă ultimele înghiţituri, curăţându-şi bolul de tot.

-Vrea şi ea una – plus tufe de gladiole. Işi aminteşte cu drag de gladiolele bunicii ei. Şi mai vrea o mulţime de alte lucruri. Mi-a spus că sunt absolut adorabilă, ceea ce e drăguţ, dar pe de altă parte, unul dintre motivele principale pentru care m-ar angaja este acela că susţine cu tărie antreprenorii de sex feminin. Dacă muşcă, şi cred că o va face, High Country Landscaping va avea de lucru din plin până la toamnă.

îşi luă bolul şi îl luă şi pe al lui, fiindcă terminase, şi le duse la chiuvetă.

- Mai e ceva. Se gândeşte să înfiinţeze o mică fundaţie caritabilă – care ar fi fondată cu jumătate din banii ce-i revin ei pe jumătate din avionul lor privat, care nu au fost incluşi în acordul financiar. Am spus că poate ar fi bine să angajeze un avocat local să o ajute să demareze totul, ţi-âm pomenit numele şi am fost şi onestă să îi spun că locuim împreună. Aşa că s-ar putea să primeşti un telefon.

încântat, impresionat, Zâne se holbase la ea tot timpul.

- Pe bune sunt nebun după tine, în toate felurile posibile.

- Cine n-ar fi? exclamă ea apropiindu-se de el şi înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui. Trebuie să îţi cer ceva ce mi se pare puţin cam ciudat.

- Dă-i drumul!

-Vreau să-mi trimiţi un mesaj când ajungi la tribunal. Şi pe urmă, din nou, când ajungi înapoi la birou.

El îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

-Ai grijă de mine, iubito?

-Aşa se pare. E o chestie pe care nu o fac prea des, deci nu se află printre cele mai definitorii caracteristici ale mele, dar vreau să-mi scrii.

- Atunci aşa voi face.

Se aplecă spre ea şi o sărută. Iar ea, înainte să termine, îşi puse buzele pe ochiul lui vânăt, tăietura de deasupra lui, falca vânătă.

-Trebuie să plec. Haide, Zod! Gata de plecare, îşi luă sticla cu apă, telefonul, şapca. Nu uita de amică. Ia chiar două cutii, adăugă ea în timp ce se îndepărta cu paşi mari şi câinele alergând deja înaintea ei. Mi-ar fi de trebuinţă în trusa de prim ajutor.

Nu avea să uite, se gândi el. Şi, de

asemenea, se gândi că era timpul să îi aducă din nou flori. Ea deschise portiera pentru câine, coborî geamul pe partea lui în timp ce câinele dădea din fund vesel pe scaun.

-Azi mergem într-un loc nou, Zod, dar trebuie să urmezi aceleaşi reguli. Nu ai voie să sapi sau să-ţi faci nevoile până nu te duc într-un loc potrivit. Nu ai voie să alergi după pisici şi/sau câini, continuă ea în timp ce demara. Şi nici nu te apuci să amuşinezi prin zone nepotrivite.

El se uită la ea cu ochii aceia visători de îndrăgostit.

- Munca pe care o avem de făcut azi e în bună măsură o simplă curăţenie, îi spuse ea. Dar este posibil să conducă la un angajament mult mai important. Dacă facem treabă bună, e posibil să o convingem pe clientă să ne angajeze să primenim locul la primăvară. Trebuie să te gândeşti în avans, îi aminti ea şi făcu virajul de la capătul străzii, apoi încetini când văzu maşina trasă pe dreapta, cu capota ridicată. Opri în spatele ei.

-Vin imediat, îi spuse lui Zod şi se dădu jos.

- Aveţi necazuri? strigă ea.

Auzi, destul de puţin clar, fără îndoială din pricina capotei ridicate, răspunsul cu un puternic accent spaniol privind probleme cu bateria.

- Pot să vă dau eu curent, începu ea, apropiindu-se de partea din faţă a maşinii, sau...

Avu o fracţiune de secundă în care să vadă pantofii, blugii, jumătatea de jos a siluetei ghemuite sub capotă.

Pumnul ţâşni spre ea atât de puternic, atât de neaşteptat, încât nici măcar nu văzu ce o loveşte.

capitolul 30

Pentru că trebuia să se mişte repede, o prinse înainte să cadă pe pământ. Avea cătuşele de plastic dur pregătite, i le puse – pentru orice eventualitate, şi o aruncă pe bancheta din spate. Aruncă o pătură peste ea, tot pentru orice eventualitate, chiar dacă nu avea de mers prea mult.

într-un minut sau poate câteva secunde în plus de când femeia oprise în spatele maşinii lui, el se aşeză la volan şi demară. Izbucni într-un hohot nebunesc de râs prinzând viteză cu muzica de la radio la maximum.

Şi cum muzica era la maximum, nu auzi câinele care, abandonat în camionetă, începu să urle.

Avea totul pregătit la cabană şi se forţă să-şi înghită veselia până ce parcă şi se uită prudent în jur. Era abia răsăritul soarelui, se gândi el, mulţumit. Chiar şi lacul era gol.

O scoase din maşină, o duse înăuntru, o aruncă pe podea după ce se asigurase că semnul cu *Nu deranjaţi* era agăţat pe clanţă, uşa încuiată şi toate jaluzelele trase.

- Doar tu şi cu mine, păpuşă. Doar tu şi cu mine.

Când ea gemu şi se mişcă uşor, o lovi din nou.

-Nu suntem gata încă.

Tăie cătuşele de plastic, o târî pe un scaun pe care îl pusese în centrul camerei. Un scaun solid, greu. Ii prinse din nou în cătuşe de plastic mâinile de braţele scaunului şi gleznele de picioarele scaunului.

-Azi nu o să mai încerci cu mine rahaturi dintr-alea gen Bruce Lee, târfă. O, da, am citit

tot despre asta. Chiar am găsit un interviu online. îmi place să mă masturbez când mă uit la el.

O căută prin buzunare, îi luă telefonul şi îl băgă în buzunarul lui, iar briceagul, în altul. Şi o şi scuturăviguros de câteva ori de sâni, doar aşa, de distracţie.

Verifică ora. La fix! Deşi se gândi că putea profita de timpul ăsta cu ea două ore fără problemă, îşi promisese că nu va depăşi una singură.

Curăţase şi ştersese totul, de sus până jos şi îşi şi împachetase lucrurile. Era timpul să-i dea drumul.

îi dădu capul pe spate şi încercă să o pălmuiască să se trezească. Dar capul ei se bălăngăni într-o parte şi în cealaltă, fără alt rezultat. Probabil o lovise un pic prea tare a doua oară, decise el. Ridicând din umeri, scoase o sticlă rece de Gatorade din lada frigorifică pe care o umpluse pentru drum.

Se aşează, îşi puse Glockul în poală, bău şi se uită la ea.

Ea începu încet să-şi revină, cu faţa în flăcări de durere. „E un coşmar, un coşmar”, se gândi ameţită. Durere de cap îngrozitoare.

- Trezeşte-te, somnorilă!

Sângele îi îngheţă în vene, simţi un gol teribil în stomac şi apoi acesta i se strânse nod în capul pieptului. Deschise ochii mari, şi durerea pe care o simţi nici nu se compară cu groaza.

- Ţi-a fost dor de mine, păpuşă?

O singură persoană îi spusese aşa în toată viaţa ei. II cunoştea. Barba, părul – lung şi cu o nuanţă de blond mai pală – erau schimbate, dar

ochii, nu. II cunoştea.

Când el se ridică, cu pistolul în mână, într-o postură atât de firească, sudori de spaimă îi inundară pielea rece ca gheaţa.

încercă să sară în picioare, să se apere, să lupte, dar îşi dădu seama că era ţintuită în loc.

- Dacă ţipi, o avertiză el, te împuşc, şi nu ca să te omor, ci doar ca să te chinui. Pe urmă îţi pun căluş. Vreau să avem o mică discuţie, dar putem să ne mulţumim şi cu un monolog şi cu tine sângerând pe podea. Tu alegi.

- Ce vrei, Trent?

-Nu ţi-am spus adineauri? O plesni – nu prea tare, doar suficient încât să ştie cine era şeful. Ce ţi-am *spus?* Repetă după mine! Trent vrea să avem o mică discuţie.

Ea îşi înghiţi sila şi gustul amar ce-i venise în gât.

-Trent vrea să avem o mică discuţie. Nu ai nevoie de pistol, Trent. Sunt legată de scaun. Nu pot pleca nicăieri.

- Cumva îmi spui ce să fac?

-Nu. Te rog doar dacă vrei să pui pistolul jos în timp ce discutăm.

- Negativ.

Creierul ei se goli, lăsând doar teroarea să preia controlul în momentul în care el îi vârî ţeava pistolului sub bărbie.

- Negativ! Ce-ar fi să apăs pe trăgaci chiar acum? Ce zici de asta?

-Nu te pot împiedica, dar nu aş mai auzi ce ai venit atâta drum să-mi spui.

-Tremuri, Darb. Ţi-e frică?

- Da. Da, mi-e frică.

- Bun. Aşa şi trebuie. Dar îndepărtă pistolul şi făcu un pas înapoi. Ce păpuşă speriată avem

aici, nu-i aşa? îmi vei da orice vreau, nu-i aşa?

Când o ciupi de sân, ea nu-şi putu înfrâna tresărirea, greaţa instantanee care o făcu să se cutremure, dar se forţă să răspundă:

-Da.

Crezuse că îl urâse cu toată puterea ei de a urî. Doar că descoperi că mai avea.

- Crezi că vreau sex de la tine? Aş fi putut avea parte de sex, dacă aş fi vrut, dar nu scapi tu aşa uşor, şi nici nu te distrezi, o, nu! N-am nimic bun pentru tine, târfă. Vrei să ştii ce vreau? îţi spun eu ce mama dracului vreau.

Furia din glasul lui o făcu să se încordeze în aşteptarea unei noi lovituri, dar el se răsuci pe călcâie şi din nou înapoi, dând din mâini nebuneşte cu pistolul într-una din ele.

- îmi vreau viaţa înapoi, viaţa pe care mi-ai furat-o tu, nemernico! Vreau înapoi fiecare secundă din timpul pe care l-am petrecut la închisoare. îmi vreau afacerea înapoi, în loc să îi am pe ai mei tot timpul în spinare să mă îndese în spatele uşilor închise, să-mi dea bani ca să nu mă bag în ale lor şi să nu îi *fac de râs.* îmi vreau nenorociţii de parteneri morţi, aşa-zişii mei prieteni morţi pentru că m-au exclus de peste tot, pentru că au luat ce era al meu. Vreau să încetez să mă prefac că-mi pare rău că am bătut-o pe nevastă-mea când

a meritat-o. Ce zici despre toate astea, Darb? Poţi să-mi dai tu ce vreau?

Era roşu la faţă ca focul de furie şi se apropie la câţiva centimetri de faţa ei. Supunere, se gândi ea, voia să o supună, voia să o umilească. Poate că, dacă îi dădea ceea ce voia, avea să supravieţuiască. Le îngădui lacrimilor să-i inunde ochii, le lăsă să îi curgă şiroaie pe obraji.

- îmi pare atât de rău, Trent! îmi pare atât de rău!

- Chiar, Darby? Chiar îţi pare? Ţi-a părut rău când te-ai dus la tribunal şi ai depus mărturie împotriva mea? Nu arătai deloc că-ţi pare rău, curvă mincinoasă, când juriul m-a găsit vinovat şi târfa aia de maică-ta te-a îmbrăţişat ca şi cum ar fi fost ziua ta blestemată sau ceva.

„Dă-i ce vrea!”

- Mi-a fost frică, mi-a fost frică şi am făcut o greşeală.

-O greşeală? Aşa îi spui tu? În prima săptămână de puşcărie, din cauza greşelii tale, au sărit la mine. Nemernicii m-au bătut de m-au rupt numai pentru că au putut. Greşeală?

„Oh, ce ironie a sorţii”, se gândi ea, dar îşi ţinu capul plecat şi ochii în jos.

-Erai atât de puternic. îmi era teamă.

- Trebuia să stai acasă, în casa pe care ţi-am dat-o eu, sub acoperişul pe care eu ţi l-am pus deasupra capului, nu să fii tot timpul plecată să scormoneşti în pământ ca un câine blestemat.

Câinele, câinele, câinele. Cineva avea să găsească câinele, să-i găsească camioneta. Cineva...

- Mă asculţi?

îi trase capul înapoi.

- îmi e ruşine, atât de ruşine! Nu ştiu cum ai putea vreodată să mă ierţi. Dacă m-ai putea lăsa să încerc să mă revanşez faţă de tine...

- Crezi că te vreau? Râzând ca un descreierat, o trase violent de păr şi îi dădu drumul. Crezi că am bătut atâta drum până aici, crezi că m-am adăpostit în mizeria asta la dracu' în praznic pentru că te vreau înapoi? O să plăteşti, Darby, o să plăteşti pentru toate lucrurile pe care le vreau şi nu le pot avea înapoi. Ii înfipse pistolul în stomac. Ce zici să începem cu asta? Ce face mămica ta, Darb? Ce face mămica ta, fetiţa lu' mămica? Ştii cât de uşor a fost cu ea?

Auzi soneria telefonului ei – un mesaj oare? Distras, Trent îndepărtă pistolul şi scoase telefonul din buzunar.

- De la Roy. Şi pe el îl execuţi? Trent aruncă telefonul pe podea şi călcă cu putere pe el. Scuze, Roy, Darby nu poate veni la telefon acum.

Tremuratul o cuprinse din nou, aşa că încheieturile mâinilor începură să i se izbească violent de braţele scaunului.

- Despre ce vorbeşti? Ce e cu mama?

- Ce? A, da. Se înapoie să-şi ia sticla de Gatorade, luă o înghiţitură zdravănă. Ai dat fuguţa la ea acasă, nu-i aşa? Ai dat fuguţa înapoi la ea acasă în timp ce soţul tău legitim putrezea în puşcărie. Ba chiar ai făcut rost de încă un ordin de restricţie împotriva mea când am ieşit şi ai stat acolo, la căldurică şi în siguranţă la mămica.

-Tu...

Nimic, nici măcar după tot ce fusese el în stare să facă, nu o pregătise pentru asta. Nimic n-ar fi putut să o facă să se gândească la aşa

ceva.

- Tu ai omorât-o pe mama!

- Ba tu ai omorât-o! Tu i-ai semnat condamnarea la moarte când m-ai băgat la puşcărie. Am furat o maşină – învеţi chestii foarte folositoare la mititica. Aşa i se spune, ştii. Mititica. Am furat o maşină, mi-am băgat bicicleta în portbagaj, am turnat nişte bere pe jos, am aruncat şi nişte iarbă, chestii de-astea. N-a fost nevoie decât să o aştept să vină la jogging şi bam! Ţopăi ca într-un dans nebunesc pe podea. Frate şi a zburat! Eu am mers mai departe, am abandonat maşina, am luat bicicleta şi m-am înapoiat în locul unde o lăsasem pe a mea. Bum şi bum, Şi, bu-hu-hu! Mami e moartă!

Durerea, furia, şocul o copleşiră atât de tare, încât încercă să se ridice, să se legene măcar pe scaun în ciuda pistolului apăsat în stomacul ei.

- Ea nu ţi-a făcut nimic!

- Te-a luat la ea când tu îmi aparţineai mie! S-a uitat la mine, peste umărul tău în sala aia de tribunal, s-a uitat la mine cu satisfacţie când m-au luat de acolo. Nu ar fi trebuit să facă asta. O să te omor după ce termin şi, la un moment dat, poate peste un an, poate peste doi, mă întorc să-l omor şi pe dobitocul ăla cu care te culci. Şi cu siguranţă mă voi descurca mai bine decât idiotul ăla beat care a crezut că face un rahat dacă vine să tragă aiurea într-o casă.

Nu era doar un bătăuş violent, crud şi extrem de egoist. Era un ucigaş.

Masca pe care o purtase, chiar şi la tribunal, îi căzuse acum. Şi dedesubt se vedea nu numai ucigaşul, ci un ucigaş căruia îi făcea plăcere să omoare.

Iar ea avea să moară aici, de mâna lui.

Deşi avea suficientă vreme până să trebuiască să fie la tribunal, Zâne se îmbrăcă, punându-şi tot în afară de cravată, şi îşi băgă o minge de baseball în buzunarul de la haină. Maureen avea dreptate că ieşea uşor din peisaj cu umflătura aia în buzunar, dar lui îi plăcea să poată să-şi bage mâna acolo şi să o învârtă uşor în timp ce-l asculta pe adversarul lui examinând un martor.

împături cravata şi o băgă în celălalt buzunar, după care scoase telefonul căci începu să sune.

- Walker – salut, Roy sunt.
- Salut, Roy.
- Zâne, Darby e acolo?
- A plecat acum aproape o oră.

Simţi un fior rece pe şira spinării.

- Tu eşti la căsuţe?
- Da. Poate s-a mai oprit undeva, dar nu răspunde la telefon. Am încercat şi să o sun, şi să-i trimit mesaj. Dar sunt multe locuri pe-aici unde nu e semnal.

-Mda. Uite ce e, eu plec acum... Avea să-şi sune contactele din Raleigh când ajungea la Asheville. Trec pe la Emily. Poate că s-a dus acolo mai întâi şi s-a luat cu treaba, cine ştie? Hai că te ţin la curent!

- Mulţumesc. Ştii, mă gândesc să sunăm şi noi la Best Blooms, în caz că a hotărât să treacă pe acolo mai întâi să mai ia ceva.
- Bună idee!

Dar auzi îngrijorarea din vocea lui Roy care îi răsună ca un ecou în propria minte. Darby nu avea cum să se ia cu treaba ori să mai facă o oprire care s-o întârzie la serviciu – în nici un caz fără să-şi anunţe echipa.

Se gândi să-l sune pe Lee în timp ce cobora

în goană scările. „Hai, haide”, încercă să se liniştească. „Stai să vezi, probabil nu e nimic.” încercă să o sune când plecă de acasă, dar îi răspunse doar căsuţa vocală.

- Sună-mă, se răsti el şi sări în maşină.

Când intuiţia îţi spune că ceva nu e în regulă, se gândi, trebuie să te încrezi în ea. Dădu să apese pe *hands free* să-l sune pe Lee până la urmă şi făcu virajul pe şosea.

Văzu camioneta lui Darby.

încercă să-şi spună că poate s-a stricat ceva la motor, dar ştiu care era realitatea chiar înainte de a auzi câinele urlând. înainte de a vedea pe jos şapca pe care ea şi-o pusese când plecase de acasă.

Câinele îi sări în braţe când Zâne deschise portiera cu levierul. Luptându-se să se calmeze, îl sună pe Lee.

- Cineva a răpit-o pe Darby. Camioneta ei este pe Şoseaua 50, la o sută de metri de intersecţia cu drumul spre noi. Câinele era înăuntru. Şapca ei e pe jos. Cineva a luat-o.

-Vin acum!

îi trecu prin minte Jed Draper şi, într-un acces de furie, se sui la loc în maşină şi puse câinele pe podea, în faţa locului din dreapta.

- Stai acolo!

Băgă în viteză, acceleră. Ce naiba îl făcuse să creadă că Draper ar fi în stare să încaseze o bătaie fără să riposteze? Pentru că văzuse asta cu ochii lui, realiză Zâne. Pentru că el citise asta în privirea bărbatului când se ridicase de jos. Dar dacă se înşelase...

Făcu un viraj prea iute, derapă şi fundul maşinii se mişcă nebuneşte pe şosea, dar merse mai departe.

„Am văzut pe cineva care se potriveşte descrierii pe o bărcuţă pe lac acum câteva zile”, spusese Darby. „Şi, nu ştiu de ce, am avut un sentiment straniu când Fam văzut. Mi s-a făcut frică sau ceva.”

Nici o carte în casă, se juca jocuri pe calculator, nici urmă de un Bingley la nici unul dintre cele peste o sută de colegii pe care le verificase până acum. Nu avea sens, nu avea absolut nici un sens, dar... îndreptă maşina în direcţia Walker Lakeside Bungalows.

-Nu ar fi oprit dacă ar fi fost vorba de Jed Draper. Asta are chiar şi mai puţin sens. Stai aici, îi ordonă câinelui când trase maşina undeva în apropierea Bunga- low-ului 5, fără să fie văzut.

Ca să-l ţină pe loc, Zâne îi aruncă lui Zod cravata lui. Apoi se mişcă iute şi în linişte pe marginea aleii.

Văzu jaluzelele trase. Cine naiba ar fi tras jaluzelele dată fiind priveliştea din jur? La dormitor, poate, pentru somn, dar în restul casei?

Continuă să se mişte, cât se poate de ghemuit, pe pământ, încercând să dea de o mică despărţitură sau ceva în jaluzele prin care să poată privi înăuntru. Când ocoli casa, auzi glas de bărbat urlând furios.

-Uită-te la mine, târfă! Uită-te la mine când vorbesc cu tine. Te împuşc în ambii genunchi şi pe urmă în burtă dacă nu îmi arăţi respectul cuvenit!

Zâne îşi scoase telefonul şi îi trimise un mesaj lui Lee: „Bungalow 5. E înarmat”.

Apoi închise telefonul.

Fără a intenţiona să-l aştepte pe Lee, ocoli

casa până ajunse în faţă. Trebuia să-l scoată de acolo – să declanşeze alarma la maşină – să îl facă să iasă şi-ncă repede. Să-l facă să iasă afară, departe de Darby.

Şi înainte de a ajunge chiar în faţă, Zod începu să urle.

- E bine şi aşa, murmură Zâne.

Continuă să se mişte, îşi pipăi greutatea din buzunar şi îşi închise palma pe mingea de baseball.

- Ce dracu' e asta? strigă Trent.

Se apropie de fereastra din faţă, dădu la o parte jaluzeaua ca să se uite afară. În spatele ei, Darby încercă să se legene, să-şi flexeze muşchii. Zod, prins de stâlpul de iluminat cu cravata lui Zâne, ridică capul şi urlă din nou.

- Câine imbecil! Am un glonţ în plus pentru o pocitanie de câine oribil ca tine!

Deschise uşa, ieşi afară pe verandă şi rânji încercând să ţintească.

Zâne apăru din spatele ghiveciului cu planta uriaşă pe care o plantase Darby şi aruncă mingea cu boltă, precum odinioară puştiul care visase să joace fundaş sau ceva la Camden Yards.

Mingea lovi faţa lui Trent cu un zgomot înfundat şi, când acesta se împletici, când pistolul îi sări din mână, Zâne se repezi să termine treaba. Din spate, Darby sări cu tot cu scaunul de care era legată în continuare peste picioarele lui.

Căzu pe spate, aproape zdrobind şi scaun, şi tot, şi-atunci Zâne se apropie de ea.

- Manevră triplă, spuse ea cu dinţii clănţănindu-i în gură. Zod la Walker la McCray.

Apoi izbucni în plâns ca şi cum inima şi fiecare bucăţică din trupul ei erau praf.

-Stai liniştită! Acum e bine. Acum nu-ţi mai poate face nici un rău.

Îşi băgă pistolul sub picior şi-şi ţinu talpa pe el în timp ce o mângâia pe faţă.

- Am nevoie de ceva să tai astea, bine? O să te eliberez şi o să te iau de-aici.

- E Trent. El a omorât-o pe mama. Mi-a spus. El a omorât-o pe mama.

Zâne nu avea cuvinte. Nu putu face altceva decât să-şi lipească buzele de fruntea ei, de faţa ei.

- Stai liniştită! Stai liniştită! Să găsesc ceva să-ţi tai astea.

- Mi-a luat briceagul. E în buzunarul lui. E mort?

- încet, încet, uite-l pe Zod!

Zâne îl ridică, cu tot cu cravata pe care o ţâra după el şi îl puse în poala lui Darby.

-Stai liniştită o clipă aici.

Nu era mort. Zâne văzu că avea puls şi găsi şi briceagul. O furie nouă îl însufleţi când văzu cât de tare tăiaseră în carne cătuşele din plastic.

-Te duc acasă, bine? Lee e pe drum, aşa că te duc acasă. O să am eu grijă de tine şi de tot.

- A omorât-o pe mama pentru că mă iubea, pentru că mi-a fost alături când am avut nevoie de ea. L-a omorât pe Clint Draper, aşa mi-a zis. Poate pentru că pur şi simplu i-a făcut plăcere, poate doar pentru a-ţi provoca necazuri şi mai mari. Pentru că eram cu tine.

-Nu-ţi va mai face niciodată vreun rău. Nu va mai ieşi din închisoare. Trebuie să îi spun lui Lee ce s-a întâmplat şi să-l pun să cheme ambulanţa. Vrem ca el să trăiască, Darby, crede-mă, aşa vrem, spuse el scoţân- du-şi telefonul şi deschizându-l din nou. Ca să petreacă o eternitate într-o celulă. Lee, l-am

doborât. Am găsit-o pe Darby. Avem nevoie de o ambulanţă. Da, ea e aici cu mine. îşi băgă telefonul la loc în buzunar. Veneau fără sirene, dar sunt doar la câteva secunde depărtare. Nu e nevoie să vorbeşti cu el acum. Te duc acasă.

Ochii aceia minunaţi ai ei erau uriaşi acum, puţin sticloşi, dar privirea nu i se mută din ochii lui.

- L-ai lovit cu o minge de baseball. L-ai lovit în faţă cu o minge de baseball. Vreau mingea aia.

-Sigur, vom ajunge şi acolo peste puţin timp. Deocamdată, va trebui să o ia Lee. Uite-l, a venit, şi el, şi cu el aproape toată poliţia din Lakeview.

Lee alergă spre ei, aruncă o privire spre Trent.

-Ambulanţa e pe drum. Mai sun să mai vină una.

- Eu nu am nevoie, zise Darby strângând în braţe câinele care era în extaz. Acela e Trent Willoughby, fostul meu soţ. Am oprit fiindcă am văzut maşina, care părea că s-a stricat pe marginea drumului. Nu sunt în stare să deosebesc o mizerie de Prius de o Toyota, îi spuse lui Zâne.

- Iubito, Priusul e Toyota.

-Vezi? M-a pocnit de mi-am pierdut cunoştinţa şi m-am trezit aici, legată de scaun. A venit după mine, să mă omoare, dar mai întâi avea multe să-mi zică. Mi-a spus că a omorât-o pe mama şi cum a făcut-o. Mi-a spus că l-a omorât pe Clint Draper. Restul prefer să-l povestesc mai încolo. Nu mă simt prea bine.

-Sigur că da. Ce zici dacă Zâne te duce acasă la noi? E aproape, şi Emily e acolo. Vin şi eu imediat.

Ea dădu să se ridice, dar se clătină. Zâne o luă pe sus cu câine cu tot.

- Nu mă simt prea bine.

- Stai liniştită, sunt eu aici, am grijă de tine, îi spuse Zâne, apoi aruncă o privire spre Lee. Am eu grijă de ea.

- Văd. Du-o la Emily! Se uită în jos spre Trent în timp ce Zâne o ducea pe Darby de acolo. Eu am grijă de ăsta.

Totul dură ore întregi. În timp ce Emily făcu tot ce-i stătu în putinţă să o aline pe Darby şi să o facă să se simtă mai bine, Zâne se duse să se plimbe puţin ca să se liniştească şi el. Nu funcţionă, dar avea suficientă stăpânire de sine rămasă ca să se prefacă cum că da, pentru Darby.

Ea îi dădu o declaraţie lungă şi detaliată lui Lee, îl lăsă pe Dave să îi îngrijească rănile de la încheieturile mâinilor şi de la glezne pe care Emily i le bandajase.

întrebă de el, aşa că Dave o puse la curent pe Darby cu starea lui Trent: contuzie, retina desprinsă, nasul spart, pometele spart.

- Foarte tare, colega, îi spusese Lee lui Zâne. O lovitură năprasnică.

- Dar va supravieţui? întrebă Darby.

-E în stare gravă. Nu critică. A, şi a pierdut şi câţiva dinţi, probabil când a lovit cu faţa veranda, plus că are nişte contuzii serioase pe partea din spate a picioarelor.

- Ea a sărit pe el cu scaunul de care fusese legată.

-Altă lovitură năprasnică. Nu ar fi rău să mergi să te vadă şi pe tine un doctor.

- Nu a fost prima lovitură în faţă pe care am primit-o. Sper, sincer, să fie ultima. Se ridică,

mai stăpână pe sine. Emily, nu pot să-ţi spun ce înseamnă pentru mine faptul că ai fost aici când am avut nevoie de tine.

- Iubito, promit că voi fi aici întotdeauna.

- El mi-a luat mama de lângă mine, spuse cu ochii din nou plini de lacrimi. Dar mama s-ar fi bucurat să ştie că am găsit pe cineva care să îi ia locul.

Izbucni în hohote şi îşi lipi capul de umărul lui Emily care o trase într-o îmbrăţişare. Când Darby îşi îndreptă spatele şi se trase înapoi, Emily puse un braţ pe umerii lui Brody.

- Eu nu voi mai pune niciodată la îndoială instinctele tale, în legătură cu nimeni. Niciodată.

- îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu mama ta, Darby. Din toată inima.

-Şi mie. Tu eşti eroul meu, Brody. Darby se aplecă şi îl sărută uşor pe buze. Am mulţi eroi în jurul meu.

Şi mai găsi şi alţii când el o duse în sfârşit acasă. întreaga ei echipă aştepta pe verandă cu vaze de flori şi caserole de mâncare, tarte şi prăjituri. Şi un chec.

-Am vrut doar să te vedem cu ochii noştri, începu Roy. Ştim că trebuie să te odihneşti, dar am vrut doar să te vedem cu ochii noştri mai înainte de orice.

Coborî vocea şi începu să respire întretăiat.

- Deja am curăţat ca lumea terenul la două dintre căsuţe, spuse Ralph dregându-şi glasul. Ne-am gândit că asta ai vrea tu. O să ne ocupăm de restul mâine, fiindcă pe tine nu vrem să te vedem pe-acolo mâine şi cu asta, basta.

- Cine-i şeful aici? întrebă ea.

- Nu-mi pasă. Dacă dau ochii vreodată cu ăla care ţi-a făcut vânătăile alea pe faţă o să-şi dorească să nu se fi născut. Şi cu asta, basta şi în privinţa asta.

- Ce zici să te duc în casă, să te întinzi undeva, spuse Hallie coborând treptele. Şi bărbaţii ăştia pot să intre înăuntru să discute. E foarte probabil să mai vină şi alţii, continuă în timp ce-şi punea un braţ pe umerii lui Darby. Zâne, ai lăsat uşa descuiată, adăugă ea, conducând-o pe Darby înăuntru. Nu am putut să intrăm. O să mai vină şi alţii, continuă ea, fiindcă s-a dus foarte repede vestea despre ce s-a întâmplat. Oamenii vor să ajute cum pot. Eşti importantă aici, în Lakeview, Darby.

- Hallie, trebuie să ajung sus ca să pot plânge aşa cum trebuie.

- Te duc eu acolo. Gabe, dă-mi una din vazele alea să o duc sus.

-Asta e de la domnişoara Cherylee. E foarte arătoasă.

O mângâie uşor pe Darby pe spate.

- Ce zici dacă-i dau lui Zod o ştii-tu-ce? Cred că merită cu vârf şi îndesat.

- Mulţumesc, Gabe. Vă mulţumesc tuturor.

Hallie o ţinu în braţe până îşi termină lacrimile, apoi rămase cu ea până adormi.

Când se trezi, se uită pe fereastra înaltă spre lac, la bărcile care alunecau pe el, la copiii care săreau în el de pe plute.

Se uită la vaza cu flori extraordinar de frumoase trimise de o femeie pe care abia o cunoscuse. Se gândi la mulţimea de oameni care o întâmpinase când Zâne o adusese acasă.

Ridicându-se, îşi studie faţa în oglindă, pometul vânăt, ochiul negru – mă rog, nu chiar

negru-negru, date fiind toate loviturile pe care le încasase.

-Niciodată nu ai fost proastă, îi spuse ea propriei imagini. În afară de dăţile când ai crezut că eşti.

Coborî şi-l găsi pe Zâne patrulând prin sufragerie, cu telefonul la ureche.

- S-a trezit, spuse el privindu-i fix faţa. Te mai sun eu. Toată lumea vrea să vadă cum te simţi. Am intrat acum puţin timp să văd cum eşti. Ai dormit ceva.
- Da şi mă simt mai bine acum. Zâne...
- Te rog, spuse el şi o trase încetişor înăuntru – aşa, aşa, încet – intră. Am nevoie să-ţi spun ceva. Doar o clipă.
- Nu contează cât durează, fă ce trebuie să faci.
- Când ţi-am găsit camioneta, mi s-a părut că viaţa s-a oprit pentru o clipă. Totul s-a oprit, ar fi trebuit să mă duc la Lee să-i spun ce mi-a povestit Brody.
- Ba nu. Nu, nu şi nu. Asta ar fi însemnat trădare, iar Lee nu ar fi putut face mai mult decât ai făcut tu însuţi. Dacă te învinovăţeşti pe tine fie şi în cea mai mică măsură, mi se pare că eşti complet, dar complet deplasat. Te rog, nu face asta. Se trase înapoi. Nu face asta cât timp vărul tău cel genial, câinele nostru cel incredibil şi excelenta ta minge de baseball mi-au salvat viaţa. Putem să...
- Orice.
- Stai aşa, s-ar putea să-ţi cer o călătorie în Aruba. Putem să ne aşezăm afară pe verandă să bem nişte vin?
- Sigur că da.

Când el aduse vinul şi se aşeză lângă ea,

Darby îşi puse mâna peste mâna lui.

- Vreau să terminăm o dată pentru totdeauna cu povestea asta. Cum de-ai ştiut unde să mă găseşti?

- La început m-am gândit la familia Draper, dar mi s-a părut că nu se potriveşte ceva. Pe urmă mi-am amintit că ai spus că ai văzut un tip exact ca acela despre care vorbea Brody, care ţi-a făcut cu mâna de pe lac. Care te-a făcut să te simţi aiurea, speriată sau ceva.

- Doar atât?

- Atât şi tot ce ne povestise Brody. Plus că nu reuşisem să găsesc pe nimeni cu numele acela la vreun colegiu din New York. Intuiţia mi-a spus să mă duc într-acolo, aşa că acolo m-am dus.

- O să beau pentru intuiţia ta.

- îmi pare rău pentru mama ta, Darby. îmi dau seama că te-ai simţit ca şi cum ai mai fi pierdut-o o dată.

Lacrimile îi umplură din nou ochii şi începură să i se prelingă pe obraji.

- La început m-am simţit pustiită, secată de orice putere. Nemernicul se lăuda cu asta, era nemaipomenit de mândru de el. Pe urmă chestia asta mi-a dat puterea, avântul de care aveam nevoie ca să-i fac rău. Nu aş fi reuşit să scap fără tine şi Zod, dar eram pregătită să nu mă las învinsă fără luptă. îşi şterse lacrimile şi sorbi puţin vin. Ceva s-a rupt în el, Zâne. Cred că mereu a avut o doagă lipsă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Da, înţeleg.

- A reuşit să acopere asta, să îşi ţină problema sub ceea ce se vedea la suprafaţă. Curenţii ăia din adâncuri despre care vorbeam,

mai ştii? Şi-a mai pierdut controlul faţă de mine şi altă dată, dar nu aşa. Ce a făcut acum a fost calculat, a fost o dovadă de nebunie pură, vreau să-ţi zic. A plănuit totul după ce a văzut articolele despre mine şi faptul că m-am luptat cu Graham. A plănuit totul, la fel cum a plănuit să o omoare pe mama. Expiră îndelung. Nu cred că ar fi funcţionat planul. Cred că oricum ar fi fost prins. Dar el, nu, dimpotrivă. S-a gândit că va scăpa nepedepsit aşa cum a mai scăpat nepedepsit şi altă dată. Şi i-a plăcut. Ştii, a omorât doi oameni pentru că pur şi simplu i-a plăcut să o facă.

-Aş spune că mai mulţi.

-Mai mulţi... Şocul o izbi din nou. Mai mulţi oameni?

- Cu mult timp înainte de mama ta şi de Clint. Şi când vor termina cu el, voi spune că e vorba de mai mulţi. Cel puţin unul sau doi.
- Deci oricum avea să o ia pe arătură la un moment dat, murmură ea. Se pricepea de minune să ascundă asta. Eu eram tânără şi nu aveam chiar atâta experienţă de viaţă pe cât credeam. El era fermecător, îmi spunea întruna doar ce voiam să aud. O, Doamne sfinte, era atât de drăguţ cu mama.
- Ştia că era persoana la care ţineai cel mai mult pe lumea asta.
- Da, ştia. Dar după ce am fost a lui, a început să-şi dea arama pe faţă. Nu eram proastă. Mi-am dat seama că nu are cum să funcţioneze, dar trebuia să încerc. Doar nu te căsătoreşti azi şi renunţi fix a doua zi. Nu a fost o prostie să încerc.

-Sigur că nu.

- Mi-am spus că sunt o proastă. Că am luat o hotărâre aiurea, că m-am lăsat dusă de un

bărbat chipeş care părea potrivit pentru mine. Am fost o proastă pentru că m-am convins că am fost proastă.

- Mă bucur că ţi-ai dat seama de asta.

Ii sărută mâna, cu încheietura bandajată.

- Eram convinsă că sunt o proastă, aşa că mi-am spus că în ceea ce ne priveşte pe tine şi pe mine ar fi bine să mergem aşa un timp, să vedem ce se întâmplă. Adică după tot ce se petrecuse, nu voiam altceva decât să pot face sex ca lumea cu un bărbat pe care să-l plac, un tip sexy care înţelege proprietăţile vitale ale unei mingi de baseball, care apreciază calităţile unui câine urât, care e în stare să-mi îmbrăţişeze viziunile creatoare şi aşa mai departe.

- Eu sunt bărbatul ăla.

- Tu eşti bărbatul ăla şi multe altele pe deasupra. Şi te iubesc – asta nu e o prostie. Vreau să-mi clădesc o viaţă alături de tine, nici asta nu e o prostie. Vreau să îmi fac o familie cu tine, iar asta nu e o prostie chiar deloc.

- O să te măriţi cu mine, Darby?

-Da.

El se ridică, o ridică şi pe ea şi se aşează cu ea pe genunchii lui.

- Când?

- E cam complicat. Vreau o nuntă simplă, chiar aici, cu o petrecere în curtea din spate. Dar îl am pe Roy care se însoară la primăvară. E tocmai la începutul sezonului în care suntem foarte ocupaţi şi vrea să şi plece în luna de miere. Nu pot să plec şi eu tot atunci.

El o sărută pe obraz, pe ochi, pe buze. Stărui asupra buzejor.

- în weekendul prelungit de Ziua Muncii?

-Ziua Muncii?

- Până şi tu o să-ţi iei liber de Ziua Muncii.

Mai ales ca să te măriţi cu mine.

- Dar... vrei să spui în septembrie anul *acesta.* Walker, practic vorbim despre mâine.

- De ce să mai aşteptăm? Mai ales că nu eşti proastă! Şi întâmplarea face să cunosc nişte femei capabile să organizeze o petrecere de mari dimensiuni în nu mai mult de cinci minute.

- Dar am de făcut întreţinerea de toamnă, am de plantat copaci. Am de...

- Vom aştepta şi vom merge în luna de miere la iarnă. Când e sezonul mort. Atunci putem merge în Aruba.

Ea nu se putu abţine şi izbucni în râs.

- Mi se pare foarte isteţ din partea ta să spui asta.

-Nici eu nu sunt vreun prost. Viaţa s-a oprit, Darby, murmură el şi îşi trecu degetul peste tatuajul ei de pe ceafă. Hai să nu mai irosim nici o clipă din ea acum că a început din nou!

- Mi-ai salvat viaţa cu o minge de baseball. Vreau mingea aia. Vreau să o pun într-o vitrină, să o păstrez în biroul pe care am de gând să mi-l fac într-una din camerele goale. Asta după ce mă hotărăsc care mi se potriveşte cel mai bine.

îi luă faţa în mâini.

-Uită-te la noi! Ochi înnegriţi şi vânătăi. Suntem o pereche de groază. în weekend, de Ziua Muncii.

îşi puse buzele pe buzele lui.

-Ne-am înţeles.

- Poţi pecetlui înţelegerea aia mult mai bine de-atât.

-Nu am terminat încă, spuse ea apăsându-şi mâna pe pieptul lui ca să-l ţină la distanţă. Dacă vorbim serios când ne gândim să avem o familie, să avem copii, consider că măcar unul

dintre noi trebuie să înveţe să gătească.

Zâne îi făcu cu ochiul.

- Putem trage la sorţi... Să zicem cap, învăţ eu, pajură, înveţi tu.
- Putem juca piatră, hârtie, foarfece...
- Două din trei.
- Gata, aşa facem!

Apoi, după ce ea îşi puse capul pe umărul lui, el îşi spuse că era imposibil ca gătitul să fie o chestie chiar atât de complicată.

- O seară pe săptămână e seară de pizza, decise el. Congelată sau la comandă.
- Asta e clar, de la sine înţeles.

îl sărută apăsat pe obraz.

împreună, cu câinele la picioarele lor sforăind, rămaseră acolo în linişte, privind cum soarele apunea peste dealurile dinspre vest şi aprindea lacul cu lumină strălucitoare.

Zâne Bigelov a crescut într-o cast sap, rbă, în Carolina de f Wd, în peisajul mirific al Blue Ridge Mountains. Străin" chi r,şi rudele lui Zâne – îi *ăd pe părinţi' să' chirurgul bof at şi fcspec tat şi stilata sa soţie, drept unii dintre .'ei mai d< vo-i membri a; comunităţii. Doar Zâne şi sora lui ştiu adevărul crud... panii când, într-o noapte teribilă, acesta'iese 'a iveală, şi odată cu el tot eşafodajul de minciuni al respectabilităţii ¡>c prăhuşwt

E timpul pentru Zâne să-şi construiască 0 nouă viaţă...

Ani buni mai târziu, Zâne se întoarce în oraşul natal hotărât să refacă legătura cu locul şi cu oamenii < are nseamnă aut da mult pentru el, în ciuda amintirilor dureroase. Şi în timp <■.■ îşi reia viaţa în orăşelul de pe malul lacului, -.oarta i-o scoate în cale pe Darby, o femeie frumoasă şi pasională, enită şi ea aici în căutarea propriei linişti şi â unui nou început.

împreună, încearu- să-Şi construiam i un viitor aşa cum au v; sat mereu. Şi, deşi conştientizează că trecutul ' ' fi mereu o umbră mereu prezentă, tot el le oferă şi puteu ■ d< a se apăra atunc când, încă o dată trehuie sa lupte nu d >ar pentru propria viara. ci şi pentru a celor dragi..

*

„O combinaţie de personaje complexe într-un adru superb, acţiune realista şi dură pe alocuri, piu-- cene de o tandre i e îndui< ■■■ ite; ■■ e.

Ll Joi '\uii

♦

|N< jRA ftOBEJtlS 1 SLTIS pinii: 22 V du lOmfU-ic. j'idilkâie iu

■ ,.i i I- p: îl. ' '■ J. . ,|. . 'l ml I .!<■ .1 i .

disucii- i IJJ -.LIL nia nkllIf pfCulil Ifi ptaii[1] /

Tradiţie din 1989

. .....|

ISBN 978-606-33-5794-7

Lira